

MỤC LỤC

Để Hiếu Thấu Hành Đứng Pháp Hộ-Niệm - Tọa Đàm 049	3
Tọa Đàm 050	12
Tọa Đàm 051	25
Tọa Đàm 052	36
Tọa Đàm 053	47
Tọa Đàm 054	56
Tọa Đàm 055	65
Tọa Đàm 056	74
Tọa Đàm 057	84
Tọa Đàm 058	95
Tọa Đàm 059	105
Tọa Đàm 060	115
Tọa Đàm 061	125
Tọa Đàm 062	135
Tọa Đàm 063	146
Tọa Đàm 064	156
Tọa Đàm 065	167
Tọa Đàm 066	178
Tọa Đàm 067	188
Tọa Đàm 068	197
Tọa Đàm 069	207
Tọa Đàm 070	217
Tọa Đàm 071	228
Tọa Đàm 072	238
Tọa Đàm 073	248

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Tọa Đàm 074.....	257
Tọa Đàm 075.....	267
Tọa Đàm 076.....	276
Tọa Đàm 077.....	286
Tọa Đàm 078.....	297
Tọa Đàm 079.....	308
Tọa Đàm 080.....	316
Tọa Đàm 081.....	325
Tọa Đàm 082.....	332
Tọa Đàm 083.....	342
Tọa Đàm 084.....	350
Tọa Đàm 085.....	359
Tọa Đàm 086.....	368
Tọa Đàm 087.....	377
Tọa Đàm 088.....	386
Tọa Đàm 089.....	396
Tọa Đàm 090.....	406
Tọa Đàm 091.....	416
Tọa Đàm 092.....	428
Tọa Đàm 093.....	437
Tọa Đàm 094.....	446
Tọa Đàm 095.....	456
Tọa Đàm 096.....	466
HỒI HƯỚNG CÔNG ĐỨC	476

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 049)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

**Câu 21: Người muốn được vãng sanh Tây Phương
Cực Lạc phải làm gì?**

*Câu trả lời 21(c): Bắt buộc phải chứng đắc cảnh giới
“Nhất-Tâm Bất-Loạn” mới được vãng sanh.*

Đúng không? – [Sai]. Sai tức là không đúng. Thực sự, rất ít người đạt được cảnh giới “Nhất-Tâm bất-Loạn”. Chúng ta làm cũng không được. Như vậy thì người niệm Phật trong thời này làm sao có hy vọng vãng sanh đây? Có chứ. Nhưng dù sao chư vị cũng phải cố gắng, ráng cố gắng tinh tấn tu hành hơn nữa, để tự mình giải được cái nghiệp nào hay nghiệp đó, để cho tiếng niệm Phật của mình thuần thực trong

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tâm, và cuối đời mình cần nhờ đến hộ niệm thì vững đường vãng sanh hơn.

Mong chư vị phải quyết lòng mà đi, quyết lòng mà tiến. “Nhất-Tâm bất-Loạn” không dễ gì chúng ta làm được, vì đây là một cảnh giới chứng đắc, chứ không phải chỉ là một vài giờ an tịnh nào đó, như nhiều người thường hiểu lầm. Nhưng đã tu hành xin chư vị hãy cố gắng tu sửa nhiều hơn, buông xả nhiều hơn. Là người phàm phu chúng ta nghiệp chướng nặng lắm, những vết sai lầm đã gắn chặt trong tâm này từ nhiều kiếp cho tới bây giờ rồi, nếu không có cái cơ may gặp được Pháp Hộ-Niệm, thì đời này chúng ta có tu gì tu cũng không dễ gì thoát vòng sanh tử đâu. Khó quá!... Một vạn người, một triệu người tu hành may ra mới có được một vài người thoát nạn luân hồi. Phật nói: “Nhơn Thân Nan Đắc”, dễ gì chúng ta được lọt vào trong số người chứng đắc hiếm hoi kia. Nhưng nhờ hộ niệm mình có quá nhiều cơ hội vãng sanh.

Hiện tại bây giờ ở Việt Nam chúng ta có rất nhiều ban hộ niệm. Trong lúc chúng ta đang ngồi đây nói chuyện về hộ niệm, thì ở Việt Nam có nhiều người đang âm thầm làm việc hộ niệm bên cạnh người bệnh. Từ nam ra bắc có thể có tới hàng ngàn ban hộ niệm như vậy. Chư vị có tin rằng, hằng ngày ở Việt Nam chúng ta đều có người vãng sanh hay không? Nếu chư vị nghe được một thông tin nào vãng sanh ở Việt Nam, thì đều là do công đức của sự hộ niệm đây.

Vì thế, nếu nói rằng, “*Bắt buộc phải chứng đắc cảnh giới “Nhất-Tâm bất-Loạn” mới được vãng sanh*” thì xin thưa

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

rằng, Pháp Niệm-Phật này không thể gọi là pháp dễ hành được, chư Tổ cũng không thể nói rằng, đây pháp môn muôn người tu muôn người vãng sanh được. Chúng đắc đề thành tựu là pháp tu tự lực, khó lắm đây. Tự lực chúng đắc không dễ đâu. Vì thế câu này không đúng.

21(d): Người nào tu lâu thì chắc chắn được vãng sanh.

Đúng hay sai? – [Sai]. Mình thấy có nhiều người tu hành lâu năm nhưng khi ra đi vẫn mê man bất tỉnh. Mê man bất tỉnh ra đi thì thôi chịu thua rồi, dễ gì được vãng sanh. Tu lâu và tu đúng chánh pháp thì có phước lớn, nhờ có phước lớn cũng dễ vãng sanh hơn người ít tu, chứ không phải chắc chắn được vãng sanh. Nhưng nói dễ vãng sanh cũng chỉ dành cho những người biết niệm Phật cầu vãng sanh mới được vãng sanh, còn tu mà không niệm Phật cầu vãng sanh thì đi theo những cảnh giới tương ứng với pháp tu chứ không thể vãng sanh Tịnh-Độ được. Ví dụ, tu để tìm cầu phước báu, nhiều người cũng thích thú lắm. Nhưng tâm cầu phước thì miễn phần vãng sanh. Và xin thưa thực rằng, tu cho đúng chánh pháp mới có phước, chứ tu sai chánh pháp thì cũng chưa chắc gì có phước để hưởng đâu.

Như vậy, nếu nói rằng, người tu lâu theo đúng chánh pháp thì dễ có nhiều phước báu có lẽ đúng hơn. Chứ còn nói tu lâu thì chắc chắn được vãng sanh thì không thể chấp nhận. Mong chư vị phải nhớ rõ, điều kiện để vãng sanh Tây-Phương là phải tin có cõi Tây-Phương Cực-Lạc, tin có đại

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nguyện của Đức A-Di-Đà Phật, tin lời Đức Thế-Tôn dạy. Tin rồi còn phải nguyện vãng sanh và niệm Phật nữa mới được vãng sanh. Hơn nữa, không phải bây giờ đây có tin, có nguyện, có niệm Phật là được, mà phải tin vững, nguyện vãng sanh tha thiết và niệm được câu Phật hiệu ngay trước giây phút xả bỏ báo thân mới được vãng sanh.

Chư vị hãy nghiên cứu thật kỹ đi, lấy kinh nghiệm trong quá khứ để chứng minh, hàng triệu người tu hành, đâu dễ gì có người chứng đạo! Hàng vạn người tu lâu năm có mấy ai thực sự được vãng sanh! Khó lắm!... Khó lắm!... Ra đi mà lưu lại thân xác cứng đờ, sắc tướng u buồn tức là bị gặp nạn rồi!...

Cho nên, tu phải có đường, đi phải có hướng rõ rệt mới được, chứ không phải tu nhiều là được vãng sanh, tu lâu là được thành đạo. Không phải. Định nghĩa phải cẩn thận mới đúng. Tu lạc đường làm sao về tới đích? Tu theo tà đạo làm sao đắc thành chánh quả?

21(e): Tín-Nguyện-Hạnh của Pháp Môn Niệm Phật phải vững vàng mới được.

Đúng không? – **[Đúng]**. Người muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc phải giữ vững Tín-Nguyện-Hạnh của Pháp Môn Niệm Phật. Như vậy, không biết chư vị có quyết thề giữ vững Tín-Nguyện-Hạnh chưa? Người ta nói ra, nói vô gì đó mình có chao đảo tinh thần không? Mình niệm Phật, người ta

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chê Pháp Niệm-Phật, mình có chê theo không? Xin chư vị phải tự mình xác định về Tín-Nguyên-Hạnh của chính mình.

Diệu Âm này khi gặp được Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc rồi, đã thấy ra được con đường thẳng tắt thành Phật, nên cứ vậy mà đi. Với đại chúng, hễ có duyên thì xin khuyên vài câu kết duyên, khi không còn ai muốn nghe nữa thì coi như hết duyên, Diệu Âm nhất định không mảy may phiền não, không cần nói thêm một lời. Mỗi người phải tự lo tu hành lấy cho chính mình. Nhất định phải như vậy. Tất cả những chướng nạn gì trên đời, quyết không để trong tâm, quyết không để những thứ đó làm cho mình chao đảo. Đại chúng yêu cầu, dù một người, hai người mình cũng cố gắng khuyên người ta niệm Phật vãng sanh. Nơi nào chê bai, nhất định lặng lẽ rút lui. Xin chư vị cần nắm thật vững nguyên tắc này, phải có định tâm, đừng để những ý nghĩ không hợp đạo pháp của người thế gian làm mình phân vân, thoái chuyển. Phải giữ Tín-Nguyên-Hạnh này thật vững vàng, phải quyết lòng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc cho kỳ được.

Người niệm Phật phải có chủ định mạnh mẽ như vậy mới được, đừng nghe người này nói ra mình chán nản, nghe người kia nói vào mình hăng hái lên. Tâm ý phân vân do dự, lúc ra, lúc vào, lúc lên, lúc xuống, chập chờn như sóng triều, thì chính mình sẽ bị trở ngại khi đi tới giai đoạn phải bỏ báo thân này. Ý hướng mông lung vô định, thì tu hành suốt một

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

cuộc đời, công phu khổ cực, sau cùng cũng khó hưởng được lợi lạc gì to lớn lắm đâu.

21(f): Cần nghiên cứu thật cẩn thận Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông, nắm vững quy luật hộ niệm, đừng nên sơ suất.

Đúng hay sai? – **[Đúng]**. Đúng quá rồi phải không. Bây giờ xin hỏi thật chư vị nhé, ở đây có ai đã nghiên cứu cẩn thận Pháp Hộ-Niệm chưa? Nếu chưa thì xin hãy bắt đầu nghiên cứu đi. Hôm nay mình cùng nhau ngồi nghe lời tọa đàm này, chính là mình đang học tập Pháp Hộ-Niệm đấy. Đừng nên nghe lướt qua những cuộc nói chuyện nho nhỏ này rồi khinh thường mà bỏ qua một bên nhé. Nhiều người thân trong gia đình của mình không nghe được đấy! Những đồng tu không dự buổi niệm Phật hôm nay không nghe được đấy! Hàng ngàn người đang đi ngoài đường kia không nghe được đấy. Thân nhân bà con chúng ta chưa chắc gì nghe được đấy. Nếu chính mình không nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm thì làm sao hướng dẫn được người thân, giúp người hữu duyên, và chung quanh mình không có người biết hộ niệm thì ai sẽ trợ duyên cho mình khi hữu sự?

Biết Pháp Hộ-Niệm mình thấy rõ đường đi, thực hiện vững chắc cách tu hành, những gì cần bỏ phải bỏ, những gì cần làm phải làm, cụ thể, thực tế. Nếu khinh thường Pháp Hộ-Niệm, xin thưa thực, coi chừng một đời tu hành đến lúc

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

buông tay, tay trắng vẫn hoàn trắng tay, không thành tựu được gì cả. Đáng buồn lắm đấy!...

Có người niệm Phật cũng khá tinh tấn, nguyện vãng sanh cũng khá tha thiết, nhưng chưa chi đã mạnh tiếng tuyên bố mình sẽ niệm Phật đến “Nhất-Tâm bất-Loạn” tự tại vãng sanh, đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh, cần chi đến người hộ niệm. Thực sự, chúng đắc được là điều đáng quý, nhưng vội chi lại tỏ ra khinh chê một pháp đại cứu tinh đã thể hiện trước mắt những sự thành tựu bất khả tư nghì? Tương lai của mình chưa biết sẽ ra sao, nhưng nếu thiếu tính khiêm hạ, thì những ý tưởng này cũng dễ biến thành hý luận, đầy mĩa mai cho chính mình. Thật không tốt vậy!... Mong chư vị cố gắng nghiên cứu thật cẩn thận Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông để đường vãng sanh của mình được an toàn, vững vàng hơn nhé.

Sẵn đây cũng xin nhắc đến một chút sự khác nhau giữa hai từ “**Tịnh-Độ Tông**” và “**Tịnh-Tông Học-Hội**”. Có nhiều người nói rằng, Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Tông Học-Hội, thì không đúng. Phương Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông, chứ không phải của Tịnh-Tông Học-Hội. Tịnh-Tông Học-Hội là những người tu theo pháp của Tịnh-Độ Tông. Tịnh-Độ Tông là một tông phái chính truyền từ Đức Thế-Tôn, còn Tịnh-Tông Học-Hội là một cái hội mới thành lập sau này của người Hoa để tu hành theo Pháp Môn Tịnh-Độ. Cũng như chúng ta ở đây lập ra cái hội để cùng nhau tu hành theo Tịnh-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Độ Tông và lấy tên là “A-Di-Đà Hội”, (A-Di-Da Association) vậy.

Chúng ta đang tu hành theo tông chỉ của Tịnh-Độ Tông, là pháp môn ứng dụng từ trong kinh A-Di-Đà, kinh Quán-Vô-Lượng-Thọ, kinh Vô-Lượng-Thọ. Tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ Tông có ba điểm: Một là, nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật. Hai là, tha thiết nguyện cầu sanh về thế giới Tây-Phương Cực-Lạc. Ba là, niềm tin vào pháp môn vững mạnh. Mong chư vị nhớ thật kỹ ba điểm này. Ví dụ như, chúng ta đang tu tập ở đây thực sự là nhất hướng đấy. Ngày nào chúng ta cũng niệm Phật, ngày nào chúng ta cũng nguyện vãng sanh, ngày nào chúng ta cũng củng cố cho nhau tin tưởng vững vàng. Thực sự là chúng ta nhất hướng đấy.

Còn những cách tu mà ngày nay thì niệm Phật cầu vãng sanh, ngày mai thì cầu sám hối lỗi lầm, ngày mốt thì cầu phá nghiệp, tiêu tai giải nạn, v.v... tu tập như vậy thì không phải là nhất hướng. Đi nhiều hướng quá thì bồng bênh thiếu chủ định, điểm về không rõ rệt. Tu tốt thì có chút phước báu, còn một đời này vãng sanh Tịnh-Độ, vượt thoát sáu đường luân hồi thì khó vô cùng!...

Những người tu hành mà không quyết lòng một đường đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, thì sau cùng dù hộ niệm cho họ, thì họ cũng rất khó vãng sanh. Rất nhiều những chúng tử khác đã tràn ngập vào tâm hồn rồi, khiến họ khó lòng buông bỏ để niệm câu Phật hiệu cầu vãng sanh. Những lời hướng dẫn khai thị của người hộ niệm không dễ gì thuyết

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

phục được họ nghe theo để chuyển hướng đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc đâu. Thành ra, tu hành có nhất hướng thì tâm mới dễ định vào một hướng, định vào một đường, không còn dục dục phân đo, nhờ chí quyết vãng sanh mà dễ được vững vàng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Xin thưa với chư vị, Pháp Hộ-Niệm chỉ hướng dẫn cho người muốn vãng sanh. Muốn vãng sanh thì cách tu tập cần phải cụ thể, một là một, hai là hai, chứ không nên một là hai, hai là ba, ba là bốn... mập mờ mông lung được. Hãy chọn một đường đi rõ ràng ngay từ bây giờ để huân tu lâu dài mới vững. Nhiều người niệm Phật, nhưng không quyết chí huân tu lâu dài thì cũng yếu sự chủ định, dễ trở thành mông lung thiếu định hướng. Hễ có tu hành chánh pháp thì đều là người tốt, đáng quý, nhưng đường đi không vững, sau cùng khó vãng sanh. Nếu tâm ý mơ hồ lập lững thì nghiệp chướng sẽ ứng lên, nghiệp nào lớn nhất sẽ kéo đi theo. Hàng phàm phu tội chướng quá sâu nặng này, thoát sao cho khỏi ba đường ác hiểm.

Hiểu như vậy, mong chư vị quyết lòng, quyết dạ một đường niệm Phật cầu nguyện vãng sanh, đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc trong một báo thân này, viên thành tựu Phật đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 050)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật

Câu 21: Người muốn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc phải làm gì?

Xin chư vị mở trang 23, câu (g): *Không thể nằm chờ sắp chết rồi phó thác vào ban hộ niệm.*

Đúng không? – **[Đúng]**. Đừng thấy mình ngày ngày đều nói về hộ niệm, thấy có ban hộ niệm vững vàng thì yên chí nằm đó chờ bệnh rất nặng rồi mới mời ban hộ niệm tới nhé chư vị. Không một ban hộ niệm nào có năng lực đưa mình vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đâu. Xin chư vị nhớ cho kỹ điểm này. Ban hộ niệm chỉ đến hướng dẫn, chỉ điểm, gỡ rối cho mình. Có nhiều lúc gỡ được, có nhiều lúc gỡ không được là chuyện rất thường tình. Nếu mình rối nhiều quá thì thôi chịu thua, nếu mình vướng nhiều quá người ta cũng chịu thua, nếu nghiệp chướng của mình quá nặng thì cũng chịu thua... chứ không phải có ban hộ niệm tới là mình vững vàng được vãng sanh đâu nhé.

Có rất nhiều người làm tướng hộ niệm giống như cầu siêu. Tu hành không chịu tự mình lo tìm phương siêu thoát,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

cứ mơ mơ màng màng chờ chết rồi xin được cầu siêu độ. Nhiều người đã kỳ vọng vào lễ cầu siêu một cách mù quáng. Tu hành là tự mình phải lo niệm Phật cầu vãng sanh, với Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ để siêu sanh, còn nhờ một người nào khác đến làm lễ cầu siêu chẳng qua là một sự vạ bất đắc dĩ. Bị chết hết đường thoát rồi, không biết làm sao thì đành phải nhờ cầu siêu, chứ dễ gì làm một lễ cầu siêu đơn giản thì được siêu sanh. Nếu siêu sanh dễ dàng như vậy, thì Phật đâu phải khó khăn chỉ bày tới 84 ngàn pháp môn tu tập, Phật đâu có quá thương xót mà than rằng “Nhơn Thân Nan Đắc” khi mất cái báo thân này...

Chư vị nên nhớ, đạo Phật hướng dẫn chỉ bày phương hướng tu hành để được thành tựu đạo quả, và sự thành tựu đó ít ra cũng vượt qua sáu đường sanh tử luân hồi. Chưa vượt qua sáu đường luân hồi thì chưa được gọi là thành tựu. Như vậy, những chứng đắc gì đó trong sáu đường luân hồi chỉ là những gì huyền mộng, phù phiếm, tạm bợ, vô thường. Vô thường rồi cũng trả về cho vô thường hư huyền mà thôi!

Chính vì thế, nghiên cứu thật kỹ, chúng ta mới thấy Pháp Hộ-Niệm giúp cho một người biết làm những gì cụ thể, xác đáng, kịp thời để tự họ vượt qua cảnh sanh tử luân hồi, vãng sanh Tịnh-Độ. Hầu hết con người ngày nay ưa lý luận về vấn đề thoát ly sanh tử luân hồi. Lý luận thì hay đó, mà tu hành thì hình như không có phương pháp nào cụ thể để thực hiện lý tưởng này. Hàng triệu người Phật tử vẫn tới chùa tu hành, nhưng hình như vẫn mơ mơ màng màng đường giải

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thoát. Khi bệnh đến thì lo âu, tủi phận. Nghiệp đến thì thở than trách móc. Tu hành thì mù mịt theo kiểu nhắm mắt đưa chân. Cuối đời thì nằm chờ chết rồi kỳ vọng vào lễ cầu siêu để thoát nạn. Họ có biết đâu, lúc cuối cùng mà bị mê man bất tỉnh thì thôi thua rồi! Tâm còn tham chấp điều gì đó thì thôi thua rồi! Bị nghiệp chướng, bệnh khổ hành hạ đến quay cuồng thì thôi thua rồi! Bị oán thân trái chủ cái bẫy hãm hại mà không biết thì thôi thua rồi! Nhiều mối thua thiệt quá! Thương hại thay!

Pháp Hộ-Niệm rõ ràng thực sự là một pháp tu cụ thể, thực tế, giúp cho một người biết cách tự hóa gỡ những sơ suất, tự buông ra trước những vướng mắc. Điểm tuyệt vời của pháp này là nhận biết trước những điều sơ suất để bỏ đi. Đến thời kỳ bệnh nặng phải ra đi, bạn đồng tu liền tới bên cạnh hộ niệm, trực tiếp hướng dẫn, hóa gỡ những vướng mắc còn sót lại, nhờ thế mà hiển hiện sự thành tựu vắng sanh bất khả tư nghì. Hộ niệm đúng là một pháp tu vô cùng thực tiễn, một cơ duyên quý báu giúp cho đại chúng thực sự được vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành tựu đạo quả ngay trong thời mạt pháp này.

21(h): Phải lo làm di chúc trước cho con cháu về gia sự, tài sản, dặn con cháu phải nghe sự hướng dẫn của ban hộ niệm lúc lâm chung, đừng để quá trễ.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Nên lo trước đi. Gia tài, của cải nên làm di chúc trước đi. Phần này cho đứa lớn, phần

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

kia cho đứa nhỏ, phần nọ cho các cháu... Hãy lo trước đi chứ vị, đừng để quá trễ mà tạo thành chướng ngại nặng nề. Chúng nó thì tranh giành nhau, còn mình thì cầm khẩu rồi, nói không được đâm ra tức giận mà chết. Chết trong tức giận nhất định bị đọa lạc. Trong thời này người chết bị đọa lạc nhiều lắm chứ vị ơi!... Có thể nói 99% người chết bị nạn tam đồ ác đạo mà con người không hay biết. Nếu đường tu hành mà chậm chờn, phân vân, mơ hồ thì liền bị thất bại. Khó tìm ra một người thoát nạn!...

Tập sách này nêu ra từng điểm, từng điểm, từ nhỏ tới lớn. Dù là nhỏ, nhưng xin chư vị đừng tưởng những điểm nhỏ này là không quan trọng nhé. Chính những điểm nhỏ này đang quán chặt lấy ta, không cho ta vùng vẫy được đây. Hãy gỡ cho được từng vòng dây đang quán tay chân để vươn vai thoải mái mà thoát nạn trói buộc này đi, hay hơn là ngược mắt nhìn trên mây xanh, tìm cầu những thứ hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến ta cả. Rồi còn gì nữa? Hãy dặn dò con cháu lắng nghe sự hướng dẫn của ban hộ niệm đi:

- *Các con ơi!... Mẹ một đời tu hành để hết báo thân này được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Muốn được an toàn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì Mẹ rất cần đến ban hộ niệm đến khai thị, hướng dẫn, điều giải oán nạn, hóa gỡ vướng mắc, niệm Phật trợ duyên cho Mẹ. Lúc bình thường thì không có gì quan ngại, nhưng lúc Mẹ sắp ra đi, các con không còn bình tĩnh và sẽ không biết đường nào để hướng dẫn cho Mẹ đâu... Vấn đề vô thường sanh tử là chuyện*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thường tình của thân mạng này, ai cũng phải trải qua. Xin các con cháu không được khóc than, u sầu trước mặt Mẹ, không được đụng chạm, níu kéo, lay động thân xác Mẹ, v.v... vì làm vậy thì Mẹ bị đọa lạc. Cho nên, tất cả con cháu trong nhà phải nhất mực nghe theo lời hướng dẫn của ban hộ niệm, không được cãi nhé.

Tờ di chúc vô cùng quan trọng. Không có lời di chúc mình bạch với con cháu trước, nhiều khi trở thành một chướng ngại lớn lao cho mình, vì thường khi con cháu ngỗ nghịch, không chịu nghe lời ban hộ niệm đấy.

Xin hỏi chư vị, ai ngăn cản con đường giải thoát của mình đây? Thường thường chính con cái trong nhà làm chuyện này, chứ người đứng bên ngoài làm sao có thể ngăn cản được. Vậy thì phải lo trước. Nhất định phải thẳng thắn dẫn dò con cháu về việc hộ niệm. Phải khuyên con cháu nghiên cứu về hộ niệm. Nếu con cháu không tin, thì ít ra mình cũng phải năn nỉ con cháu hãy vì một chút hiếu nghĩa, một chút tình thương kính đối với Cha-Mẹ mà nghe lời, làm theo lời dẫn dò để trả hiếu, không cần đòi hỏi đến tiền bạc đâu. Mình phải lo nói trước đi chư vị ơi!... Lơ là chuyện này thì sau cùng có thể bị khó khăn vô cùng đấy, không đơn giản đâu!...

Vì con người thời nay không nhận thức rõ rệt đường giải thoát, nên đơn thuần cứ nghĩ rằng, mấy chục năm qua lâu lâu tới chùa lạy Phật vậy là đủ rồi, trong gia đình khi có chuyện buồn liền mời quý Thầy tới làm lễ siêu độ là xong rồi!... Xin

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nói thẳng thắn với chư vị rằng, không xong được, không đủ đâu. Chúng sanh vì không rõ con đường giải thoát, nên hình như tất cả đều bị ách nạn thảm thương rồi vậy.

Điểm chính yếu là chính mình trong giây phút xả bỏ báo thân này, chuyển qua một thể giới khác, có biết thực hiện được sự siêu thoát hay không? Muốn siêu thoát phải biết đường siêu thoát. Một con đường dễ dàng và vi diệu nhất là Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh. Xin tự hỏi lại mình đi, liệu mình có bị vướng mắc không? Có bị ai ngăn cản không? Có chuyện gì làm tâm hồn mình rối loạn không? Hóa gỡ cho được những vấn đề này mới có thể thoát nạn. Xin thưa chư vị, chỉ có những người biết đạo, biết hộ niệm mới hóa gỡ những vấn nạn này cho chúng ta. Ngoài ra, không ai có thể hóa gỡ được đâu.

Người không tin vào Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh không thể giúp ích gì về đường vãng sanh của mình được. Hơn nữa, dẫu cho người có tin tưởng vào Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh, nhưng chưa vững Pháp Hộ-Niệm vẫn chưa thể khai thị hướng dẫn được người khác vãng sanh đâu. Ngoài Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc, những pháp môn khác đều thuộc về tự lực chứng đắc, những đường tu này quá khó khăn mấy ai tự thành tựu được, thì làm sao có thể giúp một người phạm phu trong cơn bệnh khổ, nằm chèo queo, thở phì phèo từng hơi một, bị trăm bề rối rắm lại có thể chứng đắc vượt qua tam giới?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Cho nên chỉ có những người rành rẽ về Pháp Hộ-Niệm, biết điều giải, biết khai thị hướng dẫn, biết cách hóa gỡ vướng mắc, biết vực tinh thần của người đó lên làm cho họ giật mình tỉnh ngộ, vùng lên tự thực hiện lấy tông chỉ Tín-Nguyện-Hạnh mới đi vãng sanh được: *“Bác ơi! Bao nhiêu năm qua Bác niệm Phật để chờ giây phút này vãng sanh, thì trong giây phút này không thể nào buông lơi được. Hãy nhiếp tâm niệm Phật cầu A-Di-Đà Phật hiện thân, theo Phật vãng sanh Bác nhé”*. Nhờ sự nhắc nhở này giúp cho tinh thần người bệnh được củng cố mà bùng lên, tỉnh dậy. Chính nhờ cái tâm lực của họ mạnh lên, họ vượt qua được nghiệp lực để theo nguyện lực mà vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo vậy.

Hãy nhớ cho, một trong những nhiệm vụ của người hộ niệm là giúp cho tâm lực của người bệnh mạnh lên, bùng lên. Nhờ cái tâm lực đó mà người bệnh vượt qua được nghiệp lực đang hiện hành, nhờ chư Phật chư Bồ-Tát gia trì làm cho tâm lực của họ càng mạnh hơn và người ta quyết lòng về Tây-Phương Cực-Lạc mới được vãng sanh. Phải biết đường tu vãng sanh thì mới biết cách giúp người khác vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nên nhớ nhé, thời mạt pháp thì Phật pháp càng ngày càng mạt, năm 2018 sẽ mạt hơn 2017, năm 2019 sẽ mạt hơn 2018... càng ngày Phật pháp càng mạt đi đấy. Đừng nghĩ rằng 10 năm sau chương trình hộ niệm này sẽ vững vàng hơn nhé. Đừng nghĩ rằng 20 năm sau phương pháp vãng sanh này mạnh mẽ hơn. Không chắc đâu. Tự mỗi

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người chúng ta phải gìn giữ lấy để cho chính mình có cơ hội vãng sanh. Xin đừng ỷ lại, đừng quá ảo tưởng rằng tương lai chánh pháp sẽ phát triển rộng khắp.

Trong kinh Vô-Lượng-Thọ, Phật dạy: “**Mạt pháp chi hậu, kinh đạo diệt tận...**”, Phật pháp theo thời gian mà xuống lần xuống lần, để ý một chút thì chư vị có thể thấy rõ ràng vấn đề này. Nói lên một lời chánh pháp không dễ gì có nhiều người tin tưởng. Khuyến tấn được 1 người tin tưởng thì có 10 người chống đối. Có được 10 người tin tưởng thì liền có 100 người phá hoại. Đây là hiện tượng của thời mạt pháp. Chánh pháp mạt dần dần đến diệt pháp, gọi là “kinh đạo diệt tận”. Tất cả đều do nghiệp lực của chúng sanh chiêu cảm, chính Phật cũng không thể nào cứu vãn được. Phật chỉ khuyên nhắc, cứu độ được người có duyên, vô duyên Phật không cứu được. Làm đạo không phải đơn giản đâu chư vị ơi!

Cho nên, xin chư vị phải nhớ cho, gặp được cơ duyên này quý hóa lắm, tự mỗi người phải lo gìn giữ lấy, gìn giữ cho chính mình, gìn giữ để giúp cho người có duyên. Gặp người có duyên mình thành khẩn khuyên nhắc. Gặp người không duyên thì tự mình phải ngăn chặn tất cả những chương ngại chung quanh. Ngày ngày niệm “A-Di-Đà Phật”, niềm tin càng vững vàng, đường vãng sanh càng tha thiết hơn nữa, đây chính là hàng rào kiên cố ngăn cản những sự xâm nhập từ bên ngoài quấy phá vào làm tiêu mất đường vãng sanh của chính ta vậy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Tu phải có đường, về phải có đích, tâm phải có chủ định. Nếu tu hành chung chung, thấy người ta tu sao mình tu vậy, thấy người ta tu cho vui, mình cũng tới tu cho vui thì Phật chê rằng: “**Úc triệu người tu hành, khó tìm ra một người được độ**” đấy. Không được độ thì không thành tựu. Không thành tựu thì tìm đâu ra một người vượt qua sáu đường sanh tử luân hồi đây? “**Chỉ có người nương theo Pháp Niệm-Phật mới có thể được độ thoát**”, đây là lời Phật dạy trong kinh Đại Tập. Như vậy người niệm Phật là người phải có định tâm vững, có vững tâm thì tâm mới không bị chao đảo, mới có cơ hội vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, không bị lôi cuốn theo ngã luân hồi.

Cho nên, tự chúng ta phải bảo vệ chánh niệm của chúng ta không lay chuyển mới được. Những thử thách trên đường giải thoát lớn lắm! Những ách nạn từ nghiệp chướng dễ sợ lắm! Những chướng ngại trùng trùng nguy hiểm lắm! Nếu không vững tâm thì đành thua cuộc. Một chút sơ ý, để tâm thoái chuyển thì đành phải chịu thất bại vậy thôi.

21(i): Phải tập buông xả. Buông xả trụi lủi vãng sanh tự tại, buông xả nhiều vãng sanh dễ, buông xả ít vãng sanh khó, không buông xả không thể vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Tập buông xả cho nhiều đi chư vị. Chuyện dở buông, chuyện hay cũng tập buông luôn, chứ làm chút việc hay hay rồi nhớ mãi trong tâm cũng thì không còn hay nữa đâu. Hôm qua mình sai, nay mình

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

buông. Người phạm phu chúng ta tập buông xả hàng ngày. Mình quyết lòng buông điều sai xuống, nhưng coi chừng vẫn còn sai đó. Vì sao vậy? Vì mình còn mê, còn sót, chưa sáng suốt lắm đâu, nên vẫn vô tình hay sơ suất mà tiếp tục sai lầm. Vậy thì, những điều sai lầm cũng mạnh dạn buông xuống đi. Buông!... Buông!... Buông!... Những gì hôm qua sai lầm, hôm nay buông bỏ đi, quyết không lập lại, đừng nghĩ tới nữa... Hãy lo niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Tu hành là từ đây một đường thẳng về cõi Tịnh-Độ để thành đạo, chứ đừng quay đầu nhìn trong quá khứ, tìm lại những chuyện sai lầm mà than vãn, vô tình tự làm cho mình đau khổ, còn hốt thêm những thứ như bản dính theo chất chứa vào tâm, nhất định không tốt đâu nhé.

Đường tu của chúng ta không phải diệt nghiệp, vì diệt nghiệp khó quá chúng ta làm không nổi, nhưng phải biết buông nghiệp ra. Nghiệp tội cũng buông, mà nghiệp phước cũng buông luôn để vãng sanh. Xin chư vị nhớ cho, làm phước mà vướng vào phước thì nhiều lắm cũng chỉ được sanh về ba đường thiện, vẫn chưa thoát khỏi luân hồi. Làm tội mà không buông bỏ, thì không thoát khỏi ba đường ác. Nếu không buông tội chướng xuống để nhiếp tâm niệm Phật cầu vãng sanh, thì tâm cứ dính vào nghiệp tội, nhớ 1 tội thì moi ra 10 tội, nhớ 10 tội thì sẽ moi ra đến 100 tội, vô lượng vô biên tội chướng tích tụ trong vô lượng kiếp sẽ theo cái duyên này mà trùng trùng khởi ra kéo ta vào tam ác đạo. Không một ai chịu đựng nổi cảnh khổ đau ở tam ác đạo đâu!...

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thành ra, Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn chúng ta tội phải buông ra, phước cũng phải buông ra để niệm câu “A-Di-Đà Phật” cầu sanh Tịnh-Độ mới được vãng sanh. Nếu lỡ làm nên một tội chướng gì, thì mau mau phát lồ sám hối, rồi buông ra. “*À!... Mình còn là phạm phu mà!...*”. Hãy tự tha thứ một lần này, hứa không tái phạm nữa, rồi buông ra để đi tới. Tu hành là bắt đầu từ đây đi thẳng tới cảnh giới giải thoát, đừng đi ngược về quá khứ, sân lòng những tội chướng đã tạo ra mà đánh lộn với chúng, hàng phạm phu tội chướng sâu nặng như chúng ta không thắng nổi nghiệp chướng đâu. “*Đời Nghiệp Vãng Sanh*” là pháp tối thắng. Vô cùng cao diệu! Vô cùng tuyệt vời! Là đại cứu tinh cho hàng phạm phu đây.

Xin đưa ra một ví dụ cụ thể có liên quan đến Phi đang có mặt ở đây. Dì Út của Phi bị bệnh nằm trên giường 23 năm trường. Đây là thời gian thọ nạn. Chư vị cứ tưởng tượng thời gian thọ nạn dài như vậy, nếu Dì Út mà buồn phiền, sầu bi, lo sợ... thì nhất định sẽ tiếp tục chịu nạn. Nhưng may mắn nhờ ban hộ niệm khai thị, hướng dẫn, nhờ con cháu biết đạo khuyến tấn, nhắc nhở, mà Dì Út đã buông được nghiệp chướng ra niệm Phật cầu vãng sanh mới được vãng sanh, lưu lại tướng lành tốt đẹp. Nếu lúc sắp lâm chung mà còn níu kéo đến nghiệp tội, thì nhất định bị nạn nặng nề hơn!...

Cho nên, muốn được vãng sanh phải biết buông xả. Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn chúng ta buông ra, tập buông ra. Niệm Phật Đường này trước sau gì cũng phải buông. Ngôi chùa đồ sộ nguy nga cũng phải buông. Con cái, quyền thuộc,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chồng vợ... sau cùng cũng phải buông. Cửa nhà, tài sản, tiền bạc... cũng phải buông. Tội chướng phải buông. Phước lành cũng phải buông xuống. Cuối cùng phải buông cho hết, để nhiếp tâm niệm câu “A-Di-Đà Phật” tha thiết cầu vãng sanh mới được vãng sanh.

Một người đại tội có thể bị mê man bất tỉnh ra đi theo đường đọa lạc. Nhưng nếu kịp thời tỉnh ngộ, sớm ăn năn sám hối lỗi lầm, mạnh dạn buông tội chướng xuống, thành tâm niệm Phật, rất nhiều trường hợp nhờ vào sự kiệt thành sám tội niệm Phật mà cảm ứng với đại nguyện của đức A-Di-Đà, được chư vị Bồ-Tát gia trì không còn bị mê man bất tỉnh nữa, lại được tỉnh táo để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Trường hợp Cụ Phạm Thị Thanh mới vãng sanh cách đây 5-6 hôm là một ví dụ. Mười mấy năm trước bị đại họa, tâm trí mê mê tỉnh tỉnh, lúc tỉnh thì rên la, khiến ai nghe đến cũng cảm thấy xót xa!... Lúc mê thì mê mê hồ hồ, không còn biết gì nữa cả! Nhưng nhờ con cháu hỗ trợ, được ban hộ niệm quyết lòng niệm Phật trợ duyên, điều giải oán nạn, nhờ vậy mà 5 ngày trước khi xả bỏ báo thân, bà Cụ tự nhiên tỉnh lại và niệm Phật rất thành tâm. Chư vị thấy đó, nhờ hộ niệm mà giúp Cụ được tỉnh lại, và nhờ khuyến tấn làm cho tinh thần Cụ vươn lên, nhờ đó mà chính Cụ đã thắng được nghiệp lực đi vãng sanh vậy.

Mong chư vị hiểu được đạo lý này, mới thấy đây là cơ hội chúng ta vãng sanh vô cùng quý báu. Trên đường Bồ-Đề dẫn có gặp trở ngại gì cũng xin đừng thoái tâm. Đừng rời khỏi

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

con đường vắng sanh này nhé. Vạn nẻo đường khác, khó có nẻo nào giúp cho mình dễ dàng vượt qua sanh tử khổ nạn đâu.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM (Tọa Đàm 051)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 23, dòng chót. Vấn đề: **Nhiệm vụ của ban hộ niệm là gì?**

Hôm trước có một vấn đề tương tự là “*Ban Hộ niệm làm được gì?*”. Hôm nay bổ túc thêm: Nhiệm vụ của ban hộ niệm là gì? Nghĩa là nói mục đích của ban hộ niệm như thế nào?

22(a): Cứu người bệnh vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – (*Đại chúng nói: Đúng*). Xin nghe cho thật kỹ nhé: Nhiệm vụ của người hộ niệm là cứu người bệnh vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đúng không? – (*Đại chúng nói: Đúng*).

Xin thưa rằng, câu này [sai] chứ không đúng. Sai chỗ nào vậy? Xin hỏi, ban hộ niệm có năng lực gì mà có thể cứu người vãng sanh? Ban hộ niệm đến chỉ để hướng dẫn người bệnh làm được những điều cần phải làm. Người bệnh làm được những điều đó thì được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, người bệnh làm không được thì ban hộ niệm đành chịu thua.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vì thế, không phải ban hộ niệm tới cứu người đó vãng sanh, mà ban hộ niệm đến chỉ nhắc nhở, hướng dẫn cho người đó những gì cần phải làm để được vãng sanh. Vậy mà không ngờ chư vị bị câu này cài bẫy rồi! Hi hi!... Có nhiều người nói: “*Tôi tới hộ niệm để cứu người vãng sanh*”, đây là lời nói nô-m-na cho vui, chứ thực ra không phải vậy đâu.

Rõ ràng ban hộ niệm đến chỉ để hướng dẫn người bệnh thực hiện những điều cần thiết để vãng sanh. Người bệnh phải làm được thì mới vãng sanh, người bệnh không làm được thì mất vãng sanh.

Hộ niệm là một Pháp Tu. Pháp Hộ-Niệm nhắc nhở cho mỗi người tự mình phải lo tu hành lấy, làm cho đúng pháp. Hộ niệm là một phương pháp hướng dẫn từng điểm cụ thể giúp cho người bệnh biết tu như thế nào, phải làm như thế nào, những gì phải bỏ, những gì phải giữ. Chính vì thế một người bệnh đã đi đến tình trạng mê man bất tỉnh rồi mới mời ban hộ niệm, thì ban hộ niệm cũng đành chịu thua. Nếu ban hộ niệm có thể cứu được người bệnh vãng sanh thì mê man hay tỉnh táo cũng đều cứu được chứ. Không! Hộ niệm chỉ hướng dẫn, trợ duyên, giúp cho người bệnh biết cách thực hiện đường vãng sanh, chứ không phải có một năng lực gì để cứu người bệnh vãng sanh cả. Mong chư vị nên hiểu rõ điều này. Vì thế, tự mỗi người chúng ta phải lo tu hành, cả người hộ niệm và người bệnh đều phải lo tinh tấn công phu niệm Phật, làm cho đúng pháp mới được.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Trong Pháp Môn Niệm Phật Vãng Sanh rất chú trọng về sự chuyên nhất niệm Phật. Niệm Phật càng chuyên chừng nào vãng sanh càng vững chừng đó. Càng chuyên chừng nào vãng sanh càng dễ chừng đó. Càng buông xả chừng nào vãng sanh càng dễ chừng đó. Càng tham chấp chừng nào vãng sanh càng khó chừng đó.

Người bệnh lúc lâm chung mà tỉnh táo thì mới hộ niệm cho họ được. Người bệnh bị mê man bất tỉnh thì ban hộ niệm không thể hướng dẫn được một xác thịt bất tri bất giác, dầu có cố gắng đi nữa, cũng khó có thể giúp ích được gì. Vì thế, được vãng sanh hay không là chính người bệnh phải giải quyết những vấn đề này. Ngài Tịnh-Không rất chú trọng vấn đề tỉnh táo, đây là điều tiên quyết để vãng sanh. Mười niệm, một niệm sau cùng để vãng sanh phải hội đủ ba điều kiện sau đây:

- *Một là người bệnh phải tỉnh táo.* Nếu không tỉnh táo, thì 10 phần đã bị thất bại đến 9 phần rồi. Muốn tỉnh táo xin chư vị phải biết tô bồi phước báu của mình. Phải tu phước, nhờ phước mà hóa giải nghiệp chướng, khỏi bị nghiệp chướng hành hạ đến mê man bất tỉnh. Vì thế, tu phước báu rất quan trọng. Người kém tu phước thường thường sau cùng bị ách nạn từ nghiệp chướng hoặc bệnh khổ quá nặng, nhiều lúc cũng khó khăn để vượt qua.

- *Hai là người bệnh gặp được Thiện Tri Thức đến khai thị, chỉ điểm đường vãng sanh.*

- *Ba là người bệnh đó phải tin tưởng và thực hiện liền.*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ba điều này hợp lại làm cho người bệnh được vãng sanh. Ban hộ niệm chỉ là người biết Pháp Hộ-Niệm, đại diện cho Thiện Tri Thức đến khai thị, hướng dẫn, chỉ đường. Người bệnh phải tin tưởng làm theo. Nếu người bệnh không tin, không làm theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm thì không thể vãng sanh. Vì vậy, vãng sanh hay không do chính người bệnh có làm được theo đúng như sự hướng dẫn hay không, chứ không thể nói ban hộ niệm đến cứu người bệnh vãng sanh được.

22(b): Cứu người lâm chung vượt thoát sáu đường sanh tử luân hồi.

Đúng hay sai? – [Sai]. Cũng sai luôn. Câu này cũng có sự cài bẫy, nhắc nhở mọi người chớ nên hiểu lầm. Phật dạy, tất cả đều do tự mỗi người thực hiện lấy tương lai của chính mình. Người lâm chung phải biết niệm Phật, phải tha thiết cầu vãng sanh mới được vãng sanh. Người ra đi tự mình không theo sáu đường luân hồi, nếu sơ ý có những ý niệm chạy theo đường sanh tử luân hồi thì không ai có thể cứu được, dầu cho chư Phật Bồ-Tát hiện thân cũng không cứu được. Như vậy, xin chư vị đừng để bị lừa gạt. Trên thế gian này có nhiều người tự xưng có năng lực đặc biệt để cứu độ chúng sanh, chư vị chớ nhẹ dạ mà bị mắc lừa nhé.

Thường thường một người đã rơi vào tình trạng mê man bất tỉnh rồi, thì ban hộ niệm tới cũng khó giải quyết được gì. Nếu là thân bằng quyến thuộc của nhau, là bạn đồng tu,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chúng ta phải đến giúp đỡ nhau, lo liệu cho nhau tới cùng. Phải làm vậy chứ có cách nào khác hơn? Còn thực sự người đã bị mê man bất tỉnh thì vô cùng khó khăn để thoát nạn. Vậy thì, một người muốn được hộ niệm nhất định không được chờ cho đến lúc bệnh nặng, mê man bất tỉnh rồi mới mời ban hộ niệm. Hiểu biết về Pháp Hộ-Niệm rồi, không ai dám nghĩ như vậy, cũng không có ban hộ niệm nào hoan hỷ nhận hộ niệm trong trường hợp này đâu. Muốn tránh trạng huống bất phước này, chúng ta cần phải biết tu phước, tâm địa phải hiền lương, tập bố thí, giúp người... Lấy sự tu phước làm trợ hạnh rất tốt cho chư vị.

22(c): Ban hộ niệm đến trợ duyên hướng dẫn người bệnh lúc lâm chung thực hiện đúng Pháp Hộ-Niệm-Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc họ được vãng sanh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Rõ ràng đây. Câu trả lời này rõ ràng đúng rồi đấy. Trước sau gì người bệnh cũng phải thực hiện cho đúng Pháp Hộ-Niệm-Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì họ mới được vãng sanh. Nếu họ không làm được điều này thì không được vãng sanh. Còn nhiệm vụ của ban hộ niệm chỉ là đến hướng dẫn, trợ duyên, nhắc nhở, điều giải mà thôi:

- Bác niệm Phật không được, chúng con niệm A-Di-Đà Phật rõ ràng từng tiếng, Bác lắng nghe mà niệm theo. Bây giờ Bác không còn nói được nữa, nhưng còn nghe được thì Bác thầm niệm theo nhé.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- *Bác không nguyện vãng sanh được, thì chúng con nguyện rõ ràng, Bác nguyện theo nhé: Nam Mô A-Di-Đà Phật! Xin Phật cho con về Tây-Phương Cực-Lạc. Nguyện theo từng tiếng nhé Bác. Đây là lời nguyện của Bác đó.*

Rõ ràng! Tất cả đều do chính người bệnh làm hết. Mong chư vị hiểu rõ điều này. Nhiệm vụ của người hộ niệm là chỉ điểm cho người bệnh tự làm, chứ không phải cứu độ họ. Người hộ niệm có thể giúp họ điều giải oán thân trái chủ, nhưng chính người bệnh phải kiệt lòng sám hối thì mới có hy vọng hóa giải. Nói chung, trước sau gì người bệnh cũng phải làm được những điều ban hộ niệm hướng dẫn mới vãng sanh. Người nào không làm, hoặc cứ nằm đó chờ chết, hoặc ỷ lại vào ban hộ niệm... là ý niệm sai lầm! Tự mình không phấn đấu thì đành phải chịu thất bại vậy thôi.

Có nhiều người nói rằng, “Mệt quá làm sao tôi niệm nổi?”. À! Mệt quá không niệm được, thì chịu đọa lạc vậy thôi!... “Đau quá làm sao tôi niệm Phật được?”. À! Đau quá không niệm Phật được thì đành phải theo nghiệp thọ nạn!... Nghĩa là, nói đi nói lại, bằng cách nào đi nữa, thì chính người bệnh đó cũng phải làm cho được và chính xác những điều cần phải làm nếu muốn vãng sanh. Điều này rất hệ trọng. Chúng ta hãy tự nhắc nhở lấy mình, là lúc đó dù khổ đau, dù khó chịu gì đi nữa thì chính mỗi người cũng phải cố gắng làm cho được ba món tư lương Tín-Nguyện-Hạnh để vãng sanh. Tin tưởng cho vững, tha thiết nguyện vãng sanh, và phải cất lời niệm A-Di-Đà Phật thật chí thành. Cất lời không nổi thì phải

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thành khẩn nhờ đại chúng giúp đỡ trợ duyên, nương theo đó mà ta niệm cho rành rọt.

Muốn niệm được câu Phật hiệu lúc lâm chung, ngay bây giờ xin chư vị phải tập buông xả cho nhiều để lo huân tu câu Phật hiệu. Nếu không tập buông xả coi chừng thất bại đấy. Trong những công khóa tu hành này chúng ta đều cố gắng huân tu niệm Phật để thành một thói quen, để tạo được một số vốn. Phải có một cái vốn niệm Phật căn bản, thì đến lúc đó mình mới dùng cái vốn đó mà đi vãng sanh. Nếu không có vốn sẵn thì khó khăn lắm đấy. Đừng nghĩ rằng 10 niệm, 1 niệm tắt sanh trong lúc lâm chung là đơn giản nhé. Không dễ đâu!... Cho nên, xin nhắc đi nhắc lại câu huân tu này, phải chuyên lòng niệm Phật mới tốt. Pháp Niệm-Phật rất trọng chữ **“Chuyên Nhất”** vậy.

Hiện tại ở Việt Nam, chúng ta thường nghe được những thông tin về vãng sanh hàng ngày. Trong bao nhiêu thế kỷ qua ta khó tìm thấy được một người vãng sanh, nhưng hiện nay thì hiện tượng vãng sanh xảy ra quá nhiều. Thật là một duyên lành rất lớn, một sự thành tựu vô cùng cảm động cho người Việt Nam chúng ta. Nói lên lời này để củng cố niềm tin cho mọi người, hãy cùng cố gắng vươn lên để vãng sanh cho được trong một đời này. Xin cố gắng chứ đừng ỷ lại. Đừng thấy có người vãng sanh dễ dàng, thì tưởng rằng mình sẽ dễ dàng vãng sanh nhé. Coi chừng, một ý niệm bất cẩn, đành ân hận vạn kiếp đó. Nên nhớ cho, có được một người vãng sanh,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thì bên cạnh có nhan nhản những người khác bị nạn. Bị nạn quá nhiều, không phải đơn giản đâu chư vị.

Chính vì vậy, chúng ta thực hiện khóa trình này là nhằm nhắc nhở cho nhau phải cẩn thận, đừng nên sơ suất những điểm nhỏ nhỏ cụ thể chung quanh. Chúng ta còn tiếp tục nhắc nhở, và thường xuyên nhắc nhở, giống như mưa lâu thấm đất vậy, thấm dần thấm dần. Hy vọng một ngày nào đó sẽ thấm tới cốt tủy. Trước nay chúng ta chưa có duyên để thấm được pháp môn giải thoát này, nay cơ duyên đã đến, xin chư vị cố gắng thấm thật sâu, thật chắc để một đời này vãng sanh thành đạo.

Thành ra, chúng ta nói về hộ niệm thật ra là để giúp cho chính mình nhận thức thật rõ con đường khả thi thành đạo. Hãy giúp nhau ngay từ bây giờ, giúp trong lúc còn tỉnh táo, đến khi mệt mệt ta tiếp tục giúp, giúp cho đến cái giai đoạn phải tranh thủ thở từng hơi một để chờ tắt hơi ra đi. Hộ niệm là như vậy đó. Tất cả đều phải chuẩn bị trước.

Thỉnh thoảng cũng xin nhắc lại điều này, cần kiên cữ ngũ tân nhé chư vị. Những thứ như: tỏi, hành, hẹ, kiệu, nén... đều bị cấm kị trong Pháp Hộ-Niệm, xin đừng dùng. Nếu chư vị dùng những thứ này, hoặc là cất chứa trong nhà, thì hộ niệm cho chư vị sẽ khó khăn lắm đấy. Chư Bồ-Tát và Thiên-Long Hộ-Pháp kiên kị mùi hôi nồng của các thứ đó. Hỡi giờ mình không biết nên mặc nhiên dùng, nay biết rồi xin kiên cữ đi, để được chư Thiên-Long Hộ-Pháp hoan hỷ đến gia trì bảo vệ cho chư vị. Nếu biết các Ngài kiên kị những thứ ngũ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tân này, mà mình cứ tiếp tục dùng tức là tỏ ý bất kính hoặc khinh thường các Ngài. Không có tâm cung kính thì các Ngài không thể giúp mình được đâu. Thân phận phàm phu nghiệp chướng nặng quá rồi, nạn oán thân trái chủ không dễ gì giải quyết nổi, vậy mà không chịu thành tâm cầu khẩn các Ngài trợ giúp, còn tỏ ra thượng mạn nữa thì kẹt cho chính mình lắm đấy nhé.

Chư Bồ-Tát và Thiên-Long Hộ-Pháp, các vị thiện thần thì lánh xa mùi ngũ tân. Ngược lại, mùi vị này lại thích hợp với các loài ma đói, thích hợp với những vị ác thần, nếu nhà nào chất chứa nhiều thứ đó thì chiêu cảm các vị này tới nhiều lắm. Những người ăn thịt mà dùng đến tội hành nhiều quá, bước vào nhà họ chính mình nhiều lúc chịu cũng không nổi, thì những nơi đó các loài ma đói vào ẩn mình trong các xó bếp, những nơi tối tăm nhiều lắm. Vô tình, môi trường này thuận lợi để tiếp xúc thường xuyên với các cảnh giới xấu mà không hay. Tiếp xúc với họ thì dương khí giảm, âm khí tăng, phước báu từ đó bị tiêu hao dần dần. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật dạy: *“Một người dẫu cho giảng hết tất cả kinh điển của Phật mà còn ăn các chất ngũ tân thì chư Thiện-Thần, Long-Thiên Hộ-Pháp vẫn chê đó là đồ hôi thối, không chịu tiếp cận. Ngược lại, những mùi đó lại thích hợp với các vị ác thần, các loài ma đói, chúng chờ lúc mình ngủ say tới liếm mép và hít lấy hơi thở của mình”*. Vô tình những người dùng ngũ tân thường xuyên tiếp xúc với loài ma đói, ác thần nên âm khí của họ nặng lắm, phước báu tiêu giảm đi. Phước

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

giảm thì họa tăng, nên sau cùng khi đến lúc lâm chung rơi vào tình huống thiếu phước, nhiều họa, nghiệp chướng hoành hành, oán thân trái chủ tự do đánh phá, làm cho người đó dễ bị mê man bất tỉnh, đành phải bị lôi theo con đường đọa lạc.

Người thế gian không biết nên không hề kiêng cử. Nhưng chớ vì hãy để ý coi, một ngàn, một vạn người chết, có người nào được tỉnh táo ra đi không? Phải chăng, nguyên do chính từ sự dương tiêu âm tụ, phước giảm họa tăng, thành ra tất cả đều bị ách nạn, không sót một người. Hôm nay nhắc nhở cho nhau, hãy quyết lòng kiêng cử những thứ đó để đường vắng sanh an toàn hơn, thuận lợi hơn, tránh nhiều điều bất trắc vậy.

22(d): Nhiệm vụ của ban hộ niệm là giúp người có duyên niệm Phật chứng đắc “Nhất-Tâm bất-Loạn”.

Đúng hay sai?- [Sai]. Sai luôn. Chứng đắc “Nhất-Tâm bất-Loạn” là do chính công phu của người niệm Phật thực hiện lấy, chứ không có ban hộ niệm nào có thể giúp được cho người bệnh cảnh giới chứng đắc. Chính những người trong các ban hộ niệm đó nhiều khi cũng còn mê mờ, chứ không phải là người khai tâm mở trí gì đâu. Hộ niệm được là vì họ còn đang khỏe, chứ chính họ đâu phải người đắc đạo hay có năng lực gì mà có thể giúp người bệnh chứng đắc cảnh giới “Nhất-Tâm bất-Loạn”?

Cho nên, câu đúng nhất về nhiệm vụ của ban hộ niệm là: *“Hướng dẫn trợ duyên giúp cho người bệnh lúc lâm chung*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thực hiện đúng Pháp Niệm-Phật”. Tức là, họ nói với người bệnh rằng: “Bác không tin, thì phải tin đi. Bác không nguyện vãng sanh, thì phải nguyện vãng sanh đi. Bác không niệm Phật được, thì chúng tôi niệm Phật để Bác niệm theo. Bác quyết lòng làm theo thì cơ duyên này bác có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Còn Bác không làm theo, thì tự đi theo đường khổ nạn vậy”.

Mong chư vị nhớ cho, đường vãng sanh tự mỗi người phải lo chuẩn bị trước, phải tính toán trước, phải biết kết hợp với nhau để chu toàn đường giải thoát. Niệm Phật Đường của chúng ta đây quyết lòng cầu tinh chuyên chứ không cầu đông đảo. Tinh chuyên niệm một câu Phật hiệu, tinh thuần học một Pháp Hộ-Niệm, để sau cùng chúng ta hộ niệm cho nhau vững vàng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 052)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 24. **Câu 23: Cách cầu nguyện nào đúng với Pháp Hộ-Niệm?**

Câu này mà hỏi những người đã biết hộ niệm thì bình thường quá, nhưng ở khắp nơi có người biết hộ niệm rồi có người chưa biết, có người biết đường vãng sanh rồi có người chưa biết. Có người tu hành nhưng vẫn thường có những lời cầu nguyện sai lầm mà không hay. Chính lời nguyện sai lầm đã dẫn họ đi vào những con đường lầm lạc.

Lời nguyện vô cùng quan trọng, hàm chứa một đạo lý duy tâm của Phật Giáo. Phật dạy, tất cả đều do chính cái tâm của mình hướng dẫn mình đi. Tất cả đều do tâm tạo, thì lời nguyện này chính là tâm nguyện của mình, nó là ngọn đuốc dẫn thẳng mình tới cảnh giới mà mình mong muốn. Mong chư vị chú ý cẩn thận về lời nguyện.

23(a): Nguyện cầu Phật, Bồ-Tát gia trì cho người bệnh chóng lành bệnh.

Đúng hay sai? – [Sai]. Hôm trước có câu tương tự như vậy đưa ra: “*Tất cả đều do tâm tạo, vậy nếu người bệnh*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nguyện cầu hết bệnh thì sẽ được hết bệnh”. Nghe qua đúng lý quá, nên có người nói “Đúng... Đúng”. Không phải đâu. Sai chứ không đúng. Một người cầu nguyện cho hết bệnh là người muốn ở lại đây, thì sự mong muốn ở lại đây chính là cái tâm nguyện của người đó. Muốn sống thêm, muốn ở lại đây, thì không muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Rõ ràng, đường tu hành bị lạc rồi.

Bệnh là do nghiệp chướng tạo ra. Nghiệp nhân quả báo thuộc về vấn đề nhân quả. Đời này không ai đại khờ cầu nguyện cho mình bị bệnh, không ai lại cầu nguyện cho mình bị khổ. Nghĩa là ai ai cũng muốn được giàu sang, sung sướng, nhưng đâu phải ai ai cũng được giàu sang sung sướng đâu. Nguyên nhân chính vì đã tạo ra cái nhân không thiện, nên phải rước lấy cái quả khổ sở đó thôi.

Vậy thì, xin đừng nghĩ lầm rằng, tất cả do tâm tạo, thì ta muốn gì được nấy, muốn hết bệnh thì hết bệnh, muốn sống 1.000 tuổi thì sống 1.000 tuổi. Không phải. Không có cái đạo lý này. Lý Đạo của Phật là lý Duy Tâm, nhằm cứu cái Chơn-Tâm Tự-Tánh thoát khỏi ách nạn sanh tử vô thường, trở về cảnh giới thường hằng của Chơn-Tâm Tự-Tánh, ta lại đem cái Lý Đạo giải thoát này phục vụ cho túi thịt vật chất vô thường mà quên mất đường giải thoát. Sai vô cùng! Mong chư vị hãy suy nghĩ cho kỹ về vấn đề này. Vì thế, “*Cầu Phật, Bỏ-Tát gia trì cho người bệnh chóng lành bệnh*” là không đúng với Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Chư Tổ luôn luôn nhắc nhở chúng ta hai điều, một là

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

“**Hân**”, hai là “**Yểm**”. “Hân” là hân hoan, mong cầu. Mong cầu được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là lời nguyện chính của Pháp Môn Niệm Phật. “Yểm” là chán chê, là muốn rời cái cõi Ta-Bà này, rời cái thế giới năm trước ác hiểm này để về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu mình bạch hai đường Hân và Yểm, thì người chân chánh tu theo Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh không bao giờ cầu xin Phật, Bồ-Tát cho mình hết bệnh. Mong chư vị nhớ cho.

Bệnh đến, một là do ăn uống thất thường, trái gió trở trời, cảm mạo... hãy đi bác sĩ khám mua thuốc uống thì xong, chứ không cần nguyện cầu gì cả. Thứ hai là bệnh do nghiệp chướng. Bệnh loại này thì bác sĩ chịu thua. Bệnh nghiệp chướng liên quan đến nhân quả: ác nhân ác báo, thiện nhân thiện báo. Phải dùng đến pháp sám hối nghiệp chướng để đối trị mới may ra giải quyết được ách nạn. Một người sát sanh hại vật quá nhiều, kết thành nghiệp sát quá nặng thì họ nhận ác báo nặng nề. Ví dụ như những người thường giết heo, đến lúc nghiệp báo ứng hiện họ chết đau đớn giống như cảnh một con heo bị thọc huyết chết vậy. Đây gọi là quả báo hiện tiền. Khi nghiệp báo ứng hiện rồi, không có bác sĩ hay thuốc thang nào chữa trị được. Có những người bị bệnh thuộc về thần kinh, bác sĩ, bệnh viện, thuốc thang hầu hết cũng đành chịu thua. Có cố gắng chữa trị, thì chẳng qua cũng chữa cái ngọn mà thôi, dùng các chất an thần tạm thời cho thần kinh mệt mỏi, chờ ngày tê liệt, chứ không ai dám hứa chữa được cái gốc đâu. Cái gốc là gì? Thường chính là nạn oán thân trái chủ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

báo đời, đây là do chính từ cái nhân gây tạo oán thù trong nhiều đời nhiều kiếp. Oán thân trái chủ thường tấn công thẳng vào hệ thần kinh của người đó, chế ngự tâm thần họ đến chỗ không còn tự chủ được nữa. Những bệnh này bác sĩ chào thua, bệnh viện tâm thần cũng chẳng qua là một nơi giam lỏng cuộc đời họ, không cho họ vô ý gây hại người khác mà thôi.

Muốn chữa trị bệnh này, rất cần sự thành tâm sám hối của người đó, kiêng cử sát sanh. Gia đình thân thuộc cần phóng sanh hồi hướng cho oán thân trái chủ. Tụng kinh niệm Phật, nhất là niệm Phật hàng ngày, cầu Tam Bảo gia trì. Cần hộ niệm sớm, nhờ ban hộ niệm đến điều giải oán thân trái chủ nhiều lần mới mong được hóa giải.

Xin thưa với chư vị, bệnh thuộc về oán gia trái chủ chướng, thì thuốc thang cũng không còn tác dụng nữa, hẳn nhiên đôi lúc cũng nhờ thuốc tạm thời ngăn cản một vài chất độc nào đó phát tác ra. Chư vị nên nhớ, ý niệm có thể tạo ra năng lượng. Hễ tâm buồn phiền thì tiết ra chất độc buồn phiền, tâm vui vẻ thì sinh ra tố chất vui vẻ, y học gọi là hormone. Buồn vui, thương ghét, giận hờn, v.v... đều ảnh hưởng đến vật chất chung quanh. Trực tiếp nhất là sinh ra chất hormone ảnh hưởng ngay đến thân thể của chính mình.

Chính vì thế, những người sợ bệnh thường bị bệnh nhiều. Chư vị hãy để ý thì biết liền. Những người mà ngày đêm lo sợ bệnh, thì bệnh hoạn liên miên, bệnh tới đảo điên luôn. Phật dạy, tất cả đều do tâm tạo. Người thường xuyên

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nghĩ về bệnh nên tạo thành bệnh để tự thọ nạn, đây là do tâm lý bệnh hoạn mà sanh ra bệnh hoạn. Còn những người không nghĩ về bệnh họ vẫn có bệnh, nhưng bệnh nhẹ thì hết dễ dàng, bệnh nặng thì cũng dễ thuyên giảm hơn, không đến nỗi tệ hại như người sợ bệnh. Mong chư vị đừng quá sợ bệnh mà tự gây ảnh hưởng không tốt cho chính mình.

23(b): Cầu Phật, Bồ-Tát gia trì cho người bệnh sống lâu, trường thọ.

Đúng không? – [Sai]. Xin thưa với chư vị, không có Phật, Bồ-Tát nào lại cho chúng ta sống lâu, hay bắt chúng ta chết sớm cả. Nhưng có những trường hợp hoán chuyển giữa “Thân-Nghiệp-Lực” và “Thân-Nguyện-Lực”. Thực sự có những trường hợp đặc biệt này, và đây cũng do chính người đó tự thực hiện lấy. Thân thể của chúng ta là thân nghiệp báo nên bị nghiệp lực chi phối, thì xác thân này phải bị bệnh hoạn, sanh tử vô thường, ngày giờ mãn hạn cũng đã có số phần sẵn, tới ngày giờ đã mãn phần trả nghiệp trong đời, thì thân xác phải ra đi. Tuy nhiên, có những người vì tâm nguyện tu hành tốt, việc làm đạo của họ đem lại lợi lạc lớn lao cho chúng sanh, khi trải qua một căn bệnh ngặt nghèo đúng ra họ phải chết trong chuyến đó, nhưng nhờ nguyện lực của họ quá mạnh tự nhiên chuyển đổi từ Thân-Nghiệp-Lực thành Thân-Nguyện-Lực. Nghĩa là, Thân-Nghiệp-Lực của họ coi như đã mãn, nhưng nhờ tâm nguyện của họ có sức ảnh hưởng lớn lao, nên họ tự nhiên tiếp tục sống để làm lợi lạc chúng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Trường hợp này là họ đang sống bằng cái Thân-Nguyên-Lực của họ vậy. Nghĩa là, thọ mạng của họ tự nhiên dài thêm, họ không còn là cái Thân-Nghiệp-Lực nữa mà dùng cái Thân-Nguyên-Lực để cứu chúng sanh. Những người thực sự chí thành, chí kính phát tâm bồ-đề tự nhiên cảm ứng. Trong kinh Phật cũng có nói chuyện đó. Một người thọ mạng đã gần hết, trên đường về quê ông thấy một tổ kiến có hàng triệu con kiến bị nước lụt cuốn trôi, vị đó thấy bất nhẫn thương xót đàn kiến nên tìm cách cứu được hàng triệu con kiến thoát chết. Vì tâm nguyện quá từ bi phát ra, được cảm ứng, tự nhiên đến ngày chết ông ta chỉ bị một trận bệnh nhưng qua khỏi, sau đó sống thêm mấy chục năm nữa. Đó là do Thân-Nguyên-Lực cứu ông vậy.

Cho nên mong chư vị nhớ cho, muốn sống lâu trường thọ không phải cầu Phật cho mình sống lâu trường thọ mà được. Nhưng người nào có tâm bố thí vô-úy thì tự nhiên thọ mạng dài hơn. Tu bố thí vô-úy là nhân, được kiên khang tráng kiện là quả, tự nhiên thọ mạng sẽ dài hơn để tiếp tục làm đạo giúp đời, chứ không phải ngày đêm cầu Phật, Bồ-Tát cho sống lâu thì được sống lâu đâu nhé.

Cũng cần nên chú ý điều này, người lo cầu sống lâu trường thọ thì không tha thiết cầu nguyện vãng sanh, dẫn đến kết cuộc mất vãng sanh. Những vị Bồ-Tát tái thế các Ngài muốn ở thì ở muốn đi thì đi, còn hàng phàm phu hãy lo cầu vãng sanh mới tốt, đừng nên cầu chuyện sai lầm mà kẹt lắm đấy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

23(c): Buông xả vạn duyên nhiếp tâm niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không? – **[Đúng]**. Câu này là chính pháp đây. Trong Pháp Niệm-Phật, Phật dạy chúng ta phải cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, còn tất cả những sự cầu nguyện khác đều là vọng cầu. Cầu chúng đắc cũng không nên, tại vì chúng đắc là do công phu tu hành đúng mức mà chúng quả, chứ không phải cầu xin chúng đắc là được chúng đắc. Những người tu hành mà sợ ý, hoặc hiểu kỳ cầu mong chúng đắc, rất dễ đưa đến tình trạng chúng đắc giả, bị hoang tưởng sai lầm. Cầu xin hết bệnh cũng là vọng cầu trong Pháp Niệm-Phật. Tâm bị kẹt trong nghiệp chướng, dính vào căn bệnh, nhất định bệnh không thuyên giảm, mà coi chừng bệnh còn nặng hơn. Cầu mong hết bệnh là không cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, Tín-Nguyện-Hạnh không vững thì dù niệm Phật nhiều năm cũng không thể tương ứng với đại nguyện của đức A-Di-Đà, nên không được vãng sanh. Không có một vị Hộ-Pháp nào gia trì bảo vệ cho người tu hành không đúng chánh pháp.

Cầu trường thọ sống lâu là vọng cầu, không đúng chánh pháp. Cầu trường thọ sống lâu là cầu ở lại đây, là người sợ chết, không muốn vãng sanh. Thực tế, vãng sanh về Tây-Phương không phải là chết, đúng ra người sợ chết thì phải niệm Phật cầu vãng sanh cho thật mạnh mới được. Chỉ vì con người mê mờ cứ chạy theo cái thân thịt vô thường này mà bị chết hoại, chết mãi, chết từ đời này qua đời khác, chết từ kiếp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nọ qua kiếp kia, đời đời kiếp kiếp trong sanh tử luân hồi vì những sự cầu nguyện sai lầm này. Cầu phước báu, cầu an khang, cầu cho ra đi an lành cũng không phải là chánh cầu. Người nào cứ cầu chết an lành thì khỏi cần tu hành làm chi cho khổ cực, vì trong bệnh viện ngày nay có nhiều cách giúp cho mình chết an lành dễ dàng lắm, một mũi thuốc morphine thì không còn đau đớn nữa, nằm im lìm ra đi có vẻ an lành lắm. Nhưng sự an lành này là nói cái thân nằm xụi lơ, còn chính thần thức thì đi đọa lạc đấy, không phải là điều tốt lành đâu. Thực tế, rất nhiều người tu hành mà cầu nguyện quá sai lầm, tự dẫn độ mình tới cảnh đọa lạc mà không hay!...

Trong Pháp Niệm-Phật cầu nguyện chính là tha thiết cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Người nào nhiếp tâm niệm Phật tha thiết cầu vãng sanh trong lúc xả bỏ báo thân là thực hiện được con đường vãng sanh Tịnh-Độ. Người thành tâm tha thiết nguyện vãng sanh thì có đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh. Ba món tư lương Tịnh-Độ, Một là Ba, Ba là Một. Nguyện vãng sanh là do niềm tin vững, nhất định người đó thành tâm niệm Phật. Tin tưởng vững thì chắc chắn tha thiết nguyện vãng sanh và không rời câu A-Di-Đà Phật. Chí thành niệm Phật là vì niềm tin vững, sức nguyện đã tha thiết. Trong ba tư lương của Pháp Niệm-Phật, một là ba, ba là một. Xin chú ý điều này.

Chúng ta cần xác định lời cầu nguyện nào là đúng chánh pháp, lời nguyện nào sai lầm. Chư Tổ dạy, phát nguyện vãng sanh là phát Tâm Viên Mãn Vô-Thượng Bồ-Đề. Lúc lâm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chung, xin chư vị hãy buông xả vạn duyên, nhiếp tâm niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Người nào làm đúng như vậy trong lúc xả bỏ báo thân chắc chắn được vãng sanh thành tựu đạo quả. Còn bây giờ đây, đôi lúc chúng ta cũng tha thiết nguyện vãng sanh, cũng tha thiết niệm Phật, cũng tin tưởng đầy, nhưng hình như bữa có bữa không, bữa trôi bữa sụt... Thật sự kết quả khó đoán trong tương lai.

Chính vì vậy, chúng ta phải chuyên nhất huân tu Pháp Niệm-Phật, để cho lời nguyện này nhập tâm, để cho niềm tin càng ngày càng vững, để cho câu A-Di-Đà Phật khởi ra trong tâm một cách tự nhiên. Chư vị nên tập phương pháp “Tùy-Tức Niệm Phật” ở những lúc ngoài giờ công phu thì rất tốt. Phương pháp này là vừa thở vừa niệm. Thở ra: *Niệm A-Di-Đà Phật...* Hít vào: *Niệm A-Di-Đà Phật...* an nhàn tự tại vô cùng. Phương pháp này không có sức đẩy mạnh, nhưng lại mạnh về sự kiên trì, dẻo dai, huân tập tốt. Chúng ta lúc nào cũng cần thở, hễ còn thở thì còn niệm Phật. Ráng niệm Phật như vậy tự nhiên chư vị ru giấc ngủ ngon vô cùng, không còn sợ mất ngủ, không cần quán hơi thở làm chi.

Có người bị bệnh khó ngủ, thường hay lo sợ mất sức khỏe nên hay dùng cách đếm đếm số: 1, 2, 3, 4... để ru giấc ngủ. Nay biết cách niệm Phật rồi thì đếm số làm chi nữa, các con số đó có hay ho gì mà đếm chúng? Hãy lợi dụng thời gian còn tỉnh thức mà niệm Phật, niệm đến thiếp ngủ luôn. Tuyệt vời vô cùng! Đây là pháp “Tùy-Tức Niệm Phật”, nương theo hơi thở để niệm Phật, (chứ không phải pháp

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

“Quán Sở Túc”, chăm chú theo hơi thở). Ngài Phi Tích ứng dụng pháp “Tùy-Túc Niệm Phật” này, trong giấc ngủ Ngài cũng niệm Phật luôn.

23(d): Cầu Phật, Bồ-Tát gia trì người đang bị bệnh khổ hành hạ được chết sớm cho khoẻ thân.

Đúng không? – [Sai]. Cũng sai luôn! Không có Phật nào cho mình chết sớm, chỉ có con người cầu nguyện sai lầm mà thôi. Những người bệnh nằm trên giường năm này qua năm khác họ buồn quá, chán quá, khổ quá... Thấy vậy có người cũng tới cầu xin họ chết sớm cho hợp với tâm trạng buồn chán của họ. Xin thưa thật với chư vị, sự cầu nguyện này sai lầm. Nhưng cũng có thể nói rằng, chính vì lòng chán nản cảnh sống này, không muốn ở đây nữa lại hợp với chữ “Yểm” trong Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh. Nếu người đó gặp được người hộ niệm hướng dẫn, chỉ điểm, họ phát tâm niệm Phật cầu vãng sanh rất dễ tương ứng với đại nguyện của đức A-Di-Đà nên họ có thể vãng sanh dễ lắm. Ví dụ như trường hợp người Dì của Phi, bà Cụ nằm trên giường hơn 20 năm. Chư vị thử nghĩ, rơi vào cảnh này ai mà không chán cảnh đời, người nào mà không sợ sống thêm. Đó là những người sợ sống cầu chết. Họ đang cầu chết, nếu gặp ban hộ niệm khuyến, không thêm lo cái xác thân này nữa, lo đi vãng sanh, họ mừng vô cùng. Nhiều người đau bệnh nằm liệt trên giường mười mấy hai mươi năm, ăn uống, tiểu đại một chỗ, họ chán nản cuộc sống này, họ cầu chết sớm, khi gặp ban hộ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm khuyên giải: “*Đừng cầu chết làm chi mà bị đọa lạc. Bị đọa lạc thì còn khổ hơn cảnh khổ ở đời này. Hãy cầu xin vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc đi, hưởng cảnh an vui cực lạc...*”. Nghe đến người ta mừng lắm, họ quyết lòng đi vãng sanh. Họ niệm một vài tháng thôi, vậy mà vãng sanh bất khả tư nghi. Còn những người có chút ít phước báu, sống sung sướng hơn, an nhàn hơn thì thường thường không có ý niệm vãng sanh mạnh mẽ, nên sau cùng họ khó vãng sanh, mà lại dễ theo nghiệp thọ nạn là như vậy.

Mong chư vị hiểu cho, bệnh khổ hành hạ là do nghiệp chướng của chính mình. Tất cả đều do nhân duyên quả báo. Hãy thành tâm niệm Phật hồi hướng công đức cho pháp giới chúng sanh, thành tâm niệm Phật cầu về Tây-Phương Cực-Lạc để cứu độ chúng sanh. Nếu làm được như vậy sẽ hợp với đại nguyện của đức Phật A-Di-Đà, được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ, chư Bồ-Tát gia trì mà cảm thấy nhẹ nhàng, không còn đau đớn nữa. Sở dĩ được vậy là nhờ: Một là, tâm lực mạnh mà thắng nghiệp lực; Hai là, Phật lực gia trì, Thiên-Long Hộ-Pháp giúp đỡ mà người ta vượt qua bệnh khổ đấy.

Mong chư vị hiểu được đạo lý này, để biết cách cầu nào đúng chánh pháp, cách cầu nào sai lệch. Chúng ta quyết lòng đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc là điều chắc chắn đúng vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM (Tọa Đàm 053)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 24. **Câu 24: Người Hộ niệm chú ý dẫn dò người bệnh những gì?**

24(a): Chỉ được theo A-Di-Đà Phật, không được đi theo một vị nào khác. Thấy bất cứ ai cũng bình thân, tiếp tục niệm Phật, chờ Phật A-Di-Đà đến tiếp dẫn. A-Di-Đà Phật sẽ ứng hiện giống như tấm hình mà ban hộ niệm treo trước mặt.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đây là điểm rõ ràng, cụ thể giúp cho người bệnh vãng sanh. Xin thưa với chư vị, biết hộ niệm rồi mới thấy vấn đề rất minh bạch, không còn mập mờ nữa. Khi chưa biết hộ niệm, thường thường chúng ta tới thăm, ngồi bên người bệnh để than thở, hỏi han đủ điều, trong khi một lời dẫn dò đi theo A-Di-Đà Phật để vãng sanh thì không ai biết để nhắc nhở đến.

Quyết định đi theo A-Di-Đà Phật vãng sanh, thì xin hãy nhìn tôn ảnh A-Di-Đà Phật của người hộ niệm treo trước mặt và xác nhận đó là A-Di-Đà Phật. Theo đạo lý tất cả do tâm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tạo, chúng ta đã xác nhận đó là A-Di-Đà Phật, thì Phật sẽ hóa hiện ra giống như vậy mà tiếp dẫn chúng ta, nghĩa là chúng ta đã ứng dụng một cách hết sức cụ thể đạo lý này.

Có nhiều người chủ trương phải đi theo ánh sáng màu này, màu nọ. Thừa với chư vị, vấn đề này chư Tổ không tuyên dương. Những vị nghiên cứu trong kinh sách Mật-Tông thường hay nói về ánh sáng này, ánh sáng nọ... Nhưng xin thưa thực, chưa hẳn sẽ ứng dụng được đâu. Quang minh của A-Di-Đà Phật là Vô-Lượng-Quang, có vô lượng màu sắc, vô lượng công đức, chứ không phải chỉ có màu vàng không đâu. Xin đừng chú ý vào màu sắc mà có thể bị nhầm lẫn, vì lúc đó tâm trí của người bệnh có thể đi đến chỗ mê mờ, mệt mỏi rồi không dễ gì phân biệt được đỏ, xanh, vàng, trắng... đâu.

Cho nên, dùng pháp quán tượng thì chắc chắn nhất, vững vàng nhất. Khi người bệnh quyết định chấp nhận đó là A-Di-Đà Phật, thì A-Di-Đà Phật cũng biết rõ là người bệnh đang chờ vãng sanh Tây-Phương, Ngài hóa hiện ra mà tiếp dẫn. Còn người niệm Phật đến “Nhất-Tâm bất-Loạn”, vãng sanh thượng phẩm, thì Báo-Thân Phật tiếp dẫn, nghĩa là chính A-Di-Đà Phật đến rước, quá vi diệu, quá tối thắng, còn gì để lo lắng nữa. Còn chúng ta là phàm phu, vãng sanh hạ phẩm thì Hóa-Thân Phật tiếp dẫn. Hóa-Thân Phật thì trùng trùng điệp điệp ở khắp mọi nơi, bất cứ chỗ nào cũng có, gọi là: “Quang trung hóa Phật vô số ức”. Vô lượng, vô biên Hóa-Thân Phật sẵn sàng tiếp dẫn chúng sanh vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Hóa Thân Phật cũng là Phật, chúng ta cứ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vững lòng tin tưởng thì đường vắng sanh không thể trở ngại được.

Khi khai thị, chúng ta dẫn người bệnh chỉ theo A-Di-Đà Phật, không được đi theo một vị nào khác. Nếu người nào chưa nghiên cứu kỹ về Pháp Hộ-Niệm, khi nghe đến sự hướng dẫn này thì thường không đồng ý, và hỏi rằng: *“Tại sao không theo Bốn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật? Chư Phật trên mười phương pháp giới vô lượng vô biên tại sao chỉ theo A-Di-Đà Phật?”*. Xin thưa chư vị, chính Bốn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật dạy ta niệm A-Di-Đà Phật, theo A-Di-Đà Phật vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì ta hãy vãng lời Ngài dạy, thực hành cho cho đúng pháp, đừng nên nghi ngờ phân vân mà chấp vào ý nghĩ sơ siển của mình mà lý luận nghịch lời Phật dạy, hậu quả không tốt đâu.

Đức A-Di-Đà Phật đã phát thệ: “Mười niệm tắt sanh” để cứu độ tất cả chúng sanh trên mười phương pháp giới vắng sanh về nước Cực-Lạc một đời thành Phật, còn chư Phật trên mười phương pháp giới không có lời phát nguyện này. Xin chư vị nhớ cho kỹ điểm này. Mỗi vị Phật trước khi thành Phật đều có một lời nguyện riêng. Phật-Phật đạo đồng, nhưng nhân hạnh tu hành có khác, đại nguyện có khác nhau. Riêng đại nguyện của Đức A-Di-Đà tối thắng, nên trong Kinh Vô-Lượng-Thọ, đức Bốn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật đại diện cho ba đời tất cả chư Phật trên mười phương pháp giới, tuyên dương A-Di-Đà Phật là vua trong hàng chư Phật, quang minh của A-Di-Đà Phật là cực tôn. Đây là lời tán thán đến tột cùng.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Chính đại nguyên của Đức A-Di Đà quá vĩ đại, phổ độ rộng khắp chúng sanh, trên từ Đẳng Giác Bồ-Tát, dưới đến Địa-Ngục, Nga-Quỉ, Súc-Sanh vãng sanh một đời bất thoái thành Phật, thực quá vi diệu, thực hành lại dễ, nên được chư Phật trên mười phương pháp giới tôn xưng là vua trong hàng chư Phật. Mong chư vị hiểu được điều này mà vững lòng tin tưởng niệm Phật, thực hành đúng pháp.

Tất cả chư Phật trên mười phương đều gia trì vào đại nguyên của đức A-Di-Đà để cứu độ chúng sanh. Cho nên, ta niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì mười phương ba đời tất cả chư Phật sẽ hộ niệm cho ta. Trong kinh A-Di-Đà, Phật đã nói rõ ràng đạo lý này, mong chư vị tin tưởng, đừng nên chao đảo.

Một vấn đề khác, nếu tâm trí chúng ta mê lung bất định, nghĩ rằng đi theo Phật nào cũng được, thì coi chừng bị vương phải cạm bẫy của oán thân trái chủ. Đây là do nhân quả của chính mình đã từng tạo ra để gạt họ, bây giờ họ gạt lại, chư Thiên-Long Hộ-Pháp không can thiệp vào việc nhân quả cá nhân đâu. Oán thân trái chủ gạt chúng ta bằng cách tạo ra những hình ảnh đẹp để nào đó, có quanh mình đỏ, xanh, vàng, trắng... gì đó, những vị ác thần có chút ít thần thông ứng hiện thành những hình tướng Phật, mình sơ ý mê chấp vào đó coi chừng bị nạn. Mong chư vị hiểu cho.

Còn khi chúng ta quyết lòng đi theo A-Di-Đà Phật, thì đây là quy luật tiếp độ vãng sanh của A-Di-Đà Phật được chư Phật trên mười phương pháp giới hộ niệm, được chư Thiên-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Long Hộ-Pháp bảo vệ, không ai dám giả dạng phá hoại qui pháp này. Mong chư vị tin tưởng và đi cho đúng để khỏi bị lạc đường. Đây hoàn toàn không phải là tâm phân biệt chấp trước đâu nhé.

“Chỉ được theo A-Di-Đà Phật, không được đi theo một vị nào khác. Thấy bất cứ ai cũng bình thân, tiếp tục niệm Phật, chờ Phật A-Di-Đà đến tiếp dẫn. A-Di-Đà Phật sẽ ứng hiện giống như tấm hình mà ban hộ niệm treo trước mặt”. Đây là câu vô cùng quan trọng, xin chư vị cần nhớ nằm lòng. Như hôm trước chúng ta có nói qua, một vị nghiên cứu phương Pháp Hộ-Niệm cho thân trung-ấm, và đưa ra hàng trăm cảnh giới vô cùng huyền hóa. Nào là cảnh giới Thiên, cảnh giới Thần, cảnh giới Ma, cảnh giới Quỷ, cảnh giới Phật này Phật nọ, v.v... Nếu giảng giải hàng trăm cảnh giới đó cho người bệnh thì gây khó khăn cho họ rồi, dễ dàng làm cho họ rơi vào tình trạng bị rối loạn, khó gỡ nổi!...

Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ-Tông thì chỉ có hai vấn đề rõ rệt: Một là A-Di-Đà Phật ứng hiện; Hai là không phải A-Di-Đà Phật. Đơn giản - Cụ thể.

- Không phải A-Di-Đà Phật, thì những cảnh giới này chúng ta không để ý tới, không đi theo, không chấp vào, không nhìn đến, cứ mặc nhiên kệ chúng. Ta cứ tiếp tục nhiếp tâm niệm Phật.

- Khi A-Di-Đà Phật hiện thân ta đi theo A-Di -Đà Phật vãng sanh.

Như vậy rõ ràng chỉ có hai vế: Một là không phải A-Di-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đà Phật ta không để ý tới, hai là A-Di-Đà Phật đến ta theo Ngài đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Nhờ đó mà tâm của người bệnh sẽ dễ định, không bị rối loạn. Còn sơ ý giảng giải nào là pháp giới này pháp giới nọ, cảnh giới nọ cảnh giới kia, trong khi chính ta nếu gặp đến chưa chắc gì phân biệt được đó là thực hay giả, mà lại đem giới thiệu cho một người sắp chết thì vô cùng nguy hiểm! Vô cùng nguy hiểm!...

Khi hộ niệm, ban hộ niệm cần dùng tám hình Phật tượng đối lớn mới tốt. Chúng ta nhắc nhở người bệnh hãy nhìn kỹ tôn ảnh Phật đó, cứ nhiếp tâm vào đó mà niệm, gọi là Quán Tượng Niệm Phật, rất cụ thể, không có gì mơ hồ cả.

24(b): Dặn người bệnh chỉ được đi theo Phật và Bồ Tát mà thôi, không được đi theo ông bà quyền thuộc.

Đúng hay sai? – [Sai]. Sai vô cùng! Ông bà quyền thuộc hiện thân ra rất nhiều, rất nhiều. Nhiều người trước khi ra đi thường thấy ông bà, cha mẹ hiện thân ra nhiều lắm. Vì không biết, nên dễ tham chấp vào đó, vô tình bị cạm bẫy của oán thân trái chủ. Xin thưa thẳng với chư vị, đó không phải là thực đâu. Thường những hiện tượng này hiện ra cũng do vì chính ta mê muội mà sanh ra. Vào những ngày giỗ kỵ, thường người thế gian thấp nhang van vái Ông Bà, Tổ Tiên, cầu xin những người chết về gia trì, giúp đỡ. Rõ ràng chính mình đã mở tâm mời gọi hiện tượng này, oán thân trái chủ liền nương theo đó mà giả dạng hiện ra để lừa gạt, chứ không có Ông Bà, Tổ Tiên nào hiện về gia trì cho mình đâu. Nếu thật sự có ông

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

bà hiện thân ra dẫn dắt, mà ta theo, thì ta đi về những cảnh giới đọa lạc chứ không có gì tốt đẹp cả!... Hiểu được sự thật này, xin chư vị đừng nên van vái sai lầm nữa.

Như vậy, nếu dặn người bệnh “*Theo Phật, Bỏ-Tát*” thì họ rất dễ vướng phải những cạm bẫy của oán thân trái chủ. Vì xin hỏi, Phật nào đây? Bỏ-Tát nào đây? Người bệnh vừa thấy một vị nào đó xuất hiện có quang minh đỏ đỏ, xanh xanh, bay bay phát phới liền cho là Phật, Bỏ-Tát. Có người khoe rằng Quán-Thế-Âm hiện thân cho thấy. Xin hỏi hỏi giờ mình có thấy Bỏ-Tát Quán-Thế-Âm chưa? Sao vội vã xác định vậy? Nhiều người khoe rằng, đã gặp Đức Bồn-Sur Thích-Ca Mâu-Ni Phật rồi. Đâu có đơn giản vậy! Tại sao cứ thấy một vị nào xuất hiện ra đỏ đỏ, xanh xanh, vàng vàng, bay bay thì cho đó là Bồn-Sur Thích-Ca Mâu-Ni Phật? Ta sinh ra trong thời mạt pháp, Đức Thế-Tôn đã thị tịch lâu rồi, có ai chính mắt thấy được chân thân của Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật chưa mà mạnh dạn quyết đoán như vậy?!...

Xin đừng sơ suất mà bị nạn. Người tu hành thời này vì quá vọng tưởng mà bị nạn rất nhiều, nhất là những người tu theo các pháp tự lực, tự công phu lấy một mình, chưa được Sư Phụ hướng dẫn kỹ rất dễ có ảo tưởng về chứng đắc. Nếu hàng căn cơ cao thượng thì chúng ta không dám bàn tới, còn hàng phàm phu thường thường vướng phải những vọng tưởng sai lầm!... Chư Tổ thường khuyến cáo, thời này không nên dùng các pháp quán tưởng để tu hành. Tại sao vậy? Vì tâm phàm phu thô thiển, căn cơ hạ liệt. Lấy tâm thô mà quán cảnh

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

diệu. Cảnh do tâm thô quán tưởng mà ứng hiện ra. Coi chừng tất cả đều là cảnh giả huyễn, chứ không phải cảnh diệu đâu.

Xin thưa với chư vị, những cảnh giới giả huyễn ứng hiện ra làm cho những người hạ căn tự lực quán tưởng bị nạn nhiều lắm! Ngay như vừa rồi, bên pháp hội các nơi có một vị tách rời đại chúng tu riêng theo cách quán tưởng đã bị lâm nạn. Hiện tượng này nhiều lắm, không phải ít đâu.

Hành giả tu theo Pháp Niệm-Phật thường được chư Phật Bồ-Tát gia trì, chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ, nhưng chư Tổ vẫn khuyến cáo chúng ta trong thời mạt pháp này đừng nên dùng pháp “Quán-Tướng Niệm-Phật”. “Quán-Tướng Niệm-Phật” tức là ngồi niệm Phật mà nghĩ tưởng lung tung, quán cảnh Tiên, cảnh Trời, cảnh Đất, quán cảnh Phật hiện thân tiếp dẫn, v.v... Quán đâu ứng ra đó, nhưng coi chừng giả huyễn đấy!... Mong chư vị cẩn thận nhớ kỹ lời dặn dò của chư Tổ, không nên sơ ý.

24(c): Cần giữ tâm thanh tịnh, bình thản trước mọi cảnh giới để tâm thức tự chuyển hóa theo duyên.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Sai luôn! Thường thường giữ tâm thanh tịnh, bình thản, rỗng lặng, để tâm thức tự chuyển hóa theo cảnh giới tương ứng, là cách tu của những người tự lực. Còn chúng ta niệm Phật thì lúc nằm xuống luôn luôn nghĩ nhớ đến A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật chứ không phải bình thản, rỗng lặng. Gặp tất cả mọi cảnh giới, không phải là A-Di-Đà Phật thì mặc kệ chúng. Cứ nhiếp tâm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm danh hiệu A-Di-Đà Phật, cầu vãng sanh Cực-Lạc, cầu A-Di-Đà Phật lai nghênh tiếp độ. Như vậy, rõ ràng ta có Cầu, có Định đàng hoàng. Định vào câu A-Di-Đà Phật, cầu A-Di-Đà Phật đến đưa chúng ta về Tây-Phương Cực-Lạc rõ rệt.

Cho nên, tu theo pháp của Tịnh-Độ-Tông đâu ra đó, cụ thể, nhất là thực hành Pháp Niệm-Phật Hộ niệm Vãng Sanh. Làm đúng đi: Vãng Sanh!... Bao nhiêu nghiệp chướng đã tạo ra trùng trùng trong quá khứ, ta được quyền bao lại, gói lại. Chỉ cần trong giờ phút cuối cùng của cuộc đời, tâm ta định vào câu A-Di-Đà Phật, quyết lòng cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, cứ nhiếp tâm nhìn hình A-Di-Đà Phật mà niệm. Nếu niệm không nổi, thì lắng nghe đại chúng niệm mình niệm theo. Quyết buông xuống tất cả mọi chuyện, để niệm Phật cầu vãng sanh... Người nào trong lúc xả bỏ báo thân làm được như vậy, nhất định được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM (Tọa Đàm 054)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 25. **Câu 25: Người hộ niệm có thể giúp người bệnh những gì?**

Hôm nay chúng ta bàn về nhiệm vụ của người hộ niệm. Người hộ niệm có thể giúp người bệnh những gì? Tất cả đều là những điều rất cụ thể về Pháp Hộ-Niệm.

25(a): Kịp thời chế ngự hoặc đàn áp oán thân trái chủ, không cho phép họ đánh phá người bệnh, nhờ thế người bệnh mới được an toàn.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Câu này hoàn toàn sai! Người hộ niệm không bao giờ đánh phá, đàn áp oán thân trái chủ. Hoàn toàn không có chuyện này. Có nhiều người nghĩ rằng, cần phải có một năng lực gì đặc biệt mới đi hộ niệm được. Nghĩ vậy là tự họ có tâm bất bình đẳng, không đúng với chánh pháp. Đi hộ niệm mà nghĩ rằng cần dùng một quyền lực gì của mình để giải quyết, dùng một cái năng lực đặc biệt gì của mình để áp chế oán thân trái chủ, thì từ cái ý nghĩ này đã tạo ra nghiệp chướng, oán thù, oan nghiệt cho chính mình rồi vậy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Pháp Phật bình đẳng. Phật dạy tất cả chúng sanh đều có Phật tánh, cho nên chúng ta phải thương xót chúng sanh một cách bình đẳng. Đã thương xót chúng sanh thì không thể nào đàn áp chúng sanh được. Oán thân trái chủ của người bệnh cũng là chúng sanh. Nếu có ý niệm sai lầm này thì đi hộ niệm không những không tạo được công đức, mà coi chừng tạo ra mối oan nghiệt, thù hằn đối với chúng sanh trong pháp giới. Hay nói rõ hơn, tự tạo nên nghiệp chướng để sau cùng chính mình có thể thọ lấy những điều vô cùng bất phước ở thời điểm cuối cùng của cuộc đời.

Hãy nhìn hậu quả của những người mà trong đời thường hay dùng tà thuật để trừ ma, yểm quỷ, dùng pháp thuật bùa ngải gì đó để trấn yểm chúng sanh vô hình. Nhiều người thế gian cho vậy là hay, nhưng có ngờ đâu, đến cuối đời những người này khó tránh khỏi những chướng nạn vô cùng nặng nề, một hiện tượng báo trước tương lai bị khổ nạn!

Vậy thì, xin chư vị nhớ cho, đã tu học pháp Phật thì đừng bao giờ có ý niệm đàn áp, chế ngự bất cứ một ai. Điều này nhất định không tốt đâu.

25(b): Giúp người bệnh niệm Phật cầu vãng sanh, không liên quan gì đến vấn đề oán thân trái chủ.

Đúng không? – [Sai]. Cũng sai luôn! Một người bị bệnh, thuộc hàng phàm phu, nhiều đời nhiều kiếp đã từng tạo ra nhiều sai lầm tội lỗi đối với chúng sanh, thì nhất định cuối đời họ thường bị nạn oán thân trái chủ thù hằn bao vây đòi

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nợ, trả thù, đánh phá... Vì thế, khi hộ niệm nhất định không thể nào tránh khỏi sự đối diện với vấn đề này.

Ở câu trên thì ta không được quyền đàn áp hay chế ngự oán thân trái chủ, còn câu này thì ta bắt buộc phải đối diện với họ, thật là vấn đề làm cho người hộ niệm cảm thấy khó khăn! Nhiều người nghĩ đến điều này cảm thấy lo sợ và không dám đi hộ niệm. Nhưng khổ thay, không dám đi hộ niệm giúp người, thì sau cùng cũng không ai dám đến hộ niệm cho mình, thành ra tự mình cô lập lấy mình trong tình huống khó khăn, đa đầu thọ địch. Nếu chính mình bị bao vây bởi những thế lực hung hiểm, thì làm sao thoát nạn đây?!...

Cho nên, hãy nghiên cứu hộ niệm thật kỹ rồi chúng ta mới thấy một chân lý, là vấn đề hộ niệm rất cần yếu, tôi quan trọng. Không những quan trọng cho người bệnh, mà tôi cần thiết cho chính mình. Tại sao vậy? Xin đọc câu kế tiếp.

25(c): Điều giải oan gia trái chủ giúp người bệnh tránh được những calam bẫy hiểm nghèo, hóa giải những vướng mắc, khuyên người bệnh nhiếp tâm niệm Phật.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Lời giải đáp chính là đây. Hai câu trên đưa ra vấn nạn, không cho đánh phá mà bắt phải đối đầu, mình tưởng là nguy hiểm lắm, nhưng không ngờ câu này hóa giải tất cả. Pháp Hộ-Niệm chỉ điểm cho những người đi hộ niệm phải biết cách điều giải oan gia trái chủ. Điều giải có nghĩa là sao? Là khuyên nhau xóa bỏ oán thù, đoạn ác tu thiện, niệm Phật vãng sanh, cùng nhau thoát

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vòng sanh tử đọa lạc khổ đau, để hưởng đời an vui cực lạc, thành tựu đạo quả. Người hộ niệm khuyên giải trong tình thương yêu, thân thiện, thành tâm cứu giúp nhau. Điều giải trong hòa bình, hoàn toàn không có ý niệm đấu tranh.

Con người sống trong đời thường hay đấu tranh, giành giật với nhau, họ tưởng rằng khi đối diện với oan gia trái chủ cũng cần phải đấu tranh đánh phá nhau như vậy. Ý tưởng này thật không an ổn chút nào. Trong thế gian này vẫn có những người dùng pháp thuật để đàn áp chúng sanh, dùng những pháp lực bí hiểm nào đó để chế ngự oán thân trái chủ, bắt quỷ trừ ma... Họ cứ tưởng làm như vậy là lợi lạc cho người bệnh, lợi lạc cho người sống, vì rõ ràng sau khi xử trí thì chúng “Ma!” không dám tới quấy nhiễu nữa. Nhưng xin thưa với chư vị, hãy nhìn xa một chút, thì không có lợi gì cả, mà coi chừng còn rước lấy đại họa vào thân.

Đàn áp oán thân trái chủ giúp người bệnh vượt qua cảnh ngặt nghèo này, nhưng chưa chắc gì vĩnh viễn thoát khỏi đau. Coi chừng sau đó oán nạn lại còn mạnh hơn nữa. Oán nạn không những mạnh hơn đối với người bệnh, mà coi chừng còn mạnh hơn nữa đối với thân bằng quyến thuộc, và mạnh luôn đối với những người đã đàn áp họ. Chính vì thế, chúng ta phải dùng tâm từ bi điều giải, khuyên can chứ không thể dùng sức mạnh để áp chế, cưỡng bức được.

Vì sao ta phải điều giải vậy? Chắc nội dung những câu tiếp sau thế nào cũng nói đến. Nguyên nhân chính vì người bệnh đã tạo lầm lỗi với họ trước. Chư vị nên nhớ cho, oán

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thân trái chủ lúc nào cũng có đối tượng rõ rệt để xử trí. “Oán Thân” thuộc về nợ sát sanh hại mạng. “Trái Chủ” thuộc về nợ cưỡng bức, não loạn, chiếm đoạt tài sản... Cũng giống ở thế gian, tại sao có người thù mình? Tại sao có người ghét mình? Chắc chắn có nguyên nhân. Mọi sự thù hận, ganh ghét nhau đều có nhân duyên quả báo, dù rằng nhiều khi cái nhân này chính mình không hề biết đến, nhưng thực sự không đời này thì đời trước chắc chắn mình đã từng tạo ra mà không hay đó thôi.

Hiểu được như vậy chúng ta phải thành tâm điều giải, khuyên giải chư vị trong pháp giới hữu duyên buông tình chấp, xóa bỏ hận thù, tìm phương giải thoát. Khuyên người bệnh thành tâm sám hối tội tình, nhiếp tâm niệm Phật để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành đạo để có năng lực cứu độ chúng sanh đền trả tội lỗi đã gây nên, đừng để họ vướng phải những cạm bẫy hiểm nghèo mà chịu nạn, đời đời trở thành oán thân trái chủ cho nhau, không có ngày thoát nạn. Nói chung điều giải là khuyên nhủ cả người bệnh và chư vị pháp giới hữu duyên, cùng buông xuống hận thù, quyết lòng nương theo cơ hội này phát tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, thoát ly sanh tử đọa lạc, cùng nhau về miền Cực-Lạc hưởng đời an vui hạnh phúc, vô sanh vô tử, thành tựu đạo giải thoát.

Đây là phương pháp chủ yếu của hộ niệm, chúng ta luôn luôn xử trí trong hòa bình, cảm thông, điều giải trong sự thỏa thuận, vui vẻ, giúp cho tất cả mọi người ai ai cũng ngộ ra đường đạo, cùng phát tâm niệm Phật. Nhờ lòng thành tâm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

của người hộ niệm, cộng với thành tâm của người bệnh mà được cảm ứng với đại nguyện của Phật, được Phật lực gia trì, được chư Bồ-Tát hộ niệm, được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ. Dưới ánh quang minh của các Ngài, chư vị oán thân trái chủ cũng phải nể vì, ngộ đạo, và hưởng nhiều lợi lạc. Đó là sự thực.

25(d): Nếu cần thiết có thể thay gia đình chăm sóc cho người bệnh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Nếu gặp những trường hợp đặc biệt, người hộ niệm có thể phát tâm chăm sóc người bệnh, nhưng sự phát tâm này tự cá nhân âm thầm làm lấy, chứ không thể biến thành quy luật, hoặc liên quan đến ban hộ niệm. Nghĩa là, ban hộ niệm không nên đưa ra quy luật này. Nếu sơ ý thì ban hộ niệm sẽ khó bền vững. Nhất định ban hộ niệm không thể ôm đồm thêm chuyện này được.

Người trong gia đình phải lo việc chăm sóc thân nhân của họ là hợp lý. Tuy nhiên, có những trường hợp quá đặc biệt, thì ban hộ niệm cũng có thể tùy duyên, uyển chuyển giúp đỡ phần nào, nhưng đây không phải là nhiệm vụ chính của ban hộ niệm, nghĩa là, không thể đưa lên thành quy luật được. Khuyến tấn gia đình cần phát tâm mạnh hơn. Nên nhớ, sự chăm sóc, đồng thuận, tin tưởng của gia đình sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tâm ý của người bệnh. Gia đình nào không tin tưởng, xem thường việc hộ niệm, chăm sóc hời hợt, không theo đúng qui tắc hộ niệm sẽ tạo ra chướng ngại rất lớn cho

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chính người thân của họ. Ban hộ niệm chỉ nhắm mạnh đến việc khai thị, khuyên giải, nhắc nhở, hướng dẫn cho người gia đình những điều cần phải làm, những điều cần phải tránh và tự họ phải cố gắng làm lấy, chứ ban hộ niệm không nên ôm đồm nhiều việc quá mà có thể đưa đến tình trạng mệt mỏi, căng thẳng làm suy giảm sức hộ niệm. Tất cả đều phải tùy duyên, chứ không biết làm sao hơn vậy. Mong chư vị nhớ cho.

25(e): An ủi, khuyến tấn, động viên tinh thần người bệnh, giúp họ an tâm niệm Phật cầu vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rất đúng! Rất đúng! Nhờ sự trợ duyên của ban hộ niệm mà có thể giúp cho tinh thần người bệnh vơi lên cao. Chính nhờ tinh thần vơi lên này, hay còn gọi là tâm lực mạnh mẽ, sẽ giúp họ vượt qua nghiệp báo đang hiện hành, họ theo nguyện lực mà được vãng sanh đây. Nhưng phải nhớ rằng, tất cả đều phải do tự người bệnh làm lấy. Người bệnh phải tin tưởng, phải làm theo người hộ niệm, không được chao đảo, không được phân vân, không được vương chấp... Nghĩa là, Tín-Nguyện-Hạnh phải đầy đủ để vãng sanh. Còn những người dù đã được hộ niệm tốt, mà chính họ quá mê mờ, không hiểu đạo, không tin tưởng... lại gặp một gia đình không tin tưởng, không hỗ trợ cho thuận duyên, không làm theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm, thì đành chịu thua, dù có hộ niệm cũng không thể thành tựu được.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

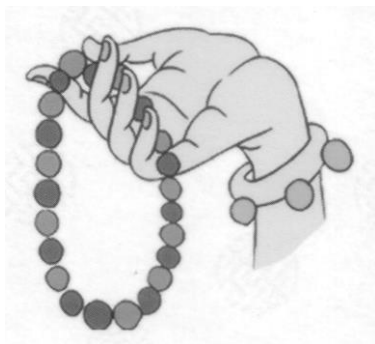
Cho nên xin thưa với chư vị, đối với những người sắp sửa xả bỏ báo thân, họ thường vướng vào rất nhiều khổ nạn mà tự họ giải quyết không được. Chính gia đình cũng khó giải quyết được, nhưng ban hộ niệm có thể giải quyết được, vì ban hộ niệm đã biết được Lý-Sự của Pháp Hộ-Niệm, họ nắm vững qui luật thực hành Pháp Hộ-Niệm. Những thiện xảo phương tiện để khai thị hướng dẫn, những qui cách điều giải oán nạn, những tâm lý căn bản để khuyến tấn người bệnh họ đều có nghiên cứu qua... Người hộ niệm có những nhạy cảm về những cạm bẫy xảy đến cho người bệnh mà người khác không biết... Nói chung, người hộ niệm có thể biết trước và dự phòng sớm nhiều vấn đề xảy ra, nên khi đối diện với một sự cố họ ứng xử thích đáng, kịp lúc, nhờ thế mà dễ hóa giải chướng nạn cho người bệnh. Thực sự, hầu hết đều có một số nguyên tắc căn bản chung, tương tự nhau, chứ không có gì khác mấy, chỉ khác là ở mỗi người bệnh có một tâm ý riêng, vướng mắc riêng. Đây thuộc về chi tiết cá nhân, cần chút chú ý để tâm theo dõi tìm hiểu thì được rõ thôi. Còn phần tổng quát chung chung, thì nếu là một ban hộ niệm chân chính, hầu hết họ đã vững vàng rồi vậy.

Để làm được viên mãn Bồ-Đề tâm này, mong mỗi người hộ niệm cần chú tâm nghiên cứu thêm về Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh, để cho Lý-Đạo và Sự-Đạo về Pháp Hộ-Niệm càng ngày càng vững, khi gặp một sự cố nào ứng hiện, có thể nhạy bén cách hóa giải, giúp người lâm cuộc thoát qua ách nạn.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Hiểu được như vậy, một lần nữa, xin các ban hộ niệm hãy cùng nhau tích cực nghiên cứu về Pháp Hộ-Niệm, và cũng cần nhiệt thành tham gia nhiều lần hộ niệm để rút tĩa thêm kinh nghiệm, cần thân chứng Pháp Hộ-Niệm để sau cùng chính những kinh nghiệm này sẽ là phần thưởng rất lớn, vô cùng quý báu cho mỗi người chúng ta được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 055)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 25. *Câu 25(f): Người hộ niệm khuyên người bệnh buông xả rốt ráo, không cần ăn uống nữa để sớm được vãng sanh.*

Đúng không? – [Sai]. Câu này đưa ra có vẻ hơi ngớ ngẩn! Nhưng thực tế đã có những người khuyên người bệnh đừng ăn uống nữa để chết sớm mới được vãng sanh. Họ nói, còn ăn uống là còn thương tiếc cái xác thân này thì làm sao được vãng sanh! Đây là một ý niệm sai lầm! Phải nhớ cho, thọ mạng còn, dù có nhịn đói cũng không chết. Thọ mạng hết, dù có ăn uống tẩm bổ kỹ đến đâu cũng phải ra đi. Thọ mạng còn, dù muốn chết cũng không chết được. Thọ mạng hết, dù có cầu Trời khấn Phật để sống thêm vài ngày cũng không được đâu.

Xin thưa với chư vị, nên nhớ cái thân này là thân nghiệp báo, đã có định số rồi. Chỉ khi nào chúng ta tu hành chứng quả, lúc đó mới có thể tự quyết định được hạn kỳ của thân mạng, lúc đó hễ còn duyên ta còn ở lại, hết duyên ta ra đi. Vô cùng tự tại. Còn là người phàm phu, bị vướng tới nghiệp chướng, thì nghiệp lực làm chủ thân mạng. Thân nghiệp lực

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

phải chịu định mệnh của nghiệp số. Vậy thì, là phàm phu xin chư vị nên nhận thức rằng ngày giờ đi đã có rồi, khỏi cần lo lắng nữa làm chi cho mệt tâm. Có lo lắng hay không cũng tới thời điểm đó ra đi thôi. Vậy thì hãy tự tại đi nhé.

Chính vì thế, khi một người bị bệnh không còn cách nào có thể cứu chữa được nữa, nhưng người ta còn ăn uống được, mình phải chăm sóc việc ăn uống cẩn thận cho họ. Khi họ không còn ăn được nữa, thì nước uống vẫn rất cần thiết để không bị khát, hầu giúp họ kéo dài sự tỉnh táo. Cần giúp cơ thể họ được thoải mái giây phút nào hay giây phút đó, không có chi phải bắt người ta nhịn ăn, nhịn uống. Thế mà đã có người hộ niệm lại khuyên người bệnh đừng ăn uống nữa, để cho thân thể được sạch sẽ vãng sanh mới tốt. Thật là một ý niệm sai lầm, không hợp với tự nhiên, không hợp lý đạo. Người hộ niệm không thể làm điều sai sai lầm khiến cho người bệnh phải chịu mê man bất tỉnh, chết đi trong sự đau khổ, đói khát được.

25(g): Khuyên người bệnh không sợ chết, mà hãy coi đây chính là cơ hội thoát được nạn khổ của thân nghiệp báo, để vãng sanh thành đạo.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Khuyên người ta không sợ chết là đúng. Khuyên người rồi thì bây giờ cũng nên khuyên chính mình đi. Đã là người biết niệm Phật cầu vãng sanh rồi thì không sợ chết nhé chư vị, vì vãng sanh không phải là chết, chúng ta đã bỏ qua cái chết rồi. Đã là người

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

muốn rời bỏ thế giới ngũ trược ác thế này để về nước Cực-Lạc thành đạo, thì cái thân mạng hết hạn là lúc ta nhẹ nhàng liệng đi, và đó là cơ hội ta thoát được ách nạn cái thân nghiệp báo này đây. Chính vì tâm nguyện này nên những người thực sự niệm Phật không bao giờ sợ chết, đây chính là trạng thái tự tại trước tử sanh. Nghĩa là, ngày nào xả bỏ báo thân ta cứ xả, ngày mai xác thân này ra đi cứ để nó đi, ngày một thọ mạng chấm dứt cứ để nó chấm dứt, hàng chục năm nữa mới hết hạn cứ để chục năm nữa hết hạn cũng không sao. Nói chung, không lo sợ chi chuyện này nữa.

Hôm trước chúng ta nói đến tự tại trước bệnh khổ, là không phải chúng ta không có bệnh, nhưng có bệnh mà chúng ta không sợ bệnh, không quá lo lắng về bệnh, nên khi có bệnh mà tâm ta không hoang mang giao động. Đó gọi là tự tại trước bệnh khổ.

Hôm nay chúng ta nói về tự tại trước tử khổ, nghĩa là trước cái chết của xác thân này là chuyện bình thường, không còn lo lắng nữa. Người nào tự tại trước tử khổ là người không còn sợ chết nữa. Người niệm Phật biết tự tại trước tử khổ thì ngày đó chúng ta nhiếp tâm niệm Phật cầu nguyện vãng sanh, có Phật lực gia trì, có chư Bồ-Tát giúp đỡ, chư vị sẽ tỉnh táo đến giây phút cuối cùng để đi vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Còn nếu bây giờ chúng ta niệm Phật, nhưng cuối cùng trước khi sắp chết thì lo âu sợ sệt, tâm trí hoang mang, tinh thần rối bời, nào là quyến luyến vợ con, tiếc nhớ gia tài, sự

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngiệp, tham chấp danh vọng, địa vị, tiếng tăm, v.v... Thôi thì đành ngâm đắng nuốt cay chịu thất bại, chur vị khó tránh khỏi tình huống mê man bất tỉnh, nhắm mắt theo nghiệp đi đọa lạc. Thất bại chỉ vì trong suốt quá trình niệm Phật chur vị đã âm thầm đi theo một hướng khác, chứ không thành thực muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Tu hành không đúng pháp thì chur Phật, Bồ-Tát không gia trì, chur Thiên-Long Hộ-Pháp không nâng đỡ. Trong kinh Thập-Vãng-Sanh, Phật nói, người quyết lòng niệm Phật cầu về Tây-Phương, thường xuyên có 25 vị Bồ-Tát ngày đêm gia trì cho người đó. Một vị Bồ-Tát có hàng ngàn Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ. Các Ngài bảo vệ Bồ-Tát tức là bảo vệ ta luôn. Nếu chur vị không nghe theo lời Phật dạy, lạng lẽ tự đi theo con đường riêng thì tự rước lấy khổ nạn vậy thôi, chứ còn cách nào khác hơn?

Vậy thì, xin chur vị nhớ cho, phải có niềm tin vững vàng mới được vãng sanh. Còn tin ướm ờ thì không thể nào vượt thoát ách nạn. Ở đây đồng tu chúng ta có được mấy người nghe được Pháp Vãng Sanh này, xin đừng cho rằng đây là cơ duyên bình thường nhé. Hàng triệu người, vô lượng con người trên thế gian này không dễ có mấy ai nghe được pháp này đâu. Hơn nữa, coi chừng rất nhiều người có học Phật mà cũng không biết Pháp Vãng Sanh một đời thành Phật nữa đó, xin đừng khinh thường...

Chur vị ơi!... Diệu Âm mong muốn chur vị mỗi người là một trưởng nhóm hộ niệm, hãy cùng nhau phát tâm truyền bá

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Pháp Hộ-Niệm này. Diệu Âm cũng đã già rồi, ngày xả bỏ báo thân cũng không còn xa đâu. Mong cho chư vị cố gắng phát tâm làm đạo, đem Pháp Hộ-Niệm này truyền bá ra để cứu độ chúng sanh nhé.

Khuyên người bệnh không sợ chết mới đúng pháp. Người không sợ chết mới được vãng sanh. Vãng sanh không phải là chết. Người niệm Phật không chết mà vui vẻ đi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Cho nên, người niệm Phật không già, không bệnh, không chết. Hãy vui vẻ lên chư vị. Đừng sợ khổ, đừng sợ bệnh. Bệnh khổ đến là cơ hội cho ta trả nghiệp, dù rằng chúng ta không cầu trả hết nghiệp, không mời nghiệp đến, nhưng cũng không sợ trả nghiệp khi có duyên.

Vì thế, khi có bệnh thì thuốc thang đàng hoàng, ăn uống cẩn thận, đừng quá bừa bãi. Ăn uống bừa bãi tạo ra bệnh hoạn là một sự bất cẩn, có ý nghĩa mời gọi nghiệp đến. Mời gọi nghiệp đến, thì nghiệp này sẽ lôi theo ngàn nghiệp khác đấy. Không tốt đâu!

Hôm nay xin nhắc nhở đến một điều khá quan trọng khác, là chúng ta không nguyện trả hết nghiệp, mà chúng ta chỉ sẵn sàng trả nghiệp. Nghĩa là, hễ nghiệp nào đến mình vui vẻ trả, còn nghiệp nào không đến thì kệ nó, phận sự của mình là lo niệm Phật cầu vãng sanh. Chư vị có đồng ý chỗ này không? Nhớ cho kỹ nhé. Cách sống bừa bãi, ăn uống không điều độ là vô tình hoặc cố ý mời nghiệp tới. Mời nghiệp tới để trả hết nghiệp thì khổ lắm đó nhé! Những người tu theo

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

các pháp Tự-Lực thì thường phát nguyện trả hết nghiệp. Ồ!... Cao quý lắm!... Nhưng không dễ đâu!... Còn chúng ta tu theo pháp Nhị-Lực, thì quyết lòng nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải quyết lòng nguyện trả hết nghiệp. Nghiệp nào đổ ra, mình cứ vui vẻ trả, không lo sợ, không phiền não. Đây gọi là tự tại trước nghiệp khổ. Còn vô số nghiệp chướng khác không đổ ra thì kệ nó, đừng nghĩ tới, đừng mời gọi nó ra làm chi.

Không sợ chết là tự tại trước tử khổ. Tự tại trước tử khổ thì mới có thể vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Lý đạo này cần nắm cho vững để vãng sanh, chứ không phải bắt buộc phải “Nhất-Tâm bất-Loạn” mới được vãng sanh. Có những người nói, tôi quyết định niệm Phật đến “Nhất-Tâm bất-Loạn” mới vãng sanh. Chí khí cao cường! Tốt đấy. Nhưng xin hỏi, lỡ không chứng đắc nổi cảnh giới “Nhất-Tâm bất-Loạn” thì sao đây? Chẳng lẽ chấp nhận ở lại trong sanh tử luân hồi, chịu nạn đến vô lượng kiếp đến khi nào chứng đắc rồi mới vãng sanh à? Hoặc là, do tham chứng đắc mạnh quá coi chừng bị tẩu hỏa nhập ma, bị chứng đắc giả, bị oán thân trái chủ cài bẫy hãm hại thì oan uổng đấy! Là hàng phàm phu xin chớ vị nhớ những điểm hết sức cụ thể này để đường tu không bị sơ suất vậy.

25(h): Khuyến người niệm Phật không cầu hết bệnh, vì cầu hết bệnh thì không còn tha thiết chuyện vãng sanh nên đành phải mất phần vãng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đấy. Uống thuốc chúng ta vẫn nên uống, hầu bệnh tình giảm bớt để thoải mái niệm Phật. Bị nhức đầu, uống thuốc hết nhức đầu tại sao không uống? Không nhức đầu thì mình niệm Phật thoải mái hơn chứ. Chóng mặt quá, xúc dầu cù-là, cao-gió, diện-chấn... cho hết chóng mặt để thoải mái niệm Phật tốt hơn chứ. Một mõi quá, uống thuốc bỏ cho khỏe lên để niệm Phật hiệu quả hơn. Mình là người phàm phu, cần dùng thuốc để trợ lực hoàn toàn không có gì trở ngại. Chư Tổ dạy, bệnh phải uống thuốc, nhưng không quên niệm Phật cầu vãng sanh.

Có một vị kia phát tâm hộ niệm rất mạnh, nhưng lại ra qui định rằng: *“Người nào muốn được tôi hộ niệm thì không được uống thuốc nữa, vì uống thuốc là còn cầu hết bệnh”*. Người hộ niệm mà đưa ra qui định như vậy trở thành một dạng tu hành cực đoan. Đau bệnh dùng thuốc là điều tự nhiên, Chư Phật, Chư Tổ không cấm có chi ta lại cấm.

Bị bệnh mà không uống thuốc thì chẳng khác gì tự tử. Phật không cho phép tự tử. Tuy nhiên, có những trường hợp có thể chấp nhận được, ví dụ như khi bệnh trạng đến giai đoạn cuối cùng, không còn cách nào chữa trị được nữa, lúc đó người bệnh có thể không cần lo đến thuốc thang nữa làm chi, hạ quyết tâm ngày đêm niệm Phật cầu vãng sanh thì rất tốt. Nhất định phải lo vãng sanh.

Nói chung, dùng thuốc để trợ lực cho thoải mái hơn không phải là điều cấm kỵ. Tuy nhiên, phải cẩn thận giảm thiểu dùng chất morphine, vì chất morphine có thể cắt giảm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

con đau nhanh chóng, nhưng dùng nhiều sẽ làm người bệnh bị mê man bất tỉnh, một trạng thái rất nguy hiểm, vừa mất phần vãng sanh vừa khó thoát khỏi cảnh đọa lạc. Hộ niệm rất cần người bệnh tỉnh táo, có tỉnh táo mới có thể niệm Phật vãng sanh. Điều này rất quan trọng, cần phải bảo vệ, không thể sơ ý vấn đề này.

Vì thế, tất cả các loại thuốc gây mê man bất tỉnh cần phải chú ý giảm thiểu. Nếu người bệnh đau đớn quá không chịu đựng nổi, thì có thể dùng một phân lượng nhỏ nhất cho phép, vừa giảm bớt cơn đau, vừa còn tỉnh táo để niệm Phật là điều tốt. Người phàm phu nên áp dụng qui tắc này.

Ngoài ra, cũng có những người tâm lực mạnh mẽ, họ quyết lòng buông luôn, không dùng thuốc, không dùng morphine, đó là sự tự nguyện riêng của cá nhân. Nếu họ đã quyết tâm dũng mãnh như vậy, chúng ta hoan hô, tìm cách trợ duyên tốt, hỗ trợ tinh thần họ. Nhiều người nhờ có tâm lực mạnh mẽ này mà họ có thể vượt ra bệnh khổ một cách dễ dàng. Cái năng lực của tự tâm có thể giúp cho người đó vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, vượt qua cảnh thống khổ. Đây là sự thực khá hiển nhiên vậy. Còn những người tâm lực không được mạnh, thường chịu không nổi những cơn đau, thì có thể dùng một liều lượng nhỏ morphine để yểm trợ, rồi chúng ta khuyến tấn, ủng hộ tinh thần họ vươn lên. Nên nhớ, trước sau gì chính người bệnh cũng phải quyết lòng niệm Phật, tha thiết cầu xin vãng sanh mới được vãng sanh. Nếu rơi vào tình trạng mê man bất tỉnh thì coi như thất bại, khó có

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

cơ duyên vãng sanh.

Cho nên, những người tâm lực mạnh, họ hạ thủ công phu quyết tâm niệm Phật cầu vãng sanh mà được Phật lực gia trì, nhờ thế phút lâm chung họ được tỉnh táo. Những người tâm lực yếu, thiếu công phu, khi đến thời điểm lâm chung thường bị mê man bất tỉnh. Hễ tâm lực yếu xuống, thì nghiệp lực bùng lên. Nghiệp lực bùng lên làm chủ tất cả, lúc đó ta trở thành kẻ nô lệ của nghiệp chướng, đành phải cúi đầu chịu nạn.

Tâm lực mạnh thì tâm làm chủ, có thể thắng được tất cả nghiệp chướng, ta tự chủ đi theo đường vãng sanh. Còn người tinh thần yếu đuối, thì thành quả khá bấp bênh, sự thành tựu còn phải chờ đợi ở chính họ có tự chuyển biến vươn lên hay không, có quyết lòng vãng sanh hay không vậy.

Cho nên, mong chư vị phải tin cho vững, phải nguyện vãng sanh cho thật tha thiết, Phải tạo một tâm lực mạnh mẽ. Ngày ngày phải hạ thủ công phu niệm Phật, thì tự nhiên ta có đầy đủ tha lực gia trì, nghĩa là có Phật lực, Bồ-Tát, Hộ-Pháp gia hộ, có đồng tu hộ niệm... Chúng ta an toàn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM (Tọa Đàm 056)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 25. Đáp án cuối cùng về câu hỏi:

Người hộ niệm có thể giúp người bệnh những gì?

25(i): Quan sát những diễn biến trên mặt người bệnh để bắt kịp mọi sự biến chuyển về tinh thần hầu tìm cách hóa giải.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Ngày hôm qua chúng ta khuyên người bệnh không được cầu hết bệnh. Nếu bệnh tình đã đến giai đoạn không còn cứu chữa được nữa, đang tính từng ngày để ra đi rồi mà người bệnh còn phân vân do dự, còn thăm cầu hết bệnh thì dù có được hộ niệm cũng mất phần vãng sanh. Vấn đề này nói ra với đại chúng thì có nhiều bất đồng, nhưng riêng chư vị là người niệm Phật cầu vãng sanh, thì phải nhớ không được cầu hết bệnh. Bệnh tình đã tới giai đoạn cuối mà trong tâm còn nuôi hy vọng hết bệnh, thì rõ ràng không phải là người muốn vãng sanh. Người không muốn vãng sanh thì nhất định không được vãng sanh. Còn người thật sự tha thiết vãng sanh thì trong những ngày giờ chờ đợi xả bỏ báo thân họ có niềm vui, vì chỉ còn thời gian ngắn nữa sẽ về tới Tây-Phương Cực-Lạc gặp A-Di-Đà Phật,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lạy dưới chân chính Đức A-Di-Đà chứ không còn lạy những ảnh tượng vẽ ra bởi những người họa sĩ khéo tay, và nguyện ước vãng sanh thành đạo Vô-Thượng đã hoàn mãn.

Vậy thì, hãy vui mừng lên khi biết được xác thân sắp mãn. Trong vô lượng kiếp qua ta không biết đường vãng sanh, ta không cách nào gặp được chân thân của Phật, đời này ta có cơ duyên gặp được Phật và thành Phật luôn rồi, hãy mừng vui lên. Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật thị hiện độ sanh tại cõi Ta-Bà này, nhưng ta sinh ra thì Ngài đã thị tịch rồi, nên ở đây không còn cách nào gặp Ngài được. Còn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì nhất định ta gặp được đức Bôn-Sur, cùng tất cả chư Phật trên mười phương pháp giới. Thật là một niềm vui sướng vô tận. Phải quyết lòng vãng sanh nhé chư vị.

Hôm nay nhắc nhở người hộ niệm cần tế nhị quan sát những diễn biến trên sắc mặt của người bệnh, để kịp thời biết được sự chuyển biến về tinh thần hầu tìm cách hóa giải. Khi đi hộ niệm nhiều rồi thì chư vị sẽ có kinh nghiệm này. Lúc lâm chung nhiều khi sắc mặt người bệnh chuyển biến từ trạng thái này qua trạng thái khác: lúc vui, lúc buồn, lúc tịnh, lúc ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lúc hãi hùng sợ sệt, v.v... Người trưởng ban hộ niệm nên nhạy bén quan sát để sớm nhận ra vấn đề hầu kịp thời hóa giải nếu cần. Ví dụ, đang niệm Phật, người bệnh bỗng dưng mở mắt tráo tráo nhìn cái gì đó với trạng thái bất thường. Người hộ niệm phải nghĩ rằng có lẽ có sự cố gì

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đây, tùy theo nét vui hay buồn, tịnh hay loạn của người bệnh mà kịp thời khuyến tấn, vỗ về họ.

Một người đến giai đoạn sắp lâm chung, thường đối diện với nhiều cảnh giới rất phức tạp, hư huyền khó lường. Nhiều khi đang nằm đó mà người ta thấy như đang bay trên mây. Nhiều khi đang nằm trên giường mà có cảm giác giống như đang trôi nổi trên dòng sông nước chảy cuồn cuộn. Có nhiều lúc người bệnh thấy như đang bị treo chân lên cao, đầu ngược xuống đất làm cho họ hải kinh chóng mặt. Có thể có rất nhiều cảnh giới lạ, hư huyền, thường xuyên hiện ra... Người hộ niệm kinh nghiệm cần phán đoán và kịp thời hóa giải cho họ. Thường nhất là nên cầm tay nói lời an ủi, vui vẻ khuyến tấn, kéo họ trở về với thực tại là đang có nhiều đồng tu ở sát bên cạnh niệm Phật hộ niệm bảo vệ an toàn. Khuyến họ hãy an tâm niệm Phật cầu vãng sanh.

Những người tu hành phước báu lớn thì ra đi an lành hơn, đỡ khổ hơn. Còn hàng phàm phu chúng ta thì coi chừng có nhiều chướng nạn lắm đó, xin đừng sơ ý. Một ví dụ cụ thể mới đây nhất là người Dì của Phi. Lúc giờ phút ra đi, đôi mắt bà Dì này cứ trợn ngược lên, nhìn trần trần cái gì đó trên trần nhà, hỏi tới không trả lời, thần sắc thì rất bất an. Những hiện tượng này thường xuyên xảy ra với người sắp lâm chung lắm.

Người hộ niệm nhìn thấy biến chứng này nên hiểu ngay rằng có điều trở ngại gì đó liên quan đến oán thân trái chủ rồi, hãy mau mau lên tiếng điều giải. Xin thưa với chư vị, điều giải những trường hợp này, thường nên lớn tiếng một chút, để

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đánh thức người bệnh tỉnh dậy, đừng để họ tiếp tục chìm trong những cảnh giới hãi hùng giống như đang bị ác mộng. Hãy cố gắng vực tinh thần họ dậy, đừng để họ tiếp tục chìm trong ác mộng, đừng để những cảnh huyền hóa lôi kéo họ vào sâu hơn. Thực ra, lúc đó nhiều khi thần trí của người bệnh không còn bình thường nữa, trạng thái này rất hợp cho oán thân trái chủ trá hình gây hại. Nếu nói theo y học thì gọi là hệ thần kinh bị mệt mỏi, bị yếu đuối rồi, người bệnh khó có thể tự chủ vấn đề, không nhận thức được hư thật trước những cảnh giới này cảnh giới nọ ứng hiện ra đâu. Khi nói về khai thị, hướng dẫn, điều giải hộ niệm, chúng ta sẽ khai triển thêm.

Những người nghiên cứu về Mật-Tông có thể hiểu sâu những cảnh giới này, nhưng nếu sơ ý đem những cảnh giới đó ra giảng giải cho người bệnh thì nguy hiểm vô cùng, chưa chắc giúp ích gì cho người bệnh, mà coi chừng làm họ bị rối loạn, hãi kinh hơn! Hôm trước ở trong các pháp hội niệm Phật, có một vị nghiên cứu cách hộ niệm thân-trung-âm. Vị đó đưa ra rất nhiều cảnh giới vô cùng huyền ảo để ứng dụng khi hộ niệm. Qui luật Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Tông không cho phép giảng giải những cảnh giới huyền ảo vì dễ làm cho người bệnh bị rối loạn tâm thần. Hộ niệm mà làm cho tâm thần người bệnh bị rối loạn, khủng hoảng thì nhất định ách nạn thêm nặng, khó có thể hóa giải được để được vãng sanh!... Pháp Hộ-Niệm chính yếu là cố gắng vực tinh thần người bệnh lên, sáng suốt ra, vững mạnh dậy. Ví dụ:

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- *Dì Út ơi!... Mau mau tỉnh dậy. Có đại chúng ở chung quanh đang hộ niệm cho Dì đây. Mỗi mệ, yếu đuối thấy nhiều ác mộng là bình thường. Tất cả đều là hư dối, không thực, không cần nghĩ tới. Dì Út hãy bình tĩnh lại, niệm Phật mạnh lên cùng với đại chúng nhé.*

Khai thị mạnh lên, vững vàng lên. An ủi, cầm tay, xoa mặt cho Dì Út tỉnh dậy. Rõ ràng chúng ta đang đánh thức một người đang bị ác mộng. Hãy đánh thức họ dậy thì tự nhiên hóa giải cơn khủng hoảng.

- *Dì Út ơi!... Có chúng con đang hộ niệm cho Dì đây. Dì quyết lòng niệm A-Di-Đà Phật nhé. Thành tâm niệm nghe Dì! Quyết chí niệm nghe Dì. A-Di-Đà Phật sẽ phóng quang gia hộ cho Dì, chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho Dì, có chúng con đang ở sát bên cạnh hộ niệm cho Dì đây, không lo sợ gì cả nhé!...*

Lời khai thị vô cùng đơn giản, nhưng có thể vực tỉnh thần Dì Út dậy. Tỉnh thần được vực dậy thì Dì Út tỉnh táo liền. Phải không Phi? Có đúng vậy không? (Đúng). Thực sự Dì Út đã tỉnh lại, không còn khủng hoảng nữa.

Người hộ niệm cần phải biết những thiện xảo phương tiện này để giúp người. Xin thưa với chư vị, trải qua gần 2.000 năm rồi, duyên hộ niệm mới đến với người Việt Nam chúng ta. Bây giờ ở Việt Nam có rất nhiều ban hộ niệm, ngày đêm đang hộ niệm cho người có duyên, đã thành tựu rất nhiều người vãng sanh, không còn tính đếm được. Pháp Hộ-Niệm thật sự vi diệu bất khả tư nghì. Xin đừng nghi ngờ nữa.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thấy được sự lợi ích thiết thực này, kính mong chư vị hộ niệm khắp nơi cố gắng nghiên cứu tường tận, chánh pháp, thẳng tắt. Hãy y giáo lời Tổ, lời Phật mà phụng hành, đừng nên tự động thêm vào bớt ra mà vô tình biến Pháp Hộ-Niệm vốn đơn giản, thành một thứ pháp xen tạp, mất căn bản, không còn chánh pháp nữa, làm mất niềm tin của đại chúng, dẫn tới sớm ngày diệt tận, làm thiệt thòi quá lớn cho bà con cô bác Việt Nam nói riêng, cho chúng sanh nói chung, và thiệt thòi cho chính ta nữa vậy.

Pháp Hộ-Niệm đơn giản nhưng ứng dụng hiệu quả rất cao, Lý-Sự viên dung, cứu người trước mắt. Đơn giản mới chuyên nhất, có chuyên nhất mới đi sâu, đi sâu mới viên dung, viên dung mới vi diệu được. Những sự pha trộn, thêm bớt dẫn tới sự xen tạp mơ hồ, không chuyên nhất là điều cấm kị của Pháp Môn Niệm Phật. Xin đừng sơ ý. Khi đi hộ niệm, mình thấy một người tin tưởng vững vàng, quyết một lòng niệm Phật, quyết một lòng cầu nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, dù rằng trong quá khứ người ta làm nên tội lỗi, nhưng bây giờ hiện tượng vãng sanh hình như sẽ đến với người này rồi. Lạ lùng vô cùng! Kinh nghiệm qua hộ niệm rồi chư vị mới thấy rõ ràng điều này. Thực sự Pháp Hộ-Niệm vi diệu bất khả tư nghĩ!

Trước đây, Diệu Âm bay qua Perth, vùng Tây Úc để hộ niệm cho một người Thiên-Chúa Giáo, bị ung thư đến giai đoạn cuối. Mình khuyên bà niệm Phật cầu vãng sanh. Bà khởi phát niềm tin vững vàng, quyết định niệm Phật cầu nguyện

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vãng sanh. Cả gia đình đều là tín đồ Thiên-Chúa Giáo kiên thành, nhưng đồng thuận theo bà, quyết lòng hộ niệm cho bà. Nhận thấy sự thuận duyên tốt đẹp, niềm tin vững vàng và sự tha thiết muốn vãng sanh của bà, Diệu Âm mạnh dạn tiên đoán vị này có xác suất đến 95% sẽ được vãng sanh. Tại sao vậy? Kinh nghiệm hộ niệm đã dạy như vậy, không sai lệch lắm đâu.

Trong khi có người niệm Phật cũng khá, nghe pháp cũng nhiều, lý luận cũng có căn bản, nhưng khi phát hiện có bệnh ung thư sắp chết thì không an tâm Niệm Phật để vãng sanh. Đang trong thời gian hộ niệm thì lên đi tìm bác sĩ để hỏi. Bác sĩ bảo: “Còn nước còn tát”, thì liền đi vào trong bệnh viện chữa trị cầu may. Vô tình tự bỏ đường vãng sanh, chạy theo đường... “Chết!”... Rõ ràng tu nhiều quá tưởng vững vàng mà lại yếu đuối, tưởng giác ngộ nhưng lại mê mờ! Nghiên cứu quá nhiều tướng là hay, đến lúc gặp bệnh khổ phải ra đi rồi, thì tự nhiên tinh thần hoảng kinh, chao đảo. Lời nguyện vãng sanh đã bị đè bẹp dưới lớp nguyện hết bệnh, sợ chết. Ôi thôi, đành phải thọ nạn vậy!

Cho nên, khi biết được Pháp Hộ-Niệm, mình có thể đoán trước người nào sẽ được vãng sanh, người nào mất vãng sanh. Ví dụ, chư vị đến đây niệm Phật thường xuyên, nhưng khi bệnh xuống mà lo lên lo xuống, sợ lên sợ xuống, tinh thần xuống cấp, âu sầu, hoang mang... Xin thưa thực rằng, không dám đoán đến một vài phần trăm được vãng sanh đâu nhé!...

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ba món tư lương Tín-Nguyện-Hạnh dồn lại đầy đủ trong lúc chuẩn bị xả bỏ báo thân bảo đảm sự vãng sanh. Một người theo đạo Thiên-Chúa Giáo hoàn toàn không biết về Phật Giáo, hàng tuần đều đi nhà thờ lễ Chúa, đến lúc bệnh ung thư giai đoạn cuối, tình cờ có duyên gặp được ban hộ niệm đó khuyên niệm Phật cầu vãng sanh, vừa đúng dịp thời gian này Diệu Âm đang nói chuyện về hộ niệm tại đó. Ban Hộ-Niệm mời gia đình tới tham dự. Người chồng dẫn vợ tới nghe qua ba ngày, về nhà quyết lòng hỗ trợ cho vợ mình vãng sanh. Một gia đình Thiên-Chúa Giáo, nhưng khi gặp Pháp Môn Niệm-Phật lại phát tâm tin tưởng và quyết lòng niệm Phật vãng sanh, đây là do căn lành đã có sẵn, gặp cơ duyên này sự thành tựu đã chín mùi, mà được vãng sanh bất khả tư nghì.

Ở tại Trung Quốc, chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông đã ứng dụng Pháp Hộ-Niệm cả 2.000 năm qua để đưa người vãng sanh rồi, đến nay cơ duyên đó mới đến với người Việt Nam chúng ta. Cũng là pháp Phật từ Đức Thế-Tôn truyền lại, nhưng muốn đến được với chúng sanh phải mất qua hàng ngàn năm. Thật sự quá khó khăn mới gặp được, mới tận mắt nhìn thấy những hiện tượng vãng sanh bất khả tư nghì xảy ra hàng ngày. Quý báu thay!...

Xin chư vị hãy gìn giữ cơ duyên này cho vững, gìn giữ cho bền để lúc mình ra đi có người hộ niệm nhé. Phải bám thật chặt Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh để một đời này vãng sanh thành đạo. Còn nếu nghĩ rằng, mình có thể tự tại ra đi,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

không cần ai trợ giúp, thì hãy tự mình nghiền ngẫm lấy cho kỹ đi. Có yếu tố nào vững vàng bảo đảm cho ý niệm này không? Xác suất thành tựu được bao nhiêu phần trăm? Kinh nghiệm từ quá khứ để lại đã chứng minh rằng, khó tìm ra một người đạt được như ý muốn đấy, ngược lại có hàng vô số người bị thất bại ê chề rồi đấy! Thượng mạn, bất cần, không có niềm tin, thiếu lòng chí kính... coi chừng là những thứ cam bẫy thật đáng sợ để tự mình cài lấy chính mình lâm vào chốn khổ nạn vậy.

Đi phải có đường, về phải có đích cụ thể. Pháp môn phải vững, hành trì phải thẳng. Phật dạy thời mạt pháp chỉ còn có niệm Phật mới thoát luân hồi. Người niệm Phật mà ý chí không định, cứ chạy theo thị hiếu của chúng sanh, thì đành phải gia nhập với đoàn người đông đến ức triệu mà chịu đọa lạc. Chư vị muốn vãng sanh mà nay tu cách này mai tu cách kia, tâm hồn chập chờn, phân vân, bất định, thì dẫu có thường xuyên niệm Phật, cũng không dám đoán sự vãng sanh được thành tựu lên đến vài phần trăm đó nhé.

Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ là yếu tố thành công. Tin không được nghi, người nào còn nghi ngờ thì tự mình đánh mất 90% cơ hội vãng sanh. Hành trì xen tạp, mất thêm 5% nữa. Nguyện vãng sanh lợt lạt thì trụi lủi luôn!... Tu hành dù cho hình tướng có thể nào đi nữa, thì đối với hàng phàm phu này rốt cuộc cũng chịu thua cuộc, đành nhập tam đồ ác đạo kiếp này qua kiếp nọ khó có ngày thoát ra, khổ đau nói không

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nên lời. Niềm tin quan trọng bậc nhất. Mất niềm tin thì đồng nghĩa với mất tất cả, đây là lời dạy của Mộng-Đông Tổ Sư.

Mới ngày hôm kia đây có một thông tin cho biết rằng, thân phụ của cô Phương-Trang cũng nhờ được hộ niệm mà ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghị. Chư vị thấy đó, vãng sanh nhiều quá, bây giờ làm sao có thể sưu tập cho đầy đủ hết số người vãng sanh ở Việt Nam đây? Ngày nào cũng có tin vãng sanh như vậy. Thật là một hiện tượng hi hữu bất ngờ, vô cùng quý báu. Thật bất khả tư nghị! Giờ phút này ngồi đây nói chuyện với về vãng sanh, chư vị có vừa vui mừng vừa cảm động không? Mong rằng cái phước phần vãng sanh này sẽ đến với tất cả mỗi người chúng ta.

Nói tóm lại, muốn an ổn vãng sanh, xin tự mình xét lấy: Tu có thẳng chưa? Tin có vững chưa? Có quyết chí vãng sanh chưa? Thành công chính là nhờ: Chuyên nhất, thẳng tắt, vững vàng đây. Mong chư vị nhớ cho, đã tu pháp môn một đời thành Phật là nhờ có túc duyên sâu dày mới có, vậy thì không được chần chừ, do dự, phân vân nữa nhé.

Phật để lại vô lượng pháp môn vi diệu, nhưng không phải pháp nào cũng hợp với hàng phàm phu như chúng ta một đời thành tựu đâu. Mong chư vị quyết tâm Niệm Phật Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 057)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 26, bắt đầu từ đầu. Vấn đề 26:

**Tại sao người bệnh còn sợ chết thì không được
vãng sanh?**

Chết và vãng sanh khác nhau một trời một vực. Vãng sanh là ta không chết mà sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, còn chết là bị vướng trong sáu đường luân hồi. Với hàng phàm phu như chúng ta, thì chết thường bị đọa vào ba đường ác: địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh để chịu nạn. Hầu hết, có thể nói là 90% những người phàm phu như chúng ta khi chết bị rơi vào ba đường ác, còn được trở lại làm người thì họa hiếm lắm đấy.

Vì thế, chết thì đúng ra là ta phải sợ mà tìm cách tránh đi, nhưng với Pháp Hộ-Niệm lại khuyên chúng ta đừng sợ chết. Vậy thì hai cảnh này có ý nghĩa gì khác nhau không?

Đầu tiên, “Chết” chúng ta phải sợ, vì cảnh “Chết” này có ý nghĩa khi xả bỏ thân xác này ta còn bị kẹt lại trong sáu đường luân hồi, để tiếp tục sanh rồi tử, tử rồi lại sanh, sanh sanh tử tử khổ đau bất tận. Cảnh mất thân xác này người thế gian gọi chung là “Chết”. Thì cảnh “Chết” này chúng ta phải

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sợ mà tìm cách tránh đi. Làm sao tránh? Khi mãn báo thân này chúng ta phải đi theo con đường vô sanh vô tử, quyết lòng đừng để rơi lại trong sáu đường luân hồi để chịu tử sanh nữa, nhất là đừng để bị rơi vào trong ba đường ác.

Còn Pháp Hộ-Niệm khuyên ta “Đừng Sợ Chết”, nghĩa là khuyên chúng ta không nên sợ sệt trước sự xả bỏ thân xác này, vì chúng ta đã biết rõ con đường vô sanh vô tử để đi rồi. Vậy thì, sự xả bỏ thân xác vô thường này là cơ hội chấm dứt cảnh sống phàm phu khổ nạn, chấm dứt cảnh khổ sanh tử luân hồi, ta đi vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, nhận lấy một báo thân của một Bồ-Tát và bắt đầu từ đó chúng ta thực hiện con đường bất thoái thành Phật luôn.

Pháp Hộ-Niệm khuyên chúng ta “Đừng Sợ Chết”, là khuyên chúng ta đừng tham luyến cõi đời tạm bợ này, đừng tưởng rằng cuộc đời này là nhứt, đừng nghĩ rằng mất thân mạng này là mất tất cả, đừng nghĩ rằng sau khi xả bỏ thân mạng này thì không còn gì nữa cả.

Những người không hiểu đạo, tâm trí mê mờ thường có tâm trạng sợ hãi cảnh mạng chung. Một khi sợ hãi cảnh mạng chung, thì khi đối diện với cảnh lâm chung tinh thần sẽ bị rối loạn, hoảng sợ, hãi kinh... nhất định sẽ chịu “Chết” bị đọa lạc, chứ không thể vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, không thể thoát vòng sanh tử khổ nạn.

Như vậy, người muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc bất thoái thành Phật phải biết tự tại trước cảnh xả bỏ thân xác. Nghĩa là, không còn lo âu, không còn sợ sệt, không còn phân

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vân, không còn tham tiếc cõi đời vô thường, quyết lòng quyết dạ niệm Phật đi vãng sanh. Được vãng sanh thì khi ra đi người đó thoát khỏi cảnh “Chết”, thể hiện ra sự an lành trên nét mặt, thân tướng tươi hồng mềm mại, thoai tướng rất đẹp.

Người ra đi mà lưu lại tướng lành là một điều rất quý báu, hứa hẹn đời kế tiếp của họ được sanh về các cảnh giới thiện lành, tương lai vô cùng sáng lạng, hưởng nhiều an vui hạnh phúc. Người được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhất định có tướng lành này. Còn người tâm hồn lo âu, sầu muộn, sợ sệt, bám víu vào thế gian này thì khi mãn báo thân phải chịu chết. Nghĩa là, người đó không được giải thoát, tương lai rơi vào những cảnh đọa lạc khổ đau. Hiện tượng cụ thể dễ thấy nhất là sau khi ra đi lưu lại tướng ác, thân xác cứng đơ, sắc mặt u buồn, thần trí hải kinh... Tướng ác này là sự báo hiệu cho đời kiếp tương lai của người đó bị nạn.

Hôm nay chúng ta đưa ra vấn đề gọi là “Sợ Chết”, có nghĩa là chỉ cho người sợ mất cái thân mạng này. Một khi còn sợ chết thì vương phải một sai lầm rất lớn, làm mất vãng sanh. Tại sao vậy?

26(a): Vì còn quyến luyến cõi trần này nên không được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Nhất định đúng đấy. Phật dạy tất cả đều do chính tâm mình thực hiện. Giả sử một người hồi giờ không tu hành gì cả, đến khi bị bệnh khổ, bác sĩ báo cho biết không chữa trị được nữa, nghĩa là cách nào cũng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

phải chết thôi, nhưng người đó lại không sợ chết, coi sự chết nhẹ nhàng. Nhờ cái tâm không sợ chết này mà người đó cảm thấy bình an, không lo lắng, không buồn rầu, không sợ hãi... Những người này nếu có cơ duyên gặp người hộ niệm tới khuyên họ hãy niệm Phật đi về Tây-Phương Cực-Lạc, họ dễ dàng phát lòng tin, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, họ có thể vãng sanh đấy.

Một người tu hành cả một đời, ăn ở hiền lành, nhưng không biết đường giải thoát, đến khi sắp xả bỏ báo thân mà tâm ý mơ hồ, ý tưởng còn mông lung, thì nhiều lắm cũng chỉ hưởng được cái phước hữu lậu nào đó chứ không thể thoát nạn sanh tử luân hồi, không thể vãng sanh được.

Ngược lại, một người dù cả cuộc đời không biết tu hành, nhưng đến giờ phút sắp lâm chung có nhiều người hướng dẫn đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nhờ thiện căn phước đức tu được trong nhiều đời trước, nay gặp cơ duyên hội tụ về, họ phát tâm tin tưởng, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Do tâm của họ quyết lòng đi về Tây-Phương Cực-Lạc mà họ niệm Phật một vài ngày, hay một vài tuần mà có thể vãng sanh. Đó là lý đạo “Nhất thiết duy tâm tạo”. Tất cả đều do chính tâm của người đó thực hiện con đường tương lai.

Nói chung Tín-Nguyện Hạnh là đường tu vãng sanh. Chúng ta giảng nói về vấn đề hộ niệm rất nhiều là để nhắc nhở tự mỗi người phải gìn giữ Tín-Nguyện-Hạnh, tự mỗi người phải định lấy tương lai đời kiếp về sau của chính mình.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đừng đi theo con đường lục đạo luân hồi. Quyết lòng niệm Phật đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu chư vị giữ mãi ý nguyện này, đến lúc xả bỏ báo thân thực hiện đúng như vậy, thì nhất định chư vị đã áp dụng chính xác lý đạo duy tâm cao tốt của Phật dạy, nghĩa là được vãng sanh Tịnh-Độ. Tất cả đều do chính mình quyết định lấy.

Vì thế, khi xả bỏ báo thân mà chư vị lo âu sợ sệt, luyến lưu cõi trần, thương con nhớ cháu, mơ hồ không biết chết rồi đi về đâu, hoang mang vô định... thì nhất định nghiệp chướng sẽ ứng hiện lôi kéo thần thức theo nghiệp chướng thọ nạn. Nghiệp của chúng ta lớn như núi Tu-Di. Trong kinh Hoa-Nghiêm Phật nói, nghiệp chướng của chúng ta nếu có hình tướng, dù mỗi nghiệp nhỏ xíu như vi trần, thì không gian này đã nếm cứng rồi, đừng mơ mộng rằng tu một đời này có thể phá tan nghiệp chướng nhé.

Xin thưa với chư vị, nếu muốn phá nghiệp, tu hành đến vô lượng kiếp cũng chưa chắc phá nổi đâu. Thân phận phàm phu đừng sợ ý chạy theo con đường này mà vô phương thành tựu. Hãy vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành Bồ-Tát trước, sanh tử luân hồi không còn vương bận nữa, sau đó muốn phá nghiệp cũng không muộn vậy.

26(b): Vì sợ chết thì tinh thần sẽ hãi kinh bán loạn khi lâm chung, nên không được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng vô cùng đây. Chư vị cứ kiểm lại đi, những người sợ chết có người nào được an

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nhiên tự tại lúc chết không? Những người nghe đến tiếng chết thì sợ hãi, có người nào thoát khỏi hoảng kinh khi sắp chết không? Những người sợ chết, trước khi chết mà không bị khủng bố, không bị bán loạn không? Một ngàn người sợ chết, tìm không ra một người được an lành khi chết, chỉ trừ khi chích thuốc morphine, nằm mê man bất tỉnh chết hồi nào không hay. Nhiều người cho rằng chết như vậy là an lành. Không phải đâu. Chết trong lúc mê man bất tỉnh thì thần thức của họ đi vào những cảnh giới khổ đau mà người ta không hay.

Xin thưa với chư vị, sợ chết là nguyên nhân chính đưa đến tình trạng tâm thần bán loạn, hãi kinh, bị khủng bố trước khi ra đi. Phật dạy, một người ra đi mà tâm thần bán loạn, hãi kinh, sợ sệt, khủng bố, thì họ sẽ đi về những con đường đọa lạc khổ đau. Những cảnh giới địa ngục là nơi tra tấn, hành hạ, lửa nóng thiêu đốt, v.v... Ở địa ngục có loại cực hình như giường sắt, trụ đồng, vạc dầu sôi, v.v... Một cái giường sắt nung lửa cho nóng đỏ lên, rồi bắt tội nhân nằm lên đó. Cực hình này có tương đương với hành động chúng ta bắt con cá đang sống liệng lên vỉ sắt mà nướng không? Trụ đồng nóng, là hình phạt bắt tội nhân buộc vào đó, chẳng khác gì như hành động của con người lụy con vật đem quay. Còn hình phạt vạc dầu sôi, thì tội nhân bị liệng vào chảo dầu sôi. Tại sao vậy? Con người đã từng bắt con cua đang sống liệng vào chảo nước sôi để ăn, luộc cua trong lúc còn sống thì thịt mới ngon. Tạo nhân nào phải chịu quả đó. **“Nhân Duyên Quả**

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

báo tơ hào không sai”, làm ác tránh sao cho khỏi quả báo ác tương xứng.

Vì thế, đừng nghĩ rằng tu hành vài chục năm trong đời này là có thể xóa hết nghiệp chướng nhé chư vị. Không đơn giản như vậy đâu! Một khi đã tạo ra một cái nghiệp, thì nghiệp chướng đó vĩnh viễn không bao giờ tiêu mất, chỉ khi nào đã được đền trả. Một nghiệp chướng khi gặp duyên, thì nghiệp báo ứng hiện. Muốn tránh khỏi nghiệp báo, thì chúng ta phải đi về một nơi nào mà nơi đó không có duyên để cho những nhân chủng biến thành quả báo thì mới thoát nạn. Đạo lý thoát nạn chính chỗ này vậy.

Cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc thuộc về Pháp-Tánh Độ, là thế giới của Chơn-Tâm Tự-Tánh ngự trị, thế giới này khác với Pháp-Tướng Độ. Tất cả những động loạn, tội ác, nghiệp chướng, sống chết, vô thường... đều thuộc Pháp-Tướng, những hiện tượng này không thể xảy ra trong Pháp-Tánh Độ được. Ta trở về cái Chơn-Tâm Tự-Tánh thì thuộc về Pháp-Tánh. Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì tự nhiên Chơn-Tâm của chúng ta khai mở, tự nhiên chúng ta thành đạo, tự nhiên chúng ta khai ngộ là như vậy. Mong chư vị đừng để tâm thần bị hải kinh, hoảng sợ mà lạc mất đường vãng sanh, thật là tội nghiệp cho thân phận của chính mình trong đời kiếp tương lai. Vậy thì, nhất định đừng sợ chết nhé.

26(c): Vì còn tham sống sợ chết thì không đúng tông chỉ Tín-Nguyện-Hạnh nên không được vãng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không? – **[Đúng]**. Rõ ràng Pháp Niệm-Phật dễ tu dễ vắng sanh vô cùng, nhưng thương hại thay, chúng sanh vì không chịu tin nên đành chịu chết!... Pháp Niệm-Phật dễ thành tựu vô cùng, nhưng thương hại thay, chúng sanh vì không niệm Phật nên đành chịu thất bại!... Pháp Niệm-Phật đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, không cần phải lo phá nghiệp cũng được vượt thoát ách nạn, nhưng đáng thương hại thay, chúng sanh cứ xông vào chuyện đấu tranh tạo nghiệp, không chịu buông ra để tìm con đường giải thoát, nên đành chịu đọa lạc triền miên. Danh văn lợi dưỡng trên đời này toàn là vô thường huyễn mộng, ấy thế mà con người cứ mãi tranh đấu với nhau để cùng nhau thọ nạn. Thật đáng thương thay!...

Ngồi đây nói chuyện với chư vị, mong những lời này biến thành tài liệu khiêm nhường cho những ai muốn học tập về Pháp Hộ-Niệm. Bên Âu Châu Diệu Âm đã gởi gắm chuyện giao lưu Pháp Hộ-Niệm cho những vị đại trưởng lão ở đó rồi. Bên Mỹ, Canada, cùng các nơi khác... Diệu Âm cũng đã nhắn lời, xin chư vị mỗi nơi phải tự lo liệu lấy đường tương lai của chính mình. Trong khóa tu ở bên Âu Châu, bên Mỹ Châu, bên Canada vừa rồi, chư vị các nơi đã dành hết thì giờ cho Diệu Âm giảng giải về tập sách “Để Hiểu Thấu Hành Đúng Pháp Hộ-Niệm” này, nhưng vì thời gian ngắn quá, không đủ để giảng cho viên mãn. Khi nghe lại vẫn thấy còn sơ suất, vẫn còn có chỗ lướt qua, nhiều đoạn phải bỏ đi vì giảng không kịp. Về đây, chư vị yêu cầu giảng lại, đây cũng là cơ duyên may mắn để chúng ta có dịp phân giải tường tận

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

về Pháp Hộ-Niệm, và xin dùng tài liệu này gởi đến các nơi để tham khảo, thay cho Diệu Âm phải đi đến từng nơi để giảng nói nữa. Diệu Âm cũng đã già rồi, gần 70 tuổi rồi chớ vị ơi! Chỗ nào có duyên tới nói vài câu, chỗ nào không có duyên thì lặng lẽ rút lui. Diệu Âm thật sự muốn làm lũi âm thâm niệm Phật để tìm đường vắng sanh.

Muốn được vắng sanh thì người niệm Phật không được sợ chết nữa. Mỗi người phải tự thực hiện cho đúng tông chỉ của Pháp Niệm-Phật để được vắng sanh. Tông chỉ đó là Tín-Nguyện-Hạnh. Nói đi nói lại, nói lên nói xuống vẫn chỉ là ba điểm này. Chỉ có ba điểm này thôi mà nói mãi cũng nói không hết.

Một là niềm tin. Xin chớ vị phải xác định rõ niềm tin vững vàng đi nhé. Pháp Niệm-Phật không đòi hỏi chớ vị phải nghiên cứu để hiểu cho rõ lý đạo rồi mới tu, mà phải lấy niềm tin để đi. Chư Đại Bồ-Tát mà còn phải lấy niềm tin niệm Phật để về Tây-Phương Cực-Lạc, còn ta là phàm phu mà cứ đứng đây lý huyền luận diệu, cứ muốn tìm hiểu cho rõ đạo lý cao diệu như thế nào trong câu A-Di-Đà Phật rồi mới tính. Phàm phu mà cứ tính toán theo kiểu vụng về thì đành chịu thất bại ê chề rồi!... Trong kinh Hoa Nghiêm, Phật dạy: “*Duy Phật dữ Phật phương năng cứu cánh*”, nghĩa là, chỉ khi nào thành Phật rồi mới có thể hiểu thấu được cái lý đạo nhiệm mầu của câu Phật hiệu. Chớ vị Bồ-Tát Pháp-Thân Đại-Sĩ trên cõi Hoa-Nghiêm, tu hành cả hàng đại A-tăng-kỳ kiếp rồi, mà các Ngài cũng đành phải nhờ Ngài Phổ-Hiền Đại-Sĩ dẫn dắt bằng 10

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nguyện lớn để niệm Phật trở về Tây-Phương Cực-Lạc, thì làm sao phàm phu chúng ta có thể hiểu thấu đạo lý của câu A-Di-Đà Phật mà cứ đứng đây tìm hiểu, lý giải? Hiểu được như vậy, xin chư vị phải lấy niềm tin mà đi, lấy sự hiền lành chân thực mà tu. Tín tâm nhờ ở thiện căn. Người nào tin tưởng vững vàng là người đó có đại thiện căn. Tín yếu vì thiện căn yếu. Thiện căn yếu thì giờ đây phát tâm tin tưởng mạnh lên để bồi thiện căn. Niềm tin vô cùng quan trọng vậy.

Thứ hai là nguyện vãng sanh. Xin nguyện vãng sanh thật tha thiết. Phải mong muốn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thiết tha. Người nào thật sự mong muốn vãng sanh Tây-Phương tha thiết dễ biết lắm. Khi bị bệnh nặng, bác sĩ báo rằng không thể chữa trị được nữa, nghĩa là anh phải chết rồi, thì người đó tự nhiên sắc mặt rạng rỡ ra. Bao nhiêu năm qua đợi chờ cơ hội này để vãng sanh, thì bây giờ đã sắp tới rồi, người ta vui mừng chứ không lo âu sầu muộn. Còn những người trước cái tin sắp mãn phần mà sợ lên sợ xuống, lo này lo nọ, than vắn thở dài... Dẫu cho suốt nhiều năm tháng qua có nguyện vãng sanh, thì giờ đây đã chứng minh được rằng, đó chỉ là nguyện ảo! Nguyện không chân thực, không tha thiết thì làm sao được vãng sanh Tịnh-Độ?

Thứ ba là chuyên lòng niệm Phật. Phải thành tâm, chí thiết niệm Phật nhé chư vị.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Chỉ ba điểm này thôi là đủ cho chư vị thoát cảnh phàm phu sanh tử đọa lạc này, trở về miền Cực-Lạc thành bậc bất thoái chuyển Bồ-Tát, một đời thành Phật.

Pháp Môn Niệm-Phật quá đơn giản mà đã cứu được vô lượng người vãng sanh. Hiện nay ở Việt Nam ngày ngày đều có người niệm Phật vãng sanh. Thật là một đại duyên lành giúp cho chúng ta ngộ ra con đường tu hành một đời giải thoát.

Biết được vậy rồi, thì một câu A-Di-Đà Phật trọn đủ cho chư vị thành tựu. Một câu danh hiệu A-Di-Đà Phật là trọn đủ tất cả ba tạng kinh điển của Phật môn, đây là lời chư Tổ dạy. Mong chư vị quyết lòng quyết dạ niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Nhứt định phải đi cho tới Tây-Phương Cực-Lạc, một đời này thành đạo nhé chư vị.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 058)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật,

Xin chư vị mở trang 26. **Câu 27: Tại sao người bệnh cầu hết bệnh thì không được vãng sanh?**

Xin nhắc nhở rõ ràng, đây là nói lúc bệnh nặng, không còn cách nào cứu chữa được nữa, tức là chỉ còn chờ chết. Người bệnh được hộ niệm, nhưng lại thăm van vái cầu Trời xin Phật cho hết bệnh, thì mất phần vãng sanh.

Van vái cầu xin hết bệnh là điều hết sức bình thường, rất phổ thông đối với thế gian, nhưng người muốn vãng sanh thì cần phải chú ý không được phạm phải lỗi này. Hồi sáng này chúng ta có nói, người nào còn sợ chết thì không được vãng sanh, bây giờ chúng ta nói đến người cầu hết bệnh thì cũng không được vãng sanh. Tại sao vậy?

27(a): Vì lạc mất khỏi tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, không tương ứng với đại nguyện của Phật A-Di-Đà, nên không được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rõ rệt đây. Bệnh - Nếu trong cuộc sống, chúng ta chăm sóc sức khỏe chu đáo, ăn uống điều độ, ngủ nghỉ cẩn thận, nhưng vẫn vương phải

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

những căn bệnh hiểm nghèo, không trị được... thì đây chính là bệnh thuộc về nghiệp chướng rồi. Bệnh nghiệp là hậu báo của những nguyên nhân từ trong nhiều đời kiếp trước, hoặc những nguyên nhân sai lầm đã tạo ra trong đời này. Nếu do nguyên nhân sai lầm trong những đời kiếp trước, gọi là hậu báo của nhân kiếp trước. Nếu là do nguyên nhân của những nghiệp chướng tạo ra trong đời này, gọi là hiện báo.

Những người thực tâm tu hành, không tạo tác ác nghiệp, nhưng sơ ý ăn uống thiếu điều độ, không kiêng cử, không hợp với pháp vệ sinh về thức ăn mà tạo ra bệnh. Đây là do sự ăn uống sai lầm mà tạo ra cái nhân, rồi từ cái nhân đó tạo ra bệnh, thì bệnh này cũng là hiện báo của những cái nhân ăn uống sai lầm. Những bệnh này có thể dùng thuốc chữa trị. Hãy tập sống lành mạnh, sinh hoạt hợp vệ sinh, thay đổi cách ăn uống thích hợp thì có thể giải quyết vấn đề.

Ví dụ như mấy ngày qua, chúng ta có nói rằng, những người lớn tuổi thường bị những bệnh như phù thũng, bệnh cao huyết áp, hầu hết là do ăn quá mặn, tích chứa chất muối nhiều quá trong cơ thể. Thì ăn quá mặn chính là nhân, sinh ra các bệnh trên là quả. Vậy thì ăn quá mặn cũng có thể coi là cái nhân trong hiện đời, bị bệnh phù thũng, áp huyết cao cũng có thể coi là quả báo hiện đời do chính cái nhân của sự ăn uống thiếu cân thận.

Chính vì thế, vấn đề ăn uống chúng ta cũng nên điều độ mới tốt, đừng nên quá sơ suất. Ăn uống điều độ không có nghĩa là sợ bệnh, nhưng mình không muốn tạo ra cái “*Nhân*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ăn uống bất cẩn” để rước lấy cái “*Quả bệnh hoạn vì ăn uống*” không tốt!

Những bệnh sinh ra do sự bất cẩn về sinh hoạt này có làm cho mình chết không? Chưa chắc gì chết đâu, mà tự mình tạo ra cho mình những bệnh khổ. Thọ những bệnh khổ này có trả bớt được nghiệp chướng không? Không đâu. Không liên quan gì đến nghiệp chướng, mà thọ cái bệnh này chỉ bù trả cái giá của sự vọng về bất cẩn thường ngày thôi. Những thứ bệnh khổ này nhiều lúc cũng làm cho mình phải chịu khó khăn lắm đấy. Còn thọ mạng con người đã có sẵn, nếu mạng số của mình tới 90 tuổi, thì đau bệnh gì cũng phải chờ đến 90 tuổi mới chết, chứ đâu dễ gì muốn bỏ cái báo thân này lúc nào cũng được đâu. Vậy thì cần nên sinh hoạt điều độ để bớt đi những nhân chủng do tự mình gây ra, rồi vì đó mà nhận lấy những bệnh khổ không tốt.

Còn vấn đề đang bàn ở đây là khi thọ mạng của chúng ta đã đến giai đoạn cuối, thường ứng hiện bởi một căn bệnh mà bác sĩ thông báo rằng không cách nào cứu chữa được. Một người thật sự niệm Phật cầu vãng sanh, thì đến giai đoạn này phải biết buông hết đi, xả hết ra, tập trung tinh thần để niệm Phật đi vãng sanh. Hẳn nhiên thuốc thang cứ uống, nhờ dùng thuốc cho khỏe hơn, bớt đau nhức, thoải mái hơn... Nhưng tâm tâm nguyện nguyện vẫn cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì mới được vãng sanh.

Còn nếu trong lúc này mà cứ nguyện cầu xin Phật cho mình được hết bệnh, thì nhất định mất vãng sanh. Vì sao vậy?

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vì đã “*lạc mất khỏi tông chỉ của Pháp Niệm-Phật*” rồi. Tông chỉ của Pháp Môn Niệm-Phật là Tín-Nguyên-Hạnh, Nguyên là nguyện cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải cầu xin hết bệnh. Một khi lạc ra khỏi tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, không được vãng sanh đâu. Chính vì vậy, nếu chư vị đã đến Niệm Phật Đường này niệm Phật để vãng sanh, thì quyết lòng một hướng cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, xin đừng cầu xin đường nào khác nhé.

27(b): Vì không tha thiết nguyện vãng sanh nên không được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Vãng sanh được hay không là do chí nguyện của người bệnh, là do chí nguyện của chính mình. Chí nguyện quyết vãng sanh thì khi gặp một cơn bệnh đến, dù là cơn bệnh do tiền đời hay do chính mình sơ ý ăn uống thất thường, trái gió trở trời, cơ thể suy nhược mà sinh ra bệnh, cũng phải buông hết xuống để đi vãng sanh thì mới được vãng sanh. Lúc đó không được trách là tại sao mình ăn uống thiếu điều độ, hay trách đời trước đời sau gì cả, đừng để cái tâm này dính vào điều gì khác, mà chỉ biết rằng là tới giai đoạn mà mình phải ra đi rồi, thì phải buông xuống tất cả. Nghĩa là, xin chư vị phải tập tự tại trước bệnh khổ mới được.

Tự tại trước bệnh khổ có nghĩa là sao? Nghĩa là, có bệnh mà mình không sợ, có bệnh mà mình sẵn sàng chấp nhận, có bệnh mà mình vẫn vui vẻ... tại vì mình đã hiểu rõ rằng chính mình đã sơ ý tạo ra nghiệp chướng trong lúc nào đó, nên bây

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

giờ phải trả nợ. Biết đạo rồi thì cứ bình tĩnh trả nợ, nghiệp nào có duyên sinh bệnh thì mình trả, nghiệp nào chưa có duyên thì kệ nó, khỏi lo tới. Mình chỉ lo con đường đi vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là được, chứ hoàn toàn không có nguyện cầu đời này trả cho sạch nghiệp nhé.

Rất nhiều người tu hành thường phát lời nguyện, một đời này trả cho hết nghiệp. Lời nguyện nghe qua thì quá vĩ đại, nhưng thực tại thì làm không được. Làm không được thì nguyện không thành, vô tình biến thành: Một là nguyện suông; Hai là vướng nạn. Hàng phàm phu mà nguyện trả hết nghiệp thì vô cùng sai lầm vậy!

Có nhiều người nguyện cầu rằng, khi chết không có bệnh hoạn gì cả. Đây cũng là lời nguyện sai lầm! Một là, không phải nguyện không có bệnh thì bệnh không đến, mà bệnh khổ là cái quả báo do từ cái nhân là nghiệp chướng mình đã tạo ra trong quá khứ. Hai là, nguyện chết, thì dầu lúc ra đi không bị bệnh, cũng chỉ là bị chết chịu đọa lạc trong các ngã luân hồi sanh tử, chứ không thể giải thoát được. Xin hãy nhớ cho.

Cho nên, không phải nguyện hết bệnh thì sẽ hết bệnh. Nếu nguyện hết bệnh mà được hết bệnh thì ai mà không thích, và Phật cũng dạy cho chúng ta rồi. Nhưng Phật không dạy như vậy. Bệnh là do nghiệp, chứ không phải do muốn hay không muốn. Có nhân thì có quả, có nghiệp thì nhất định phải có báo, không báo trước thì cũng báo sau. Thôi bây giờ nghiệp nào báo trước thì mình trả trước, những nghiệp còn lại

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thì kệ nó, mình hãy lo vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo trước, rồi sẽ có cách trả nghiệp hay hơn.

Nguyện cầu hết bệnh, nguyện cầu hết nghiệp không bằng chú ý đoạn ác tu thiện. Tốt nhất xin chư vị cố gắng tạo phước, làm phước, làm thiện, in kinh, bố thí, cúng dường, giúp đỡ người nghèo, phóng sanh lợi vật... lấy việc tu phước làm trợ hạnh, thì phước báu của mình sẽ tăng lên. Phước tăng thì nghiệp giảm. Còn nguyện cho hết nghiệp thì thực sự không đơn giản đâu! Chư đại Bồ-Tát có quyền nguyện như vậy, còn phận phàm phu chúng ta thì phải tha thiết nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mới có cơ hội thoát nạn được.

Nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì hợp với tông chỉ Pháp Niệm-Phật, nhờ sức nguyện này mà mình vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, nghĩa là còn nghiệp mà mình vẫn đi trên nghiệp chướng để vãng sanh. Vô tình người không sợ bệnh là người khỏi bệnh. Nói rõ hơn, có bệnh khổ mà không còn khổ vì bệnh nữa, gọi là tự tại trước bệnh khổ vậy. Nhớ cho kỹ nhé chư vị. Đừng quá lo lắng về bệnh khổ mà mất vãng sanh. Chết trong cơn bệnh để đi đọa lạc, không bằng lợi dụng bệnh khổ để đi vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Xin chú ý đạo lý này.

27(c): Tâm đang lo về bệnh, đang nghĩ về bệnh nên phải theo nghiệp thọ nạn.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Tất cả đều do tâm tạo. Người đang lo nghĩ về bệnh, không có bệnh cũng phải bệnh. Người ngày ngày lo nghĩ về nghiệp, nghiệp báo sẽ ứng hiện thường xuyên. Những người mà ngày ngày lo nghĩ về bệnh, xin chư vị hãy đi tìm hiểu thử xem, phải chăng người đó bị bệnh nhiều lắm, hết bệnh này đến bệnh khác nối tiếp nhau. Phật dạy, tất cả đều do tâm tạo, tất cả đều do ý nghĩ của mình tạo ra. Mình nghĩ mãi về bệnh thì nhất định bệnh sẽ sinh ra, chắc chắn bệnh sẽ lên tiếng đáp ứng với ý niệm của mình. Đây cũng chính là một vấn đề thuộc về tâm lý bệnh hoạn, do ý nghĩ tiêu cực, sợ sệt, bất an... làm cho tinh thần bị suy sụp. Tinh thần suy sụp thì kéo thể chất suy sụp theo, bệnh hoạn từ đó phát sinh, vô tình chính mình hàng ngày tạo ra rất nhiều chất độc tàn phá lấy cơ thể của mình mà không hay.

Tâm đang lo về bệnh, nghĩ về bệnh thì nhất định bệnh sẽ sinh ra. Một người sợ nhức đầu thì thường bị nhức đầu. Thực ra bệnh nhức đầu ai cũng có cả, nhưng người không sợ thì khi bị nhức đầu có thể sẽ hết trong vài tiếng đồng hồ, còn người sợ nhức đầu thì bệnh sẽ kéo dài 2-3 ngày chưa chắc sẽ khỏi. Những người thường nghĩ về vi trùng lao, họ rất dễ bị lao phổi, dễ bị ung thư phổi. Thực ra, loại vi trùng bệnh lao phổi hình như người nào cũng có, nhưng đối với người vui vẻ, thoải mái, không lo sợ thì những con vi trùng đó nằm im, không phá hoại được. Nhưng đối với người lo nghĩ, sợ sệt về bệnh lao, vô tình tạo cơ hội thuận lợi cho những con vi trùng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đó hoạt động mạnh mẽ lên, làm cho người đó dễ dàng bị bệnh lao phổi vậy.

Cho nên cần có lối sống vui vẻ, tinh thần thoải mái, tâm lý lành mạnh mới tốt. Người có tâm lực mạnh mẽ thì cuộc sống an vui, bệnh hoạn rất ít. Người chí thành niệm Phật cầu nguyện vãng sanh, tức nghiệp tự nhiên tiêu trừ. Đây là sự thật.

27(d): Vì còn tham sống thêm thì không đúng tông chỉ Tín-Hạnh-Nguyện, nên không được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Có những trường hợp, một người cứ nghĩ rằng mình bị bệnh rất nặng, nhưng thật ra họ không có bệnh gì cả. Đúng là bệnh tâm lý. Tại sao lại nghĩ về bệnh mãi vậy? Suy cho cùng ra, vì sợ chết. Vì quá sợ chết mà biến thành sợ bệnh. Vì sợ bệnh nên tìm mọi cách ngăn chặn căn bệnh, dù rằng mình chưa có căn bệnh nào. Họ nghĩ rằng cần phải lo lắng thật chu đáo về bệnh hoạn như vậy, thì khi ra đi mới được an nhiên tự tại. Nhưng thực ra không phải. Bệnh chưa đến mà cứ lo lắng về bệnh là một loại tâm lý bệnh hoạn khá tệ hại, tự mình kêu mời bệnh hoạn tới để làm khổ thân xác này và gây chướng ngại rất lớn cho đường vãng sanh.

Xin thưa cùng chư vị, ra đi có tự tại hay không là do tâm lý có được lành mạnh hay không. Một trong những loại tâm lý lành mạnh cao quý là tâm hồn tự tại trước bệnh khổ. Khi một căn bệnh đến, nhiều người lo sợ, nhưng mình chấp nhận

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

một cách tự nhiên, thì mình có tâm tự tại trước bệnh khổ. Mình vui vẻ thoải mái hơn người lo sợ. Còn một người bệnh khổ chưa đến mà đã lo sợ, bồn chồn, chuẩn bị trước... thì thuộc về dạng có tâm lý bệnh hoạn chứ không phải cần thận chu đáo đâu. Những người này một khi đối diện với nghiệp khổ hoặc nghiệp báo ứng hiện, thì không thể bình tĩnh, an nhiên, vui vẻ được. Trước khi bệnh đã bị khổ rồi, khi bị bệnh lại càng khổ hơn. Khô khổ bao vây trùng trùng, làm sao thoát khổ được?!...

Vậy thì, tốt nhất là lo lắng về bệnh hoạn có một giới hạn nào đó thôi. Điều chính yếu cần giữ tâm hồn thanh thoi thoải mái, ngày ngày lo niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Hãy lấy bệnh hoạn làm thuốc thần trị khổ. Hãy coi sự xả bỏ thân xác là cơ hội thoát khổ. Đây là loại tâm lý lành mạnh cao quý nhất, tốt đẹp nhất, giúp cho tâm lực mạnh mẽ vô biên. Chính tâm lực này sẽ vượt thắng tất cả khổ nạn, giúp mình an nhiên niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành tựu đạo quả.

Vậy thì, xin hãy kết hợp giữa tâm lý lành mạnh và vật chất lành mạnh để hỗ trợ cho đường vãng sanh Tịnh-Độ được vững vàng. Tâm lý lành mạnh là không sợ bệnh, không sợ chết, để được tự tại trước bệnh khổ, tự tại trước tử khổ. Vật chất lành mạnh là điều phục thân thể, ăn uống điều độ, không nên bất cẩn mà tạo ra bệnh chướng vô ích, tự gây khổ cho mình một cách oan uổng.

Tóm lại, chúng ta là người niệm Phật cầu vãng sanh, thì điều chính yếu vẫn là Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ. Tin tưởng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vững vàng, tha thiết cầu vãng sanh và chấp trì danh hiệu A-Di-Đà Phật mà niệm không thể buông lơi. Nhất định một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật, chứ không phải chú tâm lo lắng đến cái thân nghiệp bất tịnh vô thương này. Chư vị đồng ý không?

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 059)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 26. **Câu 28: Đối với gia đình, người hộ niệm nên làm gì?**

Chúng ta đã nói đến vấn đề ban hộ niệm giúp người bệnh như thế nào lúc bệnh, lúc chết, bây giờ chúng ta nói đến người hộ niệm làm gì đối với gia đình của người bệnh. Đây thật sự là những vấn đề cụ thể. Chúng ta đi từng bước, giải quyết từng vấn đề một. Mong chư vị cố gắng nghe qua để rút chút ít điều căn bản, hầu yên chí hơn, phát tâm mạnh mẽ hơn đi hộ niệm giúp cho người có duyên vãng sanh.

28(a): Ban hộ niệm nên đến giảng giải Pháp Hộ-Niệm cho những gia đình có người bệnh biết.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Nếu bắt ban hộ niệm đi tìm những gia đình nào có người bệnh mà giảng giải cho họ, thì có ngày cũng phải sung đầu! Trên thế gian này người bệnh nhiều lắm. Bệnh thì phải tìm thầy thuốc, đến bệnh viện chữa trị. Còn người Phật thì lo niệm Phật tu hành, chứ có chi lại bắt người niệm Phật phải đi đến từng nhà người bệnh để giảng giải? Chỉ thật sự những người có duyên, tin Phật pháp,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

gia đình họ có người bệnh, họ đến mời ban hộ niệm tới trợ duyên. Khi ban hộ niệm được mời rồi, chúng ta hãy đưa cái bảng quy luật về hộ niệm cho gia đình đem về nghiên cứu trước, rồi chúng ta hẹn một ngày thích hợp nào đó, yêu cầu những người trong gia đình hội tụ lại, để ban hộ niệm tới giảng nghĩa rõ ràng về qui tắc hộ niệm cho gia đình cùng biết và yêu cầu gia đình cố gắng tối đa thực hiện đúng theo qui tắc đó để hỗ trợ cho người thân của họ. Có được như vậy thì người bệnh khi ra đi mới hy vọng có thể được vãng sanh. Còn ban hộ niệm đi tìm từng người giảng giải, thì chúng ta biến thành những người đi giảng đạo đạo. Phan duyên hộ niệm sẽ có kết quả không tốt.

Gia đình người bệnh phải tin tưởng và làm đúng theo qui luật hộ niệm thì ban hộ niệm mới có thể hộ niệm được. Nếu gia đình không tin tưởng, cố tình làm sai, hoặc làm sơ suất quá nhiều, thì ban hộ niệm đành phải rút lui.

Hộ niệm cần phải có sự kết hợp hỗ trợ tốt từ gia đình, nhất là chính người bệnh phải được hướng dẫn cẩn thận để tự họ thực hiện đúng theo qui luật vãng sanh thì họ mới vãng sanh được. Chính vì thế, xin đừng bao giờ chờ đến lúc hấp hối, hoặc chết rồi mới mời ban hộ niệm. Lúc này đã quá trễ, dù ban hộ niệm có đến cũng khó giải quyết được gì. Đến giai đoạn này đã nằm ngoài phạm vi của người hộ niệm rồi vậy. Xin chớ vị cần nhớ rằng, hộ niệm là giúp cho người bệnh biết cách tu, biết đường đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu hồi giờ họ chưa biết tu hành gì cả, cũng chưa biết gì về hộ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm, lúc đó lại mê man bất tỉnh nữa, thì làm sao có thể hộ niệm được?

Những người trước nay chưa biết tu hành, nhưng được gia đình tin tưởng hỗ trợ và biết lo liệu sớm mời ban hộ niệm lúc người bệnh còn tỉnh táo, thì còn có đôi phần hy vọng. Ban hộ niệm đến khuyên giải, khuyên tấn... nhiều khi nhờ có thiện căn trong nhiều đời kiếp trước họ phát khởi tín tâm, niệm Phật cầu vãng sanh mà họ được vãng sanh. Trường hợp này có đấy. Nhưng điều cần thiết là người bệnh đó phải còn tỉnh táo và người hộ niệm tới khuyên nhắc, họ phải tin tưởng nghe lời làm theo thì mới có thể vãng sanh, còn người đó không nghe theo thì hộ niệm cũng không thành tựu được gì, tốt nhất là ghi tên của người bệnh ở bảng cầu tiêu tai giải nạn ở đạo tràng để hồi hướng công đức, gieo chút duyên cho họ mà thôi, chứ không có cách nào khác hơn.

Thuyết giảng đạo lý của Phật không phải đơn giản, đưng đâu giảng đó mà tốt. Xin đừng nghĩ rằng, chánh pháp của Phật giảng ra thì ai cũng hoan hỷ nghe theo đâu nhé. Thời mạt pháp này không phải dễ dàng như vậy đâu. Chỉ có những người thực sự có thiện căn mới có duyên tiếp nhận, còn người không đủ thiện căn thì trở thành kẻ vô duyên. Chúng ta không đủ khả năng chuyển hóa người vô duyên được. Mong chư vị chú ý vấn đề này.

28(b): Gia đình phải đến mời thì ban hộ niệm mới được quyền vào nhà người bệnh, trình bày về hộ niệm.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng hay sai? – **[Đúng]**. Câu này chắc chắn đúng rồi. Chỉ khi nào gia đình mời thì ban hộ niệm mới đến nói chuyện về hộ niệm. Nhiều ban hộ niệm mới thành lập, quá tích cực, thiện nguyện phát tâm đi đến từng nhà giảng giải về Pháp Hộ-Niệm. Tâm ý thì tốt, nhưng kết quả thì không hay! Có một người nọ vì quá nhiệt tâm, vừa nghe trong gia đình người bạn có người bệnh nặng sắp chết, liền thuê một chiếc xe chở cả ban hộ niệm đến hộ niệm, trong khi gia đình người ta chưa lên tiếng mời. Tới nơi, gia đình đóng cổng không cho vào. Đây là do ban hộ niệm sơ ý. Người gia đình không mời, thì làm sao ban hộ niệm được quyền vào nhà người ta để hộ niệm? Dù đây do lòng từ bi bất vụ lợi, nhưng hành xử sơ suất, không đúng với qui tắc hộ niệm, không hợp với trật tự xã hội, thì người hộ niệm tự tạo ra phiền não cho chính mình, mà còn làm cho người thế gian hiểu lầm mà đàm tiếu không hay về người hộ niệm! Vậy thì, muốn vào nhà người ta hộ niệm thì phải có duyên, nghĩa là gia đình phải mời.

Có nhiều người nhờ bạn bè tới mời, hoặc nhờ người quen điện thoại tới, nhiều ban hộ niệm cũng không chấp nhận. Giúp một người thoát khỏi cảnh đọa lạc, vượt qua sanh tử luân hồi là một việc đại hệ trọng, cần phải có niềm tin tưởng và lòng chí thành khẩn thiết mới thành tựu. Thiếu sự thành khẩn này, đồng nghĩa với thất bại vậy. Ví dụ, vừa rồi ở bên Âu Châu, có ban hộ niệm phát tâm bay từ nước này qua nước nọ để hộ niệm. Trong gia đình đã có một người con điện thoại chính thức mời. Đã có một người trong gia đình

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mời, thì đúng qui tắc, nhưng người hộ niệm không ngờ được rằng, còn mấy người con khác không tin. Khi người hộ niệm tới nơi, gia đình bàn ra tán vào, cuối cùng họ không đồng ý cho hộ niệm, ban hộ niệm đành phải lạng lẽ bay trở về. Chư vị thấy đó, ban hộ niệm vì tâm từ bi thương người mà đến, chưa bao giờ dám nhận một đồng ơn nghĩa của gia chủ, nhưng đâu phải hễ từ bi phát tâm thiện nguyện làm đạo thì lúc nào cũng được suôn sẻ. Cho nên, đã thiếu duyên rồi thì không dễ gì cứu giúp được nhau đâu. Khó lắm đấy chư vị ơi!...

28(c): Ban hộ niệm phải làm việc cẩn thận về quy luật hộ niệm với gia đình người bệnh trước khi nhận một ca hộ niệm.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Xin thưa rằng, nói về hộ niệm không cần lắm những lý luận cao siêu, nhưng rất chú trọng đến những điều hết sức cần thiết và cụ thể này. Phải làm việc hết sức cẩn thận trước khi nhận hộ niệm. Khi nhận một ca hộ niệm, đầu tiên ban hộ niệm hãy đến giảng giải từng mục từng mục trong bảng qui định dành cho gia đình. Giảng giải cụ thể, giải thích rõ ràng. Khi gia đình đồng ý thực hiện mọi qui định, ban hộ niệm cũng nên hỏi lại thêm một lần nữa, để tìm hiểu trong những điều này có mục nào làm cho gia đình phải gặp khó khăn, hoặc vì một điều kiện khách quan nào đó mà họ chỉ có thể thực hiện tới 50%, 70%, chứ không được tới 100%. Cần khuyến khích họ nói ra sự thực, để ban

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hộ niệm giải thích thêm, hoặc tìm cách giúp đỡ, bù đắp cho họ, hầu mong cho cuộc hộ niệm có xác suất thành tựu tốt đẹp hơn.

Ở Việt nam muốn được hộ niệm, có những ban hộ niệm yêu cầu tất cả mọi người trong gia đình phải đồng ý ký vào bản qui định dành cho gia đình, thì mới được hộ niệm. Đây là do quyết định dày dạn của họ sau khi đã trải nghiệm qua nhiều cuộc hộ niệm. Những lần đầu tiên thông thường ban hộ niệm ít chú ý đến vấn đề quy định đối với gia đình, từ đó đã đưa đến hậu quả là hầu hết những ca hộ niệm giữa chừng bị đổ vỡ, hoặc sau cùng bị thất bại. Nguyên nhân chính vì gia đình không biết về qui tắc về hộ niệm, không hiểu về qui luật của Pháp Hộ-Niệm, không có ý niệm rõ ràng về sự vãng sanh, hầu hết đều mập mờ lầm tưởng hộ niệm giống như các cuộc cầu an, cầu siêu như thường thấy. Chính vì thế khi đối diện với phương thức hộ niệm, người trong gia đình mới ngỡ ngàng mà sinh ra ý kiến này, ý kiến nọ, người này nói vào, người kia nói ra, những người chung quanh thấy vậy cũng đàm tiếu đủ điều, v.v... làm cho không khí hỗn loạn, tinh thần bất an, đưa đến cuộc hộ niệm bất thành.

Xin báo cho chư vị biết rằng, thường thường con cái, người thân trong gia đình phá vỡ mất cơ hội vãng sanh của cha mẹ hoặc người thân của họ một cách vô cùng oan uổng, chỉ vì ban hộ niệm không chịu giảng giải rõ ràng ý nghĩa và những qui luật hộ niệm trước khi khởi sự hộ niệm.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Trước đây, sự cầu an, cầu siêu rất thường gặp, còn Pháp Hộ-Niệm không được chú ý đến nhiều, nên hầu hết đại chúng chưa biết đến Pháp Hộ-Niệm này. Chính vì thế vẫn còn nhiều người lầm tưởng rằng hộ niệm là một hình thức cầu an, cầu siêu. Từ trước tới nay, cầu an hay cầu siêu dễ dàng thoải mái, đâu có nhiều qui luật ràng buộc như vậy!

Tuy nhiên, “*Hộ Niệm Vãng Sanh*” hoàn toàn khác với “*Cầu An*” và “*Cầu Siêu*”. “*Cầu An*” là cầu giải nạn cho người bệnh, “*Cầu Siêu*” là tìm cách siêu độ cho người đã chết, còn “*Hộ Niệm Vãng Sanh*” là phương pháp hướng dẫn cho người đang sống biết cách tu hành, thực hiện đúng theo tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ, để tự chủ đi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Đây là điều có vẻ mới mẻ đối với người Việt Nam chúng ta. Nhưng đối với những người tu Pháp Môn Tịnh-Độ ở các nước khác, nhất là chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông Trung Hoa đã nhắc đến Pháp Hộ-Niệm từ đời nhà Tấn cách nay hơn 2.000 năm. Tổ Thiện Đạo đời nhà Đường cách nay hơn 1.000 năm đã ứng dụng Pháp Hộ-Niệm để cứu người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Thật là cái duyên hộ niệm cứu độ chúng sanh phải trải qua hàng ngàn năm như vậy mới đến được đất nước Việt Nam chúng ta ngày nay. Nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà giờ đây chúng ta nghe được, thấy được người vãng sanh hàng ngày. Thật quá vi diệu. Quá quý báu.

Tuy vậy, vì tuổi hộ niệm còn quá trẻ, nên số người Việt Nam chúng ta biết đến Pháp Hộ-Niệm vẫn còn quá ít. Qui tắc

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hộ niệm chưa được phổ biến rộng rãi, qui luật cứu người thoát vòng đọa lạc vãng sanh Tịnh-Độ vẫn còn ít người biết đến, mong cầu những người hộ niệm chúng ta hãy cùng nhau phát tâm bồ-đề mạnh mẽ hơn, cố gắng phổ biến Pháp Hộ-Niệm rộng rãi hơn, giúp cho người người cùng biết, nhà nhà cùng biết để đại chúng có thêm cơ hội vãng sanh, giảm bớt cảnh đọa lạc khổ đau quá tội nghiệp.

Không biết Pháp Hộ-Niệm thì con người sau khi chết bị đọa lạc nhiều lắm đấy. Tại sao đọa lạc vậy? Người phạm phu tội nặng chướng sâu, tâm trí mê mờ không biết đường thoát nạn là cội gốc. Con cháu, người thân trong gia đình không biết cách hóa giải, ngược lại còn làm quá nhiều điều sai lầm, như kêu khóc, ôm nắm, vắn vọt thân xác trong lúc tắt hơi, tin dị đoan mê tín chạy theo tà pháp, hoặc làm điều sai lầm theo tập tục nhân gian, v.v... Ông bà, cha mẹ trong lúc chết đã bị khổ sở vì nghiệp chướng hành hạ rồi, lại còn bị cái nạn của con cháu hành hạ mạnh hơn, tạo cái duyên đọa lạc vô cùng đón đau!...

Xin thưa với chư vị, nhiều khi oán thân trái chủ, nghiệp chướng hành hạ người chết có một phần, mà con cái người thân không biết đạo đã vô tình hành hạ người bệnh chịu khổ đau nặng nề hơn gấp mười lần. Chư vị có tin không? Thật sự đấy.

Vì thế, biết được Pháp Hộ-Niệm rồi, xin chư vị cố gắng lưu truyền Pháp Hộ-Niệm này cho rộng rãi ra. Nhiều người biết được Pháp Hộ-Niệm thì nhiều người biết được cách tu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hành tự cứu lấy bản thân, biết được phương hướng cứu giúp người thân thoát khỏi ách nạn mà khuyển nhắc họ lo niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Diệu Âm đến 50 tuổi đầu mới tình cờ biết được phương pháp này, nhìn lại trong quá khứ, từ thôn quê cho đến thành thị, từ người thân cho đến kẻ sợ, từ người nghèo khó cho đến kẻ giàu sang... hầu hết đều vướng phải ách nạn do người thân yêu tạo ra trong lúc xả bỏ báo thân. Thực sự nạn thêm nạn!... Đau khổ vô cùng!...

Vừa chết xong liền tắm rửa thay quần thay áo - Khổ nạn!... Vội vã chích thuốc chống rã thân - Đại nạn!... Chuyển vào phòng lạnh quá sớm - Nạn thêm nạn!... Người thế gian hầu hết thường hay lo lắng quá nhiều vào cái xác thịt sắp sửa tan rã trong một vài ngày, mà quên cái thần thức của người đó, hay nói rõ hơn, là chính người đó đang bị nạn bên cái xác vô hồn đó mà không hay! Vì không biết Pháp Hộ-Niệm nên vô tình phạm phải những điều cấm kỵ mà đày đoạ người thân yêu tới những cảnh khổ đau để chịu nạn hàng vạn kiếp!...

Thực sự Pháp Hộ-Niệm lợi lạc vô cùng, đã cứu không biết bao nhiêu người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Chư vị nhớ cho, đời này là mật pháp rồi, tự lực tu hành để được thành tựu khó lắm! Vậy mà nay gặp được một chánh pháp cứu được tới người phạm phu thoát vòng sanh tử luân hồi, vãng sanh bất thoái thành Phật thì không có gì quý hóa hơn.

Xin chư vị hãy cùng nhau gìn giữ Pháp Hộ-Niệm này để cứu giúp chúng sanh một cơ duyên giải thoát. Cứu được một

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người mừng cho một người và để chính chúng ta cùng nhau vãng sanh. Nhất định một đời này phải vãng sanh thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 060)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 27. *Câu 28(d): Khi đã hộ niệm rồi thì không cần thiết phải để ý đến thân nhân trong gia đình.*

Đúng hay sai? – [Sai]. Thân nhân trong gia đình đóng một vai trò rất quan trọng. Người hộ niệm rất quan trọng vì biết cách hóa giải, hướng dẫn, khai thị, giúp cho người bệnh đi đúng đường. Còn thân nhân gia đình của họ quan trọng ở chỗ hỗ trợ cho công cuộc hộ niệm, chăm sóc, lo lắng về mọi sự và thường xuyên 24/24 ở bên người bệnh để theo dõi và kịp thời phát hiện những biến chuyển của người bệnh. Trong một gia đình không tin tưởng, không hỗ trợ thì người bệnh bị trở ngại lớn lắm. Nếu không lo liệu sớm, thì dù có được hộ niệm, nhưng với môi trường nghịch chống từ gia đình cũng rất khó để thành tựu.

Gia đình ảnh hưởng rất lớn đối với người bệnh. Nên khi hộ niệm cần nhắc nhở người trong gia đình không được nói những lời bi quan yếm thế mà làm cho người bệnh xuống tinh thần, không nên có tâm nguyện “*còn nước còn tát*” khi bệnh tình đã không còn cách cứu chữa được. Lòng tin tưởng, sự thành tâm của gia đình tạo được sự cảm ứng rất tốt. Nếu gia

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đình không tin tưởng, nói lời tiêu cực rất dễ làm cho tinh thần người bệnh bị sa sút. Tinh thần bị sa sút rồi thì rất khó cứu. Tệ hơn nữa, có nhiều gia đình còn tìm cách chống phá, thì cuộc hộ niệm đành phải thất bại. Xin thưa thực với chư vị, một tuần ban hộ niệm đến trợ duyên chỉ có một ngày, còn sáu ngày và những giờ khác là thời gian của gia đình làm việc. Nếu gia đình gây trở ngại, thì đành phải chịu thua vậy.

Vì thế, khi hộ niệm chúng ta cần phải chú ý rất nhiều đến người trong gia đình. Trong Pháp Hộ-Niệm, khi khai thị hướng dẫn không phải chỉ nhắm riêng đến người bệnh, mà thông thường còn phải chú ý nhắc nhở đến những người trong gia đình, giúp họ tin tưởng vững hơn, hiểu biết hơn, cộng tác chặt chẽ hơn để giúp đỡ cho người bệnh dễ được vãng sanh hơn. Nên nhớ, có nhiều trường hợp trong gia đình có một số người không tin tưởng, trước mặt đại chúng thì không ý kiến, nhưng chờ khi ban hộ niệm ra về thì họ tìm cách cản ngăn, nói lời sai lầm, làm rối loạn tâm ý của người bệnh. Mong chư vị cần đặc biệt cảnh giác, nhắc nhở, khuyên can...

Người hộ niệm cũng nên chú ý đến những người quá tình cảm, tinh thần yếu đuối, dễ cảm động, thường hay khóc, có thể họ không kèm được sự xúc cảm khi thấy người thân tắt hơi ra đi. Trường hợp này khuyên họ không nên tham gia hộ niệm, tốt nhất là nên cách ly, nhất là cần rời khỏi hiện trường khi người bệnh đang hấp hối. Những người không tin, chưa hiểu về hộ niệm, chưa được học tập kỹ về qui luật hộ niệm,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người hộ niệm cần nhắc nhở những người trong gia đình nên khuyên can nhau, ngăn chặn những hành động sai lầm gây trở ngại việc hộ niệm dẫn tới sự thất bại hoàn toàn.

Nói chung, người hộ niệm cần chú ý nhắc nhở người gia đình phải làm đúng theo qui luật của Pháp Hộ-Niệm, không được tự ý thay đổi. Nếu có điều gì bất thường, trở ngại, khó khăn, phải thông báo liền với các trưởng phó ban hộ niệm để tìm cách giải quyết hợp lý, đúng pháp mới tốt.

28(e): Hướng dẫn và khuyến tấn gia đình cùng hộ niệm đúng pháp, để trợ duyên cho người thân của họ.

Đúng không? – **[Đúng]**. Chắc chắn đúng đấy. Hướng dẫn, khuyến tấn gia đình cùng hộ niệm đúng pháp để trợ duyên cho người thân của họ. Chúng ta cố gắng hộ niệm cho người bệnh, nhưng không phải như vậy là đủ đâu, mà luôn luôn phải cần đến sự hỗ trợ của gia đình. Ví dụ, dặn dò trong gia đình đừng nên chửi chửi những thứ tội, hành, họ... Nếu gia đình còn tiếp tục dùng những thứ này sẽ khó hưởng được sự bảo hộ của chư Thiên-Long Hộ-Pháp, sợ ý đánh mất sự gia trì của quý Ngài thì người hộ niệm chúng ta cũng khó khăn trong vấn đề điều giải nạn oán thân trái chủ.

Biết được điều này, chư vị nào thực sự muốn được vãng sanh, thì nên tránh dùng ngũ tân: tỏi, hành, họ, nén, kiệu, ba-rô. Tránh dùng những thứ này để tỏ lòng tôn trọng chư vị Thiên-Long Hộ-Pháp. Trong kinh Phật dạy, các vị Thiện Thần, Thiên-Long, Hộ-Pháp, chư Bồ-Tát không chịu được

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mùi hôi của ngũ tân. Trước đây không biết nên mình dùng thì bỏ qua, nay biết rồi mà tiếp tục dùng thì chứng tỏ mình khinh thường các Ngài, hoặc không cần tới các Ngài hộ trì. Do chính cái tâm của mình bài bác, nên các Ngài không cách nào có thể đến hộ niệm cho mình được. Chư vị nên nhớ, tâm chí thành mới được cảm ứng, tâm chí thành mới được cảm thông vậy.

Vấn đề này cũng chẳng khác gì mấy như chuyện thế gian, một người tỏ ý khinh thường mình thì mình không thể tiếp xúc họ được, và nếu mình có thiện ý đến khuyên nhắc họ, thì họ cũng không nghe đâu. Vậy thì, nếu chư vị thật sự muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì phải cứ tuyệt luôn các chất này. Chư vị bỏ dùng ngũ tân một thời gian rồi, khi bước vào những nhà dùng hành tỏi thì biết liền, mùi vị hôi nồng của chúng bay ra làm mình chịu không nổi! Chư Thiện-Thần, Thiên-Long, Hộ-Pháp các Ngài ở trong cảnh giới thiện lành, thanh sạch, mùi ngũ tân quá ô trược nên các Ngài không thể chấp nhận. Xin chư vị phải cẩn thận kiêng cử để được các Ngài thương tình bảo hộ cho. Một phần cung kính một phần lợi ích, mười phần cung kính mười phần lợi ích. Lợi ích cho chính mình, chứ không phải lợi ích cho các Ngài.

Khuyến tấn gia đình cùng hộ niệm, hướng dẫn họ cách xử trí trong những trường hợp bất thường xảy ra. Ví dụ, gặp người bệnh thường bị ác mộng, ám ố, la hét, hải kinh... thì nên đánh thức họ dậy, cầm tay họ và nói lời an ủi:

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- Mẹ ơi!... Có con ở bên cạnh đây. Không có gì trở ngại đâu. Đừng sợ. Một mỗi thấy ác mộng là chuyện thường tình, ai cũng vậy thôi, không có gì phải lo sợ. Hãy niệm Phật lên nhé.

Người thân trong gia đình luôn luôn theo dõi người bệnh, nếu có một hiện tượng gì lạ, cần nên thông báo liền cho ban hộ niệm biết. Nhờ được thông báo kịp thời những thông tin lạ mà ban hộ niệm có thể kịp thời hóa giải nhiều vướng mắc, giúp người bệnh thoát nhiều chướng nạn, tăng thêm xác suất vãng sanh.

Người hộ niệm cũng nên nhớ rằng, dù đã hướng dẫn, dặn dò người gia đình cẩn kẽ, nhưng cũng phải thường xuyên lưu tâm cảnh giác, vì thực sự người trong gia đình chưa chắc gì đã vững vàng về qui luật hộ niệm, hoặc do thiếu quá nhiều kinh nghiệm hộ niệm, nên thường khi họ bỏ qua những chi tiết tối quan trọng, có ảnh hưởng rất lớn đến sự vãng sanh của người bệnh mà họ không hay. Chưa hẳn người trong gia đình cố ý giấu giếm, nhưng tình thực họ không biết.

Có những chuyện đối với người thế gian chỉ là điều rất bình thường, nhưng đối với Pháp Hộ-Niệm thì lại là những vấn đề rất đặc biệt, cần phải biết để hóa giải sớm. Ví dụ như cuộc hộ niệm cho huynh Quảng Chương là một điển hình cụ thể. Anh giữ rất kỹ một quyển sổ, trong đó có ghi rõ từng tên các bác sĩ, số điện thoại, giờ hẹn, các món thuốc, v.v... Chuyện này rất cần chú ý đến, nhưng gia đình hoàn toàn không biết, cứ tưởng rằng đây là chuyện bình thường, không

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

liên quan gì đến hộ niệm. Nhưng có ngờ đâu, chính tập sách này là đầu mối của sự trở ngại, nếu không kịp thời phát hiện ra tập sách đó, thì chúng ta không biết đâu mà hóa giải ách nạn cho anh.

Tại sao anh giữ gìn rất kỹ quyển sổ đó? Tại vì trong tâm còn âm thầm sợ chết, còn muốn sống thêm, còn nuôi hy vọng căn bệnh ung thư này có thể chữa trị được. Chính cái tâm nguyện này đã làm trở ngại cho anh khá nhiều.

Ví dụ khác, như có một người bệnh đang nhớ đến một đứa con ở xa. Nhiều người tưởng chuyện này là bình thường, nhưng coi chừng chỉ vì một điều này thôi mà có thể làm cho người đó mất vãng sanh. Chính vì thế, khi hộ niệm, cần dặn người trong gia đình hãy kể ra những gì liên quan đến người bệnh càng chi tiết chừng nào càng hay chừng đó. Khi hộ niệm mà sự vãng sanh không được suôn sẻ, người hộ niệm hãy hỏi người gia đình để tìm thêm những vương chấp khác, nên cố gắng gợi ý để họ khai ra những chi tiết nhỏ, may ra tìm được nguyên nhân vương mắc của người bệnh mà hóa giải cho họ.

Ví dụ như trước đây khi Diệu Âm về Việt Nam có dịp tham gia với ban hộ niệm kia để hộ niệm cho một ca, mà người này đã được một ban hộ niệm đó đến trợ duyên qua một thời gian khá lâu rồi. Trong suốt thời gian dài, người bệnh cứ nằm thiêm thiếp, mê man, không tỉnh dậy được. Khi Diệu Âm tới cố gắng khai thị ba hôm mà cũng không thấy tỉnh dậy. Diệu Âm mới mời gia đình họp lại và hỏi họ có sự

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

có gì đặc biệt đã xảy ra trước khi rơi vào tình trạng này không? Tổng quát cuộc vấn đáp như vậy:

- *Người bệnh bị mê man như vậy bao lâu rồi?*
- *Dạ 13 năm rồi.*
- *Trước khi bị mê man có sự cố gì xảy ra không?*
- *Dạ không.*
- *Xin chú vị cố gắng nhớ lại xem?*
- *Hoàn toàn không có gì đặc biệt cả.*

Diệu Âm hỏi tới 2-3 lần chung quanh vấn đề này, nhưng gia đình vẫn khẳng định không có sự việc gì cả. Thật là một điều lạ lùng, khó nghĩ! Vì xét về bệnh thì người này hình như không có bệnh gì cả, về thần kinh hoặc bị oan gia trái chủ dựa thân thì cũng không phải... Như vậy chắc phải có một biến cố gì hoặc một tai nạn nào đó mới đưa đến tình trạng này, nhất định phải có, chứ đâu có thể tự nhiên mà bị như vậy được?! Diệu Âm giải bày với gia đình rằng, rất muốn biết được cái nguyên nhân chính xác hầu có chút ít hy vọng để tìm cách hóa giải, nhưng không ai cho biết gì hơn, nên đành phải nói lời xin lỗi gia đình và xin rút lui vì không giúp ích được gì.

Đến lúc đó thì một người trong gia đình mới mạnh dạn đứng lên nói ra một sự thật khá đau long! Nguyên nhân chính là do một sự thanh toán vì thù hằn cá nhân đầy oan ức và cay nghiệt, mà gia đình không muốn ai biết đến điều này. Khi biết được nguyên nhân rồi, Diệu Âm mới nói thật lớn bên tai người bệnh, khuyên anh ta mau mau buông xả oán thù ra để

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tự cứu lấy mình. Không ngờ, khi nhắc đến vấn đề này thì người đó liền tỉnh dậy, mở mắt ra. Mọi người đều giục mình! Ban hộ niệm tiếp tục khai thị hướng dẫn, ba ngày sau người bệnh ra đi lưu lại tướng lành rất tốt đẹp, bất khả tư nghi.

Đây là một trường hợp đặc biệt về khai thị, xin nêu ra để làm ví dụ. Khi hộ niệm nếu gặp những trường hợp tương tự chư vị có thể ứng dụng. Hãy cố gắng động viên gia đình thành thật khai ra những uẩn khúc trong đời người bệnh, khuyên họ tích cực tiếp sức với chúng ta, để hóa giải những vương chấp của người bệnh, hầu giúp họ có cơ hội thoát nạn, lấy lại tinh thần để niệm Phật vãng sanh.

28(f): Khuyên gia đình chú ý cho bệnh nhân ăn uống đầy đủ để có sức khỏe và tinh thần tốt mà niệm Phật.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Có nhiều người bị bệnh nằm một chỗ, vấn đề ăn uống, vệ sinh vô cùng bất tiện, khổ sở mấy chục năm trường. Người bệnh muốn chết sớm cho khỏe thân, gia đình cũng đồng ý theo hướng đó. Nhiều người thấy vậy mới nương theo ý nguyện đó, khuyên người bệnh quyết lòng buông xả luôn, không ăn uống nữa để sớm vãng sanh.

Xin thưa với chư vị, đây là một lời khuyên sai lầm! Vô cùng sai lầm!...

Nên nhớ, một người ra đi luôn luôn có cái định hạn, có số phần rõ rệt rồi. Chỉ những vị Bồ-Tát tái lai, vượt qua cảnh sanh tử rồi, các Ngài muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, chứ còn

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

cái thân nghiệp lực này của chúng ta, xin thưa thẳng với chư vị, ngày giờ ra đi có thời điểm rồi, xin đừng quá lo lắng.

Tại sao có những người bệnh nằm một chỗ, khổ sở, bất tiện, buồn chán... hai mươi mấy năm trường, ngày nào họ cũng cầu chết mà chết không được? Người Dì của Phi là một hiện tượng cụ thể, hơn 20 năm nằm trên giường không đi được, sự khổ sở biết dường nào. Ngày ngày Cụ muốn chết đi cho rồi, mà không chết được. Có những người nằm trên giường bệnh đến nổi da thịt phải bị ung thối, hư hoại đi, người ta không muốn sống thêm nữa, nhưng vẫn phải sống. Có một ban hộ niệm kia đi hộ niệm cho một em bé bị tai nạn, vết thương mở rộng đến nỗi có thể thấy rõ quả tim đập bên trong. Đau khổ như vậy, em muốn chết sớm đi nhưng đâu dễ gì chết được!...

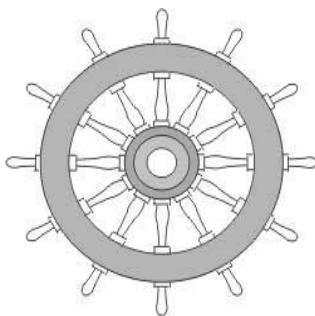
Cho nên xin chư vị nhớ cho, là phàm phu thì mạng sống đã có định hạn rồi. Hãy cẩn thận chăm sóc vấn đề ăn uống cho người bệnh, bồi bổ cẩn thận để họ khoẻ lên được chút nào hay chút đó, giúp tăng thêm sức lực, tinh thần tỉnh táo để họ được thoải mái hơn mà niệm Phật vãng sanh mới tốt.

Người đói khát không cách nào niệm Phật được. Người bệnh đã yếu sức, bị bệnh khổ hành hạ, bây giờ còn thêm nạn đói là người nữa thì làm sao niệm Phật nổi. Ấy thế mà đã có nhiều người hộ niệm đã nghĩ sai lầm, bảo rằng cần phải buông xả hết, không được ăn, vì còn ăn là còn muốn sống, còn muốn sống thì không được vãng sanh. Sai lầm quá! Cực đoan quá! Ứng dụng sai Pháp Hộ-Niệm rồi.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Mong chư vị cố gắng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm cho thật cẩn thận, nắm thật vững qui tắc hộ niệm, để hiểu cho thấu, hành cho đúng, khi gặp duyên hộ niệm phải ứng dụng cho thật chính xác để giúp người vãng sanh. Trải qua hết khóa trình tọa đàm này, hy vọng có được chút vốn căn bản vững hơn để đi làm đạo, cứu giúp lẫn nhau. Hộ niệm vô cùng quan trọng, vô cùng quan trọng. Không thể thiếu vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 061)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 27 vấn đề:

Đối với gia đình, người hộ niệm cần nên làm gì?

28(g): Khai thị, hướng dẫn người bệnh niệm Phật cầu vãng sanh là đủ.

Đúng không? – [Sai]. Thiếu rồi chứ không đủ đâu! Nếu cho rằng khai thị hướng dẫn người bệnh cầu vãng sanh là đủ, thì coi chừng người hộ niệm là cái máy nói. Người bệnh không cần cái máy nói, mà cần cái tinh thần hỗ trợ, cần cái tâm chí thành, cần cái lòng thành khẩn của người hộ niệm đến trợ giúp họ. Vì thế, không phải khai thị, hướng dẫn cho người bệnh là đủ, mà ta còn phải hướng dẫn cả người trong gia đình và còn phải gỡ rối cho họ, điều giải oán thân trái chủ nữa, v.v... Nhiều lắm chứ không phải là chỉ có hướng dẫn khai thị cho người bệnh là đủ đâu.

Pháp Hộ-Niệm đơn giản chứ không phức tạp, nếu chư vị nghe qua những cuộc tọa đàm này rồi, Diệu Âm tin tưởng người nào cũng có thể đi hộ niệm được. Trong quá khứ có những cuộc hộ niệm mà chỉ có một người em ngồi trước người chị để hộ niệm, mà người chị ra đi vẫn lưu lại tướng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lành bất khả tư nghì. Rõ ràng thực hành Pháp Hộ-Niệm dễ chứ không khó, nếu có khó là khó ở niềm tin. Người không tin tưởng thì không hộ niệm được. Người bệnh mà không tin tưởng thì đành chịu đọa lạc. Người bệnh vương chấp đủ thứ mà không chịu buông ra thì đành chịu nạn.

Pháp Hộ-Niệm thực sự vi diệu bất khả tư nghì, đơn giản, cụ thể, dễ ứng dụng mà giúp người vãng sanh hàng ngày. Mong chư vị cố gắng phát tâm mạnh mẽ hơn, phát tâm rộng lớn hơn nữa, sẵn sàng hộ niệm tiền người vãng sanh.

Cứu người là cứu chính mình. Hộ niệm cho người vãng sanh là hộ niệm cho chính mình vãng sanh. Tất cả những kinh nghiệm hộ niệm là cái vốn quý báu của chính mình. Thế gian này không có công đức nào lớn hơn công đức tiền đưa một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

28(h): Nếu gia đình có làm điều gì sai lầm thì ban hộ niệm phải cực lực phản đối liền.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Không đúng. Nếu thấy gia đình làm việc sai lầm mà ban hộ niệm tích cực phản đối thì dễ dàng biến sự hộ niệm thành sự đấu tranh. Người chân chánh tu hành cần tránh xa những sự tranh chấp của thế gian. Một gia đình cố tình làm sai qui tắc hộ niệm, ban hộ niệm khuyên giải mà họ không nghe, thì coi như hết duyên, ban hộ niệm chỉ có quyền rút lui, xin đình chỉ việc hộ niệm chứ không thể cực lực phản đối được. Đây là nguyên tắc. Trước khi nhận hộ niệm, ban hộ niệm đã đưa ra qui luật cụ thể cho

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

gia đình, trong đó điều cuối cùng có nói rõ ràng, nếu gia đình không nhất mực tuân theo những qui tắc này thì ban hộ niệm phải đình chỉ việc hộ niệm. Cái quyền của chúng ta là đình chỉ hộ niệm, chứ không phải cực lực phản đối.

Ví dụ, trong gia đình có 3 người, 2 người muốn hộ niệm, 1 người cực lực phản đối, thì 2 người kia phải tìm cách khuyên giải đừng để người phản đối quấy phá. Nếu họ không giải quyết được chuyện gia đình, nghĩa là người không tin tưởng đó trực tiếp đến quấy rối, thì mình cũng đành rút lui, chứ không biết cách nào khác hơn. Thương xót người bệnh, chúng ta chỉ còn có cách đem cái tên của bà Cụ về để trong **Niệm Phật Đường** để hồi hướng công đức cho Cụ. Cách giải quyết của ban hộ niệm giới hạn đến mức đình chỉ việc hộ niệm, chứ không phải là cực lực phản đối gia đình.

Xin chư vị hộ niệm nhớ cho, chúng ta phát tâm hộ niệm luôn luôn phải theo thuận duyên, không được phan duyên mà tự chuốc lấy phiền não. Còn duyên chúng ta quyết tâm hộ niệm giúp người vãng sanh, không thuận duyên chúng ta lặng lẽ rút về tự lo niệm Phật tu hành lấy, chứ không được phản đối, hoặc đấu tranh với nhau. Tất cả mọi hành động tranh luận, cãi cọ, hơn thua, thắng bại... không phải là điều tốt đẹp. Người hộ niệm quyết không tham dự vào.

Thành ra, cực lực phản đối là điều không cho phép trong thế giới hộ niệm. Thế gian từ trước đến giờ chưa có kinh nghiệm qua hộ niệm, ít người biết đến đường tu hành vãng sanh, do đó họ lộn lạo với Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Sanh là chuyện thường tình. Trong thời mạt pháp này, hầu hết người học Phật thường tu theo các nẻo trong sanh tử luân hồi, ít có người giác ngộ ra đường tu thực sự có thể giải thoát trong một đời. Người Phật tử lâu lâu đến chùa lạy Phật vài ba lạy, cầu Phật cho mình được khỏe mạnh, cầu Phật cho mình được buôn mau bán đắt, cầu Phật cho mình được trúng số, cầu Phật cho mình được thăng quan phát tài, v.v... Họ tưởng như vậy là tu hành, nhưng thực sự đây là cách tu theo đường đọa lạc! Đối với họ khi nghe nói đến pháp tu để vãng sanh thành Phật là một điều hết sức lạ lùng, ngỡ ngàng, khó tin!...

Người không tin **Pháp Niệm-Phật** rất nhiều. Suy cho cùng lý, không tin vào **Pháp Môn Niệm** Phật vãng sanh chỉ vì thiện căn không có. Trong kinh Vô-Lượng-Thọ, Phật dạy:

*Văn tích nhược bất tu phước huệ,
Ư thử Chánh Pháp bất năng văn!*

Nghĩa là, nếu như trong quá khứ người nào chưa tu tích đầy đủ được phước huệ, thì đời này khi gặp chánh pháp này không thể tin tưởng, không thể cảm nhận, không tu theo được. “*Chánh Pháp*” trong kinh Vô-Lượng-Thọ chính là Niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Chữ “*Văn*” là bao gồm ý nghĩa: Văn-Tur-Tu, nghĩa là thực hành theo chánh pháp này.

Chính vì vậy, người nào không tin vào Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh là do duyên phần của họ, đành rằng phải chờ họ tu thêm cho đến khi nào thiện căn phước đức đầy đủ rồi mới tin và tu theo vậy, chứ bây giờ không biết làm sao hơn!

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vậy thì xin thưa với chư vị, nếu gặp người không tin ta nên thương chứ không được ghét bỏ. Tất cả đều do duyên. Phật không độ được kẻ vô duyên. Chúng ta là phàm phu, chỉ có thể giúp ích nhau khi thuận duyên mà thôi, không cách nào khác vậy.

28(i): Cần động viên gia đình tin tưởng và quyết lòng niệm Phật hộ niệm cho người thân vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Chắc không? – (Chắc!). Thì Diệu Âm cũng nói chắc luôn. Trong hoàn cảnh người thân sắp mất, nghĩ đến cảnh sanh tử biệt ly, nhiều khi họ rối lên mà làm nhiều điều sai lầm. Gặp phải trường hợp này, mình nên động viên tinh thần họ, khuyến tấn họ đừng nên yếu lòng mà làm điều sai lầm nữa. Hãy tin tưởng Phật pháp, cố gắng cứu giúp nhau vãng sanh.

Những điều thường gặp nhất là người thân bi lụy, u buồn trước mặt người bệnh. Mình cố gắng khuyên giải họ đừng nói lời bi quan, đừng tỏ ra u sầu trước mặt bà Cụ, hãy tìm cách động viên tinh thần để bà Cụ phấn khởi lên niệm Phật, khuyên bà Cụ hãy coi đây là cơ hội tốt vì sắp được vãng sanh thành đạo, sắp hưởng thọ cảnh an vui, thoát tất cả sự khổ đau. Muốn người bệnh vững tinh thần thì người thân phải vững tinh thần. Muốn người bệnh vui vẻ thì con cháu phải vui vẻ. Muốn cho bà Cụ được vãng sanh thì mọi người đều tha thiết cầu nguyện cho Cụ vãng sanh, thì tâm tâm mới cảm ứng mà làm cho bà Cụ vược lên, tươi vui niệm Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nếu người thân không chịu mở tâm hiểu đạo, cứ bám vào tình chấp thế gian, cứ cho rằng người thân sắp chết thì phải khóc, phải than... đối với Phật Pháp những hành động này là một sự sai lầm, gây nên đại nạn cho người chết, khiến cho người thân yêu của mình rơi vào chốn đọa lạc rất khổ đau! Cho nên, tình thương mà thiếu trí huệ thường gây đại họa cho nhau. Nếu người hộ niệm khuyên can người thân mà họ không nghe thì chuyển thành vô duyên, cuộc hộ niệm không thể tiến hành được.

Xin thưa với chư vị, nói đến một việc liên quan đến đạo lý giải thoát, nhiều khi mình phải giảng lên giảng xuống nhiều lần, tìm mọi phương tiện thiện xảo để khuyên giải, nhưng chưa chắc gì người đời dễ dàng tin theo. Chính vì vậy, ách nạn của chúng sanh vẫn còn nặng lắm, cơ hội vãng sanh được Phật đưa đến tận mũi bàn chân, nhưng con người chết đi theo đường đọa lạc vẫn chen nhau sắp hàng dài vô tận!...

Thực tế thì người thế gian tạo ra không biết bao nhiêu cơ cầu gây đau khổ cho nhau. Tham dự những đám tang, có nhiều người chủ trương làm sao cho thân nhân con cháu trong gia đình phải khóc cho nhiều họ mới cho là đúng. Nếu người thân chưa khóc, họ phải cất lên những giọng bi ai não nuột, hoặc đọc những lời điếu tang thê lương, thảm thiết, khiến cho con cháu phải đau lòng xót dạ, khóc nức nở họ mới vừa lòng!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Xin thưa với chư vị, người thế gian không biết đường giải thoát họ hành động sai lầm là việc bình thường. Còn người học Phật chân chánh, nhất định không được phạm phải những sai lầm đáng trách này. Phật dạy: “Bất cát ái bất ly Ta-Bà”. Người dẫu có tu hành, nhưng khi chết mà tâm hồn còn luyến lưu con cái, chấp vào danh vọng, nhà cửa, sự nghiệp... thì không thể thoát khỏi thế giới Ta-Bà khổ nạn này. Ấy vậy mà chúng ta thường thấy ở những đám tang, nhiều người còn chủ trương xúi dục cho con cháu khóc than, khóc càng nhiều thì buổi tiền đưa càng thêm đậm đà, lệ tuôn càng nhiều thì cuộc tang lễ càng thêm thấm thía! Xin hãy đến tham vấn các bậc chơn tu, có thể các Ngài sẽ hỏi lại: Chẳng lẽ tìm cách trói chặt linh hồn người chết vào chuyện gia đình, bắt hương linh đó phải quyến luyến con cháu để chịu đọa lạc mà tốt lắm sao?... Thật sự là nạn thêm nạn đây. Đau đớn thay!...

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, đi đến thời mạt pháp rồi không dễ gì tìm ra được một sự hành đạo đúng theo chánh pháp đâu. Khi biết được Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta mới giật mình tỉnh ngộ, mới thấy rõ ràng nhiều người đã mặc nhiên làm sai lời Phật dạy. Sanh tử biệt ly thì ai mà không buồn, nhưng buồn hơn nữa chính là người ra đi đã bị nạn, còn chịu thêm quá nhiều ách nạn, quá nhiều khổ đau bởi những hành động sơ ý của người còn sống!... Người thế gian không biết đạo thì đành phải chấp nhận thương đau, nhưng người có tu học Phật mà không chịu nghiên cứu cẩn thận kinh giáo của

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Phật để làm cho đúng pháp, mà cứ tiếp tục làm điều sai lầm, thật quá đáng tiếc vậy!...

Khi nghiên cứu kỹ Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta mới thấy rõ ra những điểm hết sức thiết thực để vươn lên, những điều sơ suất rất gần gũi để sửa đổi. Thật sự những điều sai lầm rất gần gũi chứ không có gì xa lạ, chỉ vì người học Phật chúng ta chưa có duyên để biết qua nên vô tình phạm phải nhiều sai lầm mà không hay đó thôi.

Người thế gian thường nói rằng, một gia đình có người thân chết, họ đối diện với cảnh sanh tử biệt ly, là sự đau lòng nhứt của đời người, thì tại sao lại cấm người ta khóc, không cho người ta ôm nắm để tỏ lòng thương tiếc, không cho người ta kêu than để trút nỗi bi ai? Thực ra, xét về mặt tình cảm thế gian thì đúng đấy, vì đau lòng trước cảnh biệt ly, vì thương tiếc người thân nên con cháu mới làm như vậy. Nhưng Phật dạy, những hành động này vô tình đã gây nên sự đọa lạc vô cùng khổ đau, đày đọa thần thức người chết vào sâu hơn trong ba đường ác thì thật quá tội nghiệp! Chính vì vậy mà chúng ta thường xuyên nhắc đến điều sơ suất này, để mong cảnh tỉnh được nhiều người, đừng sơ ý phạm phải mà gây đau thương cho người thân yêu, tội nghiệp họ lắm.

Cho nên, khi biết được chánh pháp rồi, mong chư vị cần tu cho vững, phải hành cho đúng, đừng sơ suất nữa thì mới có cơ hội thoát vòng luân hồi khổ nạn. Khi biết đạo rồi hãy tu cho thẳng, hãy hành cho chánh, đừng chao đảo nữa thì mới được vắng sanh thành đạo. Nếu tâm đạo không vững, tu hành

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

không chánh thì mình sẽ bị đọa lạc như hàng ức triệu người tiếp tục chịu ách nạn hàng ngày vậy thôi chứ có cách nào khác hơn?

Các Cụ tuổi đời đã lớn, hãy kiểm lại trong suốt 7-8 chục năm qua, các Cụ chứng kiến biết bao nhiêu người ra đi chịu nhiều ách nạn, trong đó tìm đâu ra được một người liễu sanh thoát tử vượt qua tam giới? Khó tìm thấy phải không? Xin hỏi tại sao vậy? Phải chăng vì người tu hành mà không thực hiện theo đúng lời Phật dạy. Thời mạt pháp này ách nạn đọa lạc quá nặng nề, hàng phàm phu nghiệp nặng mà không nương nhờ Pháp Niệm-Phật để đối nghiệp vãng sanh, thì làm sao thoát được tam đồ ác đạo?

Chúng ta hôm nay gặp được Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh, một pháp đã cứu độ vô số người thành tựu rồi, hàng ngày đều có tin lành hộ niệm vãng sanh, thì xin chư vị hãy vững lòng mà đi, hãy tự chủ giữ lấy cơ duyên thành đạo, phải quyết lòng niệm Phật để đi về Tây-Phương Cực-Lạc nhé. Cơ hội này chỉ có một lần trong vô lượng kiếp qua. Nếu để mất cơ hội này, tìm đâu ra một cơ hội khác để vãng sanh đây? Trong vô lượng kiếp nữa ai bảo đảm rằng mình sẽ có may mắn gặp một cơ hội tương tự để hy vọng thoát nạn? Thời này đã mạt pháp rồi, một năm Phật pháp sẽ yếu hơn một năm, 10 năm sau Phật pháp sẽ yếu hơn 10 năm trước, nhất định như vậy. Xin chú ý một chút sẽ thấy rõ vấn đề, chánh pháp sẽ mai dần cho đến ngày diệt pháp, thì làm sao chúng ta có hy vọng gặp lại chánh pháp dễ dàng được?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vậy thì, người nào đã biết đường vắng sanh thì hãy thẳng đường mà đi. Người nào đã thấy rõ cơ hội giải thoát thì phải tự mình thấp đuốc mà tiến, phải tu theo đúng pháp Phật đã chọn, phải hành theo đúng đường Phật đã chỉ, đừng nên sơ ý tách ra mà lạc mất chánh đạo, làm cho đường tu hành quá khó khổ nhưng cuối cùng không dễ gì tìm ra được một người thành tựu.

Quyết lòng thành tâm niệm phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì có cơ hội giải thoát trong một đời này. Cơ hội cho chính mình được vắng sanh sẽ mạnh hơn, vững hơn, rõ ràng hơn, thành tựu bất khả tư nghì hơn nhờ được hộ niệm trợ duyên. Thật sự Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh, kịp thời cứu từng người thoát nạn sanh tử đọa lạc, vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Mong chư vị ai ai cũng tỉnh ngộ đường tu hành, để một đời này được vắng sanh, một đời này được thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 062)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 27, câu 28(j): *Ban hộ niệm nhắc nhở gia đình không nên để bà con, bạn bè không rành hộ niệm thường xuyên trực tiếp thăm hỏi người bệnh.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng như vậy đấy. Khi trong gia đình có người bệnh nặng sắp chết, thông thường có nhiều người đến thăm hỏi. Đây là chuyện thường tình thuộc về tình cảm thế gian. Tuy nhiên, nếu một người quyết lòng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì cần dặn dò trước gia đình về chuyện này:

- *Khi ta bị bệnh đến lúc sắp phải ra đi rồi, đang trong thời gian hộ niệm, thì không nên để bạn bè người thân tới trực tiếp thăm hỏi.*

Nếu không chú ý đến điều này, coi chừng việc hộ niệm bị trở ngại rất lớn.

Lý do chính vì hầu hết người thế gian không biết về Phật pháp, không hiểu về đạo lý vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nên sự thăm viếng chắc chắn đều nhắm tới vấn đề than thở về cảnh sanh tử biệt ly. Nhất định, bằng cách này hay cách khác, cũng để chia sẻ nỗi buồn thương thống thiết. Thành ra, chỉ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

cần một vài lời khuyên nhủ sai lệch cũng có thể làm sụp đổ hoàn toàn tinh thần cầu vãng sanh của người bệnh.

Đang được hộ niệm vãng sanh, thì nên dành tất cả sự khuyến tấn cho những người biết hộ niệm mới tốt. Người không biết qua Pháp Hộ-Niệm mà chen vào hướng dẫn thì liền đánh lạc tâm người bệnh, thay vì họ quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh thì biến thành sợ chết, tham sống, lưu luyến gia đình, thương nhớ con cái, tinh thần tự nhiên bi quan, sầu muộn... Chính vì thế, vấn đề người thân bạn hữu thăm viếng, chư vị phải hết sức cẩn thận. Có thể chính ta là người bệnh, hoặc cha mẹ ta đang bệnh cần phải hộ niệm, thì nên dặn dò trước với bạn hữu đồng tham rằng:

- Chư vị thương tôi, tới thăm tôi thì nên niệm Phật cho tôi. Tôi quyết lòng niệm Phật đi về Tây-Phương Cực-Lạc, tôi không sợ chết đâu nhé. Tôi xin tri ân sâu nặng nếu chư vị vui vẻ niệm Phật hộ niệm cho tôi. Xin đừng tỏ vẻ bi quan, lo lắng mà tạo ảnh hưởng không tốt.

- Chư vị ơi!... Cha/Mẹ của tôi không sợ chết đâu. Cha/Mẹ của tôi đang thành tâm niệm Phật chờ xả bỏ báo thân này để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Cha/Mẹ của tôi căn dặn rằng, chư vị có thương tình thì hãy đến niệm Phật hộ niệm trợ duyên cho Cha/Mẹ tôi vãng sanh. Cha/Mẹ sẽ thành tâm tri ân công đức, và đây là sự an ủi lớn nhất đối với Cha/Mẹ tôi đó. Xin đừng nhắc đến chuyện thế gian, xin đừng khuyên nhủ điều gì khác.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Mong chư vị phải hiểu cho thấu vấn đề, tinh thần phải vững để ngăn ngừa những hậu quả không hay xảy ra, làm cho cuộc hộ niệm bị thất bại mà tội nghiệp cho người ra đi. Tốt nhất, nên để một thông cáo trước cửa phòng người bệnh, đại ý như vậy:

**HÃY THÀNH TÂM NIỆM A-DI-ĐÀ PHẬT
CẦU NGUYỆN CHO NGƯỜI BỆNH VẮNG SANH.**

XIN MIỄN THĂM HỎI.

(Chân thành tri ân)

Hoặc là:

**NGƯỜI BỆNH ĐANG NHIỆP TÂM NIỆM PHẬT CẦU
VẮNG SANH.**

**HÃY THÀNH TÂM NIỆM PHẬT HỘ NIỆM CHO
NGƯỜI BỆNH.**

XIN MIỄN THĂM HỎI.

(Chân thành tri ân)

Nếu có thể được, gia đình nên cử một người đại diện lo việc tiếp xúc khách khứa ở một phòng khác, thông báo về yêu cầu của sự hộ niệm, mong họ thông cảm, đừng để bạn bè thân hữu trực tiếp nói chuyện với người bệnh. Đây là điều rất quan trọng, xin chư vị chú ý.

Muốn cứu được người vắng sanh, thì người hộ niệm cần phải thẳng thắn nêu ra qui luật của Pháp Hộ-Niệm. Đã là qui luật thì phải cụ thể rõ ràng, phải được tuân giữ đúng mức mới

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mong giúp được một người phạm phu tội chương sâu nặng trong thời mạt pháp này siêu sanh Tịnh-Độ. Trong qui luật hộ niệm, có những điều hơi khác với sinh hoạt bình thường của cuộc sống thế gian là chuyện bình thường chúng ta phải chấp nhận, vì nếu tất cả đều giống như sinh hoạt bình thường thì cần chi phải lập ra qui luật.

Một gia đình thực sự muốn người thân của mình vãng sanh, thì họ vui vẻ và chấp nhận dễ dàng tất cả những qui luật của Pháp Hộ-Niệm. Một người bệnh hiểu đạo, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh thì họ hân hoan tin tưởng và làm đúng theo mọi sự hướng dẫn của ban hộ niệm, nhờ đó mà thường thường họ vãng sanh bất khả tư nghi.

Tuy nhiên đôi lúc chúng ta cũng gặp những trường hợp gia đình ít có lòng tin, thân bằng quyến thuộc chưa hiểu nhiều về hộ niệm, khi nghe đến qui luật này họ cảm thấy khó chịu, thì người hộ niệm cần giải thích rõ ràng lý do tại sao cần tuân giữ qui luật và mục đích của qui luật cũng chỉ để bảo vệ cho việc hộ niệm được viên mãn, giúp người bệnh được thuận buồm xuôi gió vãng sanh mà thôi. Cho nên, nếu thực sự tin tưởng và muốn được hộ niệm thì gia đình sẽ hoan hỷ sẽ hợp tác chặt chẽ với ban hộ niệm thôi.

28(k): Nhắc nhở gia đình không được khóc lóc, âu sầu, nói lời bi quan trước mặt người bệnh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Qui luật phải vững vàng! Biết hộ niệm vãng sanh thì biết rõ qui luật này. Đây là một trong

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

những điều căn bản nhất không thể không nhắc nhở đến. Khóc lóc, âu sầu, bi quan, rơi lệ trước mặt người sắp sửa ra đi sẽ ảnh hưởng vô cùng xấu đến người bệnh. Muốn người bệnh được vãng sanh mà gia đình tạo ra môi trường cảm, quyến luyến tình thân, buồn thương, sợ chết, đau khổ trước cảnh biệt ly, thì đây là chướng nạn vô cùng lớn làm cho người bệnh không những khó vãng sanh, mà còn dễ dàng bị đọa lạc.

Chính vì thế, Pháp Hộ-Niệm đặc biệt chú ý đến vấn đề này. Xin nhắc lại, trước mặt người sắp sửa ra đi, người thân không được khóc lóc, bi thương, rơi lệ. Những người nào tinh thần không được mạnh, ví dụ như: tình cảm quá nặng, khó kềm được cảm xúc, dễ khóc... thì phải tìm cách rời xa trước khi người thân lâm chung. Đây là những điều cần phải làm để tạo thêm sự an toàn, nếu người nhà thực sự muốn người thân của mình được hộ niệm vãng sanh viên mãn.

Trên thực tế, nhiều người không biết điều cấm kỵ này, nên khi cha mẹ qua đời, con cái trong gia đình kêu réo, khóc than thảm thiết. Có nhiều người còn nghĩ rằng, cha mẹ chết, con cái cần phải than khóc để cha mẹ được an ủi mà yên lòng ra đi. Hơn nữa, nhiều khi người đời còn cho rằng, cha mẹ chết mà con cái không khóc than thì trở thành thứ con bất hiếu, bất nghĩa. Vì không hiểu được sự ảnh hưởng tệ hại của vấn đề nên mới nghĩ như vậy, khiến cho ách nạn của chúng sanh vẫn còn quá lớn, khó khăn được cứu độ. Riêng người có tu học Phật chúng ta thì phải biết kềm chế, phải tránh phạm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đến những sai lầm đáng tiếc này. Nhất định đừng nên xem thường mà gây nên đại họa cho người ra đi, tội nghiệp lắm.

Trước đây Diệu Âm gặp một người, cũng thường đi chùa lễ Phật. Ngày đó trong một dịp lễ đến chùa gặp nhau và kể lại một chuyện buồn vừa xảy ngay trong gia đình, đứa con gái đầu lòng mới 37 tuổi vừa mới bị tai nạn giao thông, đưa vào bệnh viện cấp cứu, nhưng không cứu được và bị chết. Người đó tâm sự trong dòng lệ:

- Trời ơi!... Cháu còn quá trẻ mà chết sớm thật làm chú quá đau lòng!... Nhưng lúc cháu nó chết, mấy đứa con của cháu, vì quá thương mẹ, nên đứa này thì vạch mắt, đứa kia thì véo má, một đứa thì kéo chân kéo tay mẹ nó mà than khóc thảm thiết. Thấy vậy chú cũng được an ủi phần nào, vì dù sao cháu nó cũng được ra đi trong tình hiếu thảo thương tiếc của con cái!...

Xin thưa với chư vị, đừng nghe lời tâm sự này mà Diệu Âm vừa đau quặn thắt, vừa có cảm giác kinh hoàng! Nhưng trước hoàn cảnh đau buồn của một người cha vừa mất đứa con, mình không dám mở một lời khuyên nhắc.

Chư vị thấy không, một đời đi chùa gọi là để tu hành, nhưng mấy ai hiểu được thế nào là đúng? Thế nào là sai? Thế nào gọi là cứu giúp người thân cho trọn tình trọn nghĩa? Thế nào gọi là vô tình đày đoạ người thân vào trong những cảnh khổ nạn đón đau?!... Từ bi rất đáng quý nhưng đâu phải là tất cả, nếu thiếu trí huệ thì long từ bi dễ tạo nhiều cảnh họa hại! Tình thương rất cao cả nhưng chưa đủ đâu, nếu không hiểu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Phật Pháp thì tình thương dễ vô tình tạo nên không biết bao nhiêu cảnh tượng thương tâm đau khổ cho nhau mà không hay biết!...

Nói chung, khóc than, ôm nắm, lay động thân xác người vừa mới chết sẽ làm đau khổ cho họ vô cùng chư vị ơi!... Nhận lấy sự đau đớn cùng cực này, đối với người đã tắt hơi rồi, họ không biết cách phản ứng nào khác hơn là khởi tâm tức tưởi, sân nộ, đây là cái duyên rất xấu, dẫn tới những cảnh giới vô cùng tệ hại trong ba đường ác. Xin chư vị tin lời Phật dạy mà cẩn thận tránh đi, chứ không thì tội nghiệp cho người ra đi lắm. Tội nghiệp vô cùng!...

28(l): Nhắc nhở gia đình không được đụng chạm vào thân xác từ lúc tắt hơi cho đến ít nhất là 8 giờ.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Không biết hộ niệm thì ai có thể biết được chuyện này. Chư vị cứ nghĩ lại đi, có phải đúng như vậy không? Diệu Âm này đến 50 tuổi mới biết được Pháp Hộ-Niệm, từ đó mới giục mình nghĩ lại những hành động của người sống thường dành cho người chết mà rung động tâm can. Từ trong làng cho đến ngoài xã, từ thôn quê cho đến thành thị, từ người già cho đến trẻ em, từ kẻ nghèo khó cho đến người giàu sang... khi vừa chết xong hình như ai cũng bị cái nạn tắm rửa, kỳ cọ, thay áo thay quần, cột tay cột chân, bị giải phẫu banh thân mổ ruột, bị đưa vào phòng lạnh, v.v... và v.v... Người thế gian không biết Phật Pháp làm điều sai lầm là chuyện bình thường, nhưng người

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

biết đạo như chúng ta, đã được cảnh cáo, mà sơ ý tiếp tục làm điều sai lầm nữa, thì quá oan uổng, quá đáng trách vậy!

Một người vừa mới tắt hơi xong mà đụng chạm vào thân xác của họ khiến họ bị đau đớn chẳng khác gì như một sự hành tội, tra tấn. Bị tra tấn hay hành tội lúc còn khỏe thì người ta còn có thể chạy tránh hay lên tiếng van xin, chứ tra tấn lúc đã tắt hơi thì họ chỉ nằm mà chịu trận. Chính vì quá đau đớn, quá bức xúc nên người chết khởi tâm căm thù, tức giận, trạng thái này thường khiến cho thần thức của họ dễ dàng chiêu cảm thẳng vào địa ngục, vô cùng bi thảm mà nhiều người không hay.

Hiểu được đạo lý này, kính mong chư vị hết sức quan tâm, đừng đụng chạm vào thân xác của người chết quá sớm mà tội nghiệp cho họ. Có những trường hợp quá đặc biệt, vạn bất đắc dĩ chúng ta đành phải đụng chạm để giải quyết sự khó khăn. Ví dụ như: tai nạn chết giữa đường, đột quỵ chết trong nhà vệ sinh, chết giữa ngạch cửa, thân gác nửa trên nửa dưới, v.v... Đây là những trường hợp quá đặc biệt cần phải chuyển thân xác họ đến chỗ an toàn, chứ không có cách nào khác hơn. Trước khi di chuyển, cần phải lên tiếng báo cho họ biết, rồi vừa niệm Phật vừa nhẹ nhàng bồng thân xác họ đưa lên giường, đắp mền rồi khai thị, niệm Phật hộ niệm liên, không được chậm trễ.

Cho nên, hộ niệm có qui luật cấm đụng chạm vào thân xác của người ra đi từ lúc tắt hơi cho đến ít nhất là 8 giờ là chính xác. Xin chú ý thực hiện, chớ nên nghi ngờ.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Xin thưa với chư vị, trong kinh Phật cũng như chư Tổ đều khuyến cáo đừng nên bắt cần đụng chạm thân xác người ra đi quá sớm, và thời gian cần thiết phải giữ an toàn có hướng tăng dần lên. Ví dụ từ thời Ấn Tổ, có lần Ngài khuyên ít ra cũng phải sau 4 giờ mới được quyền nhẹ nhàng thăm. (4 giờ này là chỉ cho 4 thời khắc của giờ Đông Phương xưa kia, một ngày có 12 thời khắc, mỗi thời bằng 2 tiếng đồng hồ, 4 thời khắc tức là 8 giờ đồng hồ vậy). Đến thời ngài Lý Bình Nam, cũng khuyên nên chờ đến 8 tiếng đồng hồ. Đến thời HT Tịnh-Không, Ngài khuyên nên để 12 tiếng đồng hồ mới thăm nhằm được an toàn hơn. Xin thưa với chư vị, Diệu Âm nghĩ rằng sau này sẽ có người lên tiếng khuyên nên để lâu hơn, hoặc 14 tiếng hoặc 16 tiếng mới tính tới chuyện tắm rửa, thay y phục, tắm liệm... nghĩa là thời gian cần giữ im thân xác tăng dần. Nguyên do có lẽ con người càng về sau nghiệp chướng càng tệ hại, tâm ý càng mê muội, tham chấp càng nặng nề nên thần thức càng bám trụ vào thân xác lâu hơn.

Hiểu được đạo lý rồi, mong chư vị hãy cùng cố Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng, để khi mãn báo thân đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc luôn, đừng để bị vướng mắc vào thân xác, coi chừng con cháu không biết đạo ôm nắm, đụng chạm gây đau đớn, tức tưởi bị rơi vào chốn khổ đau oan uổng.

28(m): Nhắc nhở gia đình luôn luôn phải có ít nhất một người sát bên cạnh người bệnh để chăm sóc.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Khi người bệnh rơi vào tình trạng sắp sửa ra đi rồi, đừng bao giờ để họ nằm một mình vì giữa trường hợp họ ra đi lúc nào không hay biết. Hơn nữa, ít ra có một người ở bên cạnh để chăm sóc và niệm Phật liên tục với họ là điều rất cần thiết, kịp thời hóa giải những trường hợp bị oán thân trái chủ công phá, dọa nạt hoặc lừa gạt. Hiện tượng này thường lắm, nhiều lắm. Ví dụ, thấy người bệnh giãy giụa, nói năng ú ớ, cử chỉ hoảng sợ, v.v... hãy mau mau cầm tay, đánh thức họ dậy, lên tiếng an ủi, động viên tinh thần, nói cho họ rõ rằng, mệt mỏi nằm thấy ác mộng chỉ là chuyện bình thường, hư huyền, không cần lo sợ, hãy an lòng vì có đại chúng đang ở sát bên cạnh hộ niệm đây. Nhắc nhở họ niệm Phật liên thì mọi cảnh giới đều được hóa giải.

28(n): Nhắc nhở gia đình cần báo với ban hộ niệm biết về mọi tình huống của người bệnh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Dặn dò người nhà, hễ thấy bất cứ có điều gì có vẻ bất thường, hoặc có một chút ít gì trở ngại cũng nên báo cho ban hộ niệm biết liền. Ví dụ, người bệnh buồn bực về điều gì, thường hỏi đến điều gì, thường nhắc đến ai, ghét ai thương ai, thường thức giấc la hoảng, thường mơ thấy điều gì, v.v... Đây chỉ là những điều hết sức cụ thể, gần gũi chứ không có đạo lý gì gọi là cao siêu, nhưng lại rất quan trọng cần chú ý đến.

Nói chung, càng báo cho ban hộ niệm biết càng nhiều chi tiết về người bệnh càng tốt, nhờ đó người hộ niệm biết

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

được những vương mắc của người bệnh mà tìm cách khai thị, hướng dẫn hóa gỡ ra, hầu giúp cho người bệnh an tâm niệm Phật vãng sanh.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 063)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 27, những dòng cuối cùng, vấn đề 29:

Mức tu chứng tối thiểu của người hộ niệm là gì?

Sở dĩ đưa ra vấn đề này, vì các nơi có người đặt lên vấn đề là phải có một mức tu chứng nào đó mới có thể giúp cho người vãng sanh được, chứ nếu người hộ niệm chưa tu chứng được gì thì làm sao lại có thể giúp cho người khác thành tựu đạo quả. Câu hỏi này nhằm giải đáp những sự hồ nghi liên quan đến vấn đề này.

29(a): Tự mình niệm Phật phải “Nhất-Tâm bất-Loạn” thì mới có khả năng hộ niệm cho người khác vãng sanh thành đạo được.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Nếu bảo rằng cần phải niệm Phật đến “Nhất-Tâm bất-Loạn” rồi mới có thể hộ niệm được, thì thế gian này có lẽ không có Pháp Hộ-Niệm, mà có Pháp Hộ-Niệm thì cũng không có ai đi hộ niệm được.

“Nhất-Tâm bất-Loạn” là cảnh giới đã chứng đắc rồi đấy. “Lý Nhất-Tâm bất-Loạn” tương đương với “Minh Tâm Kiến

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Tánh” của Thiên Tông, “Đại Khai Viên Giải” của Giáo Hạ, “Tam Mật Tương Ứng” thân khẩu ý thanh tịnh của Mật Tông. Đây là những cảnh giới chứng đắc chứ không phải bình thường.

Thời mật pháp này dễ gì tìm ra một người tu hành thực sự chứng đắc! Không có người thực sự chứng đắc, thì ai sẽ là người có tư cách đi hộ niệm đây?

Tuy nhiên, chúng ta vẫn thường nghe thông tin đâu đó có người đứng ra tự khoe mình đã chứng đắc rồi. Xin hỏi: Điều này thực hay giả đây? Người thực sự Tâm đã khai ngộ mà không biết giới luật của Phật cấm người tu hành tự khoe mình chứng đắc sao? Nhất là trong thời mật pháp này mà khoe khoang chứng đắc là điều đại kỵ trong cửa Phật. Như vậy, tự khoe mình chứng đắc là một điều sơ ý lớn lao, quá bất cẩn! Người học Phật chân chính chắc chắn phải giữ vững quy luật này.

Người tự khoe rằng mình đã chứng đắc thì nhất định không thể gọi là chứng đắc thực, vì một người thực sự đã chứng đạo rồi thì tâm đã khai ngộ. Tâm khai thì trí sáng, trí sáng thì đâu có thể quên mất lời Phật dạy. Hỏi rằng, có ai thực sự đã khai ngộ mà làm điều sơ suất, sai lời Phật dạy, khiến cho đại chúng phải hoang mang? Như vậy, người đã khai ngộ lại có thể khoe khoang ra để được đại chúng khen tặng sao? Chỉ vì chúng sanh chưa rõ đạo lý, lại hiếu kỳ ham thích những những điều hư huyền, vọng tưởng thô tháo nên vương phải những cạm bẫy tế vi, bị lầm lẫn không phân biệt

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

được giữa chơn và giả, mà cứ cho là chứng đắc, rồi còn đi khoe ra khắp nơi, bày thêm những người mê mờ khác cùng vương phải ách nạn! Thật quá đáng tiếc!... Vì thế, xin chư vị nhớ cho, không bao giờ một người thực sự chứng đắc mà đi khoe khoang khắp nơi để cầu lấy tiếng khen đâu nhé.

Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi một người phải tu chứng rồi mới được đi hộ niệm, mà yêu cầu người hộ niệm phải biết qui luật của Pháp Hộ-Niệm, phải có lòng chân thành thương người, muốn giúp ích chúng sanh, phải biết cách khai thị hướng dẫn giúp cho người bệnh phát khởi niềm tin, buông xả vạ duyên, niệm câu A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Người hộ niệm phải cố gắng giúp người bệnh làm được ba điều này một cách trọn vẹn trong lúc xả bỏ báo thân để họ được vãng sanh. Cần biết những qui tắc điều giải với pháp giới chúng sanh hữu duyên, khuyên họ xả bỏ oán thù, cùng nhau niệm Phật, cùng về Cực-Lạc thành đạo.

Như vậy Pháp Hộ-Niệm là phương cách hướng dẫn cho một người tự họ làm đúng chánh pháp để được vãng sanh, chứ không phải cần sự chứng đắc, rồi mới dùng năng lực chứng đắc đó đến cứu độ người bệnh.

29(b): Niệm Phật dù không được “Nhất-Tâm bất-Loạn”, nhưng ít ra cũng phải đạt được tiêu chuẩn “Niệm Phật Thành Thục” mới có thể hộ niệm.

Đúng hay sai? – [Sai]. Cũng sai luôn. Cố gắng “Niệm Phật Thành Thục” thì quá tốt, nhưng đây không phải là điều kiện bắt buộc cho một thành viên ban hộ niệm.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

“Niệm Phật Thành Thục” là mức công phu gần gũi, thấp hơn cảnh giới “Sự Nhất-Tâm bất-Loạn”. “Sự Nhất-Tâm bất-Loạn” là cái mức than chuẩn bị cho cảnh giới “Lý Nhất-Tâm bất-Loạn”. Như vậy có 3 cấp: “Niệm Phật Thành Thục”; “Sự Nhất-Tâm bất-Loạn”; “Lý Nhất-Tâm bất-Loạn”. “Lý Nhất-Tâm bất-Loạn” là đi về tới lý đạo tự tâm rồi. “Sự Nhất-Tâm bất-Loạn” đã chế phục được phiền não, không còn phiền não nữa, không còn buồn rầu, không còn giận hờn nữa, câu Phật hiệu luôn luôn ứng hiện trong tâm. “Niệm Phật Thành Thục” là mức công phu tốt, hàng ngày có khả năng nhiếp tâm tinh tấn niệm Phật. Nhưng xin thưa với chư vị, nói thẳng ra, trên đời này có nhiều người thực hiện được mức công phu này, nhưng so ra vẫn còn là số ít, chưa phải nhiều lắm đâu. Chỉ có những người thực sự có trí tuệ, thực sự có phước báu thì có thể “Niệm Phật Thành Thục” được. Niệm Phật đến trình độ này thì đường vắng sanh có phần vắng vắng, nhưng vẫn chưa phải là chắc chắn 100% an toàn vắng sanh đâu nhé.

“Niệm Phật Thành Thục” là công phu tương đối tốt, tất cả chúng ta đều có thể cố gắng thực hiện được, nhưng trong tài liệu của Tịnh-Độ Tông chư Tổ cũng không nhắc nhở là phải “Niệm Phật Thành Thục” mới được đi hộ niệm. Người hộ niệm chỉ cần biết qui luật hộ niệm, có lòng thành tâm, lòng chí thiết, lòng thương người, biết nâng đỡ người, biết an ủi người, biết vỗ về khuyến tấn người ta niệm Phật cầu vắng sanh là được rồi. Dễ không chư vị?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

29(c): Không cần chứng đắc, nhưng ít ra cũng phải được cảm ứng với “Bề Trên” ứng hiện khai thị hướng dẫn cho mình rồi mới được hộ niệm.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Có nhiều người tới nói rằng họ đã được Bồ-Tát Quán-Thế-Âm khai thị và hướng dẫn tới hộ niệm cho người này người nọ vãng sanh, nhưng sau cùng khi cuộc hộ niệm thất bại thì lại đổ vạ cho đủ thứ lý do. Xin thưa với chư vị, những người ưa khoe khoang sự cảm ứng, thì Bồ-Tát có muốn khai thị cho họ cũng không dám khai thị đâu. Vì sao vậy? Vì Bồ-Tát có xuống thế độ sanh trong thời này thì quý Ngài cũng rất bí mật để hành đạo, chứ không thể tùy tiện lộ diện được. Chỉ vì sơ suất, nên nhiều người để vọng tưởng khởi lên mạnh quá, mà thường cảm ứng với những vọng cảnh nào đó lại lầm tưởng là Bồ-Tát khai thị đó thôi.

Trong kinh **Lăng Nghiêm** Phật nói không chứng mà nói chứng, không đắc mà nói đắc, không cảm ứng mà nói cảm ứng thuộc về tội đại vọng ngữ, quả báo tệt hại lắm đấy nhé. Phật cấm những sự khoe khoang này. Chính vì quán xét căn cơ đại chúng trong thời mạt pháp này quá yếu, nên chư Tổ thường khuyến cáo chúng ta không nên đóng cửa tự tu một mình, một là tránh sự giải đãi, hai là tránh tình trạng vọng tưởng sai lầm mà chính mình không biết. Vì tu một mình một cõi, về hình thức thì thấy thanh tịnh, không ai quấy rầy nên không bị phiền não, nhưng nếu tâm chưa khai ngộ mà vội vã tách rời chúng đồng tu thì rất dễ vướng vào những cảnh giới hư huyền. Thường xuyên tiếp xúc với các cảnh giới hảo

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

huyền mà không ai hay biết để khuyên giải xả bỏ đi. Ân Tổ dạy, phàm phu nghiệp nặng, trí mê, lấy tâm thô quán cảnh diệu là đại si lầm! Nếu sơ ý càng ngày càng lún sâu vào Ma cảnh, dầu cho chư Phật xuống thế cũng khó cứu nổi!

Ví dụ, như nhiều người tự khoe đã cảm ứng thấy Phật phóng quang, cảm ứng với Quán-Thế-Âm Bồ-Tát, cảm ứng với Vi-Đà Tôn Thiên Bồ-Tát, cảm ứng với Quan-Thánh Đế-Quân hiện thân khai thị, v.v... Ban đầu thì thấy hay, nhưng sau cùng đều không có kết quả tốt đẹp. Mong chư vị hãy lấy những sự cố này làm bài học để tự răn nhắc cho chính mình, nhất định phải giữ tâm thanh tịnh, khiêm cung tu hành mới tốt. Những sự cảm ứng do vọng tưởng, hiếu kỳ... chính là những chướng nạn rất lớn trên đường tu hành trong thời mạt pháp này. Chư vị oán thân trái chủ thường nương theo cái tâm vọng động của người tu hành mà cài những cái bẫy rất tế vi để hãm hại, trả thù, đòi nợ. Xin chư vị khá cẩn thận mới được.

Cho nên, ở đây xin xác định rằng, không cần chứng đắc, cũng không có cảm ứng gì với “Bề Trên” cả. Trên đường đời, đôi lúc chúng ta từng gặp những người tự xưng là cảm ứng với trên “Bề Trên”, nhưng mới nhìn sơ qua sắc tướng đã thấy hình như có phần u ám! Có người tự xưng mình là người ở cõi Tây-Phương Cực-Lạc xuống đây để cứu độ chúng sanh. Có người còn tự xưng là A-Di-Đà Phật tái thế nữa chứ. Thật sự đã hết chỗ để khuyên giải nữa rồi!... Rõ ràng, tình trạng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vọng tưởng của chúng sanh trong thời này đã quá nặng rồi vậy!...

Trong kinh Phật dạy, trong thời độ sanh của Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật, có nhiều chư Phật và Bồ-Tát cùng xuống trần hộ trì cho Thế-Tôn để cứu độ chúng sanh, nhưng không bao giờ các Ngài để lộ danh phận, không bao giờ khoe ra, không bao giờ vỗ ngực xưng danh. Đây là qui luật của Phật môn. Hiểu được đạo lý này, xin chư vị phải hết sức cẩn thận, đừng sơ ý tham chấp vào những hiện tượng hảo huyền mà lỡ bị vướng nạn thì khổ lắm đấy.

29(d): Không cần tu chứng, nhưng cần học tập kỹ Pháp Hộ-Niệm và chân thực phát tâm hộ niệm cho người lâm chung vãng sanh là được.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Quá đúng rồi chứ còn gì nữa. Lâm chung là đang trong thời kỳ hấp hối sắp tắt hơi, còn đã tắt hơi rồi thì không gọi là lâm chung nữa, mà một là bị chết, hai là được vãng sanh. Người khi lâm chung mà tỉnh táo, tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh, lại được hộ niệm khai thị hướng dẫn tốt, thì khi tắt hơi rất dễ được vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, ra đi lưu lại tướng lành đẹp lắm. Ngoài ra, hầu hết con người trong thời này khi xả bỏ thân xác này đều bị chết, đi luân hồi đọa lạc. Bị chết thì tướng ác hiển hiện, rất dễ dàng phân biệt vậy.

Người hộ niệm không bắt buộc phải tu chứng, hẳn nhiên nếu là người có tu chứng đi hộ niệm thì quá tốt. Nhưng vẫn

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đề ở đây là không phải tu hành chứng đắc rồi mới được quyền hộ niệm. Nếu đòi hỏi phải tu hành chứng đắc rồi mới được hộ niệm, thì trên thế gian này tìm đâu ra được một người có khả năng hộ niệm? Vì người thực sự chứng đắc thì không khoe ra, còn hàng phàm phu thì ai là người được chứng đắc đây? Tất cả chúng ta đều là phàm phu, hãy lấy lòng chí thành chí kính ra hộ niệm trợ duyên cho nhau. Người hộ niệm do lòng chí thành chí kính niệm Phật mà được cảm ứng đạo giao, người bệnh do lòng chí thành chí kính tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh để tương ứng với đại nguyện của A-Di-Đà Phật mà được Phật tiếp độ vãng sanh, chứ có người hộ niệm nào dám khoe mình có năng lực tiếp độ người bệnh? Có người bệnh nào dám khoe rằng mình tự lực đi về Tây-Phương Cực-Lạc?

Đã mang phận phàm phu tội nặng, chương sâu, trí óc mê mờ chớ nên mơ cầu sự chứng đắc mà bị vương tội vọng tưởng, hoặc phạm phải tâm thương mạn sẽ không tốt vậy.

Hộ niệm là nhắc nhở người bệnh niệm Phật. Người hộ niệm tới cầm tay người bệnh nói: “*Bác Sáu ơi!... Niệm Phật đi nhé*”, câu này ai nói cũng được cả. Người hộ niệm hơn người bệnh ở chỗ: người bệnh thì nhức đầu chóng mặt, còn người hộ niệm thì tỉnh táo không bị nhức đầu chóng mặt, thoải mái hơn. Người bệnh thua người hộ niệm ở chỗ: người hộ niệm thì đi đứng vững vàng, làm việc bình thường, còn người bệnh thì nằm im một chỗ, ngo ngoe ngón tay không nổi, mệt mỏi rã rời, thở từng cơn khó khăn. Chỉ thế thôi.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Như vậy, hộ niệm đâu bắt buộc phải chứng đắc rồi mới hộ niệm được. Một người bình thường chỉ cần có tâm chân thật thương người, muốn phục vụ cho người, muốn giúp đỡ người đang trong cơn đau yếu, biết Pháp Hộ-Niệm để hướng dẫn là có thể hộ niệm được rồi. Ông Nội quá yếu sức, đang vướng trong những cảnh giới chằng lành, giống như đang bị oán thân trái chủ báo hại, đứa cháu tới cầm tay ông Nội, kêu lên: *“Ông nội ơi!... Ông nội ơi!... Tỉnh dậy đi, có cháu đây. Cháu đang niệm Phật bên cạnh ông nội đây...”*. Đứa cháu nội có thể giúp cho ông Nội tỉnh táo lại, không còn sợ sệt nữa. Đứa cháu đã hộ niệm cho ông Nội rồi. Thật đơn giản vô cùng.

Một người bệnh đã tới tình trạng sắp sửa lâm chung, tinh thần bất an, rối loạn... Chỉ cần người y tá tới vỗ vai thăm hỏi: *“À!... Ông có khỏe không? Ông uống chút nước nhé...”*. Trong bệnh viện, người y tá làm nhiệm vụ chăm sóc, thăm hỏi bệnh nhân, chỉ vậy thôi mà có thể cắt đứt cơn ác mộng, làm cho người bệnh tỉnh lại. Người y tá không biết gì về hộ niệm cả, nhưng đã vỗ vai ông cụ, đánh thức ông cụ dậy, rồi bắt mạch cho ông cụ... làm ông cụ thoát khỏi các cơn sợ hãi, khủng hoảng.

Một người bác sĩ tới dùng cái máy nghe tim mạch, hỏi vài câu về bệnh tình mà có thể làm cho ông cụ trở về với thực tại, tin tưởng và không còn lo sợ nữa. Nếu những người bác sĩ và y tá đó biết khuyên người bệnh tu hành, biết hướng dẫn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người bệnh niệm Phật cầu vãng sanh, thì các vị đó đã làm được công việc hộ niệm rồi.

Nhưng nhiệm vụ của mỗi người mỗi khác. Nhiệm vụ của bác sĩ là xem xét bệnh tình để tìm cách chữa trị về phần thể xác hết bệnh. Còn nhiệm vụ của người hộ niệm là dành cho người biết Pháp Hộ-Niệm, biết khai thị hướng dẫn đường vãng sanh, để khi người đó hết thọ mạng, linh hồn họ được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Chỉ khác nhau như vậy thôi.

Hộ niệm thực sự không cần đến một năng lực đặc biệt nào, mà cần đến lòng thành tâm chí kính muốn vì chúng sanh phục vụ. Hộ niệm không phải là chuyện khó khăn mà chính là việc làm cụ thể rất cần thiết, rất quan trọng không thể thiếu cho những ai muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Hộ niệm thật sự đã giúp cho vô số người ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghì. Những hiện tượng niệm Phật được hộ niệm thành tựu đường vãng sanh đã và đang xảy ra hàng ngày ở khắp nơi. Đây là sự chứng minh rõ rệt Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh cho người tu hành trong thời mạt pháp này vậy.

Mong chư vị cố gắng hiểu cho thấu, hành cho đúng Pháp Hộ-Niệm để chúng ta cùng nhau giúp người có duyên vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Công đức vô lượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 064)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 28, nói về:

Mức tu chứng tối thiểu của người hộ niệm là gì?

29(e): Có tâm từ bi thương người với lòng chí thành khẩn thiết cầu A-Di-Đà Phật gia trì tiếp độ người bệnh là có thể hộ niệm được.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thực tế là người hộ niệm không cần phải có năng lực đặc biệt gì cả, cũng không cần phải có sự tu chứng nào cả. Nếu trong thời này mà đòi hỏi một người có tu chứng rồi mới đi hộ niệm, thì chắc trên thế gian này khó có được một người vãng sanh, vì trong thời mạt pháp này tìm đâu ra một người thực sự tu chứng để hộ niệm đây? Hơn nữa, một người đã thực sự tu chứng thì không bao giờ khoe ra đâu, như vậy ai dám tự cho mình là người tu chứng để đi hộ niệm? Không có người hộ niệm thì không có sự hộ niệm, thế thì người bị chết nhiều quá, nhiều đến vô lượng vô biên, còn người được vãng sanh thì ít quá, đếm không đầy trên đầu ngón tay. Như vậy thì pháp Phật làm sao gọi là rộng độ chúng sanh?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nhưng trên thực tế, riêng người Việt Nam chúng ta thôi, trong mấy năm qua nhờ được hộ niệm mà có được hiện tượng vãng sanh nhiều đến nỗi không còn cách nào đếm được nữa. Như vậy, Pháp Hộ-Niệm thực sự đã cứu độ con người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Thành viên các ban hộ niệm đều là những Phật Tử Đồng Tu bình thường phát tâm làm lấy, chứng tỏ rằng người hộ niệm không đòi hỏi phải có một mức tu chứng nào cả.

Nhưng có nhiều người vẫn nghĩ rằng, cần phải có một năng lực đặc biệt nào đó mới hộ niệm được. Đây là tự họ nghĩ ra như vậy, chứ thực tế không cần.

Người nào tự chủ niệm Phật từ 1 niệm đến 10 niệm cầu nguyện vãng sanh ngay khi xả bỏ báo thân thì được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Đây là điểm chính yếu để cho người bệnh vãng sanh. Như vậy người được vãng sanh không phải do năng lực của người hộ niệm mà là do năng lực của chính họ. Năng lực này là gì? Năng lực chân thực niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh lúc lâm chung. Chính là Tín-Nguyện-Hạnh của họ đầy đủ giúp họ làm được chuyện này. Người hộ niệm chỉ có nhiệm vụ giúp đỡ, nhắc nhở, hướng dẫn để cho chính người bệnh có đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh này vậy.

Mong chư vị dũng mãnh huân tu Pháp Niệm-Phật, quyết một đời này trước khi xả bỏ báo thân phải niệm cho được câu A-Di-Đà Phật rõ ràng trong tâm, cầu nguyện vãng sanh Tịnh-Độ, một đời viên thành Phật đạo. Chúng ta nói, niệm Phật rõ

ĐỀ HIỆU THẦU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ràng trong tâm, là có ý nói đến những người khi ra đi vì một quá niệm lên tiếng không nổi, nhưng trong tâm âm thầm niệm Phật rõ ràng thì vẫn được vãng sanh.

Kinh Phật dạy vậy, nhưng có người vẫn nghi ngờ lời Phật, mới nói rằng làm gì dễ dàng vậy! Làm gì có chuyện niệm một câu Phật hiệu mà được vãng sanh!... Thì giờ đây xin những ai có mối nghi ngờ này hãy mau mau bỏ cái niệm nghi ngờ xuống, phát khởi niềm tin lên, kiết thành sám hối, thành tâm niệm Phật tha thiết nguyện cầu vãng sanh, thì sẽ được hưởng lấy kết quả vãng sanh như bao nhiêu người đã vãng sanh rồi. Nếu không chịu bỏ niệm nghi, thì dầu cho tu hành có hay cách nào đi nữa, thì cuối cùng chưa chắc gì sẽ hưởng được một góc phần thiện lợi như các cụ già thực thà niệm Phật đâu nhé.

Niềm tin vô cùng quan trọng. Có niềm tin mới tu hành được, không có niềm tin không thể cất lời niệm được câu Phật hiệu đâu. Người không tin tưởng là do thiếu căn lành. Thiếu căn lành thì không dễ gì niệm được câu A-Di-Đà Phật. Chính vì thế, xin đừng bao giờ nghĩ rằng niệm một câu A-Di-Đà Phật là dễ dàng. Lúc bình thường, còn khỏe mạnh, chưa chắc gì niệm được câu Phật hiệu, mơ chi đến thời điểm xả bỏ báo thân!

Thực ra, người nào niệm được một câu A-Di-Đà Phật cầu về Tây-Phương Cực-Lạc trong lúc xả bỏ báo thân, là người đó đã huân tu suốt đời niệm Phật mới được vậy. Một người tu hành giải đãi, tâm tánh thượng mạn không dễ gì

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm được câu Phật hiệu lúc lâm chung đâu. Nếu một người đời này không tu mà cuối đời niệm Phật được, là do trong nhiều đời nhiều kiếp trước họ đã từng huân tu câu A-Di-Đà Phật rồi, chủng tử A-Di-Đà Phật đã tràn ngập trong A-lại-da thức của họ rồi. Nhờ nhân đó, gặp duyên này, họ mới niệm được câu A-Di-Đà Phật vậy.

Tin nhiều có căn lành nhiều, tin ít có căn lành ít, không tin không có căn lành. Người thiếu căn lành không thể nào tin được Pháp Niệm-Phật. Người có căn lành ít thì cũng tin, nhưng niềm tin yếu ớt, thường hay phân tâm, chao đảo. Biết vậy rồi, chúng ta có thể dễ dàng hiểu được tại sao có người tin vững, có người tin yếu, có người không tin.

Riêng chúng ta, xin chư vị hãy khởi phát tín tâm mạnh mẽ lên để tô bồi căn lành thêm lớn, hầu kịp thời vãng sanh trong một đời này. Người nào định cái tâm lại trong câu A-Di-Đà Phật, tha thiết nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì cơ hội thành Phật đã thành thực trong đời này.

Phải huân tu câu A-Di-Đà Phật, phải nguyện vãng sanh hàng ngày, để cho chủng tử này thâm nhập vào tâm. Mỗi ngày hôm nay, trước khi ăn cơm chúng ta niệm 10 câu A-Di-Đà Phật, rồi chấp tay nguyện vãng sanh xong mới cầm chén cơm lên ăn. Cách thực tập này hay lắm, nhắc nhở chúng ta nguyện vãng sanh ngay trong lúc ăn cơm. Niệm Phật nguyện vãng sanh trước khi đi ngủ. Niệm Phật nguyện vãng sanh sau khi vừa thức dậy... Có như vậy chủng tử “*Niệm Phật Vãng Sanh*” mới nhập sâu vào tâm, đến lúc nằm xuống, dù thân

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

xác này đau nhức, nhưng tâm ta vẫn nhớ đến “*Niệm Phật Vãng Sanh*”. Phải cố gắng né chư vị, cẩn thận lắm mới được, chuyên tu lắm mới được. Không được sơ ý lơ là.

Niệm Phật được trong lúc lâm chung không phải là dễ dàng như đang ngồi đây niệm tới hàng trăm câu, hàng ngàn câu phật hiệu đâu. Một người lơ là ỷ y, lại có thêm chút tâm ý xem nhẹ 10 niệm, 1 niệm lúc lâm chung, coi chừng cuối đời sẽ lâm vào tình trạng mê man bất tỉnh, tâm trí chìm ngập trong những cảnh giới khủng bố hãi kinh, lúc đó sợ rằng câu “*A-Di-Đà Phật*” mà không biết tiếng nào trước, tiếng nào sau, thì làm sao niệm đây? Tự mình không thực hiện đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh, thì có năng lực nào có thể giúp mình vãng sanh được?

Chính vì thế, người hộ niệm, không phải là người có năng lực, mà là người có tâm từ bi, thương người, biết qui luật **hộ niệm** để lúc đó đến nhắc nhở người bệnh phát tâm tin tưởng niệm được câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh. Thường khi người bệnh mơ màng, khủng hoảng, sợ hãi điều gì đó, người hộ niệm đến bên cạnh nắm tay an ủi, vỗ về, khuyến tấn, để họ cảm thấy an lành mà niệm được câu A-Di-Đà Phật. Đây chính là việc làm của người hộ niệm.

Trở lại với người bệnh. Ai là người bệnh vậy? Chính chúng ta sẽ có lúc bệnh, rồi chết. Xin đừng nghĩ đơn giản rằng lúc đó mình sẽ nghe được người hộ niệm hướng dẫn khai thị dễ dàng. Không dễ đâu! Mê man bất tỉnh là một ách nạn rất khó giải quyết đấy! Mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý hình

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

như đã lú lẫn cả rồi. Đây là do nghiệp chướng quá nặng, phước báu quá yếu. Vì phước báu quá yếu không trung hòa nổi nghiệp chướng, nên thể hiện ra tình trạng nằm chèo queo, thở phì phèo, rục rịch không nổi.

Người có phước báu lớn thì dễ trung hòa nghiệp chướng, nghĩa là nhờ có nhiều phước báu mà họ có thể dễ được tỉnh táo lúc ra đi. Tỉnh táo là điều kiện đầu tiên rất quan trọng để được vãng sanh. Nghĩa là, người bị mê man bất tỉnh thì rất khó khăn để hộ niệm cho họ. Chính vì thế, chúng ta cần phải gìn giữ phước báu nghe chư vị. Đừng nghĩ rằng mình tu trong một đời này có thể tiêu trừ hết nghiệp chướng. Không dễ như vậy đâu.

Ngoài vấn đề mê man bất tỉnh ra, đối với hàng phàm phu còn có nhiều chướng nạn khác nữa. Vì thế, hãy nằm tại nhà để vãng sanh nghe các Bác. Hãy ở tại nhà để vãng sanh nghe các Cô. Hộ niệm tại nhà riêng có nhiều điều thuận lợi hơn và kịp thời hóa giải những chướng nạn thường xảy đến với hàng phàm phu chúng ta. Ở tại nhà, nếu anh rơi vào tình trạng mê man bất tỉnh, tôi có thể lớn tiếng khai thị, may ra mới có thể giúp anh tỉnh dậy. Còn anh nằm trong bệnh viện, hay trong các nhà dưỡng lão thì thôi chịu thua. Người hộ niệm không được phép nói lớn tiếng, gây ồn ào ở nơi đó đâu. Ví dụ như, Cụ Cam Muội quyết định ở nhà để hộ niệm, Cụ ra đi tốt đẹp vô cùng. Bà Đặng Hồng Khanh quyết lòng ở tại nhà vãng sanh, tinh thần vững vàng, chưa ra đi mà chúng ta có thể đoán trước tới 95% được thành công. Giả sử những người này đòi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vào bệnh viện để nằm, hoặc vào nhà dưỡng lão để chết, thì ban hộ niệm không dám đoán thành công đến 10% đâu.

Mong chư vị cần nắm vững qui luật hộ niệm vãng sanh. Qui luật đơn giản chứ không khó khăn, chỉ khó khăn vì niềm tin không vững, không hiểu thấu giá trị quý báu của sự vãng sanh đó thôi.

Hôm trước chúng ta hộ niệm cho bác Chương, nhờ kịp thời chuyển Bác về nhà mới có cơ hội hóa giải được ách nạn cho Bác đấy. Nếu lúc đó mà Bác còn ở trong bệnh viện thì cuộc hộ niệm đành phải thất bại, vì trước khi tắt hơi Bác thật sự đã bị mê man bất tỉnh rồi. Hộ niệm trong bệnh viện, sự thành công nhiều lắm cũng chỉ được 5%. Đây là nói cho người còn tỉnh táo, chứ người mê man bất tỉnh rồi thì còn gì để hứa nữa!

Xin thưa với chư vị, 100 người ra đi trong mê man bất tỉnh, may mắn lắm mới có được 1 người được hộ niệm thoát nạn, chứ không phải dễ đâu. Mong chư vị cần hiểu rõ vấn đề, để cộng tác chặt chẽ với nhau hầu giúp mình, giúp người có duyên vãng sanh Tịnh-Độ.

Phước báu có thể cứu được nhiều ách nạn. Mong chư vị cố gắng tạo phước. Tạo phước bằng cách nào đây? Tâm hồn thoải mái, ăn ở hiền lành, bố thí cúng dường, phóng sanh lợi vật, không cạnh tranh chấp trước, v.v... tất cả đều có thể tạo phước. Nhờ có phước mà trung hòa được nghiệp chướng.

Bồ thí tu phước có ba cách:

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Một là Bồ Thí Tài. Tài có nội tài, có ngoại tài. Bồ thí nội tài là đem chính sức lực ra phục vụ, giúp người. Bồ thí ngoại tài là giúp đỡ bằng tiền bạc, của cải. Những người nào mà đòi này tiền bạc rủng rỉnh, không làm cũng có tiền, đây là quả báo từ cái nhân bồ thí tài, không đòi này thì cũng đòi trước. Những người mà làm đâu trật đó, làm ăn bị thất bại liên miên, sống trong cảnh nghèo khó là do thiếu tu bồ thí tài. Đòi trước keo kiệt, đòi này chịu khổ vậy. Nếu đòi này tiếp tục keo kiệt, thì khi lâm chung thường chịu nhiều khó khăn bởi thiếu phước báu.

Hai là Bồ Thí Vô-Úy. Bồ thí vô úy chính là tâm từ bi, hiền lành, thương người, không cạnh tranh, không ganh tị, không nói người này xấu, người kia hư... Đem tiền bạc bồ thí giúp người mà có lòng chân thật thương yêu nữa thì trong sự bồ thí tài này có cả bồ thí vô-úy. Bồ thí vô-úy đưa đến quả báo thân thể khỏe mạnh, ít đau bệnh. Nhờ cái phước báu này khi mình nằm xuống tránh được sự mê man bất tỉnh. Vì thế bồ thí vô-úy rất quan trọng. Ví dụ như ở Việt Nam, người ta nấu những nồi cơm tình thương, bồ thí cho người bệnh nghèo khó trong bệnh viện. Ăn chay, cử sát sanh, giữ năm giới... đều liên quan đến bồ thí vô-úy, quả báo là cơ thể khỏe mạnh. Nói chung bồ thí vô-úy thuộc về sự từ bi.

Ba là bồ thí pháp. Bồ thí pháp thuộc về sự chuyên tải pháp Phật. Ví dụ, cố gắng xiển dương phổ biến Pháp Hộ-Niệm cũng thuộc về bồ thí pháp. Dù chỉ nói những điều gần gũi thấp kém, nhưng dù sao cũng liên quan đến pháp Phật. Bồ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thí liên quan tới chánh pháp thì tự nhiên trí huệ phát triển, thông minh, sáng suốt hơn.

Cũng xin nhắc nhở rằng, bố thí thì được phước báu, chứ bố thí không phải là pháp tu giúp cho mình thành đạo. Nhiều người sơ ý cứ nghĩ rằng bố thí, cúng dường, làm thiện là tu hành. Định nghĩa vậy cũng đúng một phần, chứ không viên mãn. Đây là cách tu hành này thuộc về bất-liễu giáo, không thể giải thoát được.

Ba loại bố thí nếu có duyên nên cố gắng làm, tạo nhiều phước báu sẽ hỗ trợ cho mình về cuối đời để được tỉnh táo, nhẹ bớt nạn mê man bất tỉnh. Dù cho thân thể có mệt mỏi, nhưng tâm trí vẫn còn sáng suốt để tự chủ con đường vãng sanh.

Nói chung phước báu giúp mình được tỉnh táo, thiếu phước rất dễ bị mê man bất tỉnh. Chính vì thế, tu phước hết sức quan trọng. Chúng ta nên lấy việc bố thí làm trợ tu rất tốt. Xin nhớ cho, bố thí, tu phước là trợ tu hay trợ hạnh, chứ không phải là chánh tu hay chánh hạnh. Chánh hạnh vẫn là niệm Phật. Chánh-Trợ song tu thì tốt lắm vậy.

29(f): Vãng sanh là do người bệnh biết buông xả và có đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh mà được Phật tiếp dẫn, chứ không phải do năng lực của người hộ niệm.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rất chính xác. Người hộ niệm dù có giỏi cho mấy đi nữa, nhưng người bệnh không tiếp nhận sự hướng dẫn thì cũng đành chịu thua. Một người

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hộ niệm giả như có chứng đắc, có năng lực gì đi nữa, nhưng người bệnh không có tín tâm, không muốn vãng sanh, không chịu niệm Phật, cứ nằm chèo queo đó chờ chết, hoặc giả không chịu buông việc thế gian xuống, tham chấp đủ điều, v.v... thì không ai có thể làm cho người đó vãng sanh được. Giả như có Phật hiện tiền cũng không cứu được chứ đừng nói chỉ đến người hộ niệm. Nói chung, tất cả đều trả về cho chính người bệnh đó quyết định đời kiếp tương lai của họ. Muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì chính mỗi người phải thực hiện đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh của Pháp Niệm-Phật vậy.

Chúng ta chú trọng việc hộ niệm, coi Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh cho mọi người, trong đó có ta, thì giờ này hãy đặt mình vào vị trí của người bệnh sắp chết và được người tới hộ niệm, ta cần phải làm gì đây?

- Giao hết mọi sự cho ban hộ niệm lo liệu được không? - Không được! Vì chính ta phải tự thực hiện đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh mới được vãng sanh.

- Ta có đầy đủ kinh nghiệm về hộ niệm rồi thì không cần ban hộ niệm nữa được không? - Không được! Vì lúc đó cả tinh thần lẫn thể xác không còn tốt như bây giờ, chưa chắc gì ta làm được theo như ý muốn đâu.

- Vậy thì, phải cố gắng công phu niệm Phật tu hành ngay từ bây giờ, gìn giữ Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng và biết kết hợp tốt với ban hộ niệm. Lúc đó phải biết mình là người bệnh, đang đối đầu với bao nhiêu chương nạn. Muốn thoát nạn thì cần phải lắng nghe sự hướng dẫn của người hộ niệm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mà làm theo, mình rất cần sự giúp đỡ của người hộ niệm, chứ đừng nghĩ rằng mình giỏi rồi nhé. Nếu sơ ý khởi lên một ý niệm tự mãn, cho mình đã có đầy đủ kinh nghiệm rồi, không cần ai khai thị nữa thì coi chừng đường vãng sanh của chính mình bị bít lối. Bao nhiêu công sức hộ niệm trước đây sẽ biến thành một thứ phước báu nào đó cho một đời kiếp tương lai, còn hiện đời thì đã bị luống qua một cách đáng tiếc!...

Mong chư vị hiểu được đạo lý này mà phải biết cẩn thận. Đường vãng sanh ở trước mũi bàn chân, nhưng đừng nên ỷ lại. Phải biết kết hợp chặt chẽ, hỗ trợ cho nhau, hộ niệm lẫn nhau để đường về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo vững càng thêm vững vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 065)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 28. **Câu 30: Người Hộ niệm cần trang bị những kiến thức gì?**

Bất cứ phương pháp nào cũng đòi hỏi một số hiểu biết căn bản. Hộ niệm cũng vậy, người hộ niệm cũng phải trang bị một số kiến thức tối thiểu mới có thể hộ niệm được.

30(a): Hiểu rõ qui luật của Pháp Hộ-Niệm để hướng dẫn người bệnh vãng sanh, tránh điều sơ suất khi hộ niệm.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rất nhiều trường hợp người hộ niệm lơ là qui luật hộ niệm, nên thường đưa đến tình trạng nửa chừng bị trở ngại. Sau khi nắm vững qui luật hộ niệm và áp dụng vững vàng cho các ca hộ niệm, thì bắt đầu từ đó sự hộ niệm có thành quả tốt hơn.

Xin đưa ra đây một ví dụ, vào năm 2012 có một vị báo cho Diệu Âm biết rằng, trong 4 năm qua ban hộ niệm của anh đã hộ niệm khoảng chừng hơn 40 ca, nhưng không được thành công một ca nào hết, nghĩa là người ra đi không có hiện tượng gì tốt sau khi hộ niệm. Ban hộ niệm chán nản, thất vọng và định bỏ cuộc, nhưng sau đó nhờ một vị trưởng ban

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hộ niệm có kinh nghiệm hơn đến hướng dẫn, thì anh mới ngộ ra rằng, trong suốt mấy năm qua anh phát tâm đi hộ niệm nhưng sơ ý không theo một qui luật nào cả. Cách hộ niệm của anh là hễ gia đình nào có người bệnh sắp chết hoặc chết rồi mời đến, thì anh tới hộ niệm liền. Anh không biết rằng, muốn được hộ niệm thì người bệnh và gia đình phải làm đúng những qui luật hộ niệm mới có thể hộ niệm được.

Khi ban hộ niệm của anh học cẩn thận qui luật của Pháp Hộ-Niệm rồi, mới bắt đầu đi hộ niệm tiếp. Sau đó anh báo lại rằng, ban hộ niệm của anh đã hộ niệm thêm cỡ hơn 40 ca nữa. Và, một sự thành công hết sức bất ngờ: *“Hơn 40 ca hộ niệm, ca nào cũng được thành tựu tốt đẹp cả”*, anh thông báo như vậy. Thật bất khả tư nghì!

Hẳn nhiên, đây chỉ là sự thành tựu quá đặc biệt của ban hộ niệm đó, chứ không phải lúc nào cũng được như vậy, nhưng câu trả lời này đã chứng minh cụ thể rằng, qui luật hộ niệm rất quan trọng, không ứng dụng đúng mức qui luật này thì dù có nhiệt tình hộ niệm cũng rất khó đạt sự thành công tốt đẹp. Không những không thành công tốt đẹp, mà nhiều khi còn gây nên ảnh hưởng không tốt, lâu dần không còn ai tin tưởng vào sự hộ niệm nữa, và Pháp Hộ-Niệm có thể dễ dàng bị xã hội tẩy chay.

Thấy vậy chúng ta mới biết rằng: qui luật còn chánh pháp còn, qui luật mất chánh pháp mất. Nếu hộ niệm không theo một qui luật gì cả, thì Pháp Hộ-Niệm cũng không còn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đúng với chánh pháp nữa. Không đúng theo chánh pháp thì không có lý do gì để tồn tại.

Vì thế, muốn được hộ niệm, người bệnh và gia đình phải tuân giữ qui tắc hộ niệm, ban hộ niệm cần giải thích và hướng dẫn cụ thể, rõ ràng những qui luật cho gia đình nắm vững. Điều tốt nhất là mỗi người phải lo tu hành nghiêm chỉnh trước, mỗi người cần hiểu rõ về Pháp Hộ-Niệm trước. Có hiểu rõ Pháp Hộ-Niệm thì mới vững được đường tu, mới biết những gì cần buông, những gì cần giữ. Được vậy thì đến lúc bệnh xuống hộ niệm cho nhau dễ dàng, vững vàng, chúng ta chỉ cần tới ngồi bên cạnh người bệnh dặn: *“Anh Hai ơi! Niệm Phật vãng sanh nhé... Chị Ba ơi! Niệm Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc nhé...”*, là đủ rồi, khỏi cần khai thị gì thêm, người đó tiếp tục niệm Phật với ban hộ niệm. Chúng ta cứ niệm tới là được, người bệnh khi ra đi sẽ có tướng lành bất khả tư nghì, nghĩa là cuộc hộ niệm thành tựu. Chứ hộ niệm hoàn toàn không phải chờ đến lúc tuổi già, sức yếu, bệnh nặng nằm trong bệnh viện, hoặc chờ đến lúc bị mê man bất tỉnh hay hấp hối rồi mới kêu ban hộ niệm.

Ban hộ niệm cần người bệnh tỉnh táo, cần thời gian để hướng dẫn hầu giúp họ tự hóa gỡ những vướng mắc mà niệm Phật vãng sanh, chứ ban hộ niệm không có thần thông đạo lực gì để cứu vớt được một người đang bị sa lầy quá nặng trong ách nạn của nghiệp chướng đâu nhé.

Nhất định phải vững qui luật mới giúp cho một người được vãng sanh, còn không chú ý về qui luật hộ niệm, sẽ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

không cách nào có thể cứu người được đâu. Xin đừng nghĩ rằng, niệm 10 câu Phật hiệu được vãng sanh là đơn giản. Được vãng sanh dễ dàng chỉ dành cho người thực tâm niệm Phật, quyết chí vãng sanh. Còn người có niệm Phật mà lơ là, tính tình thượng mạn thì không ghi tên họ vào danh sách vãng sanh được. Xin chú ý nghiên cứu thật kỹ Pháp Hộ-Niệm thì rõ ràng điều này vậy.

30(b): Hiểu biết đạo pháp nhiệm màu để thấu suốt mọi tình huống của người bệnh.

Đúng không chú ý? – [Sai]. Người học Phật cần biết pháp Phật là điều tốt, nhưng áp dụng đạo pháp cao siêu để hộ niệm cho những người phàm phu đang bị bệnh khổ sắp sửa xả bỏ báo thân thì không hợp lý lắm. Xin nhắc nhở điều này, đạo pháp nhiệm màu, lý đạo cao siêu chỉ dành cho người thượng căn, trí huệ khai mở và còn tỉnh táo mới có thể ngộ nhập được, còn người phàm phu mà ưa thích nghiên cứu đến những lý đạo cao siêu thì cũng khó thấu nhận được gì.

Tuy nhiên, nếu vị nào thực sự muốn ngộ nhập vào sự nhiệm màu của đạo pháp, thì sẵn đây, xin sẵn đây xin được giới thiệu với chú ý một đạo pháp vô cùng nhiệm màu, vừa đơn giản, vừa thiết thực, vừa hợp căn cơ của tất cả mọi người. Nghĩa là, người nào áp dụng đều có thể ngộ nhập để thành tựu đạo quả. Pháp nào vậy? Xin thưa, chính là Pháp Hộ-Niệm Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh đó.

Nên nhớ cho, lý luận đạo pháp cao siêu nhưng thực hành không được, thì không lợi lạc lắm vậy, khá phí uổng công sức

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngiên cứu. Phật dạy, căn tánh của chúng sanh trong thời mạt pháp này hầu hết yếu lắm, thấp lắm, loạn lắm!... Đem những đạo pháp nhiệm màu, lý lẽ cao siêu giới thiệu cho hàng phàm phu thấp thỏm, thì cần nên suy xét lại, coi chừng không những không giúp cho họ thành tựu được gì, mà còn gây tạo cho họ những tâm ý loạn động, vọng tưởng sai lầm! Phải chăng chính vì lý do này mà Tổ Sư Ấn Quang thường nhắc nhở rằng, khai thị hướng dẫn chúng sanh cần phải hợp với căn cơ. Ngài dạy rằng, pháp Phật bình đẳng, không có pháp này cao hơn pháp kia, nhưng ứng dụng một pháp khế hợp với căn cơ thì tự nhiên sinh ra diệu dụng, còn ứng dụng pháp Phật không hợp căn hợp tánh, nhất định khó cứu được một chúng sanh, mà còn khiến họ vọng tưởng nặng thêm. Lời dạy này thật rõ nghĩa, quá chính xác.

Một pháp nhiệm màu nhất cho chúng sanh chính là pháp khế hợp với căn cơ của chúng sanh. Một pháp hợp với căn cơ của chúng sanh, thì pháp đó có Lý-Sự viên dung. Người tu học một pháp có Lý-Sự viên dung tất sẽ viên thành Phật đạo. Pháp Hộ-Niệm đến giờ phút này thực sự đã cứu không biết bao nhiêu người vãng sanh thành đạo. Như vậy phải chăng chính Pháp Hộ-Niệm là pháp đại nhiệm màu, có Lý-Sự đại viên dung cho chúng sanh trong thời này vậy.

Trong chuyến đi qua Châu Âu, Mỹ, Canada vừa rồi có những người nói rằng, người niệm Phật vãng sanh hiển hiện quá nhiều, quá vi diệu, đây là hiện tượng quá đặc biệt mà từ trước tới giờ chưa từng xảy ra trong lịch sử dân tộc Việt

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nam. Pháp Hộ-Niệm thực sự quá nhiệm màu, đã thể hiện sự thành tựu tuyệt vời. Ngay trong đạo tràng của chúng ta đây đã có những vị vãng sanh. Nếu chư vị tìm hiểu thêm sẽ biết được rằng nhiều ban hộ niệm ở Việt Nam hàng ngày đều tiễn đưa người vãng sanh. Có ban hộ niệm kia cho biết rằng, tại tỉnh nhà của anh, đến thời điểm đó, tính trung bình cứ 1 cây số vuông có 1 người vãng sanh. Một câu nói thật đơn giản nhưng giúp cho chúng ta hình dung ra số người vãng sanh đã quá nhiều rồi. Từ đó đến nay ban hộ niệm đó vẫn còn tiếp tục hộ niệm tiễn người vãng sanh nữa. Sự thành tựu kể sao cho xiết. Thật bất khả tư nghĩ! Bất khả tư nghĩ!

Biết được những thành quả hiển nhiên này, chúng ta mới thấy rằng, Pháp Hộ-Niệm quả thật là một pháp nhiệm màu, vừa đơn giản, vừa cụ thể, vừa thực tế. Người nào tin tưởng vững vàng, áp dụng chính xác đều có thể thực hiện được sự giải thoát. Xin chư vị cố gắng nghiên cứu thật cẩn thận Pháp Hộ-Niệm, đừng để sơ suất mà mất phần vãng sanh, đáng tiếc, quá đáng tiếc lắm đó.

Sự nhiệm màu quá rõ ràng như vậy, nhưng vẫn chưa làm cho tất cả mọi người giật mình tỉnh ngộ đường tu hành. Vẫn còn có người chê bai Pháp Hộ-Niệm. Họ lấy lí do gì để chê đây?

- Ô!... Ta thấy người kia tu hành suốt cả đời nhưng sau cùng không được vãng sanh gì cả, thì làm gì có sự hộ niệm mà được vãng sanh dễ dàng vậy?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Càng chê bai chừng nào, vô tình càng làm nổi bật sự nhiệm mầu của Pháp Hộ-Niệm chừng đó, càng làm cho đại chúng quý trọng Pháp Hộ-Niệm hơn.

Như vậy, sự chê bai có hàm nghĩa gì đây? Một là, nghi ngờ những thành tựu của Pháp Hộ-Niệm, cho đó chỉ là sự giả mạo chẳng? Hai là, chê bai Pháp Hộ-Niệm quá thấp kém, không đáng để tâm tới chẳng?

Nghi ngờ thì trở thành kẻ vô duyên! Chê bai thì trở thành người phỉ báng. Vô duyên hay phỉ báng Pháp Hộ-Niệm thì không tiếp nhận sự hộ niệm. Không tiếp nhận sự hộ niệm, thì bao giờ mới thấy được sự hộ niệm vãng sanh là sự thật để giựt mình tỉnh ngộ, kịp thời sám hối, kịp thời tu hành theo đúng chánh pháp, để kịp thời vãng sanh thành đạo hầu thoát vòng đọa lạc, giải quyết được một vấn đề vô cùng quan trọng mà trong vô lượng kiếp qua chính mình không thực hiện được?!...

Pháp Môn Niệm Phật rất hợp với căn cơ của đại chúng trong thời mạt pháp này. Pháp Hộ-Niệm còn trực tiếp hướng dẫn từng điểm cụ thể để thực hiện đường vãng sanh an toàn, vững vàng. Người phàm phu nghiệp nặng trí thô mà không bám chặt lấy pháp đại cứu tinh này để giải thoát, lại cứ tìm những pháp vĩ đại cao siêu hầu thỏa mãn tính hiếu kỳ, hoang tưởng, làm cho một đời tu hành khổ cực mà sau cùng đành cam chịu thất bại đắng cay! Xin chư vị chú ý cho, chân đi dưới đất thì phải tìm cách gỡ những mối rối ở dưới đất, có sao lại cứ muốn gỡ những sự rối loạn trên mây, để hỏng chân

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hồng căng, hồng hết tất cả những căn bản tu hành, mà chung cuộc đành phải thọ lãnh ách nạn đón đau vậy?!...

Nói về đạo giải thoát, hình như người Việt Nam chúng ta đang có phước duyên rất tốt, nhờ gặp được Pháp Hộ-Niệm mà hàng ngày ta nghe được tin tức có người vãng sanh ở khắp cả ba miền. Chúng ta hãy cố gắng gìn giữ cái nhân duyên này nghe chớ vị. Hãy thấp đuốc lên soi sáng niềm tin và đốt chuyền đuốc sáng này cho nhau, để hôm nay có một số người được cứu độ, rồi ngày mai có một số người khác được cứu độ tiếp. Mong rằng ngọn đuốc này tiếp sức cháy sáng, chuyền đến nhiều nơi để nhiều người có duyên được cứu thoát. Cầu mong ngọn đuốc tiếp tục cháy sáng mãi mãi đến đời hậu bối, để cho con cháu của chúng ta cũng còn duyên lành với Pháp Hộ-Niệm, để cho tương lai chúng sanh vẫn còn có cơ hội vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, bất thoái thành Phật.

Vậy thì, tìm hiểu những đạo pháp nhiệm màu nào đó để thấu suốt mọi thứ, đâu bằng chúng ta nghiên cứu thật kỹ để hiểu thật rõ Pháp Hộ-Niệm, biết thật vững những qui luật trợ duyên cho người vãng sanh. Ví dụ, như người bệnh thường gặp ác mộng, ảm ớ, giựt mình, trợn mắt, la hoảng... hãy tìm hiểu ngay trong Pháp Hộ-Niệm nói gì về tình trạng này để biết cách an ủi, khuyến tấn, ủng hộ tinh thần cho họ vững lên, nhiếp tâm niệm Phật để hóa giải để hóa giải cho họ. Một cụ già thường thấy ông bà, tổ tiên hiện về phủ dụ, chúng ta tìm hiểu ngay trong Pháp Hộ-Niệm để biết trường hợp này chính

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

là bị oán thân trái chủ trá hình rồi, chứ không phải là ông bà, tổ tiên gì về thăm viếng đâu...

Để hóa giải cho người bệnh chúng ta cũng cần phải có chút ít tâm lý, tránh cho người bệnh lo sợ. Hãy đến sát bên người bệnh nhắc nhở họ lo niệm Phật, đừng để ý đến những cảnh giới đó. Hãy nói với người bệnh rằng, những hiện tượng đó chỉ là giả huyền, vì quá mệt mỏi, không còn tỉnh thức nữa, nên thường thấy những điều mơ hồ hư dối đó thôi. Khuyến người bệnh phát lồ sám hối tội chướng, rồi nhắc nhở họ nên yên tâm vì luôn luôn có người hộ niệm ở bên cạnh giúp đỡ và thành tâm điều giải đây.

Hãy đi thẳng vào những vấn đề cụ thể thiết thực để hóa giải chướng nạn, thì mới thực tế giúp ích lẫn nhau, hóa giải cho nhau thoát khỏi những cạm bẫy hiểm nghèo, hay hơn là cứ đem những lý luận siêu huyền, cao chót vót trên mây mà phô diễn trước một người bệnh đang nhúc nhúc đầu như búa bổ, đang đối diện với những cảnh khó khăn đau khổ. Rõ ràng, với hàng phàm phu này, lúc tỉnh táo chưa chắc gì có thể hiểu thấu đạo lý nhiệm mầu, thì lúc mê mê muội muội làm sao hiểu được? Vì thế, chúng ta cần làm những gì cụ thể, thiết thực, có căn bản để cứu giúp nhau là tốt nhất. Đừng nên chạy theo những nẻo đường quá phiêu phỏng mà tội nghiệp cho đại chúng phàm phu đời đời kiếp kiếp mãi mãi chịu lấy thiệt thòi!...

30(c): Nắm vững nhiều lý đạo cao siêu để khai thị cho người bệnh sớm ngộ đạo.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không chư vị? – [Sai]. Khai thị đối với Pháp Hộ-Niệm, không phải là nói lý đạo nhiệm mầu, không phải là nói lý đạo cao siêu, không phải là đem lý Bát-Nhã ra để giảng giải cho người bệnh, mà khai thị này chính là hướng dẫn cho họ thoát khỏi những vướng chấp mà họ đang mắc. Ví dụ một người muốn vãng sanh nhưng còn quyến luyến đến con cháu, thì ta phải khai giải ngay điểm này.

- Bác thực sự muốn vãng sanh thì cần chuyển tất cả sự thương con nhớ cháu bằng sự quyết lòng niệm Phật để vãng sanh, lưu lại tướng lành tốt đẹp cho con cháu vui mừng, hớn hở, không còn lo buồn nữa vì biết rằng mẹ mình đã được vãng sanh rồi. Bác phải nêu tấm gương tốt cho con cháu về sau nhé. Bác vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì Bác là một người đầu tiên trong gia tộc này được thành đạo, vinh hạnh vô biên. Sự thành đạo này đem lại phước báu công đức vô cùng to lớn cho hàng hậu bối. Vãng sanh được sau này mới có cách cứu độ con cháu, giúp con cháu thoát cảnh đọa lạc, cùng vãng sanh thành đạo. Đây mới đúng là tình thương con cháu vĩ đại nhất, hoàn hảo nhất. Bác hãy thấy rõ sự lợi lạc này nhé.

Khai thị là như vậy. Một người ngày ngày cứ nhớ ông, nhớ bà, nhớ cha, nhớ mẹ, nhớ những người đã chết. Họ nguyện chết rồi đi theo ông bà, tổ tiên, thì mình phải khai giải ngay chỗ này. Cần giảng giải cho họ biết rằng, nguyện đi theo tổ tiên, ông bà thì phải lạc vào con đường khổ nạn, không ma thì quý, không ma quý thì địa ngục, nhất định phải rơi vào

ĐỂ HIỂU THẬU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tam ác đạo chịu nạn. Tại sao vậy? Vì nương theo cái nguyện này mà oán thân trái chủ sẽ giả hình trá dạng ra ông bà, người thân đã chết đến lừa gạt dẫn dắt họ vào ba đường ác để trả thù. Người hộ niệm phải khai giải rõ ràng ngay chỗ này, để người bệnh hiểu mà chấm dứt hẳn sự cầu nguyện sai lầm này đi. Được vậy họ mới thoát nạn chứ. Khai thị là vậy đó.

Có nhiều người không nghiên cứu cẩn thận Pháp Hộ-Niệm, cứ nghe đến khai thị thì vội vã đem hết lý đạo này đến lý đạo khác ra giảng giải. Giảng giải riết vô tình làm cho một người đã bị rối lại bị rối thêm, một người tâm đã loạn lại bị loạn thêm! Tâm rối loạn đi vào cảnh giới rối loạn. Tâm khổ đau đi vào cảnh giới khổ đau!...

Vậy thì, khai thị, hướng dẫn có mục đích là làm cho người bệnh không còn vướng chấp vào bất cứ điều gì khác, giúp họ buông bỏ tất cả ra, an tâm vững vàng niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, được như vậy họ mới có thể vãng sanh. Chứ khai thị trong Pháp Hộ-Niệm đâu phải nói lý cao đạo diệu để bắt người đang mê lại có thể giác ngộ được sao?!

Mong rằng những lời nói cụ thể mộc mạc này, giúp cho chư vị có định hướng rõ ràng để thực hiện vững vàng và chính xác Pháp Hộ-Niệm, hầu giúp người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 066)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Người hộ niệm cần trang bị những kiến thức gì?

Xin chú ý mở trang 28, dòng cuối cùng, *câu (d): Phải đọc tụng càng nhiều kinh điển của Phật càng tốt.*

Đúng không? – [Sai]. Pháp Môn Niệm-Phật rất cần sự chuyên tinh, chuyên tu, đi thẳng một hướng thì sự thành tựu của người niệm Phật mới được bảo đảm hơn. Muốn vãng sanh mà đường tu “Bất-Định” thì ngày về Tây-Phương Cực-Lạc còn xa vời vợi! Muốn vãng sanh mà đường tu “Tà-Định”, thì phải trải qua nhiều đời nhiều kiếp nữa mới được. “Tà-Định” có nghĩa là đi xéo xéo chứ không đi thẳng. Nói rõ hơn, trong thời mạt pháp này người tu hành mà không nương vào Pháp Niệm-Phật, thì trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật gọi là “Tà-Định-Tụ”, nghĩa là tu không thẳng đường về Tây-Phương Cực-Lạc. Người tu tập quá nhiều pháp môn thì Phật gọi là “Bất-Định-Tụ”. Tà-Định-Tụ và Bất-Định-Tụ không thể vãng sanh. Còn người giữ chánh niệm thì được hưởng “Chánh-Định-Tụ”. Chánh niệm của Pháp Môn Niệm-Phật là trì giữ câu A-Di-Đà Phật, tha thiết nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc và lòng tin không lay chuyển. Người giữ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vững chánh niệm gọi là Chánh-Định. “Chánh-Định-Tự” là sự thành tựu do chuyên chánh niệm Phật, đi thẳng tắt con đường vắng sanh.

Chính vì vậy, nếu dùng Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh để hộ niệm cho người, chúng ta cũng phải lấy cái tinh thần chuyên nhất này mà khuyên nhau, cố gắng giúp cho người bệnh lúc xả bỏ báo thân phải chuyên nhất nhiếp tâm vào một câu A-Di-Đà Phật mà niệm để cầu vãng sanh, thì được an toàn vãng sanh. Còn lúc đó mà thêm cái này thêm cái nọ, thì phước báu nào đó có thể hưởng, chứ còn đường đi về Tây-Phương Cực-Lạc hình như đã bị bít lối rồi.

Xin thưa với chư vị, ở đây chúng ta chỉ nhắm tới đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không bàn đến các hướng tu khác. Muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì đường tu hành cần chuyên trong chuyên, cần phải **“Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh bỉ quốc”** ngay lúc xả bỏ báo thân. Chính vì đạo lý này, mà có nhiều người dù cả một cuộc đời không tu hành, nhưng trước những ngày sắp chết, họ gặp được duyên lành, có người đến hộ niệm khuyên bảo, nếu họ tự nhiên phát khởi tín tâm, chuyên nhất một câu A-Di-Đà Phật mà niệm, dẫu rằng thời gian niệm Phật chỉ có một vài tháng, một vài tuần, thậm chí chỉ niệm Phật một vài ngày... vậy mà người đó lại được vãng sanh. Đi hộ niệm mà gặp được một người phát khởi niềm tin vững mạnh, quyết lòng cầu vãng sanh, nếu có sự thuận duyên từ gia đình nữa, thì chúng ta sẽ mừng vui vô cùng vì có sự hy vọng tràn trề sẽ đưa tiễn được thêm một người nữa vãng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Biết được hộ niệm rồi, nhìn lại thân phận phàm phu tẻ hại của chúng ta, xin chư vị cần nhận thức nghiêm chỉnh, tu hành phải có chủ định, không thể mập mờ được. Rõ ràng có đường tu dễ thành tựu đạo giải thoát, có đường tu rất khó vượt thoát sáu đường luân hồi. Tu dở thì kẹt trong tam ác đạo, tu hay hơn thì có thể vượt 3 đường ác nhưng cũng còn kẹt trong đường phước báu Nhân-Thiên, không thể thoát ly sanh tử. Trong kinh Vô-Lượng-Thọ, Phật dạy người còn tham chấp phước báu Nhân-Thiên thì không vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc được. Trong kinh Hoa Nghiêm, Phật dạy: Tu hành phải có chủ đích giải thoát rõ rệt, nếu mập mờ đường giải thoát, dù tu nhiều hạnh thiện lành, vẫn chỉ là nghiệp của Ma. Mong chư vị cần nhớ đạo lý này để thực hiện cho đúng đường giải thoát.

Vì thế nếu nói rằng, *“Phải đọc tụng càng nhiều kinh điển của Phật càng tốt”*, thì tốt đối với người tu theo các pháp thuộc về Giáo-Hạ, chứ không phải là điều chủ yếu của người niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Sự hành trì của các vị tu theo Giáo-Hạ là nghiên cứu kinh điển để cầu chứng đắc cảnh giới “Đại Khai Viên Giải”. Xin thưa với chư vị, muốn thực hiện được đường tu Giáo-Hạ này, căn cơ phải từ trung căn trở lên. Hay nói cách khác, hàng trung-thượng căn mới tu nổi, và dù có tốt đi nữa, thì thời gian phải trải qua cả đại A-tăng-kỳ kiếp mới có thể thành tựu, thời gian này thực sự không phải đơn giản như chúng ta nghĩ tưởng. Để hình dung ra con số “Đại A-tăng-kỳ”, có tài liệu nói rằng, hãy viết

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

xuống giấy một con số 1, rồi viết thêm 140 con số 0 phía sau, đó là một đại A-tăng-kỳ. Một con số 1, rồi 140 con số 0 phía sau. Chư vị hãy tính thử đi, cứ 9 con số 0 là 1 tỷ, có 140 số 0 thì phải nói tí-tí-tí-tí... trên 15 lần tiếng tí như vậy để thành một con số gọi là “Đại A-tăng-kỳ”. Mà đại A-tăng-kỳ kiếp chứ không phải đại A-tăng-kỳ đời. Một kiếp là cả hàng triệu đời đấy... Thời gian thực quá kinh khủng!

Chính vì thế mà đối với hàng phàm phu như chúng ta, Phật dạy nên đi thẳng, đi tắt, đi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, đừng đi theo con đường tu hành trải qua hàng đại A-tăng-kỳ kiếp, thật quá khó quá khó! Chỉ có những người đại Bồ-Tát, trong vô lượng kiếp các Ngài đã tu sẵn rồi, bây giờ tiếp tục tu thêm nữa, mới có hy vọng thành tựu. Còn chúng ta thì ai dám bảo đảm nhiều đời nhiều kiếp đã tinh tấn tu hành đúng mức, để đời này tiếp tục sự nghiệp đó mà thành tựu?

Thân phận phàm phu còn nguyên vẹn là phàm phu trong đời này với nghiệp chướng sâu nặng, đầu óc mê mờ, đời sau bị đọa lạc thấy rõ ràng trước mắt. Vậy thì phải nghe lời Phật dạy, chuyên nhất niệm câu A-Di-Đà Phật, để một đời này đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Đây là đường tu băng ngang qua lục đạo, thoát khỏi sáu đường luân hồi, vãng sanh Tịnh-Độ. Vãng sanh không phải là pháp tu tự lực chứng đắc, khai mở trí huệ, mà di cư về cõi Tây-Phương Cực-Lạc. Về đó rồi thì không đắc cũng sẽ đắc, không chứng cũng sẽ chứng, không khai cũng sẽ khai, không ngộ nhập Chơn-Tánh cũng sẽ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngộ nhập Chơn-Tánh. Chắc chắn như vậy. Đây là nhờ sự gia trì của đức A-Di-Đà và chư Phật trên mười phương pháp giới vậy.

Đem lý đạo này mà ứng dụng trong Pháp Hộ-Niệm thì tuyệt vời vô cùng. Người niệm Phật càng chuyên chừng nào, càng vững chừng đó. Khuyến người bệnh hãy bám chặt lấy câu A-Di-Đà Phật mà niệm. Càng chuyên chừng nào, càng tốt chừng đó, người nào bám chặt lấy câu A-Di-Đà Phật rồi thì vãng sanh có trong tầm tay. Tín-Nguyễn-Hạnh vững vàng thì một đời này thành tựu đạo quả.

Vậy thì người hộ niệm cũng phải chuyên tu, đừng nên nghiên cứu quá nhiều mà tâm ý mông lung, đem cái tâm mông lung đó mà giảng giải, khai thị cho người bệnh thì thua rồi. Hướng dẫn quá mông lung thì làm sao người bệnh biết đường vãng sanh để một đời này về tới Tây-Phương Cực-Lạc?

Hiểu rõ được điều này mới biết rằng, Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản, nhưng hiểu thấu rồi chúng ta mới thấy, tất cả lý-đạo cao siêu trong pháp giới đang nằm ở tại đây. Từ từ rồi chư vị sẽ thấy nhé. Hay vô cùng.

30(e): Cần biết ứng dụng tâm lý để khuyến tấn người bệnh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Vô cùng đúng đấy. Tâm lý không phải là Phật pháp, nhưng đối với một người bệnh đang có tâm lý rối bời, thì dùng tâm lý để hóa gỡ ra là điều chính xác. Nếu chúng ta là người tu hành vững vàng, lúc đó

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chúng ta sẽ an tâm. Tâm ta đã định về cõi Tây-Phương Cực-Lạc rồi thì vấn đề tâm lý không cần thiết nữa, khỏi đặt ra làm chi. Còn những người ít tu, chưa biết vãng sanh là gì, mập mờ con đường giải thoát, niềm tin yếu đuối, nghiệp báo đang hiện hành... thì cần phải dùng tâm lý để khuyến tấn, nâng đỡ người ta lên là điều rất cần thiết.

Câu trước nói về đạo pháp thì kinh điển thích hợp với người học Phật, nhưng nếu nghiên cứu quá nhiều kinh sách, nghiên cứu quá nhiều pháp môn, nghiên cứu quá nhiều đạo lý, để đem ra ứng dụng lại không hợp với những người phàm phu đang bị bệnh nằm chèo queo, thở phì phèo chịu nạn. Câu này nói về tâm lý tuy không phải là Phật pháp, nhưng chính tâm lý có thể gỡ những người có tâm lý đang bị rối lại rất hay.

Chư vị thấy rõ đây, Pháp Hộ-Niệm ứng dụng đầy đủ cả Phật pháp, thế gian pháp, tâm lý, triết lý, khoa học... Một người đang sợ, ở bên một người vững tâm, tự nhiên tâm của người sợ sẽ vững lên, không còn sợ nữa. Một người đang sợ sệt lại gặp một người cũng có tâm trạng sợ sệt nữa, thì làm cho họ càng sợ hơn. Một người tâm không an đi trong đêm tối, lại đi bên một người không an tâm nữa, thì hai người này không dễ gì đi qua được trong đêm tối đâu. Hai tâm trạng bất an gặp lại càng làm cho họ bất an hơn, vì hai người sợ sệt đang hù dọa nhau. Người này hù người kia, người kia hù người nọ, làm cho cả hai sợ hoảng kinh luôn! Còn một người tâm nhác yếu, nhưng gặp một người tâm lực vững vàng tới

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vui vẻ nắm tay cùng đi, tự nhiên họ thấy an tâm, không còn sợ sệt nữa. Đây là vấn đề tâm lý, chúng ta cũng có thể gọi là tâm tâm tương ứng nhau.

Khi đi hộ niệm, chính người hộ niệm có tâm ý vững vàng, thành khẩn muốn vãng sanh thì giúp cho người bệnh dễ vãng sanh hơn. Còn một người hộ niệm mà tâm ý chưa vững, hiếu kỳ, đi hộ niệm thử... thường thường làm cho tâm hồn của người bệnh chao đảo, phân vân, hay gọi là tâm tâm bất tương ứng.

Chính vì thế, nếu chúng ta nghiên cứu nhiều đạo lý khác nhau, đem những lý đạo đó khai thị cho người bệnh thì sẽ không hợp với con đường thẳng tắt vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Vì lý do này, mà chư Tổ thường dạy, hộ niệm cho người bệnh vãng sanh, chúng ta không nên khai thị này nọ. Chữ “Khai Thị” này có nghĩa là giảng giải nhiều đạo lý cao siêu cho người bệnh.

Còn chúng ta thường nói khai thị cho người bệnh, thì chữ “Khai Thị” này có nghĩa là: sự hướng dẫn, nhắc nhở, hóa giải những điều rối rắm của người bệnh ra, giải tỏa những sự khó khăn, vướng chấp của người bệnh đó. Còn lúc đó mà chúng ta đòi khai mở trí huệ, rồi chỉ Tâm thấy Tánh gì đó cho người bệnh, thì thường làm cho họ đã rối lại bị rối thêm. Nhiều người vì nghe pháp không kỹ, cho rằng ngài Tịnh Không dạy hộ niệm không cần khai thị gì cả. Đây là một sự hiểu lầm! Thực ra, có người hỏi Ngài rằng:

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- *Hộ niệm chúng ta có cần khai thị những đạo lý gì cao siêu không?*

Ngài trả lời:

- *Không có khai thị đạo lý gì cao siêu cả.*

Nghe pháp mà cắt trước, bỏ sau, nhiều khi chúng ta bị lầm lẫn. Chư Tổ thường dạy chúng ta dùng tâm lý khéo léo khuyên tấn, nhắc nhở, giúp người bệnh vững tin niệm Phật cầu vãng sanh. Dùng tâm lý khéo léo khuyên tấn, nhắc nhở... chính là sự khai thị cho người bệnh. Đừng nên đem những đạo lý cao diệu, lý luận siêu huyền nói với người bệnh mà làm cho họ bị rối. Nhiều người nghiên cứu qua loa, nghe pháp chưa trọn, vội vã nói rằng Hòa Thượng Tịnh-Không cấm khai thị khi hộ niệm, thành ra có nhiều cuộc hộ niệm rất lộn lộn, người hộ niệm cứ đến ngồi bên người bệnh niệm: “*A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật...*”, đến hết giờ đứng lên hỏi hướng công đức rồi ra về. Hộ niệm cách này, 100 người chưa chắc gì tìm ra được 1 người sau khi xả bỏ báo thân lưu lại tướng lành tốt đẹp.

Còn chúng ta hiểu rằng, khai thị là tìm cách giải tỏa những nỗi lo âu, nâng đỡ tâm lý của người bệnh lên, hóa giải những điều khó khăn, hướng dẫn họ buông bỏ những vướng chấp đi, giúp cho người ta nhiếp tâm niệm Phật cầu vãng sanh... thì cách khai thị này rất tốt, rất hữu hiệu giúp cho hàng phàm phu vượt thoát ách nạn của nghiệp chướng, vượt qua bệnh khổ mà vãng sanh Tịnh-Độ. Ở Việt Nam chúng ta, nhiều ban hộ niệm nhờ ứng dụng cách khai thị này mà xác

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

suất hộ niệm thành công có khi lên tới 90%. Nghĩa là, hộ niệm cho 100 người, thì có tới 90 người ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghĩ. Thật vô cùng vi diệu!

Cho nên, học đạo chúng ta cần phải nghiên cứu cẩn thận mới được, đừng nên xem lướt qua mà ứng dụng sai lệch, tạo nên nhiều hậu quả oan uổng. Ngày hôm qua chúng ta nói, *“Người hộ niệm cần phải nắm vững nhiều lý đạo cao siêu để khai thị cho người bệnh sớm khai ngộ”*, thì ai cũng thấy điều này không đúng. Người đang tỉnh táo như thế này, được nghe pháp nhiều lần, được giảng lên giảng xuống, giảng ra giảng vô, giảng tới giảng lui suốt đời, nhưng nhiều khi không khai ngộ nổi, thì làm sao một người bệnh đang nằm chèo queo, khổ sở vô cùng, nhức đầu như búa bổ, thân mình đau đớn như cắt mà có thể khai ngộ được? Bên cạnh đó oán thân trái chủ báo hại, nghiệp chướng đang hiện hành bức bách... có cơ duyên nào giúp cho họ tỉnh táo để khai ngộ đây?

Vì thế, tu hành cần phải khế hợp với căn tánh mới được thành tựu. Hộ niệm cho người phàm phu hoàn toàn khác với đến niệm Phật chia phước trước một vị thượng căn thượng trí đi vãng sanh. Hộ niệm cho một người Phật tử hạ căn hoàn toàn khác với sự trợ duyên cho một vị chân chánh tu hành đã chứng quả. Hộ niệm cho một đồng tu nghiệp sâu trí độn hoặc hoàn toàn khác với niệm Phật tiền đưa một vị Bồ-Tát đã *“Nhất-Tâm bất-Loạn”*, đã vững vàng tự chủ lấy đường về Tây-Phương Cực-Lạc.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Có nhiều người nêu ý kiến rằng, tu hành chỉ cần trở về với Chơn-Tâm thì “Minh Tâm Kiến Tánh, Kiến Tánh Thành Phật”, chứ cần gì phải phải hộ niệm để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc? Cần gì phải chờ đến chết mới được vãng sanh thành đạo? Ngài Tịnh Không trả lời:

- Chư vị giỏi quá thì cứ ở đây mà khai ngộ để “Minh Tâm Kiến Tánh, Kiến Tánh Thành Phật”. Còn tôi dở quá, ở đây muốn khai hoài mà khai không được. Thôi thì, tôi thành tâm niệm Phật, nhờ A-Di-Đà Phật tiếp độ đưa về Tây-Phương Cực-Lạc, rồi nhờ Ngài khai giùm cho tôi, một đời bất thoái thành Phật vậy.

Xin thưa với chư vị, vãng sanh về Tịnh-Độ là dùng Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ mà một đời này chúng ta được đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Về tới Tây-Phương Cực-Lạc rồi, không khai cũng phải khai, không ngộ cũng phải ngộ, không thành đạo cũng phải thành đạo, không biết lý đạo cao siêu cũng phải biết lý đạo cao siêu. Thực ra, về được Tây-Phương Cực-Lạc rồi thì một đời viên thành Phật Đạo. Thành đạo rồi thì còn lý đạo gì nữa mà ở đây lo tìm với kiếm, mà lý với luận?...

Hiểu được như vậy, xin chư vị tin tưởng vững vàng, quyết lòng đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc bằng cái tâm chí thành chí kính, để một đời này thành tựu đạo quả, thoát khỏi thân phận phàm phu nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 067)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 29, vấn đề 31: **Đối với oán thân trái chủ, người hộ niệm phải làm gì?**

31(a): Có năng lực chế ngự oan gia trái chủ khiến họ không thể đến gần người bệnh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Nhiều người quan niệm rằng, hộ niệm cần phải có một năng lực đặc biệt để xử trị oán thân trái chủ mới được. Họ thường cho rằng oán thân trái chủ là loài ma quỷ, cần phải xử trị xứng đáng. Xin thưa, điều này không đúng lắm đâu.

Người hộ niệm luôn luôn phải lấy lòng thành khẩn của mình ra để điều giải với chư vị oán thân trái chủ mới tốt, không nên dùng cái năng lực gì của mình để chế ngự họ. Có người đã dùng cái năng lực gì đặc biệt để giải quyết nạn oán thân trái chủ, thì đó là cách hành xử riêng của họ, còn chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông chúng ta không cho phép làm chuyện này, thì xin chư vị đừng nên sơ suất. Ngay cả những trường hợp đơn giản, như có ban hộ niệm áp dụng phương thức, là gọi 10 người, 20 người hợp sức cùng nắm tay, nắm chân, giữ chặt người bệnh đang bị oán thân trái chủ nhập thân, rồi niệm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Phật như hét vào mặt, khoảng chừng 10-20 phút sau thì cái vị nhập thân đó cũng đành phải bỏ chạy luôn!... Xin thưa với chư vị, những hành động này cũng không tốt! Làm như vậy có tính cưỡng bức, đàn áp họ, khiến họ tạm thời rút lui đó thôi...

Nhiều người có pháp thuật gì đó, dùng gậy gộc đánh đập vào thân thể người bệnh để trừ tà đuổi ma. Thân xác người bệnh thì chịu đòn, nhưng kèm theo họ đã dùng Chú lực gì đó đánh vào các vị oán thân trái chủ, bắt ép họ phải xuất ra... Điều này cũng không tốt!... Tất cả những hành động này đều gây nên sự oán hờn với pháp giới chúng sanh, đưa đến quả báo không hay về sau.

Đàn áp, đánh đập chúng sanh là hành động bất công, thiếu từ bi! Lúc mình còn mạnh khỏe thì họ không làm gì được. Đúng đấy. Nhưng đến lúc thể lực mình yếu rồi, thì những mối căm thù về sự bức hại này họ sẽ bắt mình đền trả song phẳng và còn phải trả cả lời nữa đấy. Nhân-Quả, Quả-Nhân là điều công bằng, khó bề trốn chạy, thật không tốt lắm đâu. Mong chư vị nhớ cho.

Cho nên, tốt nhất là đối với oán thân trái chủ chúng ta phải có tâm kính cẩn, thương xót họ. Hãy chân thành điều giải, kêu gọi họ hãy buông xả oán thù, cùng phát tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, mong trong cơ hội này họ ngộ ra đường đạo mà niệm Phật vãng sanh. Có rất nhiều trường hợp chư vị trong pháp giới ngộ đạo, họ niệm Phật và vãng sanh trước mình.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Một vị mới vừa trước đó chúng ta cho là ma, là quỷ... nhưng khi giác ngộ, niệm Phật họ vãng sanh, họ liền thành Bồ-Tát. Như vậy, xin chư vị nghĩ thử: Đây là Ma Quỷ? Đây là Phật Bồ-Tát? Ma-Phật, Phật-Ma ở tại tâm này. Khi mê thì chúng sanh làm Ma, làm Quỷ. Khi ngộ thì Ma-Quỷ và chúng sanh cùng thành Phật. Như vậy rõ ràng không ai là Ma, là Quỷ cả, chỉ có tâm này đối xử không đúng chánh pháp mà tạo nên những mối oan nghiệt truyền kiếp không hóa giải được đó thôi. Mong chư vị hiểu được lý đạo này mà không được cho các vị đó là Ma Quỷ nữa nhé. Hãy chân thành dùng trí huệ và lòng từ bi cảm hóa nhau, khuyên nhau bỏ tình chấp ra, buông thù hận xuống, cùng nhau niệm Phật đi làm Phật mới tốt.

Xin nhắc lại, hộ niệm luôn luôn có sự liên hệ với chư vị oán thân trái chủ của người bệnh, nhưng chúng ta không được quyền đánh giá họ là Ma là Quỷ. Phải kính trọng họ, thương xót họ, cảm thông những tâm trạng khổ đau mà suốt những năm tháng qua họ phải chịu đựng. Cái nạn khổ này do chính người bệnh trong lúc mê mờ đã tạo ra cho họ. Biết vậy, chúng ta phải lấy lẽ công bình ra xử sự với nhau mới đúng chánh pháp. Một là yêu cầu người bệnh phải thành tâm sám hối tội chướng; Hai là nương vào cái tâm kiệt thành sám hối của người bệnh mà ta khuyên chư vị oán thân trái chủ cảm thông, buông bỏ oán thù cùng nhau niệm Phật, cùng về Tây-Phương Cực-Lạc, cùng thoát ly sanh tử luân hồi, cùng nhau thành đạo, cùng hưởng an vui cực lạc.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Mong chư vị nên nhớ cho, người hộ niệm lấy lòng thành khuyên giải, người bệnh lấy lòng thành sám hối, gia đình cũng lấy lòng thành khấn nguyện, chính lòng chân thành này sẽ cảm ứng với đại nguyện của Đức A-Di-Đà. Một khi được cảm ứng đạo giao, thì được Phật lực gia trì, được chư Long-Thần Hộ-Pháp đến bảo vệ, giúp đỡ nhờ đó mà người bệnh được an ổn, chư vị oán thân trái chủ cũng được lợi lạc.

Cũng xin nhắc nhở rằng, muốn cuối đời mình được sự gia trì bảo vệ này, mong chư vị chú ý đừng nên dùng những chất ngũ tân, như: hành, tỏi, hẹ, nén, kiệu, ba-rô... Những người dùng các chất này thì cuối cùng khó hưởng được sự gia trì bảo vệ chư vị Long-Thần Hộ-Pháp. Khi phải đối đầu với những oán nạn thuộc về oán thân trái chủ, mà không được chư vị Long-Thần Hộ-Pháp giúp đỡ, thì khó mà vượt thoát ách nạn vậy. Ban hộ niệm luôn luôn thành tâm điều giải, nhưng nếu oán nạn quá nặng nề, thì sự điều giải không phải lúc nào cũng được thành công đâu, ách nạn cuối cùng vẫn phải do người bệnh tự nhận lãnh lấy.

Chính vì vậy mà trong Pháp Hộ-Niệm có điều cấm kỵ ăn ngũ tân, mục đích là giúp cho chính mỗi người chúng ta cuối đời tránh được nhiều ách nạn, hoặc gặp phải ách nạn rồi cũng có cơ hội giải nạn. Vì sự lợi ích to lớn này, mong chư vị không nên tham tiếc chi mấy món ăn tanh hôi này mà bị thiệt hại quá lớn về sau.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

31(b): Thành tâm điều giải và khuyên người bệnh phải kiệt thành sám hối lỗi lầm thì mới có thể hóa giải nạn oán thân trái chủ được.

Đúng không? – **[Đúng]**. Người bệnh phải kiệt thành sám hối lỗi lầm là điểm chính yếu để sự điều giải nạn oán thân trái chủ được thành công. Người nào tự cho mình là hiền lành, không từng làm nên tội chướng, không chịu thành tâm sám hối lỗi lầm, thì thôi chịu thua, không thể nào điều giải oán nạn cho họ được. Cuộc hộ niệm đến đây coi như thất bại, dù ban hộ niệm có cố gắng cũng khó tìm được một tia sáng thành công.

Vì thế, mong chư vị phải nhớ là sẵn sàng sám hối, thành tâm sám hối tội chướng. Ví dụ, như ngày hôm nay công phu niệm Phật, cuối cùng chúng ta cùng nhau đọc lời: “*Nguyện đem công đức này hồi hướng cho lịch đại kiếp số oán thân trái chủ...*”, đây là chúng ta sám hối đấy. Phải thành tâm sám hối mới được. Đừng bao giờ nghĩ rằng mình không làm nên lỗi lầm. Đừng bao giờ nghĩ rằng mình không làm nên điều ác nhé. Mỗi người chúng ta, vô tình hay cố ý, đã từng gây rất nhiều ác nghiệp rồi đấy. Ăn thịt chúng sanh, giết hại chúng sanh, đi đường đạp kiến, lái xe làm sao tránh khỏi cán chết chúng sanh, v.v... Nhiều lắm, nhiều lắm... kể không hết đâu. Chúng sanh mê mờ, họ không phải là hàng giác ngộ, họ đâu có sáng suốt phân tích phải trái thiệt hư, hễ làm hại họ thì họ tìm cách trả thù. Những loài vật nhỏ nhỏ thì lực trả thù yếu đuối, nhưng hàng tỉ chúng sanh hợp lại sẽ trở thành một mối

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chương nạn không dễ dàng giải quyết, còn những loài vật lớn thì thường có tâm trả thù mạnh hơn, càng lớn càng mạnh, càng lớn càng độc. Xin chư vị phải có tâm kiệt thành sám hối mới tốt vậy.

Người hộ niệm muốn điều giải oán thân trái chủ luôn luôn phải cần đến điều kiện là người bệnh phải thành tâm sám hối lỗi lầm. Người bệnh nói lên được lời sám hối là khởi duyên cho người hộ niệm điều giải. Người bệnh phải thành tâm sám hối, phải nhận lấy những điều sai lầm của chính mình, và tha thiết niệm Phật quyết lòng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc để có năng lực cứu độ chúng sanh. Nếu người bệnh có tâm chí thiết, kiệt thành sám hối thì sự điều giải có được sự cảm ứng rất tốt. Ngược lại, nhiều người miệng thì nói sám hối, nhưng trong lòng miễn cưỡng, không thành thực thì cuộc điều giải bị trở ngại. Xin lưu ý vấn đề này.

Mong chư vị nhớ cho là phải thành tâm khuyển nhủ. Trước khi điều giải cần khuyển người bệnh thành tâm sám hối. Cần giải thích cho người bệnh biết rằng, chính Bác, chính Cụ đã sơ ý nhiều lần làm điều sai lầm, náo loạn hay sát hại chúng sanh đưa đến bây giờ gặp lấy chuyện khó khăn này. Đây là vấn đề nhân quả của chính mình, xin đừng than trời trách đất mà hãy thành tâm sám hối mới có thể hóa gỡ ra được. Nhờ người bệnh biết thành tâm sám hối mà người hộ niệm có thể điều giải giúp cho họ vượt qua ách nạn của oán thân trái chủ vậy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

31(c): Có tâm kính cẩn, từ bi, thương xót, cầu mong cho họ cùng được giải thoát.

Đúng không? – **[Đúng]**. Người hộ niệm luôn luôn phải nhớ đến cái tâm này. Có nhiều người nói rằng, đi hộ niệm thì chúng ta phải giải nạn cho người bệnh, mà giải nạn cho người bệnh thì gây sự với các vị oán thân trái chủ, sau cùng các vị oán thân trái chủ đó sẽ tìm cách hãm hại người hộ niệm để trả thù. Vì nghĩ vậy nên nhiều người không dám đi hộ niệm. Thật là một ý nghĩ vô cùng sai lầm! Mình không dám đi hộ niệm giúp cho người khác, thì sau cùng cũng không có ai dám đến hộ niệm giúp cho mình. Mình sợ oán thân trái chủ của người bệnh hại mình, thì sau cùng mình tự trói tay cho oán thân trái chủ của mình hãm hại mình còn thê thảm hơn nữa!

Thực ra, hộ niệm là tạo công đức, tạo phước lành, giúp cho cả người bệnh và chư vị trong pháp giới hữu duyên cùng thoát nạn, chứ đâu phải gây oán thù với ai. Người hộ niệm có cái tâm kính cẩn, từ bi, thương xót oán thân trái chủ. Ta thương xót họ mà khuyên nhủ, ta kính cẩn họ mà niệm Phật, ta muốn họ được giải thoát mà điều giải. Một người dù có xấu ác như thế nào đi nữa, nhưng ta đem cái tâm từ bi, thương xót, kính cẩn họ, nói gọn hơn là ta dùng cái tâm tốt đối xử với họ, thì nhất định họ sẽ cảm kích, biết ơn, chứ sao lại nghĩ họ căm thù người hộ niệm. Nếu có sự thù hằn xảy ra, chỉ vì người hộ niệm không làm đúng chánh pháp đó thôi, ví dụ như dùng bạo lực đối xử với họ. Đã dùng cái năng lực bất

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chánh gì đó mà đàn áp, chế ngự, đánh đập họ hoặc nói những lời trịnh thượng sai lầm mà gây nên xích mích. Người hộ niệm tạo nhân bất thiện, thì đương nhiên tương lai nhận lấy quả báo bất thiện vậy thôi. Trường hợp này cũng không khác như ở thế gian, những người có tâm không thiện lương, đi đến đâu cũng thường gây chuyện lộn xộn đến đó. Gây nhân nào gặt quả đó, chính họ phải nhận nhiều điều lộn xộn phiền não, tránh sao cho khỏi ách nạn. Còn người hộ niệm không phải là hạng người đấu tranh với chúng sanh, mà chúng ta kính cẩn họ, thương yêu họ, thấy hoàn cảnh đau khổ của họ mà tìm cách giải cứu họ, rõ ràng là chúng ta đến giúp họ chứ không phải đến đấu tranh với họ. Xin chư vị nhớ cho rõ điều này để việc làm đạo của chúng ta không bị trở ngại.

Mong những người hộ niệm đâu đâu cũng nhớ lấy những điểm căn bản này, đừng nên sơ ý phạm phải. Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh. Người học Phật hãy giúp cho cái Phật tánh của chúng sanh có cơ duyên khai mở, thành tựu. Pháp Môn Niệm-Phật Vãng-Sanh là pháp thẳng tắt chuyển cảnh giới phàm phu này thành cảnh giới Phật bằng cách niệm câu A-Di-Đà Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Chúng ta hãy cố gắng giúp cho chúng sanh trong pháp giới hữu duyên ngộ ra con đường Niệm Phật Thành Phật. Một phút trước mê mờ, chấp trước, sân giận, căm thù... họ là người ác phải chịu quả báo đọa lạc khổ đau. Một phút sau ngộ ra, quyết tâm niệm Phật, họ vãng sanh thành Phật. Liệng tính ác xuống thì tâm từ bi

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ứng hiện. Liệng cái tập khí mê mờ ra, niệm câu A-Di-Đà Phật hộ trở về Chân-Tâm Tự-Tánh giác ngộ.

Một người trong nhiều đời nhiều kiếp mê muội làm chuyện sai lầm, nghiệp chướng ứng hiện thành quả báo khổ đau trên giường bệnh. Nếu họ tiếp tục mê mờ, bám lấy cảnh khổ mà sống, lặn xả vào chuyện đấu tranh ganh tị, thì họ sẽ thành ma, thành quỷ, thành những gì tương ứng với cái tâm mê mờ đó trong tam đồ ác đạo, tương lai họ thành những loài mà tất cả mọi người đều ghê sợ, lánh xa. Nếu người bệnh đó giờ đây thành tâm sám hối tội chướng, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, họ liệng tất cả những sai lầm xuống, họ đi về Tây-Phương Cực-Lạc, người bệnh phạm phu tội chướng sâu nặng này sẽ chuyển được thân phận phạm phu thành Bồ-Tát, thành Phật.

Hiểu được đạo lý này, xin đừng vội vã đánh giá ai là ma là quỷ nữa. Chúng ta hãy quyết lòng buông những điều xấu ra, thành tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Hôm nay chính ta là một phạm phu, nhưng tương lai là một vị Bồ-Tát, một vị Phật vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 068)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Chúng ta nói về Pháp Hộ-Niệm mãi mà sao nói cũng chưa hết. Gần 20 năm qua Diệu Âm luôn nói đến hộ niệm, mà nay vẫn còn có chuyện muốn nói thêm. Riêng tập sách này, nếu chư vị có thời giờ hãy cố gắng xem qua, hy vọng rằng chư vị sẽ thấy được nhiều điều vi diệu trong phương pháp cứu độ chúng sanh này. Pháp Hộ-Niệm này hay lắm đấy!... Chỉ hai chữ “Hộ Niệm” này mà hàng phàm phu như chúng ta, người nào nắm vững được, thì cơ hội chính mình vắng sanh có ngay trong một đời này đấy chư vị, không phải tiếp tục chịu luân hồi nhiều đời nhiều kiếp nữa đâu.

Hôm nay xin chư vị mở trang 29. **Câu 32: Cách niệm Phật trong buổi hộ niệm như thế nào?**

Từng điểm từng điểm trong tập sách nhỏ này nêu lên những vấn đề khá rõ ràng, khá chi tiết.

32(a): Phải niệm Phật thầm trong tâm và quán tưởng đến Phật phóng quang tiếp dẫn.

Đúng hay sai? – [Sai]. Sai lắm! Điểm sai thứ nhất là niệm Phật thầm trong tâm. Ở từ xa, chư vị có thể công phu

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm Phật, niệm thầm trong tâm hay niệm ra tiếng tùy ý, rồi hồi hướng công đức để gieo duyên cho người bệnh thì được. Còn ở trước người bệnh, chúng ta hộ niệm thì nên niệm ra tiếng và niệm rõ ràng để người bệnh nghe mà niệm theo, đừng nên niệm thầm, niệm nhura nhura.

Niệm “A.. Di.. Đà.. Phật..” rõ ràng từng tiếng là tốt nhất. Niệm theo âm điệu cũng không hay lắm, chỉ trừ trường hợp đặc biệt người bệnh thích niệm theo âm điệu. Ví dụ như ở đây trong thời khóa chúng ta niệm theo âm điệu 4 câu 4 chữ này, nhưng khi hộ niệm dùng âm điệu này cũng không phải là tối ưu đâu. Niệm “A.. Di.. Đà.. Phật..” rõ ràng là hay nhất. Xin nhớ, là nhiều lúc người bệnh quá mệt, niệm theo âm điệu thì âm thanh trầm bổng không được rõ ràng, tiếng “A.. Di.. Đà.. Phật..” có thể biến thành một âm thanh khác, làm cho người bệnh khó có thể nhiếp tâm. Nói tóm lại, đối với người bệnh đang bị mệt mỏi, tiếng niệm nhura nhura theo âm điệu không được tốt lắm. Nên niệm nguyên chất từng tiếng rõ ràng thì tốt hơn.

Điểm thứ 2 là quán tưởng đến Phật phóng quang tiếp dẫn. Xin thưa với chư vị, người căn tánh cao, đang tỉnh táo có thể quán tưởng được, còn đối với một người phàm phu đang bị bệnh khổ bức bách, mà xúi họ quán tưởng thì thường dễ rơi vào những cảnh giới hư huyền sai lầm!... Hãy khuyên họ nhớ A-Di-Đà Phật, nhìn tượng A-Di-Đà Phật, thành tâm niệm danh hiệu A-Di-Đà Phật, cầu Ngài đến tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc thì thực tế hơn. Quán tưởng có thể hợp với

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người thượng căn, còn đại chúng trong thời này hầu hết là hạ căn phàm phu, không hợp với pháp quán tưởng. Ngay cả niệm Phật vãng sanh là pháp môn tu dễ nhất, nếu có lòng thành tâm tín căn thì thường được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ, nhưng chư Tổ vẫn khuyến nhắc rằng, tu hành trong thời mạt pháp này không nên dùng pháp “Quán-Tướng Niệm-Phật”. “Quán-Tướng Niệm-Phật” là dùng tâm quán chiếu lấy cảnh giới Phật. Hàng phàm phu trí huệ mê mờ, thấp kém, nếu thô tháo quán tưởng dễ biến thành vọng tưởng sai lầm, chiêu cảm đến vọng cảnh hư huyền, chuốc lấy điều nguy hại không tốt.

Chư Tổ còn khuyến cáo rằng, hàng phàm phu trong thời mạt pháp này không nên dùng đến pháp “Thực-Tướng Niệm-Phật”. “Thực-Tướng Niệm-Phật” là gì? Dùng Tự-Tánh niệm Phật, niệm thẳng Chơn-Tâm. Đây là cách hành trì đi thẳng vào lý đạo tối thượng duy tâm, chỉ dành cho hàng Đại Bồ-Tát đã khai ngộ Chơn Tánh mới thực hiện được, hoàn toàn không thích hợp với hàng phàm phu. Xin chư vị chớ nên mơ cầu đến.

Trong kinh Quán-Vô-Lượng Thọ có tất cả 16 phép quán tưởng, thì 15 pháp quán đầu chư Tổ khuyến người phàm phu hạ căn chớ nên kinh suất ứng dụng, vì những pháp quán tưởng này quá cao, chỉ thích hợp với hàng thượng căn trí sáng, chứ không thích hợp với hàng phàm phu sơ cơ nghiệp nặng như chúng ta. Chỉ có pháp thứ 16, là pháp cuối cùng Phật dạy “Trì-Danh Niệm Phật” mới hợp với đại chúng. Pháp

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

“Trì-Danh Niệm-Phật” dễ tu, hàng phàm phu thực hiện vẫn được thành tựu đạo quả.

Cho nên, chính pháp “Trì-Danh Niệm-Phật” là viên mãn nhất, vi diệu nhất, rộng độ chúng sanh. Chính vì thế mà kinh A-Di-Đà, kinh Vô-Lượng-Thọ Phật chuyên dạy về “Trì-Danh Niệm-Phật”. Pháp “Trì-Danh Niệm-Phật” là mở lời niệm danh hiệu A-Di-Đà Phật. Nhiếp tâm vào danh hiệu Phật mà niệm gọi là Trì-Danh. Thêm vào đó, chăm chú nhìn hình tượng mà niệm, gọi là “Quán-Tượng Niệm-Phật”. Trong thời này chư Tổ thường khuyên nhắc chúng ta chỉ cần Quán-Tượng và Trì-Danh là đủ.

Chúng ta ở đây đang áp dụng đầy đủ cả hai pháp: “Quán-Tượng Niệm-Phật” và “Trì-Danh Niệm-Phật”. Về Quán-Tượng thì bên trái cũng có hình ảnh Phật, bên phải cũng có hình ảnh Phật, bên trước cũng có hình ảnh Phật, bên sau cũng có hình ảnh Phật, đi về hướng nào chúng ta cũng nhìn thấy hình tượng Phật. Còn Trì-Danh thì đã quá rõ ràng, chúng ta cất lời niệm câu A-Di-Đà Phật liên tục trong suốt thời khóa, ngày này qua ngày nọ.

Trong thời mật pháp này chư Tổ chỉ khuyên dùng hai pháp, một là nhìn hình tượng Phật, hai là cất tiếng niệm câu A-Di-Đà Phật. Sau cùng đến ngày xả bỏ báo thân, chúng ta cũng nhìn hình tượng Phật và niệm Phật cầu vãng sanh, lòng chí thành tất được cảm ứng, ta được A-Di-Đà Phật lai nghinh tiếp dẫn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì chắc chắn một đời viên mãn thành tựu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đạo quả. Chư Tổ Tịnh-Độ Tông đều dạy, chỉ cần “Trì-Danh”, không cần “Quán-Tượng”, cũng sanh “Thật-Tượng”. Hay nói rõ hơn, chỉ cần thành tâm niệm Phật thì hoàn thành tất cả các pháp cao diệu như Quán-Tượng và Thực-Tượng, một đời này đạt được sự thành tựu viên mãn. Như vậy, phương pháp “Trì-Danh Niệm-Phật” là vi diệu nhất được chư Phật và chư Tổ tuyên dương, vừa hợp căn nhất, vừa dễ tu nhất trong thời mạt pháp này, nhất là đối với hàng phàm phu như chúng ta.

Chính vì thế, Pháp Hộ-Niệm đã ứng dụng thẳng pháp Trì-Danh và Quán-Tượng để hộ niệm cho người bệnh. Người hộ niệm là phàm phu, người bệnh cũng là phàm phu, phàm phu thì căn tánh thô thiển, không thể dùng tâm thô mà quán chiếu đến cảnh diệu được. Nếu sơ ý hướng dẫn người bệnh thực hiện các pháp quán chiếu rất dễ tạo ra vọng tưởng sai lầm. Vọng tưởng thì ứng với vọng cảnh, đây là cái bẫy tặc hại, làm cho người bệnh bị vương nạn.

Cho nên, khi hộ niệm ta chỉ nên thành tâm cầu Phật gia trì, thành tâm cầu Bồ-Tát gia hộ. Khuyến người bệnh thành tâm phát lồ sám hối tội chướng, thành tâm niệm A-Di-Đà Phật, cầu A-Di-Đà Phật lai nghinh tiếp độ. Người bệnh thành tâm làm được vậy thì họ vãng sanh.

32(b): Niệm “A-Di-Đà Phật” hoặc “Nam Mô A-Di-Đà Phật” ra tiếng để người bệnh nghe và niệm theo.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đấy. Ở trên nói niệm thầm không đúng với Pháp Hộ-Niệm, còn câu này để

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

trả lời cho câu trên. Người hộ niệm đến trước người bệnh niệm ra tiếng. Có hai cách niệm: Một là niệm 4 chữ “*A-Di-Đà Phật*”; Hai là niệm 6 chữ “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*”.

Hai cách đều có tác dụng tốt. Ngài Tịnh-Không thì khuyên nên niệm 4 chữ “*A-Di-Đà Phật*” là tốt nhất, và Ngài nói đây là cách niệm chuẩn.

Tuy nhiên có nhiều người suốt đời đã niệm 6 chữ “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” đến nhập tâm rồi, thì người hộ niệm cũng nên niệm “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” để người bệnh được dễ dàng nhiếp tâm mà vắng sanh. Ngoài 4 chữ và 6 chữ, xin đừng niệm những cách khác. Ví dụ, như có nhiều người niệm “*Nam Mô Phật*”. Cách niệm này Hòa Thượng Tịnh Không không cho phép, chư Tổ cũng không có vị nào tuyên dương điều này. Có nhiều người niệm “*Mô Phật*”, thì ngài Tịnh Không cứng rắn la rầy...

Niệm Phật phải niệm trọn danh hiệu “*A-Di-Đà Phật*”, vừa đúng pháp vừa cung kính. Niệm “*Mô Phật*” vừa không đúng pháp, vừa không có tâm cung kính. Xin chư vị nhớ cho điều này. Ở Việt Nam có nơi người ta niệm “*Mô Chi Phật*”, lại càng sai. Không biết tiếng “Chi” ở đâu lại lọt vào đây, nghe qua giống như có một vị Phật với danh hiệu là “Phật Mô-Chi” vậy.

Có người hộ niệm bằng cách niệm trọn cả câu xưng tán: “*Nam Mô Tây-Phương Cực-Lạc Thế Giới, Đại Từ Đại Bi Tiếp Dẫn Đạo Sư A-Di-Đà Phật*”. Âm thanh nghe qua thì rất trang nghiêm, đầy đủ ý nghĩa, nhưng câu này không phải là

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

danh hiệu của Phật A-Di-Đà. Chúng ta có thể dùng câu này đọc một lần để khởi đầu cho một buổi hộ niệm thì được, còn dùng cả câu này để niệm liên tục cho người bệnh niệm theo thì không đúng pháp. Niệm như vậy thì người bệnh không thể nhiếp tâm, sẽ quên lên quên xuống, nhất định sẽ bị rối loạn. Mong chư vị chú ý không nên quá dài dòng mà làm cho cuộc hộ niệm bị thất bại.

Niệm “A-Di-Đà Phật” là tối ưu trong Pháp Hộ-Niệm. Những người nào đã niệm thuần thục sáu chữ “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*”, họ nhiếp tâm vào 6 chữ rồi, nhất là họ đã yêu cầu niệm 6 chữ, thì chúng ta có thể niệm “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” là đủ. Ngoài ra, không được niệm “*Mô Phật*”, không được niệm “*Nam Mô Phật*”, không được niệm “*Mô Chi Phật*”. Còn những câu có tính xung tán quá dài có thể niệm một lần để mở đầu cuộc hộ niệm thì được, chứ không thể dùng để hộ niệm.

Cũng có người khi nghe Hòa Thượng Tịnh Không dạy rằng, niệm 4 chữ là tốt nhất, là chuẩn nhất, thì liền áp dụng một cách cứng rắn, dù cho người bệnh đã quen với cách niệm 6 chữ, chỉ nhiếp tâm được với 6 chữ, và đã yêu cầu ban hộ niệm niệm 6 chữ. Làm vậy cũng gây khó khăn, tạo phiền não cho họ. Nói chung, niệm được 4 chữ thì quá tốt, tuy nhiên còn tùy theo người bệnh mà chúng ta uyển chuyển giữa hai cách 4 chữ và 6 chữ. Ngoài hai cách này, xin đừng niệm cách nào khác mà sai lạc với Pháp Hộ-Niệm, không tạo được kết quả tốt, mà còn bị chư Tổ la rầy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

32(c): Nên niệm Phật theo cách mà người bệnh ưa thích hay thường niệm để họ dễ được cảm ứng.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Như chúng ta vừa mới bàn phía trên, một người quen niệm Nam Mô A-Di-Đà Phật, họ đã nhiếp tâm vào 6 chữ hồng danh, thì người hộ niệm hãy nương theo cách thường niệm của họ mà hộ niệm với 6 chữ hồng danh để họ vui vẻ, tiếp tục nhiếp tâm là điều tốt. Nếu ép buộc người ta phải chuyển qua niệm 4 chữ A-Dà-Đà Phật, có thể làm cho họ không được vui lòng, không nhiếp tâm được, hoặc tệ hại hơn, có thể sinh ra phiền não mà khó vãng sanh.

Còn những câu “*Nam Mô Phật*”, “*Mô Phật*”, “*Mô Chi Phật*” không phải là câu Phật hiệu của đức A-Di-Đà. Người không niệm chính xác danh hiệu Phật thì làm sao có thể tu Pháp Môn Niệm-Phật được? Người thật sự muốn vãng sanh thì phải chí thành chí kính niệm rõ ràng danh hiệu “*A-Di-Đà Phật*” cầu vãng sanh mới có cảm ứng. Hàng phàm phu nghiệp nặng trí mê mà phát tâm lợt lạt, không thành khẩn, niệm qua loa, không đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh... thì làm sao có được thành tựu? Xin chư vị nhớ cho, nếu là hàng thượng căn thượng trí, các Ngài có thể dùng “*Tâm*” mà niệm, dùng “*Biểu Pháp*” mà niệm. Những cách niệm cao siêu của quý Ngài chúng ta không đủ khả năng hiểu thấu đâu. Còn hàng phàm phu thì chỉ nên ứng dụng được pháp “*Trì-Danh Niệm-Phật*” mới sinh diệu dụng, không thích hợp với các pháp “*Quán-Tướng Niệm Phật*” và “*Thực-Tướng Niệm-Phật*”. Đã “*Trì-Danh*” thì phải trì cho trọn vẹn danh hiệu Phật mới có

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tác dụng, không thể niệm tắt, niệm nửa vời, niệm lệch lạc mà có thể gọi là chí thành cung kính được. Trong kinh Pháp-Hoa, Phật nói, có người trong đời kiếp quá khứ chỉ niệm một tiếng “Phật” thôi, vô tình đã trở thành hạt giống kim cang bất hoại, sau cùng cũng được lợi lạc. Nhưng xin chư vị nhớ cho, đó chỉ là sự kết duyên về Phật pháp cho đời kiếp nào đó trong tương lai, chứ không phải là sự thành tựu trong một đời này. Còn chúng ta là quyết một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc để thành đạo, chứ không muốn tu để kết một chút duyên lành, hầu hưởng được một sự lợi lạc nào đó trong vô lượng kiếp về sau. Chú ý thật kỹ nhé. Chư vị có đồng ý không?

32(d): Nếu người bệnh không đòi hỏi cách niệm nào đặc biệt, thì nên niệm 4 chữ “A.. Di.. Đà.. Phật” theo trung đạo, nghĩa là không quá nhanh, không quá chậm.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Gặp trường hợp này là cơ hội tốt cho người hộ niệm chủ động được cách niệm Phật hộ niệm rồi đấy. Chúng ta hỏi người bệnh:

- *Hỏi giờ bác niệm Phật như thế nào?*

- *Niệm như thế nào tôi cũng hoan hỷ cả.*

Người bệnh không chấp vào cách niệm nào một cách cứng nhắc, sẽ tạo nhiều thuận lợi về sự hộ niệm cho chính họ. Gặp trường hợp này, người hộ niệm nên niệm 4 chữ “A.. Di.. Đà.. Phật”, rõ ràng, minh bạch, sẽ có tác dụng tốt nhất. Đến lúc lâm chung niệm 4 chữ “A.. Di.. Đà.. Phật” sẽ vững vàng hơn. Nhiều người đến giai đoạn lâm chung, mệt quá, nhiều

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

khi 4 chữ “*A-Di-Đà Phật*” mà niệm không nổi, đừng nói chỉ đến 6 chữ. Nhiều người quen niệm 6 chữ, đến lúc sắp ra đi, 6 chữ hồng danh phải chia làm 3 đoạn để niệm: “*Nam-Mô... (thở hê... hê... hê...), A-Di... (thở hê... hê... hê...)*...”, rồi quên mất tiếng “*Đà-Phật...*”!...

Vì thế, niệm được 4 chữ rất tốt, ngắn gọn, dễ niệm, dễ nhiếp tâm, cảm ứng mạnh. Ngày mai chúng ta sẽ giảng nghĩa tác dụng giữa 4 chữ và 6 chữ hồng danh rõ ràng hơn. Tổng quát, 4 chữ “*A-Di-Đà Phật*” thật sự là để đi thẳng vào Tự-Tánh của mình đây, còn 6 chữ “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” là có năng có sở, có người có ta. Chư Tổ nói, người nào không còn lẽ mề nữa, không còn năng sở nữa, thì hãy niệm “*A-Di-Đà Phật*” để nhập thẳng vào Tự-Tánh Di-Đà. Còn niệm “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” là vẫn còn cách một khoảng xa, nghĩa là vẫn còn là: “*Con đứng ở đây, xin niệm Ngài ở kia*”. Còn khi chúng ta niệm “*A-Di-Đà Phật*” thì nên biết rằng Chân-Tâm Tự-Tánh của ta cũng là A-Di-Đà Phật. Hãy nhiếp tâm niệm thẳng Chân-Tâm Tự-Tánh của mình, để Chơn-Tâm ứng hiện, hòa với Chơn-Tâm của chư Phật mà dễ được cảm ứng đạo giao, dễ được vãng sanh về cảnh Tịnh-Độ của chư Phật.

Mong cho chư vị phát tâm vững vàng, cùng nhau hộ niệm giúp người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 069)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 29, chúng ta tiếp tục câu 32(d):
Nếu người bệnh không đòi hỏi cách niệm nào đặc biệt, thì nên niệm 4 chữ “A-Di-Đà Phật” theo trung đạo, nghĩa là không quá nhanh hoặc quá chậm.

Niệm “A-Di-Đà Phật” là cách niệm chuẩn, rất tốt trong Pháp Hộ-Niệm. Có người cho rằng niệm “A-Di-Đà Phật” là không được tôn kính. Xin thưa, nếu người nào thường niệm “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” quen rồi, thì chúng ta niệm “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” để hộ niệm cho họ cũng được. Còn người nào quen niệm 4 chữ “A-Di-Đà Phật” thì không phải là mất sự tôn kính, mà đây chính là niệm thẳng danh hiệu của Đức Phật A-Di-Đà, theo đúng như trong kinh Vô-Lượng-Thọ dạy. Chư vị nên nhớ cho, chữ “*Nam Mô*” không phải là danh hiệu của Đức Phật, mà chỉ là tiếng xưng hô chung, gọi là đánh lễ, tôn kính, quy mạng... Nói chung Chữ “*Nam Mô*” là tiếng tán thán chứ không phải là danh hiệu. Theo như Tổ Liên-Trì, các vị Phật Tử Đồng Tu hỏi Ngài nên niệm như thế nào? Ngài dạy:

- *Niệm Nam Mô A-Di-Đà Phật.*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Rồi có người hỏi lại, còn Ngài niệm như thế nào? Ngài trả lời:

- *A-Di-Đà Phật.*

- *Tại sao vậy?*

- *Tại vì chư vị thích lễ mễ quá, còn ta thì không lễ mễ nữa. Ta niệm thẳng Chơn-Tâm để vãng sanh thành Phật luôn, chứ không muốn lưu lại trong sáu đường luân hồi nữa.*

Thực ra, nói về lý thì câu A-Di-Đà Phật là danh hiệu chung của mười phương ba đời tất cả chư Phật trên pháp giới. Mười phương ba đời tất cả chư Phật thì có cả Chơn-Tâm Tự-Tánh của chính ta trong đó. Nếu một ngày nào đó chư vị thành Phật, thì chư vị trở về Chơn-Tâm của mình, Chân-Tâm đó so với A-Di-Đà Phật không hơn không kém. “A” là Vô, “Di-Đà” là Lượng, “Phật” là Giác. “A-Di-Đà Phật” là Vô-Lượng-Giác. Ý nghĩa Vô-Lượng-Giác chính là Chân-Tâm Tự-Tánh của mỗi chúng ta. Hiểu được vậy thì khi thành tâm niệm A-Di-Đà Phật đã có đầy đủ sự cung kính, mà đã niệm thấu suốt cả Lý lẫn Sự rồi vậy. Còn người không có tâm thành kính, thì dù có niệm thêm chữ Nam Mô cũng không hẳn là thành kính đâu.

Chính vì thế, muốn niệm cho đầy đủ tất cả 3 đời 10 phương chư Phật trên pháp giới thì không phải niệm 1.000 danh hiệu Phật, 2.000 danh hiệu Phật, hay niệm 20.000 danh hiệu Phật là đủ, tại vì trên 10 phương pháp giới có tới vô lượng vô biên hằng sa chư Phật. Còn niệm câu A-Di-Đà Phật là niệm chung cho chư Phật trên pháp giới. Như vậy, niệm A-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Di-Đà Phật trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc là niệm cả Đức Bốn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật, niệm Đức Dược-Sư Lưu-Lý-Quang Phật, v.v... và niệm ngay cả Chơn-Tâm Tự-Tánh của chính ta. A-Di-Đà Phật trở thành danh hiệu chung.

Như vậy, phải hiểu rằng chính Chơn-Tâm của mình là một vị Phật, thì đúng ra mình phải mau mau trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật. Chỉ vì mê mờ quên mất Chơn-Tâm, cứ tham chấp vào cảnh vô thường, nên đời đời kiếp kiếp vẫn còn kẹt mãi ở đây mà chịu nạn trong những cảnh đọa lạc khổ đau.

Hiểu được như vậy thì mình niệm A-Di-Đà Phật chính là vừa niệm chư Phật 10 phương thế giới vừa niệm ngay Chơn-Tâm của mình, giữa mình và Phật không còn cách biệt nữa. Ngài Liên Trì nói, *"Tại vì ta niệm luôn cả Chơn-Tâm, chứ không còn năng sở nữa"*. Niệm ngay Chân-Tâm thì Chân-Tâm ứng hiện.

Trong các pháp tu tự lực Thiền Định thường nói câu, “Trực Chỉ Chơn-Tâm, Minh Tâm Kiến Tánh”, thì con đường đi thẳng vào Chơn-Tâm ngắn nhất, thẳng nhất, chính xác nhất chính là thành tâm niệm A-Di-Đà Phật. Người niệm Phật là niệm thẳng Chơn-Tâm luôn, không qua một cái cầu tiếp nối nào, nên Pháp Niệm-Phật được gọi là “Môn Dư Đại Đạo”, đốn trong đốn, siêu trong siêu, một đời vãng sanh bất thoái thành Phật.

Một yếu tố khác chúng ta cũng cần nên nhớ, với hàng phàm phu như chúng ta, khi đến giai đoạn lâm chung, thường

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thường phải đối diện với những cảnh rất khó khăn, không đơn giản như đang ngồi đây niệm Phật đâu. Chính vì thế niệm ngắn có lợi thế hơn, dễ nhiếp tâm hơn. Khi đi hộ niệm cho người sắp sửa xả bỏ báo thân, chư vị mới thấy ưu điểm của cách niệm 4 chữ. Người bệnh quá mệt, nhiều khi niệm 6 chữ “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” không nổi. Những người quen niệm 6 chữ đến giai đoạn bệnh nặng ở cuối đời, nhiều khi họ cố gắng niệm mà niệm không trọn, chỉ có 6 chữ mà phải chia thành 2-3 đoạn để niệm, nhưng nhiều lúc cũng phải quên lên quên xuống. Như vậy, niệm đủ 6 chữ “*Nam Mô A-Di-Đà Phật*” thực sự có lúc gây khó khăn cho người bệnh. Niệm khó khăn thì cũng khó nhiếp tâm hơn vậy.

Chính vì thế mà nhiều vị Tổ trong Tịnh-Độ Tông khuyên nên niệm 4 chữ để giúp cho người bệnh trong lúc mệt mỏi nhất có thể cố gắng vùng lên niệm một lần trọn đủ câu Phật hiệu. Niệm được trọn vẹn một câu “*A-Di-Đà Phật*” thì sức niệm bùng lên, tâm lực theo đó mà vươn lên, ý niệm vãng sanh mạnh lên mà cảm ứng Phật lực gia trì, giúp người bệnh niệm thành những chuỗi câu Phật hiệu liên tục, nhờ vậy mà dễ nhiếp tâm hơn, dễ thành tựu hơn. Thành ra niệm “*A-Di-Đà Phật*” có nhiều điểm ưu thắng hơn, ứng dụng để hộ niệm tốt hơn. Chứng tỏ, là hầu hết các ban hộ niệm trong nước, cũng như các nơi đều ứng dụng cách niệm 4 chữ này để hộ niệm cho nhau và đã tiến đưa rất nhiều người vãng sanh bất khả tư nghị.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Như vậy, niệm “*A-Di-Đà Phật*” có được nhiều điểm lợi. Vì tính ưu thắng của nó nên hộ niệm bằng 4 chữ hồng danh đã đưa đến sự thành tựu rất cao, trở thành thông dụng, cả người hộ niệm và người bệnh đều hoan hỷ, chứ không có gì gọi là bất kính. Nếu thực sự niệm 4 chữ mà phạm tội bất kính, thì các cuộc hộ niệm khắp nơi không thể có sự thành tựu bất khả tư nghì như vậy được, và chư Tổ không thể mạnh dạn xiển dương cách niệm này đâu.

Còn vấn đề thành kính hay không hoàn toàn ở nơi tâm hạnh của người niệm, chứ không phải ở nơi hình thức câu niệm. Xin chư vị tự xét những điểm này. Ví dụ: hằng ngày đi ngang qua tượng Phật mình có dừng lại xá Ngài không? Đứng trước Phật mình có kính cẩn không? Cầm kinh của Phật lên mình có trang trọng không? Có đặt đồ vật gì lên kinh Phật không? Niệm Phật có chịu bỏ tập khí cạnh tranh, ganh tị, đấu tranh, cự cãi không? Vào đạo tràng tu tập có thường nói chuyện huyền thuyên không? V.v... Nếu những điều này mà mình thường xuyên mắc phải, không có chút gì e ngại, thì dù có niệm Phật cách nào đi nữa cũng không thể gọi là thành kính được. Vậy thì thành kính hay không nằm ngay trong tâm này, chứ không phải niệm chữ “*Nam Mô*” thì mới gọi là thành kính.

Còn có nhiều người không niệm trọn đủ danh hiệu Phật, mà lại niệm lệch đi, niệm tắt lại, ví dụ như: “*Mô Phật*”, “*Mô Chi Phật*”, v.v... Đây là những cách niệm không đúng. Ngài Tịnh Không thẳng thắn la rầy những cách niệm này. Chư Tổ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đều dạy, niệm Phật phải sâu, phải chí thành, tiếng A-Di-Đà Phật phải rõ ràng rành mạch, để kết thành những chủng tử “A-Di-Đà Phật” trong sáng đưa vào tâm. Tại sao không có chủng tử Phật trong sáng đưa vào tâm? Vì niệm không đúng danh hiệu Phật!... Niệm trật, niệm tắt, niệm sai, niệm mà mắc cỡ, v.v... đúng là không thành kính vậy.

Vậy thì xin chư vị hãy niệm trọn vẹn danh hiệu “A-Di-Đà Phật” để khi lâm chung, từng chủng tử “A-Di-Đà Phật” xuất hiện rõ ràng, trong sáng, để được cảm ứng với đại nguyện của Đức Từ Phụ, để được tiếp dẫn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Xin đừng sơ ý mà mang tội bất kính, không tốt đâu.

Lại có người niệm “*Nam Mô Phật*” và giải thích rằng, “*Nam Mô*” là đánh lễ, “*Phật*” là chỉ chung cho tất cả chư Phật. Nghĩa là cách niệm này hàm ý đánh lễ tất cả 3 đời 10 phương chư Phật trên pháp giới. Đây chỉ là cách giả thích của người niệm, chứ đâu có kinh nào Phật dạy điều này mà có người lại niệm như vậy!

Thực ra, nếu muốn đánh lễ 3 đời 10 phương tất cả chư Phật thì phải niệm “A-Di-Đà Phật” là đúng nhất, vì danh hiệu A-Di-Đà Phật là “*Pháp Giới Tạng Thân*”, nghĩa là tất cả danh hiệu chư Phật trong pháp giới đều hàm chứa trong câu A-Di-Đà Phật. Còn những danh hiệu của các vị Phật khác là chỉ cho từng Tánh Đức của Chơn-Tâm. Vì ý nghĩa của câu A-Di-Đà Phật là Vô-Lượng-Giác, là tất cả vô lượng vô biên Tánh-Giác của Chơn-Tâm. Khi thành Phật, thì Phật nào cũng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

có vô lượng vô biên tất cả Tánh-Giác, nghĩa là Vô-Lượng-Giác, hay gọi là “*A-Di-Đà Phật*” vậy. Cho nên đã thành Phật rồi, thì Phật-Phật đạo đồng, không có cao thấp, không có lớn nhỏ.

Chơn-Tâm Tự-Tánh của chúng ta có vô lượng Tánh-Giác. Vô lượng Tánh-Giác chính là ý nghĩa câu “*A-Di-Đà Phật*”. Ta có vô lượng Tánh-Giác mà sơ ý đã bỏ quên mất rồi, nên còn lang thang trong cảnh luân hồi chịu sanh tử đọa lạc. Khi một chúng sanh giác ngộ thành Phật rồi, thì vị Phật nào cũng có đầy đủ vô lượng Tánh-Giác, không hơn không kém, nhưng chúng sanh ở các nơi còn có duyên với các Ngài, nên các Ngài thị hiện thành Phật ở các quốc độ để cứu độ chúng sanh. Khi thị hiện thành Phật ở các quốc độ để cứu độ chúng sanh, thì nương theo duyên của chúng sanh mà chư Phật mới có tên tuổi, danh hiệu, chứ khi đã thành Phật trở về với Chân-Tâm Tự-Tánh rồi thì đại đồng còn có tên tuổi, danh phận gì nữa.

Nói rõ hơn, danh hiệu của một vị Phật là hàm chỉ cho một số đức tánh của Chơn-Tâm nhằm đối trị với tập khí mê mờ của chúng sanh ở quốc độ đó. Ví dụ: Phật Thích-Ca Mâu-Ni, thì “Thích-Ca” có nghĩa là Năng-Nhân, “Mâu-Ni” có nghĩa là Tịch-Tĩnh. Năng-Nhân là lòng từ bi nhân hậu, đối trị với tánh hung hiểm xấu ác; Tịch Tĩnh là an nhiên thanh tịnh, đối trị với năm tánh cuồng loạn ô trược. Chúng Sanh trong cõi Ta-Bà này sống trong cảnh ác hiểm năm trược, nên Phật mới lấy tên “Nhân-Từ Thanh-Tĩnh” để giáo hóa chúng sanh

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

bỏ tâm ác hiểm đi, lấy lại tâm từ bi hỷ xả; bỏ cái vọng tâm loạn động ô trược đi, trở về với đời sống thanh tịnh siêu thoát.

Chính Chơn-Tâm của mỗi người chúng ta có đầy đủ vô lượng tánh đức giải thoát tốt đẹp, chứ không phải chỉ có một vài tánh đức tiêu biểu đâu, gọi là Vô-Lượng-Giác, mà Vô-Lượng-Giác chính là ý nghĩa của danh hiệu “A-Di-Đà Phật”. Như vậy, vì đại nguyện của Đức Pháp-Tạng Tỳ Kheo cứu độ chúng sanh để hoàn thành vô lượng Tánh-Giác chỉ trong một đời. Phương pháp độ sanh của Ngài vô cùng viên mãn, nên mới có tên là “A-Di-Đà Phật”. Hay nói cụ thể hơn nữa, danh hiệu “A-Di-Đà Phật” là sự thể hiện trọn vẹn viên mãn nhất vô lượng tánh đức của chính Chân-Tâm Tự-Tánh của chúng ta vậy.

Hiểu được như vậy, thì chúng ta hãy mạnh dạn niệm “A-Di-Đà Phật” là đúng chánh pháp, có nhiều ưu điểm hơn các cách niệm khác, vừa gọn, vừa đầy đủ ý nghĩa, vừa niệm Đức Giáo Chủ cõi Tây-Phương Cực-Lạc, vừa niệm tất cả 3 đời 10 phương chư Phật trên pháp giới, vừa niệm thẳng Chân-Tâm Tự-Tánh của chính mình, để Chân-Tâm Tự-Tánh ứng hiện, để cảm ứng đạo giao, vắng sanh Tịnh-Độ.

32(e): Cần niệm rõ ràng, mọi người phải hòa với nhau, không được người nhanh kẻ chậm.

Đúng không? – **[Đúng]**. Nhớ là nên niệm rõ ràng nhé chư vị. Nhiều người thích niệm nhanh quá trong lúc hộ niệm,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nếu là người bệnh tinh táo thì chúng ta có thể niệm nhanh cũng được, nhưng thường nên niệm theo mức trung đạo là tốt. Trung đạo là sao? Nếu chậm quá thì có người hơi không đủ dài để niệm trọn câu, nếu niệm nhanh quá thì nhiều người niệm theo không kịp. Nhất là người bệnh đang rất yếu. Niệm với tốc độ mà nhiều người cùng niệm được, hòa với nhau, kể cả người bệnh, gọi là trung đạo.

Có những lúc cần niệm chậm, mạnh và rõ chính là lúc mà người ta đang hắt hơi, lúc đó người bệnh quá mệt, ta có thể niệm từng chữ, một hơi thở của người bệnh chúng ta niệm một chữ để họ cố gắng niệm theo, đây cũng là một cách niệm tốt.

Cần niệm rõ ràng tiếng “A-Di-Đà Phật” là tốt nhất, niệm theo âm điệu đối với người đang xả bỏ báo thân thường không được hợp lắm, vì họ khó có đủ sức phân biệt rõ ràng, âm điệu dễ biến thành một âm thanh khác. Người hộ niệm cũng nên thu trước một giọng niệm chuẩn vào máy, rất có ích lợi, vì thường sau khi niệm Phật, hướng dẫn khai thị nhiều lần, có thể người hộ niệm bị khàn tiếng, không bắt giọng lại được, nhờ chiếc máy giúp chúng ta giải quyết vấn nạn này, tránh sự lạc giọng. Không được niệm kẻ chậm người nhanh, phải hòa với nhau. Những người niệm không hòa được thì phải niệm nhỏ lại để tránh động chúng.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

32(f): Người có âm điệu quá đục (khàn) hoặc quá sắc (the thé), cần được nhắc nhở nên niệm nhỏ và ngồi xa để tránh gây xáo trộn người bệnh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Nhiều người có âm giọng rất đục, nghĩa là quá trầm, quá khàn... Âm giọng này rất dễ gây phiền não cho người bệnh và thường kéo âm giọng của đại chúng lạc đi. Ngược lại, nhiều người có giọng “the-thé”, nghĩa là âm sắc quá cao, tiếng niệm quá sắc, cũng rất dễ gây khó chịu cho người bệnh. Nếu người nào bị tình trạng này, xin chư vị này hãy niệm rất nhỏ tiếng và ngồi xa người bệnh một chút. Đây không phải là sự cố tình của chư vị, mà do hệ thống phát âm bẩm sinh đã bị như vậy mà thôi.

Mong chư vị phát tâm hộ niệm, hãy cố gắng tạo những cuộc hộ niệm được thành công viên mãn, tiền người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, sau cùng mình cũng vãng sanh luôn. Công đức vô lượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 070)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật

Xin Chư vị mở trang 30, bắt đầu từ đầu **Câu 33: Khi bệnh tình không còn chữa trị được nữa, là đến thời điểm khẩn thiết, gia đình cần chú ý làm những việc sau đây.**

Hôm qua chúng ta nhắc nhở tới người hộ niệm cần phải làm gì. Hôm nay xin nhắc nhở đến gia đình người bệnh cần làm những gì đây. Thường thường những người không biết tu đến giai đoạn này thì rối rắm như tơ vò. Còn người biết đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì gia đình yên lặng, bình tĩnh, ít khi bị rối. Người không biết tu đường vãng sanh, thì lúc này thường chạy hết chỗ này tới chỗ nọ, tìm cách chữa trị cầu may, theo kiểu còn nước còn tát. Còn người biết đường vãng sanh, thì chuẩn bị cẩn thận an toàn để hộ niệm cho người thân vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Xin hỏi, những việc làm này chư vị có thấy quan trọng không? Nếu thấy điều này quá quan trọng, thì khi trong gia đình mình có người bị bệnh, bác sĩ bảo rằng không cách nào chữa trị được nữa, ta nên biết những gì cần thiết phải làm, để giúp người thân an toàn vãng sanh, chứ đừng nằm đó chờ đến

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

khi mê man bất tỉnh rồi nhờ cầu an là được giải nạn, hoặc chờ chết rồi nhờ cầu siêu là được siêu sanh. Không dễ dàng như vậy đâu. Chư vị có thể hỏi thẳng quý Tăng Ni về điều này, các Ngài sẽ trả lời rõ ràng cho chư vị hiểu. Chính Pháp Hộ-Niệm đã hướng dẫn cho chúng ta từng điểm cụ thể, chính xác để thực hiện một cách rất hiệu quả hầu giúp nhau vãng sanh Tịnh-Độ đây.

33(a): Sớm lo coi ngày giờ chôn cất, xây mộ hợp theo phong thủy, để người chết được hưởng nhiều phước lành.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Thế gian thường coi phong thủy để xây mộ, coi ngày giờ chôn cất để cho người chết được hưởng an lạc. Không biết là an lạc gì đây?

Thế gian có nhiều tập tục lạ lắm. Chúng ta là người học Phật, nên theo chánh pháp mà làm mới tốt. Có rất nhiều tập tục của thế gian không hợp với chánh pháp. Nhiều người học Phật nhưng không phân biệt được chánh tà, tưởng đây là pháp Phật. Nhiều người còn mạnh dạn đem những pháp của ngoại đạo ứng dụng trong Phật môn, làm cho đại chúng hoang mang không biết đâu để nương dựa. Đúng là trong thời mạt pháp chúng sanh chịu quá nhiều điều thiệt hại! Ví dụ, có nhiều người tự xưng là học Phật, nhưng lại ứng dụng một thuyết rất lạ lùng, bảo rằng một người chết nhằm vào những ngày giờ nào đó, thì vong hồn người chết sẽ về bắt những người trong gia đình chết theo, và thường nhất là bắt người con trưởng, cháu trưởng. Nếu con trưởng, cháu trưởng không

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

còn sống thì bắt tới con thứ, cháu thứ chết. Rõ ràng thuyết này không có trong kinh Phật, vậy thì nó bắt nguồn từ đâu vậy? Dựa trên căn bản nào? Ấy thế mà làm nhiều người sợ hãi đến thất điên bát đảo! Vì quá sợ hãi mà nhiều người phải bán cả nhà cửa để cầu “Thầy” giải nạn!...

Xin thưa với chư vị, nếu thực sự có định luật này, thì khắp cả quả địa cầu này ở đâu cũng phải có. Nhưng xin hỏi, tại sao bên Mỹ, bên Úc, bên Anh, v.v... không có, mà chỉ có tại Việt Nam? Ngay ở Việt Nam, tại sao chỉ ở làng đó mới có, còn các làng khác không có? Tại sao chỉ vùng này có, còn các vùng khác không hề xảy ra?

Phật dạy tất cả đều do tâm tạo. Một người mà có tâm sợ chết, nếu số phần chưa chết thì cũng phải sống trong cảnh khủng bố, hãi kinh để chờ ngày chết! Người không sợ chết thì họ sống an vui cho đến mãn tuổi đời, 80-90 tuổi vẫn nở được nụ cười tươi vui, an tịnh. Người quá sợ chết thì tuổi đời mới 30 mà trông đã già quéo rồi, sống trong cảnh lo âu sợ sệt chờ đến ngày tử nạn!... Tại sao lại tự làm khổ mình dữ vậy chư vị? Người không sợ chết thì tinh thần vững vàng, có ma quỷ nào dám đến hù dọa họ. Người sợ chết thì tinh thần yếu đuối, đêm đêm nghe chuột chạy trên trần nhà mà cũng hoảng sợ muốn đứng tim! Biết anh là người yếu đuối, tôi chỉ cần hù dọa vài tiếng, thì nhất định ngày ngày đêm đêm anh phải sống trong phập phồng lo âu sợ sệt! Tinh thần anh xuống dốc kéo theo cơ thể suy tàn! Gây họa cho anh chính là lời hù dọa này, thì cứu được anh cũng chính là xóa tan trong lòng anh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nổi phập phồng lo sợ đó thôi chứ có gì đâu. Vấn đề tâm lý! Hoàn toàn chỉ là tâm lý mà nhiều người không chịu giác ngộ để bị lừa gạt, đành phải tiêu hao tài sản, rước lấy khổ não.

Vậy thì, *“Sớm lo coi ngày giờ chôn cất...”*, nếu thế gian ưa thích vậy thì cứ để thế gian làm, còn người niệm Phật hãy lo ngày đêm niệm Phật để vãng sanh. Vãng sanh thì thành Phật, Bồ-Tát. Xin hỏi rằng, có đạo nào của thế gian phạm tục mà lại có thể chi phối được tới chư Phật, Bồ-Tát đây? Xin chư vị nghĩ thử xem, khi người Việt Nam ra nước ngoài, họ bắt đầu sống theo tập tục của người nước ngoài, những việc như: tang lễ, chôn cất, hỏa thiêu, cưới hỏi, xây nhà, v.v... khỏi cần coi ngày giờ gì cả. Ấy thế mà mọi người đều sống an vui thoải mái, có ai dám tới hù dọa họ đâu.

“Phước họa vô môn, duy nhân tự triệu!”. Phước hay họa chính nó không thực, chỉ có con người tự triệu thỉnh nó đến mà thôi. Đi theo đường phước thì gặp phước, chạy theo đường họa thì gặp họa, tất cả đều do chính mình chiêu cảm lấy. *“Bói ra ma, quét nhà ra rác!...”*. Người tinh thần không định thì thường biến chuyện không thành có, méo mó sự thực. Người sợ ma thường đi xem bói, thầy bói biết anh này sợ ma nên dựng chuyện ma lên. Sống trong thân xác con người mà tâm đắm chìm trong cảnh ma, thì tương lai làm sao tránh khỏi bị rơi vào cảnh giới ma mà chịu nạn? Tại sao không đoạn ly cảnh ma ra, đừng liên hệ với cảnh ma nữa, hãy thành tâm ngày ngày niệm Phật tu hành, cầu nguyện vãng sanh Tịnh-Độ, để đi về cảnh Phật hưởng an vui cực lạc, vô tử

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vô sanh không hay hơn sao? Tất cả đều do tâm mình định đoạt cả.

“Xây mộ hợp theo phong thủy để người chết hưởng nhiều phước lành”. Không tu hành chánh pháp thì làm sao có thể tránh khỏi bị đọa lạc trong tam ác đạo? Người tu hành chánh pháp đâu thể nào tin vào những thuyết thiếu căn bản, mà nhẹ nhàng gởi huệ mạng của mình vào một mô đất quanh quẽ bên đường? Phước lành gì đây? Không chịu niệm Phật cầu giải thoát, sống mà cứ nhắm đến nắm mồ, thì dù có hay ho gì đi nữa cũng phải chui xuống nắm mồ chịu nạn! Rõ ràng người thế gian đã tự lập nên những học thuyết vô cùng lạ lùng, hầu hết đều có xu hướng mong cho linh hồn người chết mãi mãi lang thang trong cảnh ma quỷ đê: Một là, về báo hại con cháu, bắt con cháu chết theo; Hai là, đừng đầu thai chuyển thế, đừng nghĩ đến chuyện siêu thoát, cứ lảng vảng bên khu vườn để tìm cách giúp cho con cháu phát tài phát lộc. Thật tội nghiệp thay!

Những đời vua chúa trước đây đều xây mộ theo phong thủy vô cùng cẩn thận, cầu mong cho ngôi báu trường tồn, nhưng thực sự có dòng vua chúa nào được trường tồn vĩnh cửu đâu? Những nghĩa trang bây giờ qui hoạch những nắm mồ nằm ngay hàng thẳng lối nhau, đâu còn chọn hướng chọn tuổi gì nữa, thế mà xã hội vẫn phát triển bình thường, loài người vẫn sinh sống ổn định.

Người học Phật hãy lấy định luật Nhân-Quả của Phật dạy làm căn bản để sống mới tốt. Làm điều thiện phước thì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

phước thiện có dư. Làm điều xấu ác thì tai ương họa hại kèm sát bên mình. Đây là căn bản của sự tu hành chúng ta cần chú ý, chứ đâu thể kỳ vọng vào những thuyết phiêu phỏng hoang đường để rước khổ nạn vào thân, tiền mất tật mang, tự chuốc lấy phiền não.

33(b): Chuẩn bị mâm cỗ thết đãi cho chu đáo, hầu được trọn vẹn việc ơn nghĩa thế gian, giúp cho người chết vui lòng nhắm mắt ra đi.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Nếu chư vị có đọc tập sách “Khuyên Người Niệm Phật số 4” thì thấy chính Diệu Âm đã nói đến vấn đề này lâu lắm rồi. Thực ra, khi viết xong tập “Khuyên Người Niệm Phật số 3”, Diệu Âm đã thông báo xin được gác bút tịnh tu, không viết nữa. Thế mà, không ngờ khi nhận được một lá thư của một người viết gửi cho một người em của Diệu Âm và nhờ chuyển đến Diệu Âm. Người em tưởng rằng chỉ là một lá thư bình thường, không vội gì gởi và vô tình bỏ quên trong hộp tủ. Đến một năm sau Diệu Âm mới bắt gặp được lá thư này. Đọc thư đó làm cho Diệu Âm ngỡ ngàng, sững sốt!... Không ngờ ở thế gian này, đến thế kỉ thứ 21 rồi mà tại Việt Nam chúng ta vẫn tồn tại những tập tục vô cùng lạ lùng!... Lá thư đó đã vạch ra những sự thật khá tệ hại trong nhân gian. Những điều này, theo cái nhìn của Phật Giáo thì trực tiếp gây nên ác nghiệp cho người sống và tạo cảnh họa lạc đốn đau cho người chết. Biết được cảnh chưa xót này, Diệu Âm đành phải cầm bút viết nên những thư để trả lời, vô

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tình biến thành một tập sách nữa. Thực ra, Diệu Âm vừa mới trả lời được một nửa lá thư đó thôi, thì có người đã sưu tập và ấn tống thành một tập sách: “Khuyên Người Niệm Phật 4”. Thấy vậy, Diệu Âm cũng ngừng luôn, không viết tiếp nữa.

Xin thưa với chư vị, những điều làm cho Diệu Âm thấy ngỡ ngàng, sững sốt chính là có những tập tục bắt một gia đình nào có người chết phải thết đãi 300 mâm, 200 mâm, 100 mâm... Gia đình nào quá nghèo thì ít gì cũng phải làm đủ 50 mâm cỗ với đầy đủ rượu thịt đúng theo tiêu chuẩn do làng đưa ra mới được.

Người biết tu hành, khi trong gia đình có người chết thì phải thành tâm tụng kinh, niệm Phật, cầu siêu độ, tìm cách giải cứu ách nạn cho người chết, đó mới là ơn huệ lớn lao cho vong nhân, chứ tại sao lại bày chuyện sát sanh hại vật để làm tiệc thết đãi, cầu lấy tiếng khen của thế gian mà làm cho người ra đi đã bị nạn, lại thêm ách nạn nặng nề hơn?!

Chính vì tập tục này, mà mỗi khi trong nhà có người già cả sắp chết, thì gia đình nuôi sẵn một số vịt, gà, lợn, bò... để chuẩn bị... Hễ người thân vừa tắt hơi thì liền giết chúng để làm tiệc linh đình đãi đằng, chè chén thỏa thích! Mĩa mai thay, ngày người thân chết bị đọa lạc lại trở thành ngày vui tiệc tùng, rượu thịt say sưa cho người còn sống.

Cho nên, “*Chuẩn bị mâm cỗ thết đãi chu đáo, hầu được trọn vẹn việc ơn nghĩa thế gian...*” có thực sự hợp với hiểu nghĩa không? Đổi được một tiếng khen của thế gian bằng cả một sự đọa lạc qua hàng vạn kiếp của người chết! Quá tội

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngiệp! Quá oan uổng! Rõ ràng, đái đặng linh đình, người người được dịp ăn uống no say đâu phải “*giúp cho người chết vui lòng nhắm mắt ra đi*”, mà hoàn toàn ngược lại!...

Ý niệm và hành động sai lầm của người sống đã làm cho người chết thống khổ tột cùng, ra đi trong sự oan ức, khóc thét hãi hùng, ngậm đắng nuốt cay chịu nạn nặng nề, mà con người lại nghĩ rằng: “*giúp cho người chết vui lòng nhắm mắt ra đi!... ”*”.

Người tới ăn uống no say rồi về, khen chê gì cũng một tiếng trên cửa miệng mà thôi, trong khi tạo nên ách nạn tệ hại cho người chết mà không một ai để ý tới. Mong chư vị hiểu được đạo lý nhân nghĩa một cách chính xác, chánh pháp. Đừng nên mập mờ giữa Đạo-Nghĩa và Bất-Nghĩa, đừng nên lẫn lộn giữa Từ-Thiện và Bất-Thiện, mà tiếp tục tạo khổ cho nhau. Nhân-Duyên-Quả Báo xoay vòng không dứt, thì biết bao giờ mới thoát nạn được đây!

33(c): Người thân trong gia đình hãy bình tĩnh thành tâm niệm Phật cầu gia bị, không nên bi lụy hay ồn náo.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Câu trên là của thế gian, câu này là của Phật pháp. Câu này là một trong những điều chính yếu có ghi trong qui luật của Pháp Hộ-Niệm. Khi bàn đến phần qui luật hộ niệm, những sơ suất của người bệnh, chúng ta sẽ nói rõ thêm về vấn đề này. Hãy mở xẻ thật sâu để chúng ta cùng thấy rằng, biết được Pháp Hộ-Niệm thực sự quý báu vô cùng. Hàng phàm phu mà không biết Pháp Hộ-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Niệm, thì dù cho có tu hành khổ cực, nhưng khó tránh khỏi đại nạn. Một trong những đại nạn đó lại do chính con cái người thân của mình tạo ra.

Là hàng phàm phu thì ai mà chẳng từng mê mờ tạo nghiệp, ai mà chẳng từng hụp lặn trong bể khổ luân hồi. Nhưng bên núi nghiệp đó mà có cơ duyên trực ngộ ra con đường giải thoát niệm Phật cầu vãng sanh, thì đang đi bên miệng hố sâu thăm thẳm, thay vì ta bước tới để rơi xuống hố sâu chịu nạn, giờ đây hãy quay ngược lại đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Hiểm nguy đang ở ngay trước mũi bàn chân, xin đừng nhảy xuống hố làm chi, hãy mạnh dạn quay đầu bước về hướng giải thoát đi, thì mọi sự hiểm nguy không còn vướng tới nữa đâu.

Chính vì thế, những người mê mờ lỡ làm điều tội ác, nếu có cơ duyên giựt mình tỉnh ngộ, kiệt thành sám hối hồi đầu tu hành, họ thường rất dễ khai ngộ. Phật dạy, buông đồ đao xuống lập địa thành Phật chính là chỗ này đây. Người làm đại tội, đại ác, khi ngộ ra họ rất dễ thành đạo. Tất cả những cơ cảnh mà họ tạo khổ cho chúng sanh, trở thành một đòn bẫy đẩy tinh thần họ mạnh lên, họ vững vàng đi vãng sanh thành Phật. Điều này thực sự đã từng xảy ra. Vì thế, thấy người làm ác thì đó là chuyện của họ, chúng ta đừng làm là được rồi, chứ không thể khinh thường họ đâu nhé.

“Người thân trong gia đình hãy bình tĩnh thành tâm niệm Phật cầu gia bị, không nên bi lụy hay ồn náo”. Đây là điều tối quan trọng, mọi người trong gia đình hãy cố gắng hết

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sức để làm hầu cứu giúp người thân ra đi thoát khổ. Trước một người bệnh sắp chết mà con cháu cứ bi lụy, than thở, buồn tủi sẽ làm cho người bệnh bấn loạn, tâm trí rối bời, đã khổ lại càng khổ thêm. Sự sơ suất của người trong gia đình thường vô tình làm cho người bệnh ngày ngày sống trong cảnh bất an, sợ hãi, bởi sự ám ảnh của vấn đề chết chóc. Nếu bị lâm vào tình trạng này thì chỉ còn chờ ngày chết đi đọa lạc, chứ làm sao được giải thoát. Cho nên, khi biết hộ niệm rồi chúng ta mới thấy quý đến pháp đại cứu tinh này. Hãy bình tĩnh và sáng suốt cứu giúp nhau nhé chư vị.

Hộ niệm là một pháp tu rất căn bản và thực tiễn. Người trong gia đình muốn cứu độ nhau, đừng chờ cho đến lúc cha mẹ già queo, nằm thở phì phèo rồi mới lo hộ niệm nghe chư vị. Không kịp đâu! Không kịp nữa đâu!... Rất nhiều người đợi người thân đến lúc hấp hối trong bệnh viện mới bắt điện thoại lên kêu cứu đến ban hộ niệm. Ban hộ niệm có năng lực gì mà có thể cải tử hoàn sanh cho người đang hấp hối? Người đời đã hiểu quá sai lầm về Pháp Hộ-Niệm, nghĩ rằng hộ niệm có thể làm tiêu tai giải nạn, nên trong cơn hấp hối bèn nhờ người hộ niệm tới niệm Phật để may ra người thân được thoát chết. Có nhiều người lại tưởng Pháp Hộ-Niệm giống như pháp cầu-siêu, nên chờ chết rồi mới mời ban hộ niệm để cầu siêu độ. Thật sự vì nhiều người hiểu sai lệch về Pháp Hộ-Niệm, nên đôi lúc cũng làm cho các ban hộ niệm cảm thấy bối rối, không biết xử lý sao cho tròn vẹn!...

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vậy thì, hôm nay thêm một lần nữa chúng ta xác định rằng, hộ niệm là một pháp hướng dẫn cho mọi người cách tu hành, thực hiện trọn vẹn tông chỉ của Pháp Môn Niệm-Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Đây là một pháp môn tu vừa vi diệu, vừa thực tế, phương thức thực hiện rất cụ thể để cứu người thân, cứu người có duyên, và cứu cả chính mình trong mai hậu thoát vòng sanh tử. Xin chư vị hãy nghiên cứu thật cẩn thận để hiểu cho thấu và hành cho đúng Pháp Hộ-Niệm này, hầu cùng nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, cùng thành Phật đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIẾU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 071)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 30, câu 33(d): *Cần giấu bệnh nhân về sự thực đau lòng để họ còn chút hy vọng mà sống cho hết những ngày còn lại.*

Đúng không chư vị? – [Sai]. Chuyện này rất bình thường đối với người thế gian. Khi người thân bị bệnh không còn cách nào chạy chữa được nữa, nghĩa là phải nằm chờ đến ngày chết, thì người thân, bạn bè thường tới thăm nom, tìm cách an ủi, khuyến tấn, chủ ý giúp cho người đó không nghĩ rằng mình sắp bị chết, và nuôi nhiều hy vọng được sống sót. Vấn đề này hoàn toàn không có gì sai trái đối với thế gian. Một người không biết đạo giải thoát, không biết gì về niệm Phật vãng sanh, thì họ làm như vậy để giúp cho người bệnh bớt lo sợ được ngày nào hay ngày đó. Nhưng nếu một người biết học Phật, muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, mà gia đình lại làm theo lối thường tình của thế gian, nghĩa là tìm cách giấu giếm sự thật, tưởng vậy là để cho người bệnh vui lòng, nhưng không ngờ, vô tình đã tạo một cái bẫy rất đau lòng làm cho người đó mất phần vãng sanh. Nghĩa là, ngày

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

xả bỏ báo thân họ bị chết, chịu đọa lạc một cách vô cùng đáng tiếc! Thật quá oan uổng!

Gia đình cố tình giấu giếm cái chết cho người bệnh, thì gia đình này không biết niệm Phật vãng sanh. Nếu người bệnh khi nghe lời an ủi, cũng an lòng, liền khởi lên niềm hy vọng được sống sót, thì người bệnh cũng không biết tu hành theo Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh. Nói chung cả người bệnh và gia đình đều không biết niệm Phật vãng sanh, thì dù có bị sợ sệt hay được an lòng, nhất định một vài ngày nữa họ cũng phải đối diện với sự thật đau lòng là chứng kiến cảnh sanh tử biệt ly. Những trường hợp này, dù có được hộ niệm cẩn thận, người ra đi cũng phải chết, chứ không thể được vãng sanh.

Xin chư vị nên biết rằng, một người muốn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì điều quan trọng nhất chính là người đó không được sợ chết. Sợ chết là điều đại kỵ của sự vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Một người phải biết rõ đạo lý này, phải tin tưởng vững vàng vào Pháp Niệm-Phật mới có thể được vãng sanh. Người không hiểu đạo, không có niềm tin thì không thể vãng sanh. Xin hiểu rõ ràng điều này, chứ không nên làm lẫn lộn rằng, hễ có được ban hộ niệm giỏi tới niệm Phật thì người bệnh được vãng sanh đâu.

Có những cuộc hộ niệm không thành công, nghĩa là người bệnh bị chết. Có những cuộc hộ niệm thành công, nghĩa là người ra đi được vãng sanh. Người hộ niệm tới hướng dẫn cụ thể cho người bệnh những điều cần phải làm, những điều cần phải bỏ. Vãng sanh được hay không hoàn

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

toàn do chính người bệnh có thực hiện được chính xác Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh hay không. Nhắc nhở điều này để tự mỗi người phải lo liệu cho tương lai của mình, mau mau chỉnh đốn cách tu hành cho đúng chánh pháp, thực tiễn, hợp căn, hợp thời, đúng lời Phật dạy, chứ không thể vô tư ỷ lại vào ban hộ niệm được.

Xin minh xác rằng vãng sanh khác với chết. Vãng sanh là người đó khi xả bỏ cái thân thịt tẻ hại này, thần thức của họ được A-Di-Đà Phật tiếp dẫn đưa thẳng về nước Cực-Lạc, bắt đầu từ đó họ trở thành A-Duy-Việt-Trí Bồ-Tát trên cõi Tây-Phương Tịnh-Độ. Họ đi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc chứ không chết. Còn chết là khi mãn báo thân này, thần thức của họ bị kẹt trong sanh tử luân hồi, mà trong thời mạt pháp này, Phật dạy, người chết hầu hết bị rơi vào ba đường ác chịu nạn. Hiện tượng đọa lạc này thể hiện cụ thể nhất là sau khi xả bỏ báo thân, thân xác cứng đơ, sắc tướng rất xấu, gọi chung là tướng ác hiển hiện.

Chính vì thế, lành thay cho những người quyết đi theo con đường vãng sanh Tịnh-Độ. Tội nghiệp cho những ai chưa biết đường vãng sanh, cứ lầm lũi đi theo con đường tử nạn! Mỗi một chúng sanh trong một thời kỳ chỉ có một báo thân duy nhất. Như vậy, muốn vãng sanh thọ lấy báo thân của một vị Bồ-Tát bất thoái, thì bắt buộc ta phải rời bỏ cái thân xác này. Nghĩa là, nếu còn vướng mắc trong cái thân xác này, thì ta không được thọ nhận một thân xác nào khác được. Nhất

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

định một thời, một lúc mỗi chúng sanh chỉ có một báo thân mà thôi.

Hiểu được điều này, người muốn được vãng sanh không nên sợ chết. Gia đình muốn cho người thân của mình thoát cảnh phàm phu khổ nạn, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành bậc Thượng-Thiện-Nhân, thì không nên giấu giếm việc phải xả bỏ báo thân tệ hại này. Nếu giấu giếm người bệnh thì vô tình tạo thành một cái bẫy nhốt chặt linh hồn người thân trong cảnh phàm phu sanh tử đọa lạc để tiếp tục chịu nạn vô lượng kiếp. Cho nên, tốt nhất là hãy tích cực ủng hộ tinh thần cho người bệnh hiểu đạo, vui vẻ liệng cái thân xác khổ nạn vô thường này, quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ để đi làm Phật, Bồ-Tát. Làm chuyện này chính là gia đình đã tiếp sức hộ niệm cho người thân rồi vậy.

Như vậy, hộ niệm là nhắc nhở từng điểm trường điểm cụ thể, chính xác, rõ ràng để mỗi người có thể thực hiện được con đường giải thoát của họ. Hồi giờ đại chúng cũng có tu hành đầy đủ, nhưng vấn đề nhắc nhở cụ thể những điều cần phải làm, những điều cần phải bỏ thì quá hiếm hoi, thành ra nhiều người muốn tu mà không biết tu như thế nào cho đúng, muốn buông xả nhưng không biết phải bỏ những thứ gì. Vô tình, đường tu hành thường vô cùng mông lung, thiếu mất định hướng, để sau cùng đành phải theo nghiệp thọ nạn trong những cảnh giới khổ đau. Nay chúng ta may mắn gặp được Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh vạch ra những điểm rõ ràng để thực hiện, đi có đường về có đích. Ngày nào còn ở

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thể gian này là thời gian ta niệm Phật cầu vãng sanh. Thời điểm xả bỏ báo thân là lúc ta đi vãng sanh, đây chính là cơ hội ta liệng được cái báo thân tệ hại này, để trở về Tây-Phương Cực-Lạc nhận lấy thân “Kim Cang Bất Hoại” của một vị Bồ-Tát bất thoái, rồi ta thành Phật. Tuyệt vời vô cùng.

Do đó, nếu là người muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì không nên giấu giếm gì cả, mà cần phải báo rõ bệnh tình cho họ biết để chuẩn bị tất cả những gì cần phải làm để được vãng sanh. Nói chung, những thứ cần phải chuẩn bị không gì khác hơn ngoài ba món tư lương: Củng cố niềm tin vững vàng, ngày đêm niệm Phật không rời và cầu xin A-Di-Đà Phật lai nghênh tiếp dẫn. Tạo điều kiện thuận lợi cho người đó thực hiện Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ, họ sẽ vãng sanh bất khả tư nghì. Một người phàm phu, rời bỏ cảnh giới phàm phu để đi làm Phật. Còn có gì cao quý hơn?

33(e): Gia đình chăm sóc cẩn thận, giúp người bệnh thoải mái và có sức để niệm Phật cầu vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng quá rồi. Xin nhắc lại rằng, ngày giờ xả bỏ báo thân đã có sẵn, xin chư vị đừng quá lo âu. Nhiều người ngày đêm muốn vãng sanh mà chưa được vãng sanh là tại vì họ còn thời hạn chịu nạn trong cái thân nghiệp báo này. Thân nghiệp báo này nó có định kỳ, một người bình thường không có cách nào đi sớm hơn hay trễ hơn được. Đừng nên nghĩ rằng người bác sĩ này tài ba cứu người thoát chết. Thực sự chưa chính xác lắm đâu, vì vấn đề sống

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chết còn chi phối bởi mệnh số. Chúng ta có thể nói, người bác sĩ này giỏi về phẫu thuật, vị đông y kia chẩn mạch bốc thuốc rất hay, vị lương y nọ có phương pháp gia truyền có thể chữa trị được nhiều căn bệnh ngặt nghèo một cách thần kỳ... thì đúng hơn. Các vị đó có thể giúp chữa lành một số căn bệnh, giúp cho bệnh nhân rút ngắn phần đau đớn bởi bệnh khổ. Còn thời hạn sống chết của báo thân này có định kỳ. Do phước báu và nghiệp chướng khác nhau, nên có người ra đi trong sự hành hạ đau đớn của bệnh khổ, có người bỗng chốc chết đi một cách bất ngờ, không có bệnh hoạn khổ đau gì cả. Có nhiều người già cả bệnh hoạn, yếu đuối, ai cũng nghĩ họ không còn sống lâu được nữa, nhưng không ngờ họ vẫn sống thêm đến mấy mươi năm. Có người hoàn toàn đang khỏe mạnh, sáng còn đi làm nhưng chiều lại có tin báo chết rồi, v.v... Số phần đã đến, không ai có thể ngờ trước được.

Cho nên, chúng ta cần nên tập tánh tự tại trước vấn đề tử sanh mới hay, đừng sợ chết. Đây chính là yếu tố tinh thần rất quan trọng của người muốn vãng sanh.

Còn có nhiều người quá sốt sắng, muốn vãng sanh quá nên tìm cách kiêng ăn bỏ uống để vãng sanh sớm... Đây là sự suy nghĩ thiếu sáng suốt, tự mình làm cho sức khỏe suy kiệt, thân thể hao mòn mà hứng chịu nhiều khổ sở một cách vô ích. Nếu phải bị đói khát mà chết, thì sự chết này thuộc về “Bạo Tử”, hay còn gọi là “Bất Đắc Kỳ Tử”, nghĩa là chết vì ách nạn không bình thường, chứ không thể vãng sanh được. Xin đừng bao giờ tính chuyện tự tử nhé. Đây là một ý niệm

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sai lầm, không đúng chánh pháp, tự dẫn độ mình vào tình huống khổ đau vô cùng tệ hại, thảm thương hơn, chứ không giải quyết được gì đâu.

Chăm sóc người bệnh cẩn thận, cho ăn uống đầy đủ, thuốc thang, tập thể dục, v.v... để trợ lực cho sức khỏe được tốt. Động viên tinh thần người bệnh mạnh mẽ lên, giúp họ thoải mái, vui tươi, khuyến nhắc niệm Phật chờ ngày vãng sanh mới đúng pháp. Đừng nằm chèo queo chịu khổ để chờ chết. Hoàn toàn không có chánh pháp nào dạy vậy cả.

33(f): Gấp rút mời Ban Hộ niệm đến trợ niệm khai thị, điều giải oan gia trái chủ, hóa giải chướng nạn.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Chắc chắn đúng rồi. Có những ban hộ niệm thường chỉ nhận hộ niệm cho những người còn tỉnh táo. Ít có ban hộ niệm nào mạnh dạn nhận hộ niệm cho những người đã bị mê man bất tỉnh. Người bệnh đã đến giai đoạn mê man bất tỉnh, thì xin thưa rằng, rất khó thể cứu vãn được. Hộ niệm cho 100 người mê man bất tỉnh, chưa chắc tìm ra một người được thành công.

Cho nên tỉnh táo là vấn đề quan trọng vô cùng. Ngài Tịnh Không đưa ra 3 điều kiện để cho người bệnh được hộ niệm vãng sanh. Đầu tiên là người đó lúc lâm chung phải tỉnh táo. Thứ hai, người đó gặp được thiện hữu tri thức tới khai thị, giảng giải hướng dẫn đường về Tây-Phương Cực-Lạc. Thứ ba, người đó nghe sự hướng dẫn liền phát khởi tín tâm tin tưởng vững vàng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Ba điều

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

kiện này đầy đủ mới được vãng sanh. Trạng thái tỉnh táo là điều vô cùng quan trọng. Không tỉnh táo coi như mất tất cả rồi vậy.

Tỉnh táo là do phước đức của người tu hành. Chúng ta nên cố gắng tạo phước cho nhiều lên. Xin thưa quý vị, nhiều ngày tháng qua Diệu Âm ngồi ở ngoài vườn kia lầm lũi làm những công trình như chư vị thấy đó, là đang làm công quả tạo phước đấy. Tại vì cái Niệm Phật Đường này Diệu Âm đã coi nó không phải là của Diệu Âm. Khi Diệu Âm vãng sanh rồi thì giao tất cả lại cho đại chúng, người nào có duyên hãy lấy phương tiện này mà tu hành niệm Phật, chứ Diệu Âm không giữ làm của cải riêng tư đâu. Muốn cho đại chúng tới đây niệm Phật có chút ít niềm hoan hỷ, nên Diệu Âm ráng làm lễ cúng dường cho đại chúng vậy. Tâm này là tâm làm phước, hãy lẳng lẳng mà làm. Ví dụ như bác sĩ Phi bô tiên ra làm trang web về hộ niệm là một cách tu bố thí đấy. Dùng tiền bạc để làm tức là bố thí tài. Trang web đưa Pháp Hộ-Niệm cho đại chúng biết đó là tu bố thí Pháp. Pháp Hộ-Niệm loan truyền ra thì giúp cho nhiều người khi lâm chung được an vui tự tại vãng sanh, không còn sợ hãi, không khủng bố nữa, đó là bố thí vô úy. Một là ba, ba là một. Chân thành làm một việc, vô tình đã hoàn thành cả ba thứ bố thí. In kinh, ấn tống pháp, cúng dường, phóng sanh, v.v... nếu chân thành làm đều đạt được sự viên mãn ba loại bố thí cả. Cho nên, một người chân chánh tu hành, tu một pháp là tu tất cả, gọi là “Nhất giả, nhất thiết dã”. Còn những người không biết tu thì

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

khó khăn lắm, khó đủ mọi cách. Vậy thì, an nhiên tự tại vắng sanh hay bị mê man bất tỉnh để bị đọa lạc đều do ở chỗ có chân thật tu hành hay không. Do đó, “*Gấp rút mời ban hộ niệm đến hộ niệm...*” là đúng, vì chỉ có mời sớm trong lúc người đó còn tỉnh táo thì mới hộ niệm được. Chờ đến lúc đã bị mê man bất tỉnh rồi mới gọi đến ban hộ niệm, thì làm sao ban hộ niệm có thể khai thị hướng dẫn cho một người mà các căn đã hết hoạt động? Mong chư vị nhớ cho, đừng để quá trễ.

33(g): Thân quyền cần cộng tác chặt chẽ với ban hộ niệm thực hiện đúng quy luật trợ niệm, giúp cho người bệnh giữ vững Tín-Nguyện-Hạnh mà vắng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thân quyền chính là gia đình. Gia đình cần làm những gì đây? Đã mời ban hộ niệm thì cần tôn trọng và lắng nghe ban hộ niệm hướng dẫn. Có nhiều người mời ban hộ niệm đến, nhưng không chịu làm theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm, trong khi chính mình thì không biết gì về hộ niệm cả. Không có lòng thành kính thì cuộc hộ niệm phải bị thất bại thôi.

Gia đình đóng một vai trò rất lớn trong việc hộ niệm cho người thân của họ. Những gia đình biết nghe lời và làm đúng theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm, thường thường người bệnh ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghì. Có nhiều người, mặc dầu chưa biết tu hành gì nhiều, nhưng khi gặp được Pháp Hộ-Niệm rồi, họ quyết làm đúng nguyên tắc, đúng quy luật trợ niệm đưa đến kết quả người thân của họ được vắng sanh

ĐỀ HIỂU THẦU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

bất khả tư nghi. Ví dụ, bác Quảng Chương ở đây, là một người Thiên Chúa Giáo, chị Hoa là người Thiên Chúa Giáo thuần thành, chị thường tới Niệm Phật Đường làm công quả, quét dọn, tưới cây... nhưng vẫn đeo dấu Thánh Giá trên người. Chủ Nhật chị đến nhà thờ làm lễ, nhưng hàng ngày chị lại quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Kinh A-Di-Đà chị đã thuộc lòng. Chính chị Hoa và gia đình đã quyết tâm hộ niệm nên cứu được anh Quảng Chương thoát qua ách nạn, lưu lại tướng lành. Rõ ràng Pháp Niệm-Phật có thể cứu độ tất cả chúng sanh, không phân biệt tôn giáo, văn hóa, già trẻ gì cả.

Năm trước, một vị ở Tây Úc cũng thuộc gia đình Thiên Chúa Giáo thuần thành, nhưng sau cùng người bệnh tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh, gia đình quyết lòng hỗ trợ, thành khẩn niệm Phật hộ niệm, cũng tạo được thành quả bất khả tư nghi.

Pháp Hộ-Niệm thực sự là đại cứu tinh. Nhờ hộ niệm giúp cho hàng phàm phu như chúng ta khi xả bỏ báo thân gìn giữ trọn vẹn được Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ mà được vãng sanh. Nếu không có hộ niệm thì dù có tu hành, nhưng cuối cùng cũng khó thực hiện được chính xác pháp tu, thành ra bao nhiêu công phu tu tập đành phải trở thành lãng phí. Thực sự, nhờ sự hướng dẫn của người hộ niệm, mà ở giai đoạn cận tử nghiệp người bệnh thực hiện đầy đủ tông chỉ của Pháp Niệm-Phật nên được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 072)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017- 2018)

Xin quý vị mở trang 30. **Câu 34: Ngoài việc niệm Phật trợ duyên, ban hộ niệm có thể làm thêm những điều gì?**

34(a): Cần cúng thí thực cho chúng đặng vong linh, thập loại cô hồn mỗi khi hộ niệm.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Có nhiều ban hộ niệm mỗi lần đi hộ niệm đều bày phẩm vật linh đình để cúng thí thực, và họ nói rằng chư vị pháp giới, những vong linh, cô hồn đang đói khát, chúng ta nên có lòng từ bi cúng thí thực để bố thí cho họ. Có người hỏi đến vấn đề này, thì chúng ta nên trả lời rằng, điều này trong các tài liệu hộ niệm chư Tổ không nói đến. Nếu chư Tổ không nói đến, thì ta không nên tự động thêm vào. Cũng như có người hỏi rằng, hộ niệm có cần tụng kinh gì hay không? Thì chư Tổ cũng không nói đến, vậy thì xin chư vị cũng nên miễn luôn. Những điều không cần thiết thì chúng ta không nên thêm vào, nếu tự ý thêm vào, một thời gian sau Pháp Hộ-Niệm sẽ trở thành một pháp gì đó rườm rà, xen tạp, mất chủ định, không còn đúng là Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh nữa.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Chính Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh rất đơn giản, chủ đích là làm sao giúp cho người bệnh nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh. Nghĩ tưởng đến chư vị trong pháp giới, oán thân trái chủ, thì người hộ niệm có lời điều giải, khuyến tấn họ niệm Phật cầu vãng sanh để thoát cảnh khổ, những khi hồi hướng công đức, nên hồi hướng cho những vị có duyên với người bệnh là được. Đôi khi có trường hợp vì người bệnh thường xuyên cúng thí thực quen rồi, họ muốn cúng thí thực cho an tâm, thì ban hộ niệm có thể tùy theo cái duyên đó, cúng một lần theo cách thức của người bệnh, sau đó khuyên người bệnh nhiếp tâm niệm Phật cầu vãng sanh thành Phật, thành Phật rồi quay về cứu độ chúng sanh mới tốt. Ngoài ra không nên đem phương thức cúng thí thực đưa vào Pháp Hộ-Niệm làm cho Pháp Hộ niệm bị xen tạp, mất chuyên nhất. Điều này không tốt. Xin nhắc nhở rằng, chư Tổ dạy như thế nào, chúng ta y giáo phụng hành là tốt nhất.

34(b): Cần trì thêm các chú Đại-Bì, chú Lăng-Nghiêm, v.v... để Pháp Hộ-Niệm được mạnh hơn.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Cũng sai luôn. Chúng ta thường nghe câu nói: “*Tụng Kinh không bằng tụng Chú, tụng Chú không bằng Niệm-Phật*”. Một vài ngày nữa người bệnh có thể ra đi rồi, còn thời gian nào nữa để cầu tiêu tai giải nạn! Cách giải nạn hay nhất là khuyên người bệnh đó quyết lòng niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đây không những là cách giải những nghiệp báo hiện tiền mà

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

còn là cách giải thoát sanh tử luân hồi, vãng sanh thành Phật. Tuyệt vời! Vi diệu!

Quyết tiêu trừ nghiệp chướng để giải nạn khó lắm, người phàm phu không thể dùng cách này để thoát nạn được đâu. Nhưng một người phàm phu mà đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh trước lúc xả bỏ báo thân sẽ được vãng sanh Cực-Lạc, gọi là “*Đới Nghiệp Vãng Sanh*”. Đới nghiệp vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là đại pháp cứu tinh của chư Phật trên mười phương pháp giới, dùng để cứu độ tất cả chúng sanh một đời thành tựu đạo quả đầy.

“Đới Nghiệp Vãng Sanh” pháp tu dễ thành tựu, nhưng đạo lý vi diệu, ý nghĩa thâm sâu, không thể một vài dòng có thể giảng giải viên mãn đâu. Ở đây chúng ta chỉ xin lấy lời Phật dạy trong kinh Vô-Lượng-Thọ mà nói, thì **Pháp Niệm-Phật** là pháp tu bằng ngang qua nghiệp chướng, đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải bắt buộc tận trừ nghiệp chướng rồi mới vãng sanh. Tiêu trừ nghiệp chướng, đoạn sạch nghiệp hoặc, cầu cho nghiệp sạch tình không rồi mới giải thoát là cách tu của các vị tự lực tu chứng, đường tu này vô cùng gian truân, thành tựu rất hiếm hoi, hàng phàm phu không thể thực hiện nổi.

Sự vi diệu quý báu của Pháp Niệm-Phật chính ở chỗ thành tựu cụ thể, vô lượng người niệm Phật đã được vãng sanh bất khả tư nghi là sự chứng minh hùng hồn và thiết thực nhất. Người quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, nghiệp chướng của họ vẫn tràn trề, nhưng câu Phật hiệu đã phủ phục

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

được tất cả, và người niệm Phật đã băng qua trên nghiệp chướng để đi về Tây-Phương Cực-Lạc, trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật dạy niệm Phật vãng sanh là pháp **“Hoàn h triệt u ngũ thú, ác đạo tự bế tất, vô cực chi thắng đạo”**. Hoàn h là đi vượt qua; Ngũ Thú là các nẻo sanh tử luân hồi. Trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật chỉ nói đến 5 cảnh giới luân hồi, gọi là “Ngũ Đạo”, bỏ qua cảnh giới A-tu-la. Trong kinh Thủ-Lăng-Nghiêm Phật nói đến 7 cảnh giới, gọi là “Thất Đạo”, thêm một cảnh giới Tiên, hay còn gọi Đạo Quý Thần. Như vậy, các danh từ: Ngũ Đạo, Lục Đạo và Thất Đạo đều chỉ cho các nẻo sanh tử luân hồi. Pháp **Môn Niệm-Phật Vẫng-Sanh** Cực-Lạc đã vượt ngang qua các đường sanh tử luân hồi, nghiệp chướng tội ác không diệt mà tự nó bế tất. Đây là một pháp tu vô cùng vi diệu, thù thắng vô cực.

Một người còn đầy đủ nghiệp chướng, nhưng nhờ chí thành niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh ngay trong giờ phút xả bỏ báo thân mà họ đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Như vậy niệm Phật không phải để đối trị với nghiệp chướng, mà niệm Phật là để vãng sanh. Được vãng sanh rồi thì còn lo chi đến nghiệp chướng nữa?

Niệm Phật là Nhân, tha thiết nguyện vãng sanh là Duyên, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc một đời thành Phật là Quả. Niệm Phật là Nhân, thành Phật là Quả. Niệm Phật thành Phật. Nhân duyên tương hợp ta hưởng quả báo thù thắng.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nghiệp nhân quả báo chẳng chịt phức tạp tạo ra trong vô lượng kiếp, không dễ gì một đời phá hết, người phàm phu hạ căn chớ nên khinh suất lẫn xả vào đó để diệt nghiệp mà đành chịu thất bại chua cay. Hãy quán xét cẩn thận khả năng của chính mình, hãy tuyển chọn pháp môn phù hợp căn cơ, thực tế và có khả năng thực hiện được để một đời này được thành tựu thì mới khỏi uổng phí công phu tu tập vậy.

Một người suốt đời tu hành, đời đời cứ tiếp tục tu tới vô lượng kiếp chưa thể phá được nghiệp, thì làm sao một người sắp sửa xả bỏ báo thân, sức khỏe suy kiệt, tinh thần tán loạn lại có thể phá được nghiệp chướng. Không phá nghiệp chướng mà nghiệp chướng tự bể tắt chính là nhờ Pháp Niệm-Phật được đối nghiệp vãng sanh. Hay nói rõ hơn, về lý đạo thì đây là pháp “*Tùng nguyện vãng sanh*” chứ không phải “*Tùng nghiệp thọ báo*”. Đạo lý “*Vạn pháp duy tâm sở hiện*” đã được thực hiện triệt để ở pháp môn này, người niệm Phật có thể vượt qua được nghiệp chướng nhờ tâm nguyện vãng sanh. Câu A-Di-Đà Phật có năng lực bao phủ nghiệp chướng lại, cho phép hành giả theo nguyện mà vãng sanh gọi là “*Đối Nghiệp Vãng Sanh*”. Tất cả các pháp môn, chỉ có Pháp Niệm-Phật thực sự chỉ bày cụ thể con đường đi trên nghiệp chướng, theo nguyện vãng sanh đã đưa đến sự lợi lạc thù thắng vi diệu, vô lượng chúng sanh nương theo pháp này mà được thành tựu đạo quả rồi vậy.

Tùng nguyện vãng sanh vừa hợp với đạo lý duy tâm của Phật dạy, vừa hợp với đại nguyện độ sanh của Đức A-Di-Đà.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nếu không có đại nguyện độ sanh của Đức Từ Phụ Di- Đà thì chúng sanh cũng không thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được, vì nhờ đại nguyện của Ngài mới có cõi Tây-Phương Cực-Lạc cho chúng sanh về. Cõi Tây-Phương Cực-Lạc do đại nguyện của A-Di-Đà Phật mà được hình thành cách đây hơn 10 đại kiếp. Nghĩa là, trước đây 11 đại kiếp chắc chắn không có danh từ “Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc”, chúng sanh thời đó bắt buộc phải tự tu hành chứng quả lấy, đường tu cũng phải vô cùng khó khăn, chứ không ai hưởng được cơ may một đời thành Phật như chúng ta đâu. Ấy thế mà thời này chúng sanh không chịu nghe lời Phật dạy, lơ là chuyện niệm Phật cầu vãng sanh, lại thích tu theo đường vô lượng kiếp trầm luân trong sanh tử luân hồi. Thật đáng thương thay! Mong chư vị hãy trân quý cơ hội này, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh thì cơ hội thành đạo có ngay trong một đời này.

Vậy thì khi gặp một người bệnh dầu cho bị nghiệp báo nặng nề, chúng ta hãy hối thúc họ mau mau niệm Phật cầu vãng sanh, nếu có duyên họ tin được họ vẫn có thể thoát nạn. Ví dụ cụ thể như cụ Phạm Thị Thanh ở bên Tiệp, bà Cụ chịu bệnh khổ nặng nề, Cụ bị đau đớn phải rên la nghe đến mà cảm thấy xót xa. Cụ mê mê tỉnh tỉnh suốt một thời gian dài. Ấy thế nhờ hộ niệm mà 5 ngày trước khi xả bỏ báo thân tự nhiên Cụ tỉnh lại như người bình thường, Cụ quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Cụ ra đi lưu lại tướng lành đẹp vô cùng. Đây là hiện tượng đang thọ nghiệp mà được vãng sanh đấy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Trong lịch sử niệm Phật có ông Trương Thiện Hòa, Trương Chung Quì là những vị một đời làm ác, giết hại trâu bò, đến lúc sắp xả bỏ báo thân thì tướng địa ngục hiển hiện, người đầu bò hiện ra đòi mạng. Trong cơn nguy khốn hoảng sợ ấy, may gặp được người biết đạo dạy cho ông ta đừng để ý tới những hiện tượng đó nữa, hãy niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh. Những cảnh kinh hoàng trước mắt là động lực giúp ông ta nhiếp tâm kiết thành niệm Phật, niệm Phật chỉ trong vòng 15 phút thì những người đầu bò biến mất, A-Di-Đà Phật xuất hiện tiếp dẫn ông trở về Tây-Phương Cực-Lạc. Những hiện tượng vi diệu này ngày xưa đã có, ngày nay cũng thường xuyên xảy ra ở các cuộc hộ niệm đó đây.

Người quyết lòng niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, tín tâm kiên định, thì tâm lực vững vàng, nhờ tâm lực này phá tan nghiệp chướng, cảm ứng đạo giao với đại nguyện của Phật A-Di-Đà, họ đi thẳng về miền Cực-Lạc. Nếu lúc lâm chung mà tâm hồn chao đảo, hồ nghi, thì tâm lực yếu, dù cho có vay mượn hàng vạn pháp tối diệu nào khác thì cũng chỉ kết thêm chút duyên cho tương lai, chứ hiện tại làm sao thoát khỏi nạn tam đồ ác đạo đây? Rõ ràng 10 niệm được vãng sanh đã chứng minh vô cùng cụ thể. Pháp Niệm-Phật vãng sanh thực sự vi diệu bất khả tư nghi!

Hiểu được đạo lý này, mong chư vị phải vững tâm vững chí, quyết lòng niệm Phật một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật nhé.

ĐỀ HIỂU THẦU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

34(c): Cần tụng thêm các kinh như: kinh A-Di-Đà, kinh Địa-Tạng, kinh Lương-Hoàng-Sám, v.v... thì việc hộ niệm sẽ hoàn chỉnh hơn.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Có thể tụng thêm các kinh khác của Phật để gieo duyên Phật pháp, tăng thêm phước cho người bệnh thì có, nhưng lại làm cho đường vắng sanh Tịnh-Độ yếu hơn, chứ không phải mạnh hơn. Như vậy, nếu muốn tụng Kinh tụng Chú thì nên chờ khi hậu sự xong rồi, một tuần sau có thể thực hiện để bồi phước tiêu tội cho vong nhân thì tốt, còn trong lúc đang hộ niệm mà tụng Kinh tụng Chú xen vào thì làm cho cơ hội được vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc của người bệnh bị yếu đi. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Đại-Thế-Chí dạy rằng, không cần vay mượn bất cứ một phương pháp nào khác, cứ một câu Phật hiệu mà niệm để thành đạo. Trong kinh Vô-Lương-Thọ, kinh A-Di-Đà Phật dạy phải một tâm chuyên nhất niệm A-Di-Đà Phật cầu vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Còn xen tạp là do từ niềm tin chưa vững, Lý-Sự Niệm Phật chưa thông, Tín-Nguyện-Hạnh không đầy đủ, đường vắng sanh sẽ bấp bênh, không bảo đảm.

Có những trường hợp đặc biệt, ví dụ người bệnh và gia đình thường tụng kinh Địa Tạng Bồn Nguyên đã quen rồi, nay họ tha thiết muốn tụng kinh Địa Tạng để giải nghiệp. Thì do sự yêu cầu, ban hộ niệm có thể uyển chuyển để họ mời chư Tang-Ni tới tụng niệm, nhưng sau một vài biến nên khuyên họ mau mau chuyển hướng, nhiếp tâm niệm Phật cầu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vãng sanh mới được vãng sanh. Nếu niềm tin yếu ớt, họ chỉ mong cầu được tiêu tai giải nạn, thì cơ hội vãng sanh thành đạo trong cơ hội này hình như khó có thể thành tựu vậy.

Hãy nhắc cho họ biết đến lời dạy của Phật trong kinh Đại-Tập rằng, thời mạt pháp tu hành theo các pháp khác thì ức triệu người tu, khó tìm ra được một người thoát ly sanh tử luân hồi, nhưng người nào quyết nương theo Pháp Niệm-Phật thì mới có thể đắc đạo. Phật dạy như vậy thì khuyên họ mau mau nhiếp tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Muốn phá nghiệp thì thành tâm niệm A-Di-Đà Phật, trong kinh Quán-Vô-Lượng-Thọ Phật dạy, một câu chí thành niệm A-Di-Đà Phật phá tan tội chướng sâu nặng tạo ra trong 80 ức kiếp đầy. Muốn giải nạn thì phải chí thành niệm A-Di-Đà Phật, khi xả bỏ báo thân niệm được 10 câu Phật hiệu cầu vãng sanh thì được sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, bất thoái thành Phật. Không có pháp giải nạn nào vượt qua Pháp Niệm-Phật đâu.

Xin thưa chư vị, bình thời ta thường tụng kinh A-Di-Đà, kinh Vô-Lượng-Thọ, nhưng đến giai đoạn bệnh nặng chờ ngày ra đi, thì cũng không cần tụng kinh nữa. Hãy nhiếp tâm vào câu A-Di-Đà Phật mà niệm tới cùng để cầu vãng sanh. Một câu A-Di-Đà Phật nhất tâm chuyên niệm là hoàn chỉnh nhất, vững vàng nhất, thẳng tắt nhất, dễ dàng nhất để vãng sanh, chứ không phải thêm nhiều kinh điển, nhiều chú ngôn, nhiều pháp trợ lực khác là đường vãng sanh mạnh hơn đâu. Niềm tin vào Pháp Niệm-Phật quá yếu, thì cơ hội vãng sanh mong manh, khó có hy vọng thực hiện.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Pháp Hộ-Niệm rất đơn giản mà vi diệu, sự thành tựu đã được chứng minh cụ thể, nhưng hộ niệm được vãng sanh mạnh hay yếu do chính người bệnh có thực sự tin tưởng vững vàng và làm đúng theo Pháp Hộ-Niệm hay không. Nếu tin tưởng vững vàng, thì xin chư vị hãy mau mau nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm liền đi. Pháp Hộ-Niệm chư Tổ dạy rằng, buông xả vạn duyên, quyết lòng niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh thì đủ cho chư vị vãng sanh trong một đời này. Còn không quyết lòng tin tưởng thì tùy theo nghiệp duyên của mỗi người mà tiếp tục đi luân hồi vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 073)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 31, câu 34(d): *Ban hộ niệm nên nhắc nhở người bệnh và gia đình sớm làm tờ di chúc cụ thể, hầu tránh bị rắc rối khi người bệnh ra đi.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Di chúc quan trọng lắm. Nếu một gia đình đồng thuận, con cái biết đạo, biết hộ niệm có thể không cần đến tờ di chúc. Còn nhiều gia đình con cháu không biết đạo, làm nhiều điều sơ suất, thì tờ di chúc rất quan trọng. Nếu không có tờ di chúc để căn dặn rõ ràng, chư vị có thể gặp khó khăn vì con cái thường tạo nên những điều sai trái, làm theo thói quen, chống đối việc hộ niệm, gặp trường hợp này ban hộ niệm không thể hộ niệm được đâu.

Tờ di chúc căn bản phải dựa vào qui luật hộ niệm, cần thận căn dặn mọi người cần làm những gì, cần kiêng cử những gì. Tốt hơn nữa, tờ di chúc nên được mọi người trong gia đình ký tên đồng thuận theo, nhờ vậy mà người ra đi đỡ bị chướng duyên, ban hộ niệm sẽ làm việc tốt hơn, tránh nhiều trở ngại và cơ duyên vãng sanh của chư vị được cao hơn.

Xin đưa ra một ví dụ cụ thể, hôm trước chúng ta hộ niệm cho anh Quảng Chương. Khi biết bệnh tình không còn cứu

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chữa được nữa, anh đã làm tờ di chúc rất chi tiết, và cẩn thận bắt từng người trong gia đình đều ký vào, trong đó có những lời anh dặn con cái phải nhất mực tuân theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm, không được sai trái.

Nhìn vào tờ di chúc, chúng ta thấy rõ rệt anh có sự quyết tâm vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Thế nhưng, dù đã làm di chúc, nhưng hình như cuối cùng anh thực hiện cũng không được chính xác, ví dụ như anh còn muốn vào bệnh viện chữa trị thêm, mà thực ra là bệnh viện đã thông báo không còn cách nào có thể cứu chữa được nữa. Tình trạng của anh đã đến giai đoạn có thể ra đi bất cứ lúc nào, thế mà anh còn muốn vào nằm trong bệnh viện nữa. Thật sự vấn đề này đã làm nhiều người xuống tinh thần! Nếu sơ suất, bị chết trong bệnh viện thì thôi đành chịu thua, khó cứu nổi!

Nhưng đáng khen thay, khi đến khuyên giải nên vững tâm ở nhà lo việc hộ niệm để vãng sanh, thì anh đã thay đổi ý niệm, liền quay trở về nhà quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Nếu giả sử lúc đó anh quyết định ở trong bệnh viện cầu chữa trị theo kiểu còn nước còn tát, thì dù có tờ di chúc cũng trở thành vô nghĩa.

Trong gia đình thường khi con cái không hiểu đạo, thân bằng quyến thuộc không hiểu đạo, nếu không được di chúc, dặn dò cẩn thận trước sẽ đưa đến tình trạng rất khó khăn để hộ niệm cho viên mãn.

Làm di chúc và thực hiện đúng theo di chúc, thì lời di chúc có tác dụng vừa là một sức mạnh tinh thần khiến cho

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mọi người hợp sức hỗ trợ, vừa hợp với pháp lý giúp cho chính người bệnh thoát nhiều chương nạn, giúp cho ban hộ niệm dễ hoàn thành trách nhiệm của họ.

34(e): Được phép sử dụng các loại công phu như: vận khí công, thuật bấm huyệt, đọc Thần Chú... để chuyển cảnh giới cho thần thức.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Trên thế gian có nhiều người đã làm những chuyện lạ lùng. Ví dụ như, không biết người ta đã nghiên cứu từ đâu, mà khi hộ niệm lại vừa niệm Phật vừa xòe hai bàn tay ra đẩy ngược lên. Niệm một câu A-Di-Đà Phật thì xòe bàn tay đẩy từ dưới lòng bàn chân lên đầu và bảo rằng đây là cách đẩy thần thức người chết từ dưới lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu để xuất ra đi vắng sanh.

Có một lần khi Diệu Âm về Việt Nam, gặp một ban hộ niệm kia làm tương tự như vậy. Diệu Âm hỏi:

- *Chư vị học phương pháp đẩy thần thức này từ đâu vậy?*

- *Tôi học từ Cư Sĩ Diệu Âm. Họ trả lời:*

- *Ồ!... Chính tôi là Diệu Âm đây. Chưa bao giờ tôi nói đến phương pháp này. Chưa một lần nào tôi hướng dẫn người hộ niệm vận khí vào lòng bàn tay đẩy thần thức người chết từ dưới lên như vậy đâu.*

Thế mà họ nói rằng đã học từ Cư Sĩ Diệu Âm, thật oan cho tôi quá! Cách hộ niệm này khá lạ lùng! Họ hít vô một hơi

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thật sâu, niệm câu A-Di-Đà Phật, rồi vận sức vào chưởng lực đẩy lên. Ba-bốn người hợp sức nhau cùng đẩy như vậy.

Một lần khác, lần này không phải ở Việt Nam, mà ở nước ngoài, Diệu Âm gặp hai người đứng hộ niệm cho người bệnh trong một bệnh viện, vừa niệm A-Di-Đà Phật vừa dùng hai tay đẩy lên. Phát tâm hộ niệm giúp người vãng sanh là điều thật đáng quý, nhưng tự mình nghĩ sao làm vậy, thêm vào đủ thứ, không theo một qui tắc nào căn bản thật là một điều bất cần, làm cho chánh pháp dễ dàng bị mai một.

Xin hỏi rằng, chúng ta có năng lực gì mà đẩy được thần thức người chết đi vãng sanh? A-Di-Đà Phật, chư Phật mười phương cũng chỉ dạy cho chúng sanh Pháp Niệm-Phật cầu vãng sanh. Chúng sanh phải làm đúng tông chỉ đó mới được vãng sanh. Nếu không làm đúng thì đành phải mất vãng sanh thôi. Vậy mà chúng sanh phàm phu lại có năng lực đẩy thần thức người chết đi vãng sanh sao? Vô cùng sai lầm! Vọng tưởng lắm vậy!

Có vị đồng tu kia kể lại cho Diệu Âm biết rằng, có người hộ niệm lại dùng phương pháp bấm huyết trên thân xác người vừa mới tắt hơi. Họ vận sức vừa bấm vừa day huyết tới lún sâu vào thịt, rồi sau đó nói rằng, nhờ bấm huyết như vậy mà người này đã vãng sanh rồi. Thật sự thế gian có nhiều chuyện lạ lùng!...

Người biết tu hành cần hết sức cẩn thận, đừng nên nghĩ sao làm vậy mà sai với chánh pháp, tạo duyên đọa lạc cho chúng sanh. Quả báo này thật không tốt!...

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Cách đây mười mấy năm, Diệu Âm nhận được một tài liệu nói về hộ niệm được photo copy rồi đóng lại thành sách. Tài liệu này lý luận đủ thứ và đưa ra một cách hộ niệm rất lạ lùng. Cũng khuyên niệm Phật, cũng nói đến sự cầu nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nhưng khi hộ niệm thì người hộ niệm đặt hai ngón tay tại động mạch ở hai bên cổ của bệnh nhân, rồi chú ý theo dõi hể máu chạy lên thì mở ra, máu chạy xuống thì chặn lại, mục đích là chỉ cho phép máu chạy lên để thần thức theo máu lên phần đầu để xuất ra đi vãng sanh, hoặc ít gì cũng sanh về những cảnh giới lành, chứ không cho máu chạy xuống mà kéo theo thần thức xuống dưới đi đọa lạc! Có điều còn tệ hại hơn nữa, là lúc người bệnh vừa tắt hơi thì phải cắt một vết thương trên đỉnh đầu cho máu chảy ra, để thần thức theo máu mà xuất ra ngoài. Rõ ràng phương pháp này không hợp với luật tự nhiên, sai với Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông, thế mà có người cũng phát hành ra đem đi phổ biến.

Người học Phật phải nghiên cứu đúng chánh pháp, y theo kinh Phật, lời Tổ mà làm mới an tâm được. Xin đừng hiếu kỳ, tự động nghiên cứu những phương pháp lạ, không biết xuất xứ từ đâu, chưa có căn bản nào bảo đảm sự chính xác, mà vội vã ứng dụng, thật là một điều vô cùng sơ suất, quá nguy hiểm!

Qui luật Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông nghiêm cấm sự đụng chạm vào thân xác của người mới chết, tuyệt đối cấm những hành động tạo thương tích, chặn mạch máu, ấn vào

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

huyết đạo, v.v... Chúng ta hướng dẫn người xả bỏ báo thân niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, là theo tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, thì không thể làm điều gì trái ngược với tông chỉ của pháp Phật mới đúng chánh pháp vậy.

Lâm chung là lúc người bệnh sắp bỏ báo thân, xin hãy cùng nhau thành tâm niệm Phật cầu Phật gia trì tiếp độ vãng sanh là chính xác theo Pháp Hộ-Niệm, thỉnh thoảng người hộ niệm lên tiếng nhắc nhở người bệnh định tâm lại niệm Phật, cầu A-Di-Đà Phật lai nghinh tiếp dẫn, đừng để người bệnh phân tâm, đừng để họ chạy theo những cảnh giới khác... Đây là phương pháp hướng dẫn cho người bệnh tự thực hiện con đường vãng sanh đúng nhất. Người hộ niệm phải y giáo lời Tổ mà phụng hành, chứ không thể tự dựng lên những phương pháp lạ lùng như cắt vết thương, bấm huyết đạo, chận mạch máu hoặc làm những hành động mà chư Tổ đã nghiêm cấm. Mong chư vị không được hiếu kỳ làm theo những hành động thiếu chánh pháp mà sơ ý tạo nên nghiệp chướng. Quả báo không tốt!

Người muốn dùng Thần Chú để chuyển cảnh giới cũng có tâm ý tốt, nhưng chư Tổ luôn luôn khuyên rằng, “*Tụng Kinh không bằng tụng Chú, tụng Chú không bằng Niệm Phật*”. Niệm Phật viên mãn nhất, trực tiếp cứu thần thức người chết vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, thay vì họ phải theo nghiệp thọ báo ở các nẻo luân hồi đọa lạc. Mong chư vị phải nhớ cho, Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh rất cần sự chuyên nhất. Điềm mạnh là ở chỗ chuyên,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chứ không phải ở chỗ tạp. Chư Tổ dạy, một người cả đời tụng bao nhiêu Kinh, trì bao nhiêu Chú, nhưng đến lúc lâm chung thì chỉ còn câu A-Di-Đà Phật mới có diệu dụng đưa một người phạm phu tội chướng sâu nặng thoát vòng sanh tử luân hồi, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc bất thoái thành Phật.

Người nào quyết lòng tin tưởng pháp môn, tha thiết nguyện vãng sanh thì vượt qua được 2/3 đoạn đường thành đạo rồi. Nếu người đó quyết lòng buông xả vạn duyên xuống, tranh thủ từng giờ, từng phút, từng hơi thở một đề niệm câu A-Di-Đà Phật, thì người đó đã thực hiện trọn vẹn con đường vãng sanh thành Phật rồi vậy.

Cho nên, sức mạnh của đường đi về miền Cực-Lạc để thành Phật là đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh, chứ không phải là sự vay mượn các pháp khác hỗ trợ vào Pháp Niệm-Phật. Người có đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh thì có “Niệm-Lực” mạnh, nhờ “Niệm-Lực” mạnh mà giúp cho “Phật-Tánh-Lực” ứng hiện. “Phật-Tánh-Lực” ứng hiện được thì lúc xả bỏ báo thân “Phật-Nhiếp-Thọ-Lực” mới tiếp độ được cái Chơn-Tâm Tự-Tánh về miền Cực-Lạc. Còn nói theo Ngài Triệt-Ngộ Đại Sư, thì “Tâm-Lực” và “Nghiệp-Lực” luôn luôn chi phối đến mỗi người chúng ta. Nếu “Tâm-Lực” mạnh thì “Nghiệp-Lực” sẽ yếu đi. Nhờ “Tâm-Lực” mạnh mà một người có thể vượt qua tất cả ách nạn của nghiệp chướng, họ chủ động theo nguyện-lực cầu sanh mà vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là pháp “Tùng Nguyện Vãng Sanh” chứ không phải “Tùng Nghiệp

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thọ Báo”. Nói cách khác, đây là pháp “Đời-Nghiep Vãng-Sanh”, được chư Phật Bồ-Tát trên 10 phương gia trì nên mới có hiện tượng 10 niệm tắt sanh. Chính vì thế, câu A-Di-Đà Phật là Đại Chú Vương vậy.

Đại-Thế-Chí Bồ-Tát, vị đứng bên phải của Đức Phật A-Di-Đà dạy rằng, phải chuyên lòng niệm Phật, thành tâm niệm Phật, thanh tịnh niệm Phật liên tục, không cần vay mượn bất cứ một pháp nào khác, thì Chơn-Tâm sẽ tự khai mở, nếu hiện giờ chưa được vãng sanh, thì lúc lâm chung cũng được thấy Phật tiếp độ về miền Cực-Lạc. Người niệm Phật cầu vãng sanh hãy quyết định một đời này chờ A-Di-Đà Phật lai nghinh tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc để viên mãn thành tựu đạo quả. Phải vững tâm lên nhé, đừng dùng dằng nửa ở nửa đi mà bị chướng ngại, đánh mất cơ hội thành đạo, ân hận ngàn đời vạn kiếp đó.

Tín-Nguyện-Hạnh của Pháp Môn Niệm-Phật được ví như ba chân của cái đánh. Niềm tin yếu giống như bị gãy một chân làm cho cái đánh tức thời ngã đổ, nghĩa là niệm Phật nhưng không thể vãng sanh. Do đó, người nào muốn vãng sanh thì niềm tin phải vững, sức nguyện phải vững, niệm Phật phải vững thì tự nhiên sẽ có cơ hội vãng sanh. Còn người nào chập chờn, niềm tin yếu ớt, chạy vay cái này mượn cái nọ, tạo thêm nhiều thứ xen tạp trong lúc sắp sửa xả bỏ báo thân, thì đường vãng sanh hình như bị khói mờ che khuất rồi vậy.

Nên nhớ cho, Pháp Niệm-Phật tối kỵ ở chỗ xen tạp. Xen tạp là điều tối kỵ trong sự tối kỵ. Bây giờ đây còn khỏe,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mình còn có chút thời gian để điều chỉnh, nhưng đến lúc sắp xả bỏ báo thân mà còn xen tạp nữa thì còn cơ hội nào nữa để sửa đổi? Một đời niệm Phật sau cùng thất bại, thì đời kiếp sau này sẽ ra sao đây? Xin tự suy nghĩ lấy.

Hiểu được như vậy, mong chư vị cần đi cho thẳng, đi cho vững, đi cho chắc để chúng ta một đời này trở về Tây-Phương Cực-Lạc, quỳ dưới chân của Đức Từ-Phụ A-Di-Đà, mà bạch lên Ngài rằng, con đã lưu lạc tha phương trong vô lượng kiếp qua, nếm đủ mùi đọa lạc đau khổ cùng cực rồi, giờ đây con đã giác ngộ trở về nhà, đang quỳ dưới chân đấng Cha Lành, xin Ngài xót thương tiếp độ, giúp con trên trọn thành Phật đạo, dưới cứu độ chúng sanh.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 074)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 31, xin tiếp tục nói về:

Ngoài việc niệm Phật trợ duyên, ban hộ niệm còn có thể làm gì thêm?

Câu 34(f): Ban hộ niệm phải biết đến những đạo thuật tiếp dẫn thần thức vãng sanh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Trên pháp giới này, người nào muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì phải nhớ, chỉ có A-Di-Đà Phật và chư Thánh Chúng đến tiếp dẫn ta mới đi theo. Trong kinh Phật thuyết A-Di-Đà, Phật dạy rõ ràng rằng, người nào quyết tâm niệm Phật từ một ngày đến bảy ngày nhất tâm hệ niệm, thì khi người đó lâm chung tinh thần sẽ tỉnh táo, không còn điên đảo và lúc ra đi A-Di-Đà Phật và chư Thánh Chúng hiện ra trước mặt tiếp dẫn người đó vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Chúng ta hộ niệm là giúp cho người vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì ta phải biết áp dụng đúng kinh.

Vừa rồi Diệu Âm có nói rằng, “*Từ một ngày đến bảy ngày nhất tâm hệ niệm*” là nói theo bản trực dịch kinh A-Di-Đà của ngài Huyền-Trang, còn câu kinh “*Từ một ngày đến*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

bảy ngày “*Nhất-Tâm bất-Loạn*” là câu dịch ý của Ngài Cưu-Ma-La-Thập.

Thế nào là “*Ý Dịch*”? Thế nào là “*Trực Dịch*”? “*Trực Dịch*” là dịch thẳng sát nghĩa từng chữ. “*Ý Dịch*” là dịch rộng theo hàm nghĩa của câu kinh. Lời kinh văn “*Nhất-Tâm bất-Loạn*” trong kinh A-Di-Đà chúng ta thường tụng có hàm nghĩa là một người quyết lòng niệm Phật trở về Tây-Phương Cực-Lạc, thì A-Di-Đà Phật phóng quang gia trì, khiến cho lúc lâm chung họ nhiếp tâm niệm Phật không còn lệch tâm nữa, nếu người đó có công phu niệm Phật đã thành phỉến, thì A-Di-Đà Phật sẽ gia trì cho họ nhất tâm không loạn. Còn chúng ta nói ở đây là “*Từ một ngày đến bảy ngày nhất tâm hệ niệm*”, hợp với câu “*Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật*” trong kinh Vô-Lượng-Thọ, nghĩa là niệm Phật tương tục từ một ngày đến bảy ngày, hay gọi là “*Nhất tâm hệ niệm*”. “*Hệ Niệm*” là niệm Phật liên tục, đừng chao đảo, đừng phân tâm thì đủ phần cho cho hành giả vắng sanh.

Cho nên, Pháp Niệm-Phật thực sự là một pháp đại cứu tinh cho hàng phàm phu chúng ta. Nếu giải nghĩa theo chữ, thì câu kinh văn trong kinh A-Di-Đà của ngài Cưu-Ma-La-Thập dịch: “*Từ một ngày đến bảy ngày Nhất-Tâm bất-Loạn*”, thì chỉ có người nào chứng đắc đến cảnh giới “*Nhất-Tâm bất-Loạn*” mới được vắng sanh. Đây là sự sơ ý không ứng dụng: “*Y ý bất y ngữ*” trong Tứ Y-Pháp, dẫn đến sự hiểu lầm. Nếu giảng rằng, phải chứng đắc đến “*Nhất-Tâm Bất-Loạn*” mới được vắng sanh, thì nhất định chư Tổ không thể nói, với Pháp

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Môn Niệm-Phật trăm người tu trăm người vãng sanh, ngàn người tu ngàn người vãng sanh, vạn nhân tu vạn nhân khứ được. Và, hàng phàm phu như chúng ta nhất định không thể dự phần. Nhưng thực tế, có rất nhiều người phàm phu đã vãng sanh bất khả tư nghì.

Chính vì thế, chúng ta cần phải hiểu cho thấu ý nghĩa kinh văn chứ không nên dịch từng chữ mà sai ý kinh. Nói rõ hơn, người nào thành tâm niệm Phật, chí thành niệm Phật cầu vãng sanh, từ một ngày đến bảy ngày, đến trước thời điểm xả bỏ báo thân mà làm được đều có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải chúng đắc “*Nhất-Tâm bất-Loạn*” mới được vãng sanh. Trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật còn nói lời mạnh hơn, 10 niệm tắt sanh, tức là những người mà trước khi xả bỏ báo thân quyết lòng niệm Phật để cầu vãng sanh thì niệm 10 niệm được vãng sanh, chư Tổ còn nói, niệm một niệm với đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh cũng được vãng sanh. Đây thực sự là một đại cứu tinh mà hồi giờ chúng ta không hay biết. Vì không hay biết thành ra cứ tu theo đường vòng, tu nhiều thứ quá, hầu hết là tìm cầu một chút phước báu hữu lậu tạm bợ nào đó để chờ nhận lấy quả báo vô thường, còn đường vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc một đời thoát ly sanh tử luân hồi thì quên lãng mất. Mong chư vị chú tâm đi cho vững để chúng ta một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

Như vậy, vấn đề vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc xin chư vị đừng lo đến chuyện đạo thuật tiếp dẫn thần thức vãng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh. Đây là chuyện của Phật, không phải là năng lực của phàm phu chúng ta đâu. Nhưng thực tế, thỉnh thoảng chúng ta vẫn nghe có người tự xưng là đắc đạo, rồi làm pháp này pháp nọ để tiếp dẫn chúng sanh vãng sanh. Điều này hoàn toàn không đúng với chánh pháp.

Vậy thì, xin chư vị nhớ cho, hễ người nào nói đúng chánh pháp ta mới nghe. Người nào nói không đúng kinh đúng pháp, nhất định phải cẩn thận, không được theo, có vậy mới tránh được những ách nạn của thời mạt pháp này. Nên nhớ, thời mạt pháp này tà đạo lộng hành, nhiều cạm bẫy bí hiểm lắm, không phải đơn giản đâu!

34(g): Các vị Tăng hoặc Ni tu hành nhiều đức độ có thể tiếp dẫn được thần thức người bệnh vãng sanh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Sai luôn! Chỉ có A-Di-Đà Phật mới có thể tiếp dẫn chúng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Chư Phật trên 10 phương pháp giới, đức Bồn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật cũng cùng hộ trì cho đại nguyện của đức A-Di-Đà. Chư vị nên nhớ: “*Quang trung Hóa-Phật vô số ức*”. Hóa-Thân của A-Di-Đà Phật tràn ngập khắp 10 phương pháp giới, hang cùng, ngõ hẻm, nơi nào cũng có Hóa-Thân của Đức Từ-Phụ. Thân phận phàm phu của chúng ta khi vãng sanh là được Hóa-Thân Phật tiếp độ đấy. Hóa-Thân Phật thường hằng hiện hữu ở khắp mọi nơi. Giả như chúng ta đóng cửa lại ở trong một căn hầm tối âm u để niệm Phật, thì Hóa-Thân Phật cũng xuất hiện để tiếp độ được.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nhiều người lo lắng rằng mình âm thầm niệm Phật không biết Phật có biết chăng? Xin đừng lo ngại như vậy nữa. Quang minh của A-Di-Đà Phật là “Vô Ngại Quang”, nghĩa là không có vật gì có thể ngăn cản được quang minh của A-Di-Đà Phật, mà quang minh của Ngài ở đâu thì có Hóa-Thân của Ngài ở đó để tiếp dẫn chúng sanh, xin chư vị đừng nên nghi ngờ.

Tuy nhiên, xin nhớ điều này, có một thứ có thể ngăn cản sự chiếu xúc quang minh của Phật, đó chính là cái tâm nghi ngờ, tâm bất kính của chính chúng sanh. Nghĩa là, chính mình có thể đánh mất con đường vãng sanh của chính mình. Một khi chính mình không muốn vãng sanh thì thôi đành chịu thua. Phật nhìn thấy chúng sanh muốn đi theo con đường đọa lạc thì Ngài cũng đành thương hại mà thôi, chứ không cứu được. Phật dạy: *“Nhất thiết duy tâm tạo”*. Tất cả do chính tâm nguyện của mình tạo dựng tương lai cho chính mình. Đọa-Lạc hay Cực-Lạc do chính mình tự quyết định lấy. Nếu mình quyết định muốn vãng sanh, thì không ai có thể cản trở được con đường vãng sanh của chính mình vậy.

Hiểu được đạo lý này chúng ta mới sáng tỏ ra vấn đề: Tại sao có nhiều người dù suốt cả đời chưa có duyên tu hành, nhưng đến lúc cuối cuộc đời có duyên gặp được người hướng dẫn đường vãng sanh, họ phát tâm tin tưởng quyết đi vãng sanh mà được vãng sanh, khi ra đi lưu lại tướng lành vô cùng tốt đẹp. Ngược lại, có người tu học Phật cả cuộc đời nhưng lại không tin tưởng Pháp Niệm Phật, tâm ý chao đảo, hồ nghi

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lời Phật dạy, đến lúc lâm chung một câu A-Di-Đà Phật không biết đề niệm, thì không thể được vãng sanh vậy.

Tất cả đều do chính tâm nguyện của chư vị định hình lấy tương lai. Cần phải có niềm tin vững vàng thì tâm lực của chư vị từ đó mới vươn lên mạnh mẽ, nghiệp chướng từ đó phải nằm rạp xuống làm nền cho chư vị bước lên tiến thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Người tu hành mà không tin tưởng vào câu A-Di-Đà Phật, thì xin hỏi rằng từ cổ chí kim có ai đã được vãng sanh về miền Cực-Lạc chưa? Nhất định không có đâu. Người tu hành dù giỏi tới đâu, nhưng không tin có cõi Tây-Phương Cực-Lạc, thì không cách nào có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được. Niềm tin là điểm đầu tiên quyết định cho con đường một đời vãng sanh thành tựu đạo giải thoát đây.

Chư vị Tăng Ni tu hành có đức độ tốt, thì sự trợ niệm hoặc hồi hướng của các Ngài rất tốt. Nếu công đức của Ngài quá lớn, thì chỉ cần một sự hồi hướng công đức đôi lúc có thể giúp cho người được hưởng sanh lên được một cảnh trời trong Dục-Giới. Vì thế, những người tu hành đã đắc đạo có thể giúp cho một người thay vì xuống tam ác đạo chịu nạn, có thể vượt qua ách nạn tam đồ sanh về một cõi trời, việc này trong kinh có nói qua. Ví dụ như ngài Lương-Võ-Đế khi người thứ phi bị chết biến thành con rắn, Ngài thỉnh mời 1.000 vị Cao Tăng tới cầu siêu giúp người thứ phi thoát khỏi đường súc sanh, sanh lên một cảnh trời. Một ngàn vị đại Tăng lập đàn siêu độ đưa được một người từ hàng bàng sanh lên

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

một cảnh trời trong Dục-Giới, nghĩa là chưa thoát khỏi sáu đường luân hồi. Còn người niệm Phật hộ niệm có thể giúp cho người đó, không phải lên một cảnh trời trong tam giới, mà có thể về tới cõi Tây-Phương Cực-Lạc một đời thành Phật. Xin chư vị suy nghĩ thử, có phải Pháp Hộ-Niệm vi diệu bất khả tư nghì không?

Mẹ của ngài Đại-Mục Kiên-Liên là Mục-Liên Thanh-Đề không tu hành, khinh thường pháp Phật, lại keo kiệt bòn xén, khi chết bị rơi vào địa ngục đầu đội chậu máu, đít ngồi bàn chông. Cả hàng vạn vị Cao Tăng lập đàn cầu siêu độ mới giúp cho người mẹ của ngài Đại-Mục Kiên-Liên vượt thoát cảnh địa ngục đi về cảnh trời Đao-Lợi trong Dục-Giới, chứ các Ngài đâu thể tiếp dẫn bà vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Vậy thì làm gì có một người nào ở thế gian này lại có khả năng tiếp dẫn mình về Tây-Phương Cực-Lạc đây? Hiểu được đạo lý này, mong chư vị giữ tâm vững vàng, đừng nên sơ suất mà lầm theo những lời nói sai với chánh pháp. Muốn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc do chính mỗi người phải tự niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh. Tu hành phải nhắm đến con đường giải thoát, đừng mơ hồ tu theo các đường bất liễu giáo, cầu tìm vài thứ phước báu nhỏ nhen, mà kẹt mãi trong cảnh sanh tử luân hồi.

Nói tóm lại, chính mỗi người chúng ta phải thực hiện con đường vãng sanh của mình, còn người hộ niệm chỉ là sự hỗ trợ cần thiết, hướng dẫn đúng pháp, gỡ rối kịp thời, giúp cho mỗi người tự thực hiện không lệch đường giải thoát,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nghĩa là tự mỗi người phải khẩn thiết niệm Phật, phải tin tưởng vững vàng, phải nguyện vãng sanh tha thiết thì mới được vãng sanh. Không ai có thể thay thế chúng ta làm ba điều này được. Xin ghi nhớ cẩn thận.

34(h): Dặn dò người bệnh chỉ được đi theo A-Di-Đà Phật để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Người không biết hộ niệm thường sợ ý có những lời hướng dẫn sai lầm, ví dụ xin xét đến lời khai thị này: *“Một đời tu học thì cuối cùng phải theo Phật Bồ-Tát, đừng theo ma quỷ, đừng theo ông bà tổ tiên mà lạc đường nhé”*. Câu nói này mới nghe qua thì tốt lắm, nhưng không ngờ đã mở ra một cạm bẫy vô cùng nguy hiểm khiến cho người ra đi dễ gặp nạn. Nếu người biết hộ niệm, lời nói đúng kinh đúng pháp chính là: **“*Phải theo A-Di-Đà Phật để vãng sanh*”**, chứ không thể nói trông trông rằng theo Phật Bồ-Tát mà được, hầu tránh tình trạng bị nạn oán thân trái chủ trá hình gạt họ đi theo những cảnh giới nguy hiểm.

Nên nhớ cho, chỉ chờ A-Di-Đà Phật hóa hiện thân ra giống như tấm hình A-Di-Đà Phật được ban hộ niệm treo trước mặt để theo Ngài vãng sanh, không được theo bất cứ một Phật Bồ-Tát nào khác cả. Dẫu cho đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật muốn tiếp dẫn mình, Ngài cũng phải ứng hiện ra thành A-Di-Đà Phật mới được, chứ nếu Ngài không ứng hiện A-Di-Đà Phật thì kinh A-Di-Đà, kinh Vô-Lượng-Thọ, kinh Quán-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vô-Lượng-Thọ bị sai lệch rồi sao? Tất cả chư Phật đều nói lời của cổ Phật, chư Phật trong tương lai cũng phải nói lời như cổ Phật nói. Phật Phật đạo đồng, đều nói đúng hết như nhau, không thể sai khác được.

A-Di-Đà Phật đã phát đại thệ cứu độ tất cả chúng sanh, 48 đại nguyện qui lại trong nguyện thứ 18: mười niệm, một niệm tất sanh, thì đâu có Phật nào lại tới tranh phần tiếp dẫn chúng sanh vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Mong chư vị hiểu cho thấu đạo lý này. Nếu sơ ý vội vã đi theo một hình tướng nào khác, coi chừng vướng phải cạm bẫy. Một hình tướng đỏ-đỏ, xanh-xanh, trắng-trắng, vàng-vàng... nào đó hiện ra, ta chấp vào đó cho là Phật, vội vã mừng vui, hớn hở, mỉm cười đi theo... không ngờ chỉ một chút sơ ý liền bị vướng nạn oán thân trái chủ, cạm bẫy của chư ác thần bày ra để gạt gẫm mình!...

Vì thế, phải dặn người bệnh chỉ được đi theo A-Di-Đà Phật, Hóa-Thân Ngài hiện ra giống như tám hình Phật treo trước mặt khi hộ niệm. Ngoài ra không được đi theo một cảnh giới nào khác. Không theo ánh sáng, không theo ông bà, không theo Phật Bồ-Tát nào khác vì lý do này. Nhớ cho kỹ nhé.

Trong kinh A-Di-Đà, Phật dạy, A-Di-Đà Phật và chư Thánh Chúng hiện ra trước mặt người đó, người đó khi ra đi tâm không còn điên đảo, liền được vãng sanh về nước Cực-Lạc. Mong chư vị hiểu rõ, thực hiện đúng pháp. Chúng ta cần

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đi cho đúng, đi cho thẳng để một đời này nhất định ta về Tây-
Phương Cực-Lạc thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 075)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 31.

Câu 34(i): Ban hộ niệm có thể dùng phương pháp cộng tu niệm Phật với địa chung để hộ niệm cho người bệnh.

Đúng không? – [Sai]. Cộng tu khác với hộ niệm, không thể đem phương pháp cộng tu để hộ niệm cho người bệnh được. Hộ niệm mà lại dùng địa chung để đánh giũ nhịp cho người niệm Phật trong lúc hộ niệm là không đúng.

Trong những tài liệu hộ niệm cho người vãng sanh, chư Tổ không cho phép dùng mõ để hộ niệm. Có người khuyên nên dùng loại mõ lớn để có tiếng trầm hùng, thì chư Tổ cũng không khuyên điều này. Nếu chư vị có những loại máy chuông âm có thể biểu diễn được biên độ sóng của âm thanh, thì khi đánh một tiếng mõ ta sẽ thấy đường biểu diễn biên độ sóng của tiếng mõ rất lớn và sắc vô cùng, chứng tỏ rằng âm thanh của tiếng mõ rất mạnh, nếu dùng để hộ niệm, thì tiếng mõ có thể dội vào tai người bệnh mạnh quá, thường khiến cho người bệnh chịu không nổi. Khi đánh địa chung, nếu biết phương pháp diu đại chúng, khi thấy tiếng niệm Phật yếu xuống, ta hãy đánh tiếng mõ mạnh lên thì tự nhiên đại chúng sẽ niệm

ĐỀ HIỆU THẦU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mạnh theo, vì tiếng mõ dội mạnh thôi thúc mọi người niệm mạnh lên, nhưng đối với một người quá yếu trong cơn bệnh hoạn, hay lúc lâm chung thì tiếng mõ sẽ gây cho họ khó chịu, không tốt.

Nói chung, phương pháp cộng tu có nghi thức hành lễ nghiêm trang, có xướng tán, kinh hành, rộn rịp... không thích hợp với một buổi hộ niệm. Chính vì thế, dùng pháp cộng tu để hộ niệm cho người bệnh không đúng.

Hôm trước chúng ta có nói qua vấn đề dùng cách niệm Phật có âm điệu để hộ niệm đôi khi cũng không tốt lắm. Có những người bệnh thích thú về âm điệu thì chúng ta có thể áp dụng âm điệu. Ngoài ra, nhiều người bệnh không thích âm điệu thì không nên dùng. Thông thường nhất là nên áp dụng tiếng niệm Phật nguyên chất, rõ ràng, từng tiếng từng tiếng gọn gàng thì dễ làm cho người bệnh nhiếp tâm niệm theo, và dễ đưa tiếng Phật hiệu vào tâm thức của người bệnh hơn. Niệm Phật theo âm điệu thì du dương trầm bổng nghe có vẻ hay, khi người còn tỉnh táo có thể đón nhận được, còn khi rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, hoặc sức khỏe yếu rồi thì những âm điệu trầm bổng thường dễ biến dạng thành những âm thanh xa lạ, không tốt lắm. Vậy thì, xin chú ý đừng nên dùng phương pháp cộng tu với địa chung để hộ niệm cho người bệnh.

34(j): Ban hộ niệm có thể sử dụng hệ thống loa, micro, hoặc hệ thống khuếch đại âm thanh để hộ niệm và khai thị cho người bệnh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không? – [Sai]. Điều này cũng không tốt. Xin nhớ là, hệ thống khuếch đại âm thanh nhiều lúc hú lên, có thể gây rối tâm người bệnh và đại chúng. Hơn nữa, hộ niệm cho người bệnh chỉ vồn vện trong một căn phòng nhỏ, đơn giản, 5 người, 10 người không cần phải dùng đến hệ thống âm thanh. Hộ niệm không phải thực hiện giữa một đại chúng đông đảo, hoặc giữa một hội trường rộng mênh mông, thì cần chi phải dùng đến những thứ đó. Trong quá khứ có một vài ban hộ niệm đã dùng hệ thống loa âm thanh để chung quanh người bệnh mà niệm Phật. Cũng có trường hợp đưa người bệnh vào trước một chánh điện rất lớn, phía dưới có hàng trăm người đang ngồi nghe khai thị với một hệ thống khuếch đại âm thanh khá đồ sộ. Những điều này không thích hợp cho một cuộc hộ niệm.

Thường thường cỡ chừng 10 người là hộ niệm tốt, lên tới 20 người là cũng bắt đầu nhiều, không nên quá đông mà khó sắp xếp vị trí ổn định. Nếu ban hộ niệm có nhân lực mạnh mẽ, hãy chia phiên nhau để sự hộ niệm được đều hòa, và bền lâu hơn. Hơn nữa, đối với những căn phòng hẹp, nhiều người quá thường bị thiếu không khí để thở, cũng có thể gây bất tiện cho gia đình và người bệnh.

34(k): Ban hộ niệm cần phải phụ giúp chăm sóc tắm rửa cho bệnh nhân.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Cũng sai luôn! Có nhiều trường hợp người bệnh sống neo đơn một mình, không có

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người chăm sóc, thì ban hộ niệm cũng có thể tùy duyên phát tâm làm chuyện này được. Tuy nhiên, đây chỉ là trường hợp khá đặc biệt mà thôi, còn tất cả những sự chăm sóc bệnh nhân như: tắm rửa, thay quần áo, lo việc ăn uống, v.v... thì hãy để cho gia đình người bệnh tự làm lấy. Người hộ niệm chúng ta chính yếu là chú tâm tới việc niệm Phật hộ niệm, cố gắng khai thị, hướng dẫn, hóa giải chướng ngại, giúp cho bệnh nhân giữ vững Tín-Nguyện-Hạnh để có cơ hội vãng sanh. Chúng ta nên cố gắng làm cho tròn phận sự của người hộ niệm là tốt nhất, không nên quá bao đồng những việc khác mà thêm phần bận bịu, phân tâm... từ đó có thể ảnh hưởng đến sự hộ niệm, làm yếu đi mục đích chính là sự vãng sanh của người bệnh.

Xin thưa thực rằng, chăm sóc người bệnh không có gì gọi là xấu xa phải tránh né, nhưng nếu sơ ý bao đồng nhiều việc, e rằng người hộ niệm có thể bị ngã quy trước!... Ở nước ngoài thì lâu lâu mới gặp một người để hộ niệm, nhưng ở trong nước thì đồng bào Việt Nam chúng ta quá đông, sống bao quanh bên nhau, do môi trường và điều kiện đặc biệt đó nên những ban hộ niệm làm việc quá bận bịu, vất vả, thật khó khăn vô cùng. Nhìn thấy sự phát tâm thiện nguyện của những ban hộ niệm mà nhiều khi chúng ta phải cảm động. Vậy thì, vấn đề tắm rửa chăm sóc bệnh nhân nên để cho gia đình tự lo liệu lấy là hợp lý. Nhiệm vụ của ban hộ niệm không nên bao gồm vấn đề này mà tạo thêm khó khăn cho công cuộc hộ niệm.

ĐỀ HIỂU THÁU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

34(l): Ban hộ niệm cần nên phụ giúp việc bếp núc với gia đình.

Đúng không? – [Sai]. Cũng sai luôn! Thường thường, những qui định cho thành viên ban hộ niệm có điều lệ là khi đi hộ niệm không nên nói chuyện, mà hãy cố gắng nhiếp tâm niệm Phật để hồi hướng được chút công đức nào hay công đức đó cho người bệnh. Khi đến nhà người bệnh, chúng ta cũng không nên tham gia vào các việc như: thái rau, nấu nướng, trà nước, v.v... Ban hộ niệm không nên làm các chuyện này.

Mỗi người hộ niệm chúng ta nên đem theo một chai nước nhỏ và tự lo lấy, tránh làm phiền đến gia đình thân chủ. Nhiều cuộc hộ niệm lâu dài quá, chúng ta có thể dùng chút nước của gia đình để tiếp tục hộ niệm là đủ rồi, không nên bày cuộc trà cà-phê linh đình, hoặc tiệc tùng đãi đằng làm bận bịu đến gia đình của người bệnh.

Mong chư vị nhớ cho, hộ niệm càng đơn giản chừng nào càng hay chừng đó. Không nên bày vẽ nhiều điều rắc rối làm cho người bệnh mệt mỏi phân tâm. Về phần gia đình người bệnh cũng đã chịu đựng từ năm này qua năm nọ, tháng nọ qua tháng kia, hàng ngày đã quá vất vả vì vấn đề chăm sóc người bệnh rồi, thực không phải là việc đơn giản đâu. Chúng ta cần thông cảm tình trạng này. Hơn nữa, ban hộ niệm cũng cần hiểu thấu sự khó khăn của chính người hộ niệm, không thể bao đồng nhiều việc quá, mà dễ ngã quy ở giữa con đường làm đạo.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vậy thì, chuyện bếp núc với gia đình xin miễn lo tới. Người hộ niệm chỉ lo niệm Phật hộ niệm cho người bệnh, khi xong phiên hộ niệm hãy sớm ra về là tốt nhất. Những trường hợp hộ niệm quá xa, chúng ta có thể uyển chuyển trong chuyện ăn uống. Ngoài ra, nếu hộ niệm những nơi gần nhà, người hộ niệm hãy về nhà mình tự lo lấy cơm nước, tránh làm bận bịu đến gia chủ.

34(m): Cần nhắc nhở gia đình lập bàn thờ thật trang nghiêm để hộ niệm.

Đúng không chư vị?... Có ai nói đúng không? Xin thưa thực với chư vị, Pháp Hộ-Niệm rất đơn giản, không cần có bàn thờ. Nếu muốn lập bàn thờ thì một cái bàn thật đơn giản để dựng tượng Phật lên là đủ, có một thẻ nhang cắm lên cũng tốt, nhưng đừng rườm rà quá. Thường thường ở những chỗ mà gia đình cần lạy Phật, chúng ta có thể lập một bàn thờ rất đơn giản, chứ không cần phải thật trang nghiêm.

Có người nghĩ rằng, có bàn thờ thật trang nghiêm thì buổi lễ hộ niệm mới được trang nghiêm. Xin thưa rằng, cuộc hộ niệm cho người bệnh không phải là một buổi lễ. Hộ niệm hoàn toàn không phải là một lễ đàn như lễ cầu siêu, cầu an, cầu quốc thái dân an, hay một buổi cộng tu, thành ra không cần tới một bàn thờ trang nghiêm. Buổi hộ niệm chỉ là một buổi tiếp xúc, khuyên giải, giúp cho người bệnh phát tâm tin tưởng, quyết lòng buông xả vạn duyên để niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Vì thế, hộ niệm cần tập trung vào việc

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

giúp đỡ, hướng dẫn, khai thị, hóa gỡ những khó khăn cho người bệnh, thường hay vỗ tay khen thưởng mỗi khi người bệnh làm đúng. Người hộ niệm tìm mọi cách để khuyến khích, động viên tinh thần giúp cho người bệnh tăng trưởng tín tâm, quyết lòng muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Buổi hộ niệm hoàn toàn không phải là một lễ đàn tràng nghiêm, nên không cần đến một bàn thờ thật trang nghiêm cho đại chúng đến hành lễ. Người bệnh nào quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, nếu đến kỳ hạn phải xả bỏ báo thân, thì đây chính là cơ hội cho họ vãng sanh thành đạo, thoát được cảnh chết bị luân hồi đọa lạc. Thật quý hóa, đại duyên lành, đại phước báu, đại may mắn cho họ vậy.

Một yếu tố khác chúng ta cũng cần chú ý, là thiết lập một bàn thờ trang nghiêm bên cạnh người bệnh thường khiến cho người bệnh lo lắng hoặc ngại ngùng vô cùng, chứ không phải giúp cho họ thoải mái đâu. Lo lắng thì tăng thêm sự căng thẳng. Hãy để họ được tự nhiên an tịnh mới tốt. Ngại ngùng thì mất vui! Người bệnh thường yếu đuối, nhức mỏi, nhiều khi tiểu tiện không kiểm soát được, thường có nhiều động tác cử chỉ vụng về nên khó giữ được nét trang nghiêm. Nếu họ thường xuyên phải biểu diễn những điều này trước một bàn thờ Phật trang nghiêm, thì thật vô cùng khó chịu cho họ.

Chính vì vậy, xin thưa với chư vị, nếu lập một bàn thờ ở một phòng bên cạnh để cho ban hộ niệm lạy và cho gia đình lạy thì có thể được, còn lập một bàn thờ trang nghiêm trong phòng hộ niệm thì không nên. Nếu trường hợp phòng hộ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm rộng rãi, gia đình cũng có thể lập một bàn thờ Phật rất đơn giản, với một hình tượng Phật cũng có thể đủ rồi để gia đình và ban hộ niệm cùng lạy Phật cầu Phật gia trì là được, chứ không cần có bàn thờ thật trang nghiêm trong phòng hộ niệm.

Trong những tài liệu về hộ niệm, chư Tổ luôn luôn khuyên phải có ít nhất một tấm hình A-Di-Đà Phật treo trước mặt người bệnh ở vị trí nào người bệnh dễ thấy nhất. Tấm hình Phật càng lớn càng tốt, treo nơi sáng sủa, và thuận tiện nhất cho người bệnh, mỗi khi người bệnh mở mắt ra là có thể thấy ngay ảnh tượng của Phật liền, nhằm nhắc nhở và họ nhìn đó mà nhiếp tâm niệm Phật, điều này nhất định không thể thiếu.

Hộ niệm với tấm hình Phật quá nhỏ cũng không tốt, người bệnh quá yếu, rất khó nhận ra, đưa đến tình trạng rất khó nhiếp tâm.

Chư vị có thể dùng nhiều tấm hình Phật nhưng phải đồng nhất với nhau, chứ không thể treo hình Phật đỏ, hình Phật vàng, hình Phật xanh... cho vui mắt được. Nếu có được bốn tấm hình Phật thì nên treo trên tường chung quanh giường người bệnh: trên đầu, bên trái, bên phải và phía trước là tốt nhất. Hơn nữa, nếu có thêm một tấm hình Phật nhỏ cùng loại để cầm tay đưa cho người bệnh nhìn khi cần thì rất tốt. Tấm hình Phật nhỏ này rất cần thiết trong trường hợp người bệnh xoay trở không được thuận lợi. Thường nhắc nhở người bệnh nhìn thật rõ hình Phật, nhiếp tâm vào đó mà

ĐỀ HIỂU THẦU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm, cầu Ngài hiện thân tiếp dẫn, theo Ngài vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Phải chí thành chí kính mới được cảm ứng, nếu tín tâm không vững thì tự mình gây chướng ngại vậy.

Tạo khung cảnh trang nghiêm cho buổi hộ niệm không phải là điều cấm kị. Tuy nhiên, sinh hoạt trong một buổi hộ niệm không phải lúc nào cũng trang nghiêm mà tốt đâu. Nên thường xuyên tạo ra không khí phấn khởi, cởi mở, vui vẻ để khuyến tấn sự tha thiết vãng sanh và xóa nhòa sự căng thẳng lo âu của người bệnh mới tốt. Ví dụ, khi thấy bà Cụ phát tâm niệm Phật mạnh mẽ, ban hộ niệm nên ủng hộ tinh thần bằng một tràng vỗ tay khen thưởng. Khi bà Cụ phát nguyện vãng sanh tha thiết, ta vỗ tay khuyến tấn chúc mừng liền. Những lúc vỗ tay đó không thể nào gọi là trang nghiêm được, nhưng lại rất hiệu quả và cần thiết trong cuộc hộ niệm.

Tóm lại, một bàn thờ đơn giản có thể được, còn dàn dựng một bàn thờ quá trang nghiêm: bông hoa rực rỡ, quả trái bốn màu, đèn nhang nghi ngút, v.v... trông thì đẹp mắt thật, nhưng không thích hợp đối với một buổi hộ niệm.

Mong chư vị nên cố gắng làm đúng theo tài liệu của chư Tổ để lại là tốt nhất, một cuộc hộ niệm đơn giản mà vi diệu tiễn đưa người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 076)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Ngoài việc niệm Phật trợ duyên, ban hộ niệm có thể làm thêm những gì?

Xin chư vị mở trang 31.

Câu 34(n): Không bắt buộc phải lập bàn thờ nhưng treo tấm hình A-Di-Đà Phật cho người bệnh thấy rõ là điều không thể thiếu.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Sáng nay chúng ta có nói qua về bàn thờ rồi. Trong Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi phải lập một bàn thờ trang nghiêm, vì lập một bàn thờ trang nghiêm biến thành một “Lễ-Đàn”, mà Pháp Hộ-Niệm không phải là “Lễ-Đàn”. Phương thức của **Pháp Hộ-Niệm** là hướng dẫn, là nhắc nhở, là niệm Phật cho người bệnh niệm theo. Những người bệnh bị vướng mắc trong những vấn đề nào đó, người hộ niệm cần phải khai giải, khuyên nhủ, hóa gỡ cho người bệnh, đó gọi là khai thị. Khai thị hướng dẫn cho từng cá nhân rất quan trọng và cần thiết. Những sự hướng dẫn cá nhân này không phải nội dung của một “Lễ-Đàn”.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Có người nói rằng, Hòa Thượng Tịnh-Không dạy không được khai thị gì cả, chỉ được niệm Phật mà thôi. Có! Ngài có nói như vậy, nhưng coi chừng chúng ta vô ý hiểu sai lời nói của Ngài. Chữ “*Khai Thị*” mà Ngài nói đây là chỉ cho ý nghĩa một cuộc thuyết kinh giảng đạo. Khai thị nhằm khai mở trí huệ cho người nghe. Nếu đem lý đạo cao siêu của Phật ra giảng giải cho người bệnh, thì điều này không được. Ngài nói, lúc đó chỉ cần niệm câu A-Di-Đà Phật cho đến cùng là quan trọng nhất, chứ không thể khai thị này nọ được. Còn đối với những người không tin tưởng vững, thì Ngài dạy rằng, cần phải uyển chuyển, khéo léo, khuyên nhủ, nhắc nhở để cho người đó vững niềm tin lên. Những người không muốn vãng sanh, người hộ niệm phải tìm mọi cách giúp cho người ta phát khởi ý nguyện vãng sanh. Những người bị vướng mắc nhiều điều, phải khuyên họ buông xả ra, v.v... Nhắc nhở, hướng dẫn, dẫn dò, khuyên nhủ... chính là sự khai thị trong Pháp Hộ-Niệm đó.

Vậy thì, khi nghe pháp xin hãy nghe cho thật cẩn thận, đừng nghe vội vã rồi trích đoạn, bỏ trước cắt sau. Có những người cho rằng hộ niệm không được thăm thân để tránh trường hợp thần thức còn đang bị kẹt trong thân xác, chưa xuất ra được, nếu đụng chạm đến thân xác trong trường hợp này sẽ làm cho người chết sân nộ mà bị đọa lạc, và mình phải chịu trách nhiệm nhân quả. Vì nghĩ như vậy mà có người hộ niệm không dám thăm thân. Nhưng buồn cười thay, chính mình không dám thăm thân mà lại giao cho gia đình tắm rửa,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thay áo quần để lo việc nhập quan, hậu sự?!... Vì sợ vấn đề nhân quả nên người hộ niệm cứ ngồi trước thân người chết niệm Phật 8 giờ, 12 giờ rồi lặng lẽ ra về, nhưng lại tự nhiên giao thân xác cho nhân viên nhà quàn chở đi làm việc mai táng!...

Nếu nghĩ rằng thăm thân làm cho người chết vương nạn, thì xin đừng làm hậu sự, đừng nên nhập liệm, đừng nên thay áo quần, đừng nên giao đến nhà quàn, đừng nên chôn cất mới đúng chứ, vì tất cả những hành động này đều phải đụng chạm đến thân xác. Những phần hành này họ không những đụng chạm nhẹ nhàng, mà đụng đến phũ phàng, lẫn lóc đấy!

Cho nên nghe pháp, đừng để hiểu sai pháp. Chư Tổ dạy, không được đụng chạm vào thân xác quá sớm, ít ra cũng phải chờ sau 8 giờ mới thăm được, vì trong khoảng thời gian này thần thức có thể chưa ra khỏi thân xác, nếu đụng chạm vào gây trở ngại cho họ. Nên để sau 12 tiếng đồng hồ thăm thân mới được an toàn hơn. Có người lại hiểu lầm, bảo rằng các Ngài cấm việc thăm thân. Có nhiều người ra đi bị chướng nạn, thần thức còn vương trong thân một thời gian rất lâu dài, nếu không thăm thân làm sao phát hiện ra chướng ngại này. Nếu sơ ý đem liệm xác, nhập quan một người chưa thực sự chết, thì tội nghiệp này lớn đến cỡ nào đây?!

Người biết hộ niệm thì biết cách khai thị, hóa giải chướng nạn, biết cách thăm thân đúng pháp, cẩn trọng để phát hiện chướng nạn của người ra đi hầu kịp thời hóa giải và

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

bảo đảm rằng người đó thật sự được an toàn để lo việc hậu sự.

Bàn thờ trang nghiêm không cần lập. Một người bệnh nằm trước bàn thờ thường không được thoải mái, mất tự nhiên, nhất là những người bệnh tê liệt toàn thân, việc ăn uống, thay áo quần, vệ sinh tại chỗ... nếu nằm trước bàn thờ thì thật sự là một điều rất ngại ngùng cho họ. Vì thế, chỉ cần một tấm hình Phật treo trước mặt người bệnh là đủ và rất quan trọng, bắt buộc phải có, không thể thiếu được. Thường xuyên nhắc nhở người bệnh chăm chú nhìn hình Phật cho rõ để theo Ngài vãng sanh. Đức Từ-Phụ sẽ ứng hiện ra như hình Phật đó để tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc. Trong sự khai thị, thì đây là điều rất quan trọng, cần thường xuyên nhắc nhở người bệnh.

34(o): Nếu nhà rộng rãi có thể lập bàn thờ đơn giản gần phòng hộ niệm để gia đình lễ Phật cầu gia trì.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đấy. Nếu phòng hộ niệm rộng rãi có thể lập một bàn thờ đơn giản, dựng một cái bàn đơn giản, phủ tấm vải lên để tượng Phật A-Di-Đà, một bát hương là đủ rồi, không cần đến hoa quả. Mục đích để cho người hộ niệm hoặc người gia đình lạy Phật, vì tấm hình Phật treo chung quanh người bệnh nhiều khi cũng khó thuận lợi để lạy. Nếu có một phòng trống bên cạnh phòng hộ niệm, chúng ta có thể lập một bàn thờ trang nghiêm để dành riêng cho những người muốn lạy Phật thì qua phòng đó để lễ lạy rất tốt.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nói chung, nếu phòng hộ niệm rộng rãi có thể lập bàn thờ, nhưng đơn giản mới tốt, chứ không phải trang nghiêm là tốt. Một bàn thờ trang nghiêm không hợp với sự sinh hoạt hộ niệm vừa nói chuyện, vừa vỗ tay, vừa khen tặng, vừa cười, vừa vui trong những lúc khai thị hướng dẫn người bệnh. Hơn nữa, lập một bàn thờ thật trang nghiêm dễ khiến cho người bệnh căng thẳng, rất khó được thoải mái, thư giãn.

34(p): Cần thiết trí hoa quả nhang đèn thật trang nghiêm thì mới hộ niệm tốt.

Đúng không? – (Không). Có nhiều người lập thành cái lệ là trưng bày hoa quả nhang đèn lộng lẫy, thiết trí một khung cảnh hoành tráng để hộ niệm. Đây là tự động họ nghĩ vậy mà lập nên, chứ Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi điều này. Pháp Hộ-Niệm chú trọng sự đơn giản, chủ yếu làm cho người bệnh được thoải mái, tự nhiên. Nếu chúng ta tự động nghĩ sao làm vậy, thêm vào quá nhiều chi tiết, sẽ biến Pháp Hộ-Niệm càng ngày càng thêm rắc rối, phức tạp. Rõ ràng, nhiều ban hộ niệm chỉ treo một tấm hình Phật rồi hộ niệm vẫn thường xuyên tiễn đưa người vãng sanh rất nhiều, có chi phải lập cái bàn thờ trang nghiêm bên cạnh giường người bệnh? Một cảnh trí thật hoành tráng, một bàn thờ thật trang nghiêm để hộ niệm thì không đúng pháp lắm. Hình thức này nhìn qua giống như một cuộc “Tế Thần”, tạo ra không khí ngột ngạt, khiến cho cả bệnh nhân và mọi người quá căng thẳng, không thể thoải mái. Điều này thực sự không hay.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Pháp Phật đến nay đã lún sâu vào thời mạt pháp một phần lớn là do chính những người hành đạo không cẩn thận, cứ thấy điều gì hay hay thì tự động thêm vào, thấy việc gì thích thích liền vội vã đưa vô, ngược lại vừa thấy điều gì không hợp ý thì mạnh dạn bỏ ra... Thêm vào bỏ ra làm cho pháp Phật càng truyền thừa càng hồ đồ, chúng sanh sau cùng không biết đâu là chánh, đâu là sự xen tạp. Chánh Pháp bị mạt là vì lý do này. Càng về sau chúng sanh càng mơ hồ không biết đâu để nương tựa, dần dần Phật pháp tiến tới chỗ diệt pháp là vậy đó.

Cho nên, xin chư vị nhớ cho, chư Tổ đã đưa ra quy cách sẵn, chúng ta phải y giáo phụng hành, đừng nên tự ý thêm vào, bớt ra. Nếu sơ ý, chính mình là tội nhân làm cho Pháp Hộ-Niệm sớm rơi vào mạt pháp, nghĩa là chính ta làm cho pháp đại cứu tinh này sớm ngày tàn diệt, sau này chúng sanh không còn cơ duyên được vãng sanh nữa.

Vậy thì, không nên thiết lập bàn thờ với hoa quả nhang đèn thật trang nghiêm trong phòng hộ niệm. Điều không nên làm thì người hộ niệm chúng ta không cần làm, không đưa thành qui lệ cho buổi hộ niệm vậy.

34(q): Trước khi hộ niệm cần có nghi thức khai lễ trang nghiêm mới hộ niệm được.

Đúng hay sai? – [Sai]. Khởi đầu một buổi hộ niệm, không cần phải có một lời văn tế khấn nguyện gì cả. Có nơi tổ chức cho mọi người cùng quỳ xuống, chấp tay trang

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ng nghiêm làm lễ khai đàn để bắt đầu cho một cuộc hộ niệm. Nhìn thấy rất trang nghiêm tưởng vậy là tốt! Nhưng xin khuyên rằng, không nên làm điều này. Chư Tổ không dạy như vậy, thì chúng ta không nên làm như vậy. Tất cả những mọi nghi thức đều có dấu (+) và dấu (-) của nó. Nếu một nghi thức thực sự có ảnh hưởng tích cực thì chúng ta nên làm. Ngược lại, những nghi thức đó về phần tích cực thì ít, mà sự ảnh hưởng không tốt của nó lại nhiều, thì chúng ta phải cẩn thận, không nên tự đưa vào mà trở thành tiền lệ, hoặc làm cho người khác lầm tưởng rằng đó là qui luật của Pháp Hộ-Niệm. Một nghi thức trang nghiêm thì đúng là trang nghiêm thật đấy, mọi người nhất tâm kính cẩn, nhưng vô tình dễ biến một buổi hộ niệm giống như kiểu đem một người đang sống ra “Tê Thân”, so sánh ra chẳng khác gì mấy với những tập tục dị đoan mê tín của các dân tộc lạc hậu xa xưa! Con người sống trong một xã hội văn minh khoa học ngày nay, trông thấy những sinh hoạt này khó tránh khỏi bị dị ứng!

Hơn nữa, làm quá trang nghiêm thì tinh thần bị căng thẳng, điều này không tốt đối với người bệnh. Người bệnh đang yếu đuối, thường lo âu, bất an, họ rất cần sự cởi mở, thoải mái, an tịnh trong tâm. Những sự căng thẳng trong tâm cần phải được giải tỏa đi mới tốt. Những sự lo âu, phiền muộn, vướng chấp trong lòng cần phải được hóa giải đi càng nhiều thì hệ thần kinh của họ mới được xoa dịu, giúp cho họ càng được thoải mái và càng an tâm hơn để niệm Phật. Nếu sơ ý, người hộ niệm tới làm việc một vài tiếng đồng hồ, tạo

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

cho họ một số căng thẳng rồi ra về, nhiều khi tình trạng căng thẳng đó kéo dài mãi đến ngày hôm sau, hoặc nhiều khi cả hàng tuần sau người ta vẫn còn bị mệt mỏi đấy.

Nếu là người đã tu hành tốt, ý chí đã vững, đang quyết lòng cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì có lẽ không mấy lo sợ đối với những nghi tiết trang nghiêm này. Nhưng những người tinh thần còn yếu, tu hành chưa vững mà làm một cái “Lễ Cầu Vãng Sanh” quá trang nghiêm thì gây căng thẳng cho họ vô cùng, đầu óc của họ sẽ càng nặng nề hơn sau mỗi lần được hộ niệm. Thật sự đây là điều không tốt.

Vậy thì, không nên lập đàn khai lễ gì cả. Hãy vui vẻ đến cầm tay người bệnh, nở nụ cười an hòa rồi niệm nỉ nhắc nhở họ. Nhờ tư thái an nhiên vui vẻ này mà giúp xóa tan rất nhiều sự căng thẳng của người bệnh. Hãy giúp cho họ uống vài thìa nước, nếu giường rộng, người hộ niệm có thể ngồi trên giường vừa xoa tay người bệnh tạo chút tâm lý tình cảm và vừa vui tươi nói chuyện. Khai thị trong buổi hộ niệm là như vậy đấy, chứ không phải lập đàn trang nghiêm rồi thuyết giảng đạo lý cao siêu, không phải yêu cầu mọi người đều quỳ xuống chấp tay lắng nghe đâu. Người bệnh mà trải qua những giờ phút trang nghiêm ghệt thờ này sẽ chịu áp lực khá nặng nề, sẽ có những ảnh hưởng tệ hại, không tốt.

34(r): Ban hộ niệm nên quyền góp tiền bạc giúp đỡ những gia đình bệnh nhân nghèo khó.

Đúng hay sai? – [Sai]. Có ai nghĩ rằng ban hộ niệm nên làm việc này không? Đây cũng là việc nghĩa mà?

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Xin thưa rằng, tất cả đều có thể trở thành qui lệ. Nếu chư vị lập ra chương trình cho ban hộ niệm quyên góp tiền bạc để giúp đỡ cho những gia đình bệnh nhân nghèo khó, thì ban hộ niệm đó dễ dàng biến thành nhóm người đi quyên tiền làm phước. Hộ niệm chưa xong đã lo đến chuyện hóa duyên rồi! Hóa duyên tức là đi xin tiền. Rốt cuộc hộ niệm thì không xong, xin tiền cũng không đủ! Trong khi đó, với Pháp Hộ-Niệm chư Tổ cứng rắn ngăn cấm vấn đề hóa duyên, tuyệt đối không bao giờ gợi ý về chuyện tiền bạc. Các Ngài quyết không làm chuyện này, vậy mà hàng hậu học chúng ta mới học qua Pháp Hộ-Niệm, thực hành chưa được tới đâu đã vội vã nghĩ đến chuyện quyên góp tiền bạc rồi! Hễ quyên góp được một lần, thì sẽ có lần thứ hai. Quyên góp về mục đích này thì sẽ có mục đích khác tới. Tất cả mau chóng trở thành một qui lệ. Qui lệ quyên góp tiền bạc rất dễ dàng biến màu, từ chánh thành tà, từ lòng từ bi thành lòng tham lận. Đụng chạm tới tiền bạc thật sự không phải dễ dàng đâu! Đây là điều rất dễ khởi sinh phiền não. Người hộ niệm cần ý thức vấn đề này mà tránh trước đi mới tốt.

Hãy nhớ tới châm ngôn này: *“Nhiều chuyện không bằng ít chuyện, ít chuyện không bằng không có chuyện. Ngày ngày chân thực niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ”*. Đây mới là điều tốt nhất, đây mới là điều chính yếu, chứ không phải lo làm chút việc thiện là tốt nhất đâu nhé. Một khi đã vướng vào việc thiện xã hội, thì coi chừng bận bịu hết ngày này qua ngày khác, cứ mãi lo đi quyên góp tiền bạc để giúp đỡ người nghèo

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

khó, vô tình biến ban hộ niệm thành một hội đoàn từ thiện trong xã hội, lý tưởng hộ niệm cho người vãng sanh sẽ nhanh chóng biến chất vậy!

Như vậy, duyên góp tiền bạc giúp gia đình nghèo, xin thừa thắng với chư vị rằng, điều này không tốt. Mong chư vị chú ý cho.

Đi đường nào một đường thẳng tiến mới mong ngày tới đích. Làm việc gì một việc tinh chuyên mới có cơ hội thành tựu. Hãy lo thành tâm khuyên nhắc, hướng dẫn thật chánh, thật thẳng, giúp cho người bệnh chuyên lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, thì mới có thể tạo cơ duyên cho một người vãng sanh. Công đức này vô lượng vô biên. Còn những việc làm phước thiện hãy tùy duyên mà làm, chớ phan duyên mà ngày ngày nặn óc ra làm nhiều thứ quá, khiến cho Pháp Hộ-Niệm bị xen tạp, kém hiệu quả. Mong chư vị nhớ kỹ để cùng nhau làm thật đúng chánh pháp để tiến người vãng sanh thành Phật.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIẾU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 077)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 32. Câu 34(s): *Ban hộ niệm cần phải lo luôn việc hậu sự tang lễ thì công đức mới được trọn vẹn.*

Đúng không chư vị? – [Sai]. Giỏi quá! Chư vị nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm kỹ quá rồi nên trả lời chính xác hết.

Hậu sự, tang lễ... chúng ta có thể tham gia, nhưng đây chỉ là những việc sau khi hộ niệm xong, chứ không phải là việc chính yếu của người hộ niệm. Chính yếu của ban hộ niệm là làm sao giúp cho người bệnh khi lâm chung giữ cho được chánh niệm, để khi ra đi họ được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Xin thưa với chư vị, tất cả mọi việc công đức trên đời không có công đức nào lớn hơn công đức hộ niệm cho một người vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Niệm Phật Hộ niệm Vãng Sanh quá lợi lạc, nhưng chính Diệu Âm không biết làm sao để xiển dương một đại pháp có thể cứu được chúng sanh này. Đến khi đọc được lời khai thị của Ấn Tổ đã làm cho Diệu Âm tỉnh ngộ ra một điều mình cần phải làm. Lời đó như thế này: “*Mình biết niệm Phật để vãng sanh, thì*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nữ nào để cho cha mẹ, anh em, thân bằng quyến thuộc tiếp tục lăn lộn trong cảnh sanh tử luân hồi. Khuyến người niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc là giúp cho một phàm phu thành bậc Chánh-Giác, công đức này vô lượng vô biên. Nếu đem công đức ấy hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc thì đạo nghiệp tự nhiên thành”.

Diệu Âm cầm bút viết lên những lá thư “*Khuyến Người Niệm Phật*” là nhờ đọc được lời khai thị này của ngài Ấn Quang, thành ra Diệu Âm nhớ mãi ơn đức của Ngài. Nếu không có duyên đọc được lời khai thị này, Diệu Âm không thể nào biết được cách viết thư khuyến cha mẹ niệm Phật đâu. Lúc đó, kiến thức Phật học của Diệu Âm còn quá dở, tâm trí thì mê mờ, chỉ vừa trực nhận ra con đường niệm Phật vãng sanh vô cùng vi diệu, nhất là Pháp Hộ-Niệm quá tuyệt vời, quá cụ thể, tạo cơ duyên cho người thành tựu rõ ràng trước mắt. Biết vậy, nhưng chính mình không biết làm sao nói cho người khác cùng biết, không biết làm sao nói cho người thân tin, thành ra cứ bức xúc, xốn xang, trăn trở mãi. Chính lời khai thị của Ấn Tổ: “*Mình biết niệm Phật vãng sanh rồi, thì nữ nào để cho cha mẹ, anh em, thân bằng quyến thuộc tiếp tục trầm luân trong cảnh sanh tử luân hồi...*”. Thật đúng là một ngọn đuốc soi sáng con đường phải đi.

Hay quá!... Rõ ràng là Ngài đang khai thị cho chính mình, nhắc nhở mình hãy cố gắng tìm cách giúp những người thân bằng quyến thuộc của mình ít ra cũng có được một

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người, hai người phát tâm niệm Phật mà vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đọc được lời khai thị này thì thấy được hướng đi, nhưng vẫn chưa biết phải làm sao để khuyên cha mình niệm Phật, làm sao khuyên mẹ mình niệm Phật, làm sao khuyên được những người thân yêu của mình niệm Phật đây? Phải điện thoại nói chuyện. Nhưng có ngờ đâu, vừa nói một câu về việc tu hành liền bị ông cụ la rầy! Nói chuyện với anh chị em, vừa mở lời thì liền bị chê cười, mỉa mai! Chư vị thấy đó, khuyên một người niệm Phật đâu phải dễ dàng. Thì chính nhờ những “*Lá Thư Tịnh Độ*” của Ấn Tổ lại một lần nữa đã khai thị cho Diệu Âm những gì có thể làm được. Thực sự Ngài Ấn Quang đã khai sáng cho Diệu Âm rất nhiều trên con đường học Phật, hành đạo. Ngài là một vị đại Tổ Sư thời cận đại mà kiên trì cầm bút viết từng lá thư một gửi đến đồng tu khuyên tu niệm Phật, thì tại sao ta không cầm bút viết thư khuyên cha mẹ, anh chị em, bạn bè... niệm Phật, tránh được những cảnh trực tiếp khuyên bảo, lý luận, phân bua với nhau mà sanh ra phiền não? Trực nhận ra sự thuận lợi của lời thư, Diệu Âm mới viết nên những lá thư khuyên người thân niệm Phật, sau này được ấn tống thành bộ sách “*Khuyên Người Niệm Phật*”, vô tình đã kết được cái duyên “*Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh*” đến nay.

Chư vị ơi!... Cần phải quý trọng những lời của chư Tổ. Chính những lời thư chân thật, mộc mạc, gần gũi của Ấn Tổ chứa đựng đạo lý quá nhiệm mầu. Nếu chúng ta dùng tâm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chân thành để đọc, tâm chí kính mà xem, thì đọc từng đoạn có từng con tinh ngộ, một ngày nào đó chúng ta có thể ngộ ra lý đạo giải thoát đó chư vị ạ.

Trở lại với Pháp Hộ-Niệm, có người cho rằng, một pháp đến ngồi bên người bệnh niệm “*A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật...*” có gì lạ đâu? Có gì là cao siêu? Người hộ niệm đến cầm tay người bệnh dặn dò: “*Bác ơi!... Bác niệm Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc nhé...*”. Lời khai thị đơn giản, bình thường quá, có gì phi thường đâu? Nhưng thực sự, nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà có nhiều người đã được vãng sanh. Chỉ đơn giản vậy thôi mà vô số người đã ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghì. Lần đầu tiên nhìn thấy hiện tượng vi diệu này mà Diệu Âm giật mình tỉnh ngộ, cảm giác bàng hoàng, ngỡ ngàng làm cho tinh thần phải rung động! Nhìn thấy người vãng sanh mà mừng vui đến nỗi tay chân run lên lay bầy!... Tại sao trong cả một quá khứ dài vắng vặc ít có ai biết làm những việc đơn giản này để cứu từng người từng người vãng sanh vậy?!...

Cho nên xin thưa với chư vị, khi đi hộ niệm rồi, nếu có sự chân thành phát tâm, thì chư vị có thể ngộ ra đạo lý nhiệm mầu trong từng phút giây. Trong gần 20 năm qua, Diệu Âm nói mãi về Pháp Hộ-Niệm này, nhưng vẫn cảm thấy chưa nói trọn lời trọn ý. Càng nói càng thấm, càng thấm càng thấy chính Pháp Hộ-Niệm này bao trùm hư không pháp giới. Một pháp tu đơn giản, vi diệu, rộng độ chúng sanh. Một pháp có lý đạo cao diệu, lại có sự thực hành cụ thể chính xác, hàng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngày trực tiếp tiễn đưa người người vãng sanh thành tựu đạo quả. Hiểu được điều này, xin chư vị hãy tự mình quyết lòng niệm Phật đi cho tới Tây-Phương Cực-Lạc, và tận tình hộ niệm cho người có duyên cùng vãng sanh nhé. Xin đừng nghe thấy đơn giản quá mà sinh tâm khinh nhờn, tự phụ mà vô tình chính cái tâm không thành kính của mình nó sa thải mình ra khỏi một pháp vi diệu nhất, tối thắng nhất của Phật mà không hay đó.

Có tâm chí thành tự nhiên thâm nhập vào cảnh đạo. Ngài Ấn Quang dạy vô cùng hay: *“Chí thành chí kính là cái đạo nhiệm màu giúp cho chúng ta một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành tựu đạo quả”*. Xin nhớ kỹ điều này.

Tang sự, lễ lộc phần nhiều là nghi lễ thuộc về thế gian. Ngay trong lễ nghi Phật Giáo cũng thường tùy thuận vào thế gian mà chế ra. Người Việt Nam chết thì liệm trong hòm, chôn cất có kèn trống... Người Hoa thì hiện nay không cho dùng hòm để chôn, lại thường đốt nhiều vàng mã giấy tiền. Người Tây-Tạng thì họ dùng điều táng, nghĩa là thân xác người chết phải cắt thành từng khúc đem ra để ngoài đồng cho loài chim kền-kền ăn thịt, v.v...

Như vậy, chuyện tang lễ dù dưới hình thức nào đi nữa, dưới bất cứ tôn giáo nào cũng có ảnh hưởng tập tục của thế gian. Sống trong xã hội chúng ta hòa nhập với xã hội là điều tốt. Nhưng điều quan trọng nhất của Pháp Hộ-Niệm là giúp cho được chính cái thần thức của người ngự trị trong cái thân xác đó biết đường vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thoát khỏi cảnh đọa lạc khổ đau. Như vậy nếu ta giúp cho thần thức người ra đi được vắng sanh viên mãn, rồi sau đó, nếu không có gì trở ngại, có thể hòa với phong tục xã hội lo việc tang sự thì trọn vẹn đôi bề. Nhiều người chỉ chú ý đến cái xác thân vật chất này, dù biết rằng trước sau gì nó cũng trả về cho vật chất, sẽ tan rã trong một vài ngày, vậy mà cứ chấp lầy các tập tục của thế gian làm trọng, thì thật là tội nghiệp cho người đã chết lắm vậy! Một khi chú tâm vào tục tục của thế gian thì xem nhẹ phần giải thoát, khiến cho người chết đành phải vương nạn mà chịu đọa lạc khổ đau đời đời kiếp kiếp. Thật oan uổng thay!

Hãy sớm tỉnh ngộ ra pháp Phật, niệm một câu A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, quyết lòng nhờ đồng tu bảo vệ hộ niệm cho nhau, đây chính là điều giác ngộ tốt cùng viên mãn, giúp cho một phàm phu như chúng ta một đời này vắng sanh thành đạo đây.

34(t): Ban hộ niệm nên nhận tiền trả ơn để tránh cho gia đình khỏi bị áy ngại.

Đúng hay sai? – [Sai]. Vô cùng sai đấy! Sai vô cùng đấy!... Có người nói, nếu đi hộ niệm mà mình không nhận tiền thì gia đình sẽ áy ngại. Vì không sòng phẳng nên người ta không dám mời. Ồ!... Không mời là vì duyên người ta không có, còn người hộ niệm nhận tiền thù lao từ gia chủ thì nhất định không làm đúng theo lời Tổ dạy. Làm không đúng theo lời Tổ là tội “*Phản Sư Diệt Tổ*”. Ngài Ấn Quang, Ngài Cư Sĩ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Lý Bình Nam xác định rằng, người hộ niệm mà nhận tiền thù lao là “*Phản Sư Diệt Tổ*”. Chính việc làm không liên quan đến tiền bạc là điểm tự hào của người hộ niệm đây.

Trước khi nhận một ca hộ niệm, gia đình cần phải hội họp lại đầy đủ để chúng ta bàn thảo nghiêm chỉnh, nói rõ các điều kiện, trong đó cái điểm đầu tiên cần nói là ban hộ niệm hoàn toàn thiện nguyện tới giúp cho người thân của chư vị có cơ duyên siêu vượt qua tất cả khổ nạn, vãng sanh Tịnh-Độ. Ban hộ niệm không nhận một đồng thù lao hay quà cáp nào cả. Nói rõ ràng điều này cho gia đình biết, ban hộ niệm vì lòng từ bi mà hộ niệm, muốn đem pháp Phật vi diệu này để giúp người bệnh có được cơ duyên vãng sanh thành đạo, chứ không vì một lợi nhuận nào. Ban hộ niệm chỉ mong tạo được công đức tiền đưa người vãng sanh viên mãn và lấy đó làm công đức hồi hướng cho chính mình sau cùng cũng được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, tất cả đều đồng trọn thành Phật đạo.

Người hộ niệm nên nhớ, hộ niệm tiền đưa một người vãng sanh là giúp một phàm phu thành bậc Chánh-Giác, công đức này vô lượng vô biên, nếu đem công đức ấy hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc thì đạo nghiệp của chúng ta tự nhiên thành. Nếu người hộ niệm ý nguyện vãng sanh không thối chuyển, thì chúng ta cũng sẽ được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Bà Cụ bán bánh ú ở Sài Gòn, mười mấy năm trước chỉ biết bán bánh ú, rồi tới về niệm Phật hộ niệm trước người bệnh mà bà biết ngày giờ vãng sanh, khi ra đi Cụ vẫn

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tay chào từ biệt mọi người rồi theo Phật đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Xin đừng khinh thường công đức niệm Phật hộ niệm bên người bệnh. Công đức này lớn vô lượng vô biên đầy.

Hộ niệm phải thành tâm thì chư vị mới có công đức viên mãn. Hộ niệm mà không có lòng thành, thì dầu cho người đó được vãng sanh tốt đẹp nhưng chính mình không có công đức đâu. Xin nói thẳng thắn sự thực này. Vì nếu người hộ niệm có lòng thành tâm, tận sức, tận lực, làm đúng qui lệ, thì dầu cho người được hộ niệm không được vãng sanh, nhưng chư vị vẫn hưởng trọn vẹn công đức của công phu đã nhiếp tâm niệm Phật trong suốt khoảng thời gian đó. Công đức này do lòng từ bi vô hạn, sự nhiếp tâm cao độ và tấm lòng tha thiết cứu người vãng sanh. Còn không thành tâm thì dù người đó có được vãng sanh chư vị cũng không hưởng công đức gì, vì giả như không có mình, thì có lẽ người đó vãng sanh còn tốt đẹp hơn vậy.

34(u): Ban hộ niệm khuyên gia đình phóng sanh hồi hướng cho oan gia trái chủ để giải nạn, còn những gì liên quan đến tiền bạc thì nên từ chối là tốt nhất.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Hãy nên nói thẳng thắn điều này để gia đình khỏi bận tâm tới. Có những trường hợp có người tự động muốn phát tâm yểm trợ cho chương trình hộ niệm, hộ trì Phật pháp để lợi lạc chúng sanh, hoàn toàn không phải trả công ơn cho người hộ niệm, thì sự phát tâm này

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thuộc về một diện khác. Phật pháp cần phải có “Hộ Pháp” mới có khả năng lưu tồn lâu dài. Ví dụ, có ban hộ niệm kia đi hộ niệm khắp nơi, tạo được công đức rất lớn, có người thấy vậy xin viện trợ cho cả một chiếc xe 30 chỗ, yểm trợ luôn một bác tài xế, để đưa đón ban hộ niệm đi suốt trong những năm qua. Sự yểm trợ này là phát tâm riêng mang ý nghĩa tu phước cùng đường tốt đẹp của họ. Ban hộ niệm nên nhận để làm phương tiện giúp cho việc hộ niệm được thuận lợi, rộng rãi hơn. Nhận phương tiện này chỉ để phục vụ cho sự hộ niệm, đừng lợi dụng nó vì một nhu cầu khác là được. Còn đi hộ niệm mà đưa ra giá thành phải trả: 500 đô-la, 200 đô-la, 5 triệu, 10 triệu đồng Việt Nam, v.v... là hoàn toàn không đúng. Người hộ niệm chân chính quyết không được dính vào những việc này.

Ở Việt Nam có nhiều người hộ niệm đi từ bắc vào nam, từ nam ra bắc, họ phải đi suốt dải đất hình chữ S để hộ niệm. Đường xá xa xôi, phương tiện yếu kém, di chuyển vô cùng vất vả, thế mà vẫn có người phát tâm làm đạo. Những trường hợp này thì chính gia đình người bệnh phải chi trả các chi phí đi lại cho họ, như: vé máy bay, vé xe đò, và cần nên cho người hộ niệm vài bữa cơm đạm bạc là điều cần nên chấp nhận. Đây là tùy duyên chứ không phải phan duyên. Xin nhớ cho, người hộ niệm đã phát tâm thiện nguyện làm việc công đức, họ đâu có làm gì ra tiền, thì làm sao có khả năng tự chi trả các khoản này?

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Khuyên gia đình người bệnh tu phước, phóng sanh... là điều tốt để hồi hướng công đức cho người bệnh, cho oán thân trái chủ cầu giải ách nạn. Phóng sanh là tu bố thí vô úy. Những người phóng sanh, ăn chay, không giết hại sinh vật... tự nhiên cơ thể người ta càng ngày càng khoẻ càng mạnh. Hiểu được như vậy chúng ta mới thấy rằng, tu phước vẫn là điều quan trọng vô cùng. Ngày cuối cùng của cuộc đời nhờ cái phước đó mà người ta dễ có cơ hội vượt qua những ách nạn của nghiệp báo.

Khi gặp Chương Gia Đại Sư, ngài Tịnh Không hỏi lão Chương Gia: *“Làm sao có thể hội nhập vào pháp Phật một cách nhanh chóng nhất?”*. Ngài Chương Gia Đại Sư nhìn Ngài Tịnh Không rất lâu, rồi sau cùng nói lên hai tiếng: *“Bố-Thí”*. Hòa Thượng Tịnh Không y giáo phụng hành. Tất cả những gì liên quan đến tiền bạc của Ngài, Ngài bố thí hết. Nhưng càng bố thí thì phước báu của Ngài càng lên. Lại lắm!...

Ở Việt Nam Diệu Âm biết có một người học hành thì chưa hết lớp năm. Từ một người công nhân cạo mủ cao su, sau đó đi bán từng lít xăng một để kiếm tiền sống. Thế mà khi gặp Pháp Hộ-Niệm, thấy quá lợi lạc. Thế là vị này phát tâm yểm trợ cúng dường. Nghĩa là có bao nhiêu tiền hầu hết đều đem đi ủng hộ cho những người hộ niệm. Ấy thế, từ một người bán xăng từng lít trở thành chủ một trạm xăng. Chủ một trạm xăng kiếm tiền cũng vất vả, tự nhiên lại biến thành

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

một tổng giám đốc một công ty phân phối phân bón, tiền vào rủng rinh. Hàng năm được vé đi ngoại quốc du lịch miễn phí.

Nghèo mà có tâm bố thí tự nhiên phước báu đến, chứ đâu phải bon chen làm tiền là có tiền đâu. Người đó có tâm đạo cao, thấy điều lợi ích của Phật pháp, có được chút ít tiền bạc đều tung ra cúng dường giúp người vãng sanh khắp nơi. Hễ gặp một ban hộ niệm khó khăn, vị đó nghe được liền tìm cách đến giúp đỡ.

Xin thưa thực với chư vị, Phật pháp vô cùng vi diệu mà tại vì chúng ta không biết đó thôi. Bố thí tiền tài thì hưởng phước báu. Tham lam keo lận thì chịu túng khổ. Hãy hiểu thấu định luật nhân-quả của Phật mà hành cho đúng thì thấy rõ chân lý Phật dạy.

Vậy thì hãy phát cái tâm chân thật bố thí giúp người thì tự nhiên nhận được quả báo tốt lành. Đừng vội vã nghe nói bố thí tiền bạc sẽ được giàu có mà phát tâm vì muốn giàu có mà đi bố thí nhé. Tâm muốn được giàu có là tâm tham lam. Tham lam thì đi bố thí mà nhận lấy quả báo ngã-quỉ đói khát khổ sở đấy.

Hãy chân thật vì lợi ích chúng sanh mà phát tâm làm đạo, quả báo bất khả tư nghì. Dem công đức này hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc, niệm Phật cầu vãng sanh, chư vị dễ dàng ra đi vãng sanh trong tư thế tinh tảo, không bị chướng ngại vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 078)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 32, vấn đề 35:

Dùng tấm hình người bệnh để hộ niệm từ xa.

Nội dung vấn đề này là bàn về chuyện có người dùng tấm hình của người bệnh, để trong phòng thay thế cho người bệnh, để hộ niệm. Nghĩa là không cần phải chính người bệnh có mặt tại đó.

35(a): Điều này không đúng với qui tắc của Pháp Hộ-Niệm vãng sanh. Hàng phàm phu chúng ta không có năng lực làm được điều này. Nếu sơ ý áp dụng dễ biến thành vọng tưởng tai hại!...

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Trong quá khứ, thực sự có một người kia tự xưng đã tu chứng được một năng lực đặc dị nào đó, có thể hộ niệm từ xa. Chỉ cần đưa họ một tấm hình của người bệnh là đủ cho họ hộ niệm cho người đó vãng sanh. Những chuyện đặc dị này nằm ngoài kinh điển, người tu học chân chính chúng ta chớ nên hiếu kỳ tham chấp mà dễ biến một loại vọng tưởng, bất chánh!

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thưa chư vị, chính yếu là ban hộ niệm tiếp xúc trực tiếp với người bệnh, thăm hỏi họ, tìm ra những sự chướng ngại của người bệnh để tìm cách hóa giải, rồi sau đó niệm Phật thành tiếng rõ ràng bên cạnh người bệnh để họ nương theo mà niệm Phật. Nếu trong cơ duyên này, người bệnh phát tâm tin tưởng, quyết lòng niệm Phật theo, và tha thiết nguyện cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì họ có cơ hội vãng sanh. Còn vấn đề hộ niệm từ xa, dùng một tấm hình thay cho người bệnh, là một pháp gì đó quá xa lạ. Trong kinh Phật không nói đến pháp này.

Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Tông không có nói đến chuyện hộ niệm từ xa. Còn trường hợp một người bệnh từ xa, gia đình hoặc ban hộ niệm điện thoại tới nhờ mình nhắc nhở hướng dẫn giúp họ thì là một vấn đề khác. Đây không phải là sự hộ niệm từ xa, mà chỉ là dùng phương tiện để khuyến tấn, khai thị nhắc nhở, tháo gỡ vướng mắc mà thôi. Ví dụ, thường khi ở Việt Nam, Châu Âu, Mỹ, Canada, v.v.... có những cuộc hộ niệm, ban hộ niệm gặp phải những trường hợp khó khăn, họ điện thoại đến nhờ Diệu Âm giúp đỡ, giải quyết. Lúc đó, Diệu Âm dặn họ mở âm thanh lớn lên để mọi người cùng nghe chung. Nói chung, đây chỉ vì họ tin tưởng, nên Diệu Âm cũng không ngại lấy chút kinh nghiệm của mình để tìm cách hóa giải vấn đề đang khó khăn ở đó. Nhưng trước khi hóa giải, Diệu Âm cần biết rất rõ ràng tình trạng như thế nào? Người bệnh bị như thế nào? Đang vướng mắc những gì? Hồi giờ tin tưởng niệm Phật không? Đã được hộ niệm lâu chưa?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Gia đình có tin tưởng không? v.v... Nói chung, cần phải cho biết càng đầy đủ chi tiết chừng nào hay chừng đó. Dựa vào những thông tin đó, Diệu Âm cố gắng hết sức khai thị hướng dẫn. Nương vào lòng tin tưởng có sẵn, mình suy đoán ra vấn đề mà khuyên giải, hy vọng có sự trùng hợp thỏa đáng may ra giúp hóa giải được chương nạn.

Diệu Âm rất thường làm chuyện này. Đây hoàn toàn không phải là Pháp Hộ-Niệm từ xa, mà chỉ vì nương vào lòng tin tưởng mà cố gắng giúp đỡ nhau thôi. Người có chút long nhiệt huyết, thì cũng không ngại ngần gì lợi dụng chút niềm tin của đại chúng mà cộng tác giúp nhau khuyến tấn, mong cho người bệnh phát tâm tin tưởng, mong cho gia đình vững tâm nghe theo lời ban hộ niệm, thực hiện đúng qui lệ hộ niệm, để người thân của họ dễ có cơ hội vãng sanh hơn. Chỉ vậy thôi. Nếu sau khi nói chuyện mà người bệnh không tin tưởng, gia đình cũng không hỗ trợ việc hộ niệm, thì Diệu Âm đành chịu thua, không có một năng lực gì khác để hóa giải tình thế. Hơn nữa, giả sử như Diệu Âm khai thị qua điện thoại, nói dù có hay ho tới đâu, nhưng tại nơi đó không có người trực tiếp bên cạnh để hộ niệm, thì cũng khó có được kết quả gì đâu. Xin chư vị hiểu rõ vấn đề này.

Vì thế, xin chư vị nhớ cho, hộ niệm là phải trực tiếp ở sát bên người bệnh niệm Phật, nhắc nhở, theo dõi từng chút để kịp thời hóa giải những chương ngại cho người bệnh. Nhất là, trong lúc người đó buông hơi thở ra đi, rất cần được trực tiếp khai thị, rất cần tiếng niệm Phật để tiễn đưa họ đi vãng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh. Đây là thời điểm vô cùng quan trọng cần phải có ban hộ niệm ứng trực tại chỗ.

Tóm lại, không có Pháp Hộ-Niệm từ xa. Xin chư vị đừng tự dựng ra phương pháp này mà làm sai chánh pháp.

35(b): Người bệnh cần người hộ niệm ở sát bên cạnh để niệm Phật ra tiếng, để hướng dẫn trực tiếp, hóa gỡ vướng mắc, điều giải oán nạn mới được.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Từ xa chỉ có thể nhắc nhở những điều chung chung mà thôi, chứ không cách nào có thể biết được tường tận những điều gì người bệnh đang vướng mắc. Ví dụ trường hợp người Dì của Phi, người ta hộ niệm cho Cụ và đang gặp phải chương ngại quá khó hóa giải, người ta điện thoại nhờ Diệu Âm khai thị. Trước khi tham gia hướng dẫn, Diệu Âm phải hỏi rõ tình trạng, hỏi lên hỏi xuống nhiều lần để hiểu rõ nguyên nhân mới có thể mạnh dạn lên tiếng hầu may ra hóa giải ách nạn. Nói cụ thể, thì những trường hợp này thường liên quan đến oán nạn của oán thân trái chủ, họ lợi dụng lúc thể lực người bệnh yếu đuối, tinh thần suy sụp mà tấn công liên tục, khiến cho người bệnh phải rơi vào tình trạng như ác mộng, bị hoảng sợ, kinh hoàng, không thể tự chủ hay tỉnh táo được nữa. Người hộ niệm kinh nghiệm, thì trong những trường hợp này nên cầm tay người bệnh, lớn tiếng khai thị, kéo họ trở về với thực trạng. Nếu có thể được, nghĩa là không bị đau đớn, thì hãy xoa mặt, xoa vùng thái dương, xoa vai, xoa tay... giúp cho người bệnh tỉnh

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lại, rồi lên tiếng vui vẻ an ủi, nhắc nhở họ niệm Phật, dặn dò họ hoàn toàn không có gì lo sợ cả, tất cả chỉ vì mệt mỏi mà sinh ác mộng, hãy bình tĩnh vì có gia đình và đồng tu đang niệm Phật hộ niệm bảo vệ bên cạnh đây.

Trước đây Diệu Âm có duyên điều giải oán nạn của cô Trần Thị Kim Phượng. Đây là một hiện tượng oán thân nhập thân phá hoại rất rõ rệt, và người nhập thân đó lại chính là một bào thai cô đã phá bỏ cách đó cỡ hơn một năm, lúc đó cô đã mang thai hơn 7 tháng, nhưng vì gia đình suy sụp mà cô phải phá đi.

Vong linh của thai nhi đã nhập thân phá hoại cô từ nửa đêm mà ban hộ niệm không được cho hay! Gia đình đã thỉnh mời khoảng 6 vị Sư của một chùa nọ đến lập đàn hóa giải. Các Ngài lập bài vị, tụng Kinh, tụng Chú, suốt trọn cả một ngày từ sáng sớm tới 6 giờ chiều mà không điều giải được. Diệu Âm và chị Diệu Thường, trưởng ban hộ niệm Liên Trì, vô tình đến ngay khoảng thời gian khó khăn nhất này, và nương theo cơ hội này cũng thành tâm chú nguyện cùng các Ngài, cầu tai qua nạn khỏi cho bệnh nhân. Nhưng sau cùng các Ngài cũng không hóa giải được, đành phải ra về. Các Ngài khuyên chúng tôi hãy tiếp tục hộ niệm, và dặn rằng, khi nào cô ra đi hãy đốt bài vị giùm cho các Ngài vậy thôi.

Thưa với chư vị, gặp phải sự cố xảy ra quá bất ngờ, quá căng thẳng, mọi người đang vô cùng lo lắng cùng nhìn tới Diệu Âm, làm cho Diệu Âm cũng đành phải cố gắng tiếp tục cuộc điều giải. Diệu Âm không biết về chú nguyện, tụng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

kinh, bắt ấn, sám tịnh... chỉ biết đem cách điều giải trong Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông ra thành tâm năn nỉ, khuyên răn. Không ngờ, điều giải khoảng một tiếng đồng hồ thì vị nhập thân chấp nhận buông ra. May mắn vô cùng!... Mừng rỡ vô cùng!... Có lẽ nhờ lực chú nguyện các vị Sư suốt cả ngày đã giúp cho vong thai thấm thía về Phật pháp, đến khi điều giải mới ngộ ra Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh thoát vòng sanh tử mới đành lòng chấm dứt oán thù, quyết tâm niệm Phật tìm đường thoát nạn chăng?

Sau đó cô Phượng an toàn ra đi, lưu lại một thoai tướng thực sự bất khả tư nghi! Chính Diệu Âm đã chứng kiến tại chỗ, một sự chuyển đổi thân tướng thật nhanh chóng, có thể nhìn thấy rõ ràng trong từng 15 phút một. Đến thời gian được 1 giờ 15 phút thì toàn thân hiện ra một tướng lành bất khả tư nghi, đẹp vô cùng, toàn bộ những nét đau khổ, u buồn, nhăn nhoe, sung híp... trước đó đã hoàn toàn biến mất. Giờ đây trước mắt mọi người là một cô gái khá dễ thương, sắc mặt mím cười, rất thư thái, chứ không giống như một người đã tắt hơi hơn 1 tiếng đồng hồ qua. Thật bất khả tư nghi!

Hộ niệm vãng sanh thực sự vi diệu bất khả tư nghi! Nhiều người chứng kiến hiện tượng này đã lên tiếng nói rằng, buổi hộ niệm vãng sanh này giống như một cuộc diễn trò hay đóng phim. Chính Diệu Âm cũng tấm tắc khen thán. Sự diễn biến quá hay, quá tuyệt vời!... Đáng tiếc, sự diễn tiến cuộc điều giải lại quá bất ngờ, không ai kịp quay phim được để làm tài liệu để học tập chung. Những đoạn video lưu lại cuộc

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hộ niệm vãng sanh này chỉ là thấu góp những hình ảnh của những ngày trước đó và sau khi cô đã tắt hơi ra đi hơn 2 tiếng đồng hồ rồi.

35(c): Nếu người bệnh ở xa, người hộ niệm có thể hướng dẫn qua điện thoại, nhưng cần phải có người trực tiếp bên cạnh niệm Phật hộ niệm mới đúng pháp.

Đúng không chư vị? – [**Đúng**]. Xác minh điều này hầu mong mọi người đừng nên hiểu lầm giữa sự dùng phương tiện điện thoại hướng dẫn với vấn đề “*Hộ niệm Từ Xa*”. Cũng như có người hiểu lầm nói rằng, nhờ Diệu Âm khai thị thì sẽ giải quyết được chướng ngại. Xin thưa rằng, hoàn toàn không đúng sự thật. Thực tế, vì có nhiều người tin tưởng, nhờ vào cảm tình này mà Diệu Âm không ngại dùng phương tiện khuyến tấn, giúp cho niềm tin của người có duyên vững hơn để tự họ có cơ hội vãng sanh. Nếu một người không tin tưởng, không có sự trân quý, thì Diệu Âm này đành chịu thua. Tất cả đều do niềm tin tưởng của từng người. Niềm tin ảnh hưởng rất lớn. Mong chư vị chú ý điểm này.

35(d): Nguyên lực siêu vượt thời gian và không gian thì hộ niệm trực tiếp hay từ xa đều có kết quả như nhau.

Đúng hay sai? – [**Sai**]. Sai lắm!... Đây chỉ là lý thuyết, không hợp với hàng phàm phu chúng ta. Một năng lực niệm Phật vượt không gian thời gian thì chỉ có chư Phật, chư Đại Bồ-Tát mới làm được, còn chúng ta là phàm phu vương chấp đủ điều, mà nói hộ niệm từ xa là điều vọng tưởng! Trong kinh

ĐỀ HIỆU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Phật có nói, thành tâm niệm Phật, quang minh của câu niệm Phật phóng ra tới 40 dặm, đây cũng là năng lực của người đã chứng đến cảnh giới “Nhất-Tâm bất-Loạn”, của những vị Đại Bồ-Tát mới có thể thực hiện được, chứ còn phàm phu chúng ta thì mong cầu sao quang minh câu Phật hiệu tỏa ra 20 mét là mừng lắm rồi, hoặc tệ ra cũng cầu được 2 mét để đủ bảo vệ cho người bệnh là quá quý báu. Người không chí thành niệm Phật, thì dễ gì câu Phật hiệu phóng quang. Xin đừng nghĩ rằng mình có năng lực niệm Phật vượt qua quốc gia, vượt qua xứ xứ để hộ niệm từ xa mà trở thành hoang tưởng.

Người ở từ xa, chúng ta có thể thành tâm niệm Phật hồi hướng công đức, cầu nguyện cho họ phát khởi tín tâm niệm Phật cầu vãng sanh là điều tốt, còn áp dụng lý đạo: “*Nguyên lực siêu vượt không gian và thời gian*” để hộ niệm từ xa là ý niệm không thực tế lắm đối với một người phàm phu đang thọ nạn.

Muốn được vãng sanh, điều chính yếu là chính người bệnh phải phát tâm tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh. Phát tâm rồi, chính người bệnh còn phải gìn giữ Tín-Nguyện-Hạnh không thoái chuyển cho đến lúc tắt hơi ra đi mới được. Đây là một quá trình phấn đấu kiên dũng, không phải dễ dàng như bao nhiêu người đã nghĩ tưởng một cách vô tư.

Chính vì thế, cần trực tiếp hộ niệm, hướng dẫn, khai thị, hóa giải tại chỗ giúp cho người bệnh vượt qua những chướng nạn đang bủa vây mới có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được. Xin đừng quá mơ mộng vọng cầu đến những năng lực

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

siêu vượt không gian thời gian mà đành chịu thất bại não nề, vì thực chất chính mình hoàn toàn không có năng lực gì cả.

35(e): Hộ niệm cần cụ thể và trực tiếp, nếu chấp Lý bỏ Sự thì trong thời mạt pháp này có hộ niệm cũng khó cứu được ai.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng là như vậy đó. Trong thời mạt pháp này chúng sanh nghiệp chướng nặng lắm. Chính chúng ta có nghiệp chướng nặng lắm, xin đừng khinh thường. Trước khi biết được Pháp Hộ-Niệm này, chư vị có thấy được người vãng sanh không? Hãy tìm hiểu đi nhé. Trải qua nhiều thập kỷ, chúng ta thấy được bao nhiêu người đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh, ra đi tự tại? Biết bao nhiêu người tu hành suốt cả một cuộc đời, nhưng sau cùng nghiệp báo hiện hành, đành chịu cảnh mịt mịt mờ mờ, mê man bất tỉnh ra đi! Nghiệp chướng, oán thân trái chủ chướng, phiền não chướng, báo chướng, v.v... đã bất ngờ ứng hiện lôi kéo họ vào những cảnh khổ rồi! Những phước báu tu hành được nhất định vẫn có đấy chứ, nhưng phải chờ đến một kiếp nào đó sau này nếu gặp được duyên mới hưởng, trong khi hiện tiền đã thọ nạn đắng cay! Thật quá oan uổng!...

Đó là nói tu đúng theo chánh pháp, vì tu đúng theo chánh pháp mới có chánh phước, chứ tu không đúng chánh pháp thì còn nảy sinh ra nhiều vấn đề khác nữa đây.

Chúng ta nên nhớ rằng, Phật pháp đang trong thời kỳ mạt pháp. Nghĩa là, chánh pháp của Phật càng ngày càng yếu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đi, tà pháp ngoại đạo chi phối vào càng ngày càng mạnh. Người thực sự muốn tu hành, nhưng không biết đâu là chánh đạo để theo. Đây là một sự thật khá đau lòng cho chúng sanh trong thời này. Nhiều người tu hành tưởng là chánh, nhưng thực sự đã lún sâu vào đường tà mà không hay! Chư vị hãy bình tĩnh suy nghiệm thì có thể nhận ra ngay. Ví dụ, Phật dạy bố thí tiền tài thì quả báo được giàu có, mà bao nhiêu người chưa dám mở một chút tâm từ bi thương người, mà lại thường xuyên tới chùa lạy Phật cầu xin Phật cho trúng số, cho làm ăn phát tài, phát lợi cho cá nhân. Nhiều nơi còn lạm dụng lòng mê tín của con người mà lập kế buôn Thần bán Thánh để trục lợi. Trước đây đạo Phật chúng ta đâu có chuyện lên đồng, nhập bóng cầu xin Quỷ Thần ban bố phước lộc, nhưng ngày nay nhiều nơi đã trở thành một thông lệ. Vậy mà chúng sanh vẫn cho là hành theo chánh đạo.

Nhiều ví dụ quá, chư vị tự suy nghĩ lấy. Con người ngày nay đã biến chư Phật thành những vị Thần Linh để hối lộ, để cầu xin. Phật dạy về Nhân-Quả, còn người học Phật ngày nay đã biến đạo lý Nhân-Quả thành thứ đạo hối lộ, đút lót, cầu xin.

Tu hành trong thời mạt pháp này phức tạp lắm, không có chánh kiến dễ rơi vào tà đạo đấy. Hôm nay chúng ta gặp được Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh Tịnh-Độ là đại chánh pháp của Phật môn, lại gặp được Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh là đại cứu tinh cho chúng sanh trong thời mạt pháp được một đời vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành tựu

ĐỀ HIẾU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đạo quả. Cơ duyên này đại may mắn, đại hi hữu, trong vô lượng kiếp dễ gì gặp được. Mong chư vị phải giữ gìn, phải trân quý để một báo thân này đều về tới Tây-Phương Cực-Lạc, đều trọn thành Phật đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 079)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Chư vị mở trang 33, vấn đề 36:

Đi kinh hành chung quanh người bệnh để hộ niệm.

Nêu ra vấn đề này vì thực tế có lần chính Diệu Âm đã gặp một ban hộ niệm đi chung quanh cái giường người bệnh để hộ niệm. Hôm nay xin mổ xẻ vấn đề này xem có đúng lắm không?

36(a): Nếu phòng hộ niệm rộng rãi đủ chỗ kinh hành thì có thể dùng cách này.

Đúng không chư vị?... Làm thỉnh!... Xin thưa rằng, không nên đi kinh hành chung quanh người bệnh để hộ niệm. Người bệnh nằm im trên giường, còn người hộ niệm đi vòng vòng chung quanh để niệm Phật, làm cho người bệnh có cảm giác bất an, cô độc và khó tịnh được tâm lắm. Người bệnh muốn hỏi điều gì, cần giúp đỡ gì cũng khó nói chuyện với ai. Đừng nên bắt người bệnh phải quay đầu nhìn theo đoàn người kinh hành mà tự họ cảm thấy xa lạ, mệt mỏi, chóng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mặt. Trong những tài liệu hộ niệm, chúng ta chưa từng nghe qua một vị nào đề xướng lên điều này.

Nên sắp vài hàng ghế để ngồi chung quanh người bệnh niệm Phật là tốt nhất. Người hướng dẫn có thể ngồi bên giường người bệnh thỉnh thoảng nhắc nhở, cầm tay an ủi, nói chuyện vui vẻ, thật tự nhiên. Đừng nên lộ ra những cử chỉ chăm chú, ánh nhìn soi mói hay giọng nói căng thẳng quá... Tất cả nhằm giúp cho người bệnh an tâm, giảm bớt căng thẳng, hóa giải những sự lo âu, sầu muộn trong lòng. Hơn nữa, bệnh nhân thường khi bị đau đớn, nên người hộ niệm cần vui vẻ khuyến tấn, an ủi, xoa dịu mới tốt, chứ không nên đi vòng vòng chung quanh, tạo nên cảm giác như đang theo dõi họ, quan sát họ. Những điều này khá nhạy cảm, cần chú ý.

36(b): Không được đi kinh hành chung quanh người bệnh để hộ niệm, vì sẽ làm cho khung cảnh hộ niệm bị xáo trộn, người bệnh dễ bị chóng mặt, khó tập trung.

Đúng không? – **[Đúng]**. Người bệnh quay đầu nhìn theo đoàn người kinh hành vòng vòng khiến họ chóng mặt lắm đó. Người bệnh cũng dễ sinh cảm giác mất tự nhiên, gây nên những mặc cảm không tốt. Đi kinh hành chung quanh niệm Phật thì người bệnh nghe tiếng niệm Phật lúc xa lúc gần, lúc lớn lúc nhỏ, hơn nữa đại chúng lại niệm theo âm điệu thường tạo nên những loại âm thanh xa lạ, những âm điệu du dương không rõ... rất khó cho người bệnh nghe rõ ra câu A-Di-Đà

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Phật. Đi kinh hành còn tạo nên khung cảnh xáo trộn, khó tiếp chuyện, khó khai thị khi cần.

Nói chung, không được đi kinh hành chung quanh người bệnh để hộ niệm.

36(c): Không được đi kinh hành chung quanh người bệnh để hộ niệm vì khi vừa tắt hơi, mọi sự chuyển động gần bên thân xác sẽ gây trở ngại rất lớn cho việc vãng sanh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Thường thường người bệnh đã tới giai đoạn cuối, không ai biết chắc rằng họ sẽ tắt hơi ra đi lúc nào. Tinh thần người bệnh không dễ gì được ổn định đâu. Muốn yểm trợ sự ổn định cho người bệnh, thì người hộ niệm cần ngồi bên cạnh họ niệm Phật với tư thái vừa vững vàng vừa vui vẻ, vừa cảm thông vừa điềm tĩnh, vừa chia sẻ sự đau đớn về thể chất vừa chí thành cầu nguyện vãng sanh cho họ. Ngồi bên cạnh người bệnh có thể kịp thời giúp đỡ một vài động tác đơn giản nhưng thiết thực khi cần, ví dụ như: đỡ vai, gối ngửa, xoa nhẹ chỗ đau nhức, v.v... làm cho người bệnh cảm nhận được sự thân thiện, được an ủi, được chăm sóc, được bảo vệ... Cần thể hiện yếu tố tâm-tâm cảm ứng để khuyến tấn bệnh nhân. Chính nhờ ứng dụng tâm lý này mà dễ giúp cho người bệnh xóa nhòa rất nhiều nỗi mệt mỏi, sợ sệt, lo âu, tăng thêm sự thoải mái, nhiếp tâm niệm Phật tốt hơn.

Nếu đi kinh hành thì khó khăn thể hiện được những vai trò này. Khoảng cách xa xôi, mỗi người tự nhiếp tâm niệm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Phật lấy dễ làm cho tình cảm nhạt nhòa, không khí hộ niệm căng thẳng, gây ảnh hưởng không tốt đến người bệnh.

Vậy thì, không nên đi kinh hành chung quanh người bệnh để hộ niệm. Xin chư vị cố gắng thực hiện đúng qui tắc Pháp Hộ-Niệm thì dễ giúp người bệnh an tâm, xoa dịu được thần kinh, giúp họ dễ phấn khởi niệm Phật, coi nhẹ cái chết, và tha thiết cầu mong sớm được vãng sanh thoát vòng khổ nạn. Nếu người hộ niệm hướng dẫn được người bệnh tới trạng thái này, thì may mắn vô cùng cho họ, vì đây chính là một cơ duyên hy hữu trong nhiều đời nhiều kiếp chưa từng gặp qua, nay có được cơ hội vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành tựu đạo quả. Chúng ta thường thấy được có người hân hoan, vỗ tay vui cười, rồi chào biệt mọi người ra đi vãng sanh, hầu hết là nhờ Pháp Hộ-Niệm này đây. Thật sự bất khả tư nghị!

Người vừa tắt hơi xong mọi sự di chuyển gần thân xác sẽ gây trở ngại rất lớn cho việc vãng sanh của họ. Do đó, khi thấy người bệnh bắt đầu có hiện tượng hắt hơi ra, tức là họ có thể tắt hơi bất cứ lúc nào, người hộ niệm, nếu có thể, nên nhẹ nhàng cẩn thận chuyển ghế ngồi ra xa một chút, cách khoảng 2 thước là tốt nhất. Nhớ là nhẹ nhàng bê ghế ra xa nhé, đừng nên sơ ý kéo ghế kê sột soạt không tốt. Riêng người trưởng ban hộ niệm nên ngồi gần người bệnh hơn mọi người, để tiện bề theo dõi và kịp thời khai thị hướng dẫn, giúp người ra đi giữ vững chánh niệm để vãng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Xin nhắc nhở thêm, trong những giờ phút sắp tắt hơi này, cần khai thị chậm rãi và rõ ràng, đừng nên nói nhẹ quá, nhanh quá. Cần nói lớn tiếng một chút mới có thể đánh thức được tâm thức người ra đi. Chính vì cần phải khai thị lớn tiếng để diu dắt và ủng hộ tinh thần người sắp xả bỏ báo thân, nên những cuộc hộ niệm tại nhà thường có kết quả tốt hơn, xác suất thành tựu cao hơn hộ niệm trong bệnh viện. Hầu hết những cuộc hộ niệm trong bệnh viện thường bị thất bại vì không ứng dụng được qui luật hộ niệm, khai thị quá khó khăn.

Nên nhớ rằng phạm phàm phu khi ra đi không phải đơn giản lắm đâu. Nghiệp chướng báo đời, oán thân trái chủ đang nỗ lực công phá để trả thù đời nợ, thể lực kiệt tận, thân xác đau đớn, tâm hồn mê mê mờ mờ... nhiều cảnh khổ đang chập chùng bủa vây sẽ quay tinh thần người bệnh đến điên điên đảo đảo, làm cho họ nằm không yên, nhắm mắt không ổn, chứ không phải yên lành như bây giờ đâu.

Với tình huống đau đớn như vậy, trong bệnh viện người ta thường dùng các loại thuốc an thần, gây mê để xử lý. Nếu người bệnh bị rơi vào tình trạng mê man bất tỉnh thì phải chấp nhận thương đau, đành đi theo đường đọa lạc. Vì thế, xin chư vị phải nhớ cho, muốn có cơ hội vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì khi bệnh tình không còn cách nào cứu chữa được nữa, hãy mạnh dạn yêu cầu được xuất viện về nhà để lo bề hộ niệm.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nhất định phải lo đường cứu nạn tâm linh, đừng nên bám theo tâm ý phàm tục tầm thường chỉ nhắm vào cái túi thịt bất tịnh này, mà vô thường đành phải trả về cho vô thường tan hoại. Phải vùng lên niệm Phật cầu vãng sanh. Đừng nên lạm dụng chất morphine để giảm đau mà bị rơi vào tình trạng hôn mê bất tỉnh. Phải vui vẻ, vững vàng, dứt khoát điều này, nếu không thì coi chừng uống phí một đời tu hành mà sau cùng đành chịu thất bại đắng cay đó!

Thành ra hàng phàm phu cần phải thực thi những điều thiết thực cụ thể để tự cứu lấy huệ mạng của mình. Xin chớ đam mê vào những lý cao luận diệu làm chi mà dễ bị những điều cao diệu gạt gẫm đến thất bại chua cay. Không nên tham đắm vào những chuyện hão huyền mà rước lấy những thành quả ê chề, nã nê không thực. Đừng nên vừa thấy tu hành có được chút ít công phu, thì vội vã tách rời đại chúng, khinh thường những người hộ niệm bên cạnh mà tự nhận lấy hậu quả thảm thương, để ngàn đời ân hận!...

36(d): Chung quanh người bệnh rất cần sắp xếp chỗ ngồi ổn định cho đại chúng thanh tịnh niệm Phật mới tốt.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng lắm rồi đó. Trưởng ban hộ niệm nên chủ động sắp xếp ghế ổn định cho đại chúng. Hàng ghế trước, hàng ghế sau, khoảng cách hợp lý giữa các hàng ghế cho thuận lợi việc đi lại, đứng lên ngồi xuống tránh gây ra tiếng động. Không nên ngồi sát bên giường của người bệnh. Ngồi trên đầu người bệnh hoặc ngồi

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

dưới chân người bệnh niệm Phật đều không tốt. Hộ niệm mà ngồi ngay trên đầu người bệnh để khai thị, làm cho người bệnh muốn nhìn mặt được người nói chuyện phải uốn người lên ngược mắt mới thấy thì không tốt. Ngồi dưới chân cũng khó khăn cho người bệnh nhìn xuống. Hãy ngồi hai bên giường để niệm Phật và nhắc nhở là tốt nhất, người bệnh xoay trở bình thường đều có thể nhìn thấy người hộ niệm dễ dàng.

Người bệnh thường mệt mỏi, đau nhức, các giác quan của họ không thể bình thường như người khỏe được. Tai ù, mắt kém, họ có thể không còn nghe rõ, thấy rõ như người bình thường. Nếu người hộ niệm sơ ý dễ làm người bệnh bị hoang mang, lo lắng, khó an tâm. Tiếng nói khai thị của người hộ niệm chưa chắc gì họ nghe được rõ, hay dễ dàng hiểu được xác đáng. Những người ngồi bên cạnh hộ niệm hằng ngày nhiều khi biến thành người xa lạ. Trong kinh nghiệm hộ niệm, thường có những người bệnh cứ hỏi: “*Chú là ai vậy?*” là chuyện rất thông thường. Chính vì vậy, mọi hình ảnh diễn ra trước người bệnh cần nên sáng sủa, rõ ràng. Mọi vấn đề cần nên minh bạch, không được úp úp mở mở.

Người hộ niệm cần ngồi trước mặt người bệnh để họ thấy mình được rõ ràng là tốt. Mình cười, mình nói họ đều nghe thấy rõ. Mình nắm tay họ, mình xoa chỗ đau họ đều biết được cả. “*À!.. Đây là Thầy. Đây là chú. Đây là con gái...*”, họ biết được tất cả thì họ sẽ yên tâm. Phải ứng dụng tâm lý để

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

có sự thông cảm lớn lao mới dễ hóa giải những vướng mắc trong lòng người bệnh.

Chúng ta ngày ngày cố gắng cùng nhau mổ xẻ từng khía cạnh nhỏ hầu làm giàu lần kinh nghiệm hộ niệm cho chính mình. Cứu một phạm phu đầy ắp tội chướng thật không phải đơn giản. Hãy từ bi thương xót người bệnh, hãy dùng tâm chân thành tha thiết tận sức hỗ trợ là những yếu tố vô cùng quan trọng giúp cho người bệnh được thành tựu sự vãng sanh, chứ không phải vì một năng lực gì khác của người hộ niệm đâu. Diệu Âm thường nói, “*Khiêm - Cung - Từ - Ái*” là điều quan trọng hàng đầu của người hộ niệm. Đoàn kết, thương yêu, tương trợ tích cực lẫn nhau là sức mạnh của Pháp Hộ-Niệm, chứ không phải nhắm đến nhân lực đông đảo, hay sự thông minh lanh lợi của người hộ niệm. Hẳn nhiên, một ban hộ niệm có nhân lực đông đảo mà có lòng chí thành chí kính, biết hòa hợp được với nhau thì thật là tuyệt vời, đây chính là nguồn cứu tinh cụ thể nhất, hữu hiệu nhất cho chúng sanh hữu duyên trong thời này vậy.

Mong tất cả chư vị mỗi ngày kinh nghiệm mỗi vững hơn, khả năng hộ niệm càng tốt hơn, chúng ta kết bè cùng nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 080)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 33:

Vấn đề lạy Phật nhiều Phật chung quanh bàn thờ để hộ niệm.

37(a): Có thể thiết lập một bàn thờ Phật riêng biệt trong gian phòng khác cho đại chúng kinh hành niệm Phật.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Điều này tốt, nên khuyến khích. Còn tại phòng hộ niệm cho người bệnh không nên lập một bàn thờ Phật quá trang nghiêm, vì có một bàn thờ quá trang nghiêm sẽ làm cho người bệnh căng thẳng và chúng ta cũng không thể vỗ tay, cười nói, khai thị một cách tự nhiên thoải mái được, nhưng sinh hoạt trong Pháp Hộ-Niệm thường xuyên là chúng ta làm như vậy. Ví dụ, thấy người bệnh tín tâm vững vàng chúng ta vỗ tay tán thán, thấy người bệnh tha thiết cầu nguyện vãng sanh ta vỗ tay khen thưởng, thấy người bệnh quyết tâm niệm Phật ta cần tuyên dương để ủng hộ tinh thần. Nhưng nếu đối trước một bàn thờ trang nghiêm, tất cả những việc vỗ tay, cười đùa, khen thưởng... trông có vẻ bất kính. Điều này không tốt.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vì thế, có một bàn thờ trang nghiêm ở ngay trong phòng người bệnh không được hợp lắm, nhưng lập một bàn thờ thật trang nghiêm ở một phòng bên cạnh, để cho đại chúng niệm Phật, lạy Phật, hay đi kinh hành thì rất tốt. Lạy Phật cầu Phật gia trì, kinh hành niệm Phật chung quanh bàn thờ Phật ở phòng bên cạnh không gây xáo động đến bệnh nhân, và không trở ngại đến việc hộ niệm.

37(b): Gia đình nên thường xuyên lạy Phật, niệm Phật, cầu Phật tiếp dẫn người bệnh vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Điều này rất tốt. Khi hộ niệm chúng ta luôn luôn nhắc nhở người trong gia đình thành tâm lạy Phật, cầu Phật gia trì tiếp dẫn người bệnh vãng sanh. Gia đình càng thành tâm lạy Phật chừng nào, thì xác suất thành tựu càng cao, kết quả người thân của họ càng dễ vãng sanh, lưu lại tướng lành càng đẹp chừng đó. Cho nên sự thành tâm của gia đình có sự ảnh hưởng rất lớn. Còn đối với những gia đình không tin tưởng, lạy Phật lấy lệ, qui luật hộ niệm không chú tâm thực hiện... thì rất khó được cảm ứng.

Và, cũng nhắc nhở lại điều này, không phải người gia đình tin tưởng lạy Phật, cầu Phật tiếp độ thì người bệnh sẽ được vãng sanh. Không phải hoàn toàn đúng như vậy đâu. Người gia đình tin tưởng, thành tâm cầu nguyện, tích cực hỗ trợ việc hộ niệm thì có ảnh hưởng tốt, tránh nhiều chướng ngại, tạo nhiều thuận duyên cho người vãng sanh, chứ không phải là yếu tố quyết định sự vãng sanh của người bệnh. Ban

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hộ niệm thành tâm hộ niệm, khai thị, niệm Phật, lay Phật cũng không phải là yếu tố quyết định vãng sanh. Yếu tố chính yếu vẫn ở chính người bệnh.

Nên nhớ người hộ niệm không có một quyền năng nào cứu độ người bệnh được vãng sanh. Người hộ niệm chỉ giữ nhiệm vụ khai thị, hướng dẫn, hóa giải những vướng mắc, vạch đường chỉ lối để cho người bệnh làm đúng Pháp Vãng-Sanh mà được vãng sanh. Nếu người bệnh không làm được thì đành phải chịu thất bại. Hãy nhận thức rõ ràng rằng, hộ niệm là một pháp tu, mỗi người phải tự lo liệu tu hành cho đúng pháp, chứ không phải được hộ niệm thì chắc chắn được vãng sanh đâu nhé.

Vậy tghì, người bệnh phải làm cho được những gì đây?

Một là, người bệnh phải vững lòng tin là niệm Phật được vãng sanh. Vững vàng tin vào đại nguyện của đức Phật A-Di-Đà, và vững vàng tin vào Pháp Môn Niệm-Phật.

Hai là, người bệnh phải buông xả vạn duyên, tha thiết cầu nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Không được thương con nhớ cháu lúc ra đi, không được nhớ tiếc gia tài, không được quyến luyến con cháu, không thể trông chờ một người con, một người cháu nào đó ở xa về để nhìn mặt rồi mới vãng sanh... Nói chung, tất cả mọi chuyện thế gian phải buông xuống, phải thật sự tha thiết cầu nguyện vãng sanh thì mới được vãng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ba là, đã vững vàng niềm tin và tha thiết muốn vãng sanh rồi, thì giờ giờ phút phút phải cố gắng nhiếp tâm niệm Phật.

Niềm tin và sức nguyện vô cùng quan trọng. Một người bệnh đã đến kỳ hạn lâm chung, bỗng có người đến mách nước chỉ cho món thuốc thần kỳ nào đó, liền lóe lên một tia hy vọng được hết bệnh, thì coi như đường vãng sanh bị bít lối. Xin chur vị hãy nhớ rất kỹ điều này, chỉ cần lóe lên tia hy vọng hết bệnh thì còn tham sống sợ chết, sức nguyện vãng sanh không còn tha thiết nữa. Đây là điểm tế vi trong tâm, chứ không phải vì uống món thuốc đó mà mất vãng sanh. Pháp Hộ-Niệm không cấm cử dùng thuốc.

Người thế gian thường hay lý luận rằng, con gà, con kiến còn muốn sống thay, thì con người tại sao lại khinh thường cuộc sống mà đi cầu vãng sanh? Người còn có ý này thì không được vãng sanh. Vì ý niệm sai lầm nên cứ lầm lũi chạy theo con đường tử nạn. Vì tư tưởng không thông, nên dẫu có tu hành đi nữa thì cuối cùng cũng đành chịu ách nạn, sau khi ra đi vẫn lưu lại thân xác cứng đơ, tướng lành không có. Sự thật chân chánh là, vì không muốn chết nên phải tìm đường vãng sanh. Vãng sanh không phải là chết. Muốn đi theo đường vãng sanh, thì phải hội đủ quy tắc của đường vãng sanh. Xin nhận thức vấn đề cho rõ rệt, đúng với chánh pháp mới được.

Cho nên ý nguyện vãng sanh vô cùng quan trọng. Người không hiểu thấu đạo lý giải thoát phát biểu sai lạc là chuyện

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

bình thường, nhưng người học Phật mà làm sai chánh pháp của Phật là điều đáng chê trách! Muốn một đời này vãng sanh thành đạo, thì phải tha thiết nguyện vãng sanh. Chân thật tha thiết nguyện vãng sanh là điểm then chốt. Người niệm Phật được vãng sanh thoát vòng sanh tử luân hồi hay không đều tùy thuộc vào cái tâm có thiết tha cầu vãng sanh hay không.

Phật dạy, tất cả đều do chính cái tâm của mình thực hiện lấy. Lúc đó mình thực sự tha thiết muốn vãng sanh, thì tự nhiên không còn luyến lưu gì khác, không còn để ý gì khác, không còn mơ tưởng gì khác, mà chỉ nhiếp tâm niệm Phật, chỉ chờ Phật lai nghinh tiếp dẫn. Người nào tâm định được như vậy, thì cơ hội vãng sanh đặt sẵn trước bàn chân, nhất định được vãng sanh thành đạo. Còn lúc đó mà nẩy lên một ý niệm cầu mong hết bệnh, thì nhất định bị thua cuộc. Nghĩa là, nếu số phần đã mãn, thì chắc chắn bị chết đi luân hồi đọa lạc, chứ không thể vãng sanh.

Nhiều người suốt cả đời niệm Phật cầu vãng sanh, đến lúc bệnh nặng thì thường ngày ngày quì lạy Bồ-Tát Quán-Thế-Âm cầu xin cứu khổ, tiêu tai, hết bệnh. Giả như đức Quán-Thế Âm có ứng hiện, thì Ngài cũng trách mắng rằng, tại sao con không tiếp tục niệm Phật cầu vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, để được tay trong tay với Ta một đời thành đạo, không hay hơn là cầu Ta tới đây giúp con hết bệnh để tiếp tục sống trong cảnh phàm phu đọa lạc khổ đau vô lượng kiếp nữa hay sao? Trong kinh Niệm Phật Ba-la-mật, chính đức Quán-Thế-Âm nói rằng: *“Niệm Phật thì Chon-*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Tâm Tự-Tánh từng phần khai mở. Niệm Phật là đệ nhất pháp môn, trong thời mạt pháp chúng sanh phải lo niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ”. Ngài dạy như vậy mà chúng sanh không chịu niệm Phật cầu vãng sanh, cứ cầu xin Ngài tới cứu từng ách nạn một. Chư vị nhìn lên ảnh tượng của Ngài, cái mào của Ngài có hình tượng Phật A-Di-Đà, biểu pháp này có ý nghĩa là chính Ngài cũng ngày đêm niệm Phật mà chúng ta không hay. Biết được đạo lý này, chúng ta phải đi cho vững, đi cho thẳng, đi cho chánh, đừng nên đi lòng vòng nữa.

Nói rõ hơn, một người bệnh được gia đình thân nhân thành tâm niệm Phật trợ giúp thì rất tốt, nhưng chính người bệnh không được quyền ý lại. Đừng thấy gia đình, đồng tu dốc lòng hộ niệm cho mình, thì cho vậy là đủ. Những ý niệm tiêu cực, không tự chủ đều là sự sai lầm! Ý lại coi chừng là một thứ cạm bẫy. Nên nhớ cho, trước sau gì cũng do chính mình phải thực hiện con đường vãng sanh cho chính mình thôi.

Có nhiều người lúc bình thường thấy mình niệm Phật rất tốt, nghĩ rằng khi lâm chung cũng niệm Phật vững vàng như vậy và sẽ được tự tại vãng sanh. Xin thưa với chư vị, nếu là hàng Bồ-Tát, thượng căn nghiệp sạch thì điều này có thể khả thi, còn hàng phàm phu nghiệp nặng thì 100 phần chưa dám bảo đảm được 1 phần làm được việc này. Trong lúc lâm chung bệnh khổ hành hạ, nghiệp báo bủa vây, oán thân trái chủ ứng hiện, hàng trăm điều rối rắm bao quanh, nhất định

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

không cho phép một người phạm phu thoải mái làm theo sở thích của mình đâu nhé.

Hẳn nhiên, thế gian này vẫn có người tự tại vãng sanh, đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh. Nhưng chúng ta có biết đâu rằng, nhiều khi đó chính là Bò-Tát thị hiện? Nhưng dù sao đi nữa thì sự thành tựu này vẫn vô cùng hiếm hoi, một người thành tựu đánh đổi tới hàng triệu người thất bại. Là hàng phạm phu, nhất định phải giữ hạnh khiêm cung, đừng quá tự mạn nghĩ rằng mình là người đặc biệt, hơn hẳn một triệu người kia, dễ dàng chiếm lấy vị trí độc tôn, coi chừng ân hận không kịp đó!

Vậy thì an toàn nhất là phải cần đến hộ niệm. Hộ niệm là sự khai thị, khuyến tấn, ủng hộ tinh thần, kịp thời hóa giải những vướng mắc, chỉ đường dẫn lối cho người bệnh thoát nạn, nhờ vậy mà người phạm phu mới có cơ hội vãng sanh. Thực sự nhờ hộ niệm mà được vãng sanh xác suất rất cao, vãng sanh rất nhiều. Chính vì vậy mà chúng ta chọn hẳn con đường này, đường Niệm-Phật Hộ-Niệm để Vãng-Sanh, đường tu hành dễ thành tựu nhất, vững vàng nhất trong tất cả những đường tu hành của đức Thế-Tôn để lại.

Mong chư vị phải cố gắng kết hợp với đại chúng đồng tu, đoàn kết chặt chẽ với ban hộ niệm. Phải tôn trọng và trân quý mọi người tới hộ niệm cho mình. Đừng bao giờ khởi niệm chê bai một người tu ít hơn mình, tu dở hơn mình, học kém hơn mình nhé. Mọi sự chấp trước đều là nguyên nhân gài gủi nhất đánh mất sự vãng sanh của chính mình đây.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ngài Ân Quang dạy: *"Một phần cung kính, một phần lợi ích, hai phần cung kính, hai phần lợi ích, mười phần cung kính, mười phần lợi ích"*. Người bệnh cần cung kính lắng nghe ban hộ niệm, thì mỗi lời hướng dẫn của ban hộ niệm tự nhiên sẽ có giá trị vô cùng to lớn, giúp mình tiến thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Còn sơ ý khởi tâm thượng mạn, đánh giá bừa bãi, thiếu sự khiêm cung, thì dù một ban hộ niệm đầy đủ kinh nghiệm đến hộ niệm cho mình, chưa chắc gì mình thoát khỏi cửa chết, thoát khỏi ách nạn như hàng triệu người đã bị ách nạn đâu nhé.

Cho nên nhất định phải có tâm thành kính. Người thành kính thì tự nhiên hưởng được lợi lạc vô biên. Người không có tâm thành kính thì tự rước lấy thiệt hại đủ điều. Cụ thể nhất, những người có tâm bất kính thì trong đời sống thường ngày ít được ai coi trọng, lúc mãn báo thân thì mất phần vãng sanh. Luống qua cơ hội này, thì vạn kiếp sầu khổ, tương lai còn có cơ hội nào khác để tính chuyện siêu thoát đây?!

37(c): Ban hộ niệm đang có trách nhiệm thì ngồi niệm Phật bên cạnh người bệnh, còn những người khác có thể lay Phật hoặc nhiều Phật ở phòng khác rất tốt.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đây. Nhắc nhở thêm rằng, những vị trưởng hoặc phó ban hộ niệm, cần trực tiếp khai thị hướng dẫn người bệnh, thì không nên rời người bệnh trong các ca hộ niệm để kịp thời ứng xử mọi tình huống xảy ra. Những thành viên hộ niệm, những người khác không

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

có trách nhiệm hướng dẫn, thì có thể qua phòng bên niệm Phật, lạy Phật, vừa cầu Phật lực gia trì, vừa làm gương cho gia đình làm theo. Điều này rất tốt, nhưng dù sao, xin chư vị cũng cần tuân theo sự sắp xếp của trưởng/phó ban hộ niệm để cho việc hộ niệm được tiến hành trôi chảy, thuận lợi.

Đây là những điểm hết sức cụ thể, chứ không có gì cao xa. Hy vọng những ca hộ niệm của chư vị càng ngày càng thành tựu nhiều hơn, viên mãn hơn. Công đức vô lượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 081)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 34. **Câu 38: Vấn đề chụp hình khi đang hộ niệm.**

Đây là vấn đề thuộc về kỹ thuật bên ngoài việc hộ niệm, không có gì khó hiểu, nhưng cũng xin nhắc nhở cho chúng ta cùng biết qua.

38(a): Tốt nhất là không cho phép chụp hình, vì chụp hình sẽ có tiếng động và đèn chớp dễ làm động tâm người bệnh và đại chúng.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thường thường khi hộ niệm chúng ta không nên chụp hình, vì chụp hình dễ gây ra tiếng động có thể làm cho bệnh nhân giật mình và nhiều người bị động tâm, ảnh hưởng đến sự nhiếp tâm niệm Phật. Hơn nữa, chính ánh đèn chớp của máy hình khuấy nhiễu sự thanh tịnh của đại chúng. Vì thế, tốt nhất, không cho phép chụp hình.

38(b): Tối kị nhất là giai đoạn lâm chung, ánh chớp và tiếng động của máy chụp hình có ảnh hưởng rất xấu đối với người bệnh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đấy. Khi người bệnh đang lâm chung mà chụp hình thì ánh đèn chớp tạo cảm giác rất khó chịu cho người bệnh. Ngoài ra tiếng động của máy chụp hình quấy nhiễu sự nhiếp tâm, thật sự hoàn toàn không tốt. Vậy thì, chụp hình cần phải ngăn cấm.

38(c): Cần hỏi qua người bệnh nếu họ không phiền não thì có thể chụp hình lưu niệm được.

Đúng hay sai? – [Sai]. Đây là qui tắc bảo vệ an toàn cho sự vắng sanh, không nên uyển chuyển. Lúc đó mà còn hỏi người bệnh những chuyện bên ngoài làm họ bị phân tâm, nếu họ có đồng ý cũng chưa chắc là điều chính xác. Hơn nữa, phá vỡ luật cấm sẽ trở thành tiền lệ sai lầm về sau. Vậy thì, tốt nhất là vấn đề chụp hình nên cấm hẳn.

Câu 39: Vấn đề quay video khi đang hộ niệm.

39(a): Có thể quay video để làm tài liệu học tập, vì quay video không tạo tiếng động, không lóe ánh sáng.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thường thường các cuộc hộ niệm được người ta quay lại thành những đoạn video lưu thông khắp nơi, đã trở thành những tài liệu quý báu chứng minh hiện tượng niệm Phật vắng sanh. Quay video không ảnh hưởng xấu đến vấn đề hộ niệm, vì kỹ thuật quay video không có lóe đèn chớp, không gây nên tiếng động như đứng lên, ngồi xuống để chụp từng tấm hình. Hiện nay khoa học kỹ thuật tiến bộ, nhiều máy video tuyệt hảo, gọn nhẹ, giúp cho

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người quay âm thầm thực hiện tư liệu thật im lặng, không gây xáo trộn đến đại chúng. Một người chỉ cần dùng một điện thoại thông minh, lặng lẽ đứng trong một góc phòng quay lại tất cả mọi sinh hoạt suốt buổi hộ niệm mà mọi người không hay biết.

Như vậy nên khuyến khích quay video để làm tài liệu chứng minh về sự vắng sanh là điều tốt. Hơn nữa, nhờ các đoạn video giúp cho các ban hộ niệm có thể tự kiểm điểm lấy những sơ sót của chính mình, nhất là những lúc khai thị hướng dẫn, như nội dung, tâm lý, âm giọng, cử chỉ, ánh mắt, v.v... và những clip video nên lưu lại để làm tư liệu học tập cho người hộ niệm sau này.

39(b): Người quay không được dùng đèn pha chiếu vào thân thể người bệnh hoặc lấn tới trước người hộ niệm để quay.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đấy. Bây giờ bắt đầu nói về qui luật cho người nào muốn quay video đây. Không cấm quay video, nhưng người cầm máy quay phim phải cẩn thận nghe theo lời dẫn dò của ban hộ niệm. Tốt nhất chư vị nên nhẹ nhàng tìm một vị trí nào phía sau người hộ niệm để lặng lẽ mà quay, không được quyền lấn lên phía trước, hoặc đến gần bên người bệnh để tạo những thước phim có tính chuyên nghiệp. Có nhiều nơi sơ ý, mời cả ban chuyên nghiệp tới quay phim. Người thì vác máy, người thì cầm đèn, người thì kéo dây điện lê lét trên mặt đất, lấn trước người hộ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm để tạo những thước phim có chất lượng. Điều này nhất định không thể được.

Không được phép chụp hình vì dễ gây ra tiếng động, mỗi lần chụp hình phải đứng lên ngồi xuống dễ gây sự xáo trộn, thì người quay phim kéo dây điện, vác máy, rọi đèn còn ảnh hưởng tệ hại hơn nữa. Vì thế, mọi sự di chuyển không phù hợp với Pháp Hộ-Niệm nhất định phải nghiêm cấm.

Những clip video là những tư liệu để chứng minh cho sự hộ niệm vãng sanh, và phổ biến sẽ rất lợi lạc, tạo được niềm tin cho đại chúng và cũng là tài liệu sống động để những ai muốn học tập về hộ niệm. Tuy nhiên, chúng ta phải gìn giữ qui luật về hộ niệm, không được sơ ý vi phạm, thì mới có cơ duyên cứu người vãng sanh. Đây là điều tối quan trọng. Người quay phim trong một cuộc hộ niệm tuyệt đối phải nghiêm chỉnh thực hiện các điều cấm sau đây:

- Không được mở đèn rọi vào thân xác người bệnh, dù còn sống hay đã tắt hơi.
- Không được lấn qua trước mặt người hộ niệm để quay video.
- Không được di chuyển nhiều làm động tâm đến đại chúng đang niệm Phật.
- Không được tự động phỏng vấn người bệnh.
- Không được nói chuyện riêng hay cười giỡn trong phòng hộ niệm.

Cứu huệ mệnh một người vô cùng quý báu, nhưng lại quá khó khăn, xin chư vị quay phim thông cảm sâu xa và vui

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lòng chấp nhận qui luật này, để cho cuộc hộ niệm tránh bị trở ngại. Cụ thể, nên đứng im một chỗ thích hợp nào đó rồi lặng lẽ quay, tuyệt đối không nên mở đèn, không gây tiếng động, nhất là trường hợp người bệnh đang lâm chung.

39(c): Được phép quay phim nhưng phải tuân theo sự cố vấn của ban hộ niệm. Người quay không được gây tiếng động hoặc đi lại quá nhiều.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Một người muốn quay phim, ban đồng tu hoặc thành viên trong ban hộ niệm muốn quay video, ban hộ niệm cũng cần nên dặn dò cẩn thận trước để tránh những sơ suất đáng tiếc xảy ra. Ví dụ, trong quá khứ có lần người quay phim bất ngờ vác máy lên phía trước quay thật sát vào mặt người bệnh. Có trường hợp người quay phim kéo dây điện qua giường người bệnh để quay cảnh hộ niệm. Có người quay phim còn lên tiếng phỏng vấn người đang hộ niệm, hỏi han người bệnh để thực hiện những tài liệu phóng sự. Nhất định phải cấm hẳn những chuyện này. Tất cả đều phải dặn dò trước và người muốn quay phim phải chấp nhận qui luật này vậy.

Ban hộ niệm chú ý nhắc nhở gia đình phải bảo vệ trật tự cho buổi hộ niệm, không cho phép bất cứ một người nào đi qua trước mặt người hộ niệm để thăm hỏi hay an ủi người bệnh. Phải nhớ rõ điều này, hạn chế tối đa bạn bè thân hữu trực tiếp nói chuyện với người bệnh là qui luật của Pháp Hộ-Niệm. Qui luật này nhất định phải thực hiện nghiêm chỉnh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ngay cả thân nhân trong gia đình cũng phải tôn trọng, không được tự do đi qua đi lại làm xáo trộn trong lúc hộ niệm.

Ban hộ niệm nên cắt cử người hộ thất để giải quyết những khó khăn bất ngờ, hướng dẫn bà con thân nhân sinh hoạt tốt, nhất là nên chú ý đến những người trong gia đình yếu lòng, có thể khi nhìn thấy cảnh thương tâm sanh tử biệt ly mà cảm lòng không được, họ bất ngờ nhào vô ôm nắm, kêu gào, than khóc gây đổ vỡ cả cơ hội vắng sanh của người bệnh.

39(d): Chỉ được quay khi người bệnh còn sống, tắt hơi rồi thì không được quay.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Quay phim, quay video nên tìm một vị trí thích hợp, không cản trở việc hộ niệm, không di chuyển qua lại quá nhiều, không rọi đèn, không mở máy quạt, không gây tiếng động, thì quay phim có thể được phép ngay cả lúc người bệnh còn sống hay đã tắt hơi ra đi.

Nói chung, quay phim không phải là điều cấm kị, có thể đặt chiếc máy trên một hệ thống chân đứng cho vững vàng rồi lặng lẽ quay, được vậy thì không ảnh hưởng đến việc hộ niệm. Nhưng dù sao người quay phim phải chú ý làm đúng theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm mới được. Còn chuyện chụp hình thì tốt nhất nên cấm hẳn, vì mỗi lần muốn chụp một tấm hình thì phải cầm máy đưa lên, mở máy, thao tác, ngắm nghía, xoay qua chuyển lại, máy hình lóe sáng, thường có tiếng động, v.v... Rất dễ gây xáo trộn, động tâm đến đại

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chúng, nhất là lúc người bệnh đang lâm chung sẽ bị ảnh hưởng khá tệ hại.

Đây chỉ là vấn đề kỹ thuật bên cạnh sự hộ niệm, dễ hiểu, không có đạo lý gì cao siêu cả. Nhưng mong chư vị cũng cần nên chú ý thực hiện tốt, để giảm thiểu sơ suất, tăng phần thành tựu khi hộ niệm vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 082)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 34 hàng cuối cùng:

Vấn đề sử dụng pháp khí khi hộ niệm.

Đây là những điều cụ thể, có tính kỹ thuật, chúng ta không cần phải mổ xẻ sâu.

40(a): Bất cứ pháp khí nào cũng đều có thể được dùng để hộ niệm khi cần.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Pháp khí gồm có: mõ, chuông, địa chung, tang, khơ, trống, v.v... Những pháp khí này không thích hợp trong lúc hộ niệm. Dùng nhiều pháp khí trong cuộc hộ niệm biến thành một lễ đàn, không tốt.

40(b): Dùng khánh là thích hợp nhất cho việc hộ niệm vì tiếng khánh thanh, trợ giúp thêm sự tỉnh táo.

Đúng không? – **[Đúng]**. Đúng như vậy. Khánh là pháp khí thích hợp duy nhất có thể dùng để giữ nhịp. Trong các tài liệu hộ niệm chư Tổ có dạy điều này. Tiếng khánh thanh và vang, ít làm người bệnh khó chịu và giúp tinh thần dễ tỉnh táo. Cho nên chúng ta có thể dùng khánh để hộ niệm, khởi đầu, giữ nhịp và chấm dứt niệm Phật rất tốt.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

40(c): Nhiều người bệnh không thích tiếng khánh thì ta có thể dùng pháp khí khác thay thế cũng được.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Thật ra pháp khí không phải là vấn đề quan trọng trong Pháp Hộ-Niệm. Nếu người bệnh không thích thú nghe tiếng khánh thì chúng ta không nên dùng khánh là được, chứ không bắt buộc phải tìm cho có một pháp khí khác để thay thế. Tiếng khánh chủ yếu là để đánh thức người bệnh, giữ nhịp và làm ký hiệu chấm dứt niệm Phật cho tiện, chứ thực sự không quá cần thiết trong một buổi hộ niệm. Tất cả những việc như giữ nhịp, chấm dứt, bắt đầu... chúng ta có thể tự ra dấu cho nhau cũng được. Điều quan trọng của một buổi hộ niệm là khai thị, tâm tình, hướng dẫn, vỗ tay động viên tinh thần người bệnh, giúp họ hóa giải những vướng mắc hầu vượt qua những khó khăn, để họ giữ vững niềm tin, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Hộ niệm không phải là một lễ đàn, hay một pháp hội, nên chúng ta không cần chú ý nhiều đến pháp khí.

40(d): Được dùng khánh để giữ nhịp niệm Phật, nhưng cần theo dõi phản ứng của người bệnh, nếu họ không thích lắm thì cũng không nên dùng.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Có nhiều người không thích tiếng khánh, hoặc chưa quen với tiếng khánh thì chúng ta không nên dùng khánh. Hơn nữa, nếu có dùng khánh, thì người sử dụng khánh cần tập cho nhuần nhuyễn một chút mới tốt, tránh tiếng khánh **lúc tịt lúc** vang, lúc trầm lúc **bồng**, lúc

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lớn lúc nhỏ, nhanh chậm bất thường... cũng dễ gây nên cảm giác khó chịu cho người bệnh và quá nhiều sự thanh tịnh của đại chúng. Vì thế, khi dùng khánh, người hộ niệm cần nên chú ý, nếu thấy người bệnh phản ứng không thoải mái lắm, thì tốt nhất chúng ta nên ngừng khánh. Còn nếu người bệnh vui vẻ, phấn khởi thì người hộ niệm tiếp tục dùng tiếng khánh hầu thuận lợi trong việc giữ nhịp cho đại chúng niệm Phật, tránh bớt được tình trạng loạn nhịp. Xin nhớ điều này, khi nhiếp tâm niệm Phật, đại chúng thường có khuynh hướng càng lúc càng niệm nhanh hơn. Nếu không nhờ tiếng khánh giữ đều, nhiều khi tốc độ niệm tăng nhanh quá, làm cho người bệnh niệm theo không nổi mà khó nhiếp tâm được vậy.

Cũng có đôi lúc cần đến sự niệm Phật mạnh mẽ, thì tiếng khánh sẽ hỗ trợ rất tốt, làm cho tinh thần mọi người mạnh lên.

Nói chung, tiếng khánh có thể dùng để điều khiển buổi hộ niệm khá thuận tiện. Tuy nhiên cần phải chú ý đến phản ứng của người bệnh, nếu thấy người bệnh có cảm giác không được thoải mái, thì không nên dùng khánh vậy.

40(e): Được dùng khánh, nhưng người sử dụng cần chú ý đừng để tiếng khánh lúc lớn lúc nhỏ, lúc đục lúc trong, lúc tịt lúc vang...

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Điều này cần sự điều luyện của người cầm khánh. Xin mách cho chư vị một kinh nghiệm nhỏ này, ở đầu mũi dùi đánh khánh có một đoạn lớn

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

để đánh. Hãy chia đoạn này làm 3 phần. Nếu đánh ở vị trí phần ba cao nhất ở gần chóp của dùi khánh, thì tiếng khánh sẽ thanh và đôi lúc nghe chát tai. Đánh ở phần ba thấp nhất, xa đầu mũi, thì tiếng khánh sẽ trầm âm và vang hơn.

Tiếng khánh thanh hoặc trầm đều có điểm mạnh của nó, tốt hay xấu còn tùy theo sở thích của từng người. Tuy nhiên hầu hết nhiều người đều thích âm thanh trầm và vang hơn là chát chúa. Chính vì vậy, chúng ta nên đánh khánh ở vị trí phần ba phía dưới, xa đầu chóp, để có tiếng khánh trầm và vang thì nghe hay hơn, tạo cảm giác dễ chịu hơn. Không nên dùng đầu chóp của dùi để đánh, vì tiếng khánh phát ra quá thanh và đôi khi trở thành quá chát, dễ gây cảm giác khó chịu cho người bệnh và đại chúng, giảm mất sự thanh tịnh.

40(f): Nếu người bệnh thường xuyên bị hôn trầm, dùng khánh đánh vài tiếng bên tai có thể giúp họ tỉnh táo trở lại.

Đúng không? – **[Đúng]**. Thực sự có nhiều người bị tình trạng hôn trầm. Bình thường thì họ khá tỉnh táo, nhưng hễ ngồi xuống niệm Phật thì nhanh chóng rơi vào trạng thái hôn trầm. Những người bị tình trạng này lúc đau bệnh hay lâm chung, hộ niệm cho họ sẽ khó khăn vô cùng. Cái tập khí hôn trầm mà họ đã sơ ý huân tập quá lâu rồi, giờ đây đã trở thành một thứ phản xạ tự nhiên, hễ ngồi xuống thì gục, nằm xuống thì ngủ. Bị chìm vào trạng thái thù-y-miên, thì đành chịu thua, khó bề hộ niệm được vậy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

“*Tài, Sắc, Danh, Thực, Thùy*” gọi là “*Ngũ Dục*”, là năm thứ ô trọc cản ngăn con đường giải thoát của người tu hành, thì “*Thùy*” chính là “*Thùy-Miên*”, hay còn gọi là “*Hôn-Trầm*”. Phật xếp sự ngủ gục này là một trong năm điều tai hại cần phải phá bỏ. Mong những người có sự chướng ngại này mau mau khắc phục. Phải kiên trì, dũng mãnh, phải dùng đến ý chí kiên cường để thắng tập khí này hầu tìm cầu cơ hội thoát nạn. Đừng để tập khí lần lượt mà tương lai có thể khó hóa gỡ ách nạn.

Tiếng chuông, tiếng khánh có thể giúp một người bị hôn mê, hoặc đang hôn trầm tỉnh lại. Nhưng tỉnh lại cần phải kéo dài sự tỉnh thức mới tốt, chứ vừa tỉnh lại được một vài giây, rồi liền rơi vào hôn trầm trở lại, thì thật là khá khó khăn, nhiều lúc đành chịu thua đấy. Tiếng khánh đâu có năng lực gì cứu vãn được ách nạn này?!

Vì vậy, những người ngủ tốt, chưa chắc gì thực sự tốt. Ngài Thiện Đạo Đại Sư vì quyết lòng khắc chế sự hôn trầm để tỉnh thức niệm Phật, vô tình 25 năm trường Ngài không ngủ một giờ nào, vậy mà thể chất vẫn tốt, tinh thần càng ngày càng sung mãn. Thật tuyệt vời, bất khả tư nghi!

Trước đây mấy năm Diệu Âm có biết một người, cô ta là một tiếp viên hàng không, thường xuyên đi ngoại quốc. Cô cho biết rằng, hơn 20 năm qua cô chưa từng ngủ qua một giờ nào hết. Chư vị có tin không? Cô đã có gia đình và có con. Đầu tiên thì cô và chồng con lo lắng vô cùng về tình trạng này, đã tìm mọi cách chữa trị, nhưng vẫn không ngủ được.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Lâu dần thì quen đi. Đặc biệt là cô cảm thấy sức khỏe vẫn bình thường, tinh thần vẫn sung mãn. Cô email đến hỏi Diệu Âm về tình trạng này. Diệu Âm trả lời rằng, hơn 20 năm qua cô không ngủ được, nhưng sức khỏe vẫn bình thường, tinh thần vẫn sung mãn, thì bây giờ không ngủ nữa cũng đâu có gì trở ngại mà lo sợ. Thề chất của cô không cần ngủ nghỉ, thì cô hãy tiếp tục vui vẻ, thoải mái sống theo tình trạng thích ứng của riêng mình đi.

Qua email cô có gởi cho Diệu Âm một tấm hình, chụp với bộ y phục một tiếp viên hàng không, trông rất xinh xắn. Cô nói, mỗi lần đi ra ngoại quốc, cả phi hành đoàn đều vào khách sạn nghỉ ngơi, riêng cô thì cầm máy chụp hình đi dạo chơi khắp nơi, trước giờ bay thì trở về phục vụ. Hai mươi năm qua không ngủ, chắc có lẽ rằng bây giờ cô cũng tiếp tục không ngủ được. Thật là một chuyện lạ lùng khá hi hữu, nhưng lại có thực. Diệu Âm tin tưởng đây là sự thực, vì lời thư viết rất cảm động, rất chân thành và tha thiết xin được Diệu Âm cho một lời khuyên.

Phật dạy, tất cả đều do tâm tạo. Một người bị mất ngủ mà ngày đêm lo lắng về mất ngủ thì tình trạng sẽ càng tệ hại hơn. Một người không ngủ được, nhưng lại vui vẻ thoải mái, biết lợi dụng sự mất ngủ để niệm Phật, thì có lẽ sức khỏe vẫn được bình thường, pháp hỷ càng ngày càng sung mãn. Có những vị Tổ Sư đã tinh tấn niệm Phật mà tiến tới chỗ mấy chục năm quên ngủ, nhưng sức khỏe của các Ngài vẫn tốt. Thật là một công phu tuyệt vời!

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Tuy nhiên, đây chỉ là chuyện đặc biệt khế hợp riêng của cá nhân. Là hàng phàm phu, chúng ta chớ nên học đòi theo những hiện tượng đặc biệt sẽ không tốt đâu nhé. Hãy sống bình thường, hợp theo tự nhiên là tốt nhất vậy.

40(g): Có thể dùng địa chung, hoặc dùng chuông và mõ kết hợp thành địa chung để hộ niệm.

Đúng hay sai chư vị? – [Sai]. Xin thưa với chư vị, tiếng mõ có thể làm người bệnh tỉnh lại, nhưng không thích hợp để hộ niệm, vì tiếng mõ có biên độ sóng rất cao và rất sắc, thường dội vào tai người bệnh quá mạnh, khiến cho người bệnh có cảm giác khó chịu, nhức đầu. Tiếng chuông cũng cao nhưng âm hưởng nhẹ nhàng, thanh thoát hơn, giúp cho người bệnh tỉnh táo lại nhưng êm dịu hơn tiếng mõ. Trong Pháp Hộ-Niệm có thể dùng khánh giữ nhịp niệm Phật, nhưng cũng cần chú ý phản ứng của người bệnh.

Còn việc dùng địa chung chỉ thích hợp trong lúc cộng tu, chứ hoàn toàn không thích hợp để hộ niệm. Hộ niệm nên dùng tiếng niệm nguyên chất, theo trung đạo, rõ ràng để người bệnh nương đó mà niệm theo. Sử dụng địa chung niệm theo âm điệu nhanh nhanh sẽ không tốt cho người bệnh đang trong cơn yếu đuối.

40(h): Tang, khơ, chuông, mõ và trống là đủ bộ pháp khí của pháp cộng tu, có thể kết hợp để hộ niệm được.

Đúng không? – [Sai]. Nói chung, pháp khí không nên sử dụng, ngoại trừ tiếng khánh. Có người ứng dụng pháp “Tam

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thời Hộ Niệm” để hộ niệm cũng không đúng. Mỗi pháp đều có chủ đích riêng, xin chư vị chớ nên lầm lẫn. Đôi khi cũng có những trường hợp đặc biệt do người bệnh thích ứng yêu cầu thì có thể uyển chuyển. Ví dụ như thích có tiếng mõ, thì người hộ niệm có thể dùng mõ để cho người bệnh này được vui vẻ niệm Phật, nhưng nếu có phát hành video, chư vị phải ghi chú rõ ràng rằng, đây chỉ là trường hợp riêng biệt, chứ không phải là qui luật hộ niệm, đừng để đại chúng hiểu lầm.

40(i): Được dùng khánh nhưng chỉ dùng ban ngày không được dùng ban đêm.

Đúng không? – [Sai]. Được dùng khánh để giữ nhịp, thì ban ngày và ban đêm đều dùng được. Có người nghĩ rằng, dùng khánh ban đêm thì chư Quý Thần sẽ tới. Xin thưa với chư vị rằng, nếu chư Quý Thần thích tiếng khánh mà tới, thì các Ngài đó biết tu, các Ngài tới niệm Phật cùng hộ niệm với chúng ta chứ có chi lo ngại. Khi hộ niệm thông thường chúng ta có điều giải oán thân trái chủ, cùng chư vị trong pháp giới hữu duyên. Nếu chúng ta chân thành khẩn nguyện, có thể làm cho những vị đó cảm động, giác ngộ mà cùng niệm Phật cầu vãng sanh, nhiều khi các Ngài vãng sanh thành đạo trước mình đấy.

Cho nên, người chân chánh tu hành đừng nên lo sợ viển vông, đừng bao giờ đánh giá chư vị trong pháp giới là ma là quỷ mà tạo duyên chướng lành, không tốt. Chính sự lo sợ viển vông, làm cho tâm hồn bất an, tinh thần yếu đuối đi, từ đó dễ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sinh ra trầm cảm, bị khủng bố. Đây là do tự mình gây chướng ngại cho chính mình đó thôi. Hãy đem lòng chân thành mà giúp đỡ nhau, khuyến tấn nhau cùng phát tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh. Người chân chánh tu hành phải coi chúng sanh đều là Phật, thì tự nhiên tâm hồn mình sẽ an tịnh vậy.

Người tu học Phật nên lấy tâm từ bi thương yêu mà đối xử với nhau. Thấy chúng sanh khổ nạn chúng ta nên thương xót, tìm phương giúp đỡ họ. Cụ thể khi đi hộ niệm, gặp trường hợp người bệnh bị oán thân trái chủ nhập thân phá hoại, xin chư vị đừng nên lo sợ. Họ chỉ là những nạn nhân từ sự mê mờ của người bệnh gây ra mà thôi. Họ đau khổ lắm! Hãy thương hại thay vì sợ sệt họ. Hãy thông cảm thay vì oán ghét họ. Hãy đem lòng từ bi chân thật mà điều giải, khuyên nhủ giúp họ nhìn thấu sự vô thường khổ nạn, tỉnh ngộ đường giải thoát mà buông oán thù xuống, buông chấp trước ra, cùng nhau niệm Phật cầu vãng sanh thoát vòng đọa lạc. Hãy thành tâm kính cẩn khuyên nhủ, thật sự có nhiều trường hợp chư vị đó giác ngộ mà vãng sanh trước người bệnh. Thực sự đấy! Họ hiền lắm, chỉ vì quá khổ mà thành ra oán thù, chứ không phải hung hiểm như nhiều người lầm tưởng đâu.

Xin đưa ra một ví dụ cụ thể để suy nghiệm. Như người bệnh chúng ta đang hộ niệm đây, nếu khi ra đi mà tâm hồn mê muội vẫn dễ dàng rơi vào cảnh giới khôn khổ đó chịu nạn. Một người chỉ vì mê mà chịu nạn, để bị con người nguyên rủa là ma là quỷ. Cũng là người đó mà biết vãng lời, biết giác

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngộ niệm A-Di-Đà Phật cầu A-Di-Đà Phật lai nghênh tiếp dẫn, thì họ được Phật tiếp độ về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Rõ ràng thành ma quỷ hay thành Phật cũng là người đó. Đi xuống tam ác đạo chịu nạn, hay sanh về những cảnh trời hưởng phước cũng là người đó. Chỉ khác nhau ở điểm mê hay ngộ mà thôi. Mê muội thì đọa lạc, giác ngộ thì giải thoát.

Sự giác ngộ viên mãn nhất chính là quyết lòng xả bỏ trần lao, niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, một đời thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 083)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 35, vấn đề 41, cuối cùng của chương 1.

Vấn đề đồng phục khi hộ niệm.

41(a): Bắt buộc phải mặc áo tràng cho trang nghiêm khi hộ niệm.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Không đúng lắm. Pháp Hộ-Niệm không phải là một lễ đàn hay pháp hội, nên không bắt buộc phải mặc áo tràng thật trang nghiêm mới hộ niệm được. Hầu hết thời gian trong một cuộc hộ niệm là để giúp đỡ người bệnh niệm Phật, tìm cách hóa giải những vướng mắc cho họ. Người hộ niệm thường khai thị hướng dẫn trong không khí vui vẻ, thoải mái, nhằm xóa tan những sự căng thẳng trong đầu óc của người bệnh để họ an tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Cho nên, mọi người mặc áo tràng trang nghiêm cũng tốt, nhưng đây không phải là điều bắt buộc phải có.

41(b): Bắt buộc không được mặc áo tràng.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Cũng không đúng luôn. Có áo tràng hoặc không có áo tràng đều có thể hộ niệm được.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nói chung, đây không phải là chuyện quan trọng. Tương tự như pháp khí, trong Pháp Hộ-Niệm vấn đề pháp khí không quan trọng, nếu muốn dùng đến pháp khí, thì chỉ nên dùng khánh là đủ rồi. Tiếng khánh chỉ hỗ trợ thêm thôi chứ không phải bắt buộc phải có. Vấn đề áo tràng cũng vậy, có áo tràng thì khung cảnh trang trọng, hộ niệm tốt, nhưng những điều không quan trọng thì chúng ta hãy tùy duyên mà uyển chuyển là được rồi.

41(c): Hoàn toàn tùy thuộc vào ý muốn của gia đình.

Đúng hay sai? – [Sai]. Những gì thuộc về qui luật hộ niệm phải dành cho ban hộ niệm quyết định, chứ không thể gia đình người bệnh quyết định được. Nếu tùy thuộc vào gia đình, hễ người thế gian muốn làm sao, ban hộ niệm phải làm vậy, thì còn gọi là Pháp Hộ-Niệm nữa sao? Như vậy câu này không đúng.

Ban hộ niệm phải quyết định đúng theo qui luật hộ niệm, và gia đình người bệnh phải tôn trọng làm đúng theo mới có thể hộ niệm được. Đôi khi gia đình gặp phải những khó khăn riêng, thì nên trình bày rõ. Nếu thấy hợp lý, ban hộ niệm cũng có thể uyển chuyển, để nương theo duyên đó nhằm giúp gia đình cố gắng vươn lên, tìm cách khắc phục, chứ không thể hoàn toàn tùy vào gia đình được.

Nguyên tắc của Pháp Hộ-Niệm là trước khi nhận hộ niệm cho một người, ban hộ niệm cần phải gặp gia đình, đưa qui luật hộ niệm và phải giải thích rõ ràng cho mọi người

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

trong gia đình hiểu. Nếu gia đình đồng ý chấp nhận làm đúng theo qui luật đó, thì ban hộ niệm mới có thể hộ niệm được. Cần giữ vững qui luật hộ niệm thì mới có hy vọng giúp cho người thân của họ hưởng được lợi lạc, hay nói rõ hơn là có thể vãng sanh. Còn như gia đình có tính miễn cưỡng, cố tình không làm, hoặc làm khác đi, thì tốt nhất ban hộ niệm nên thẳng thắn từ chối, chứ không thể nào hoàn toàn tùy thuộc vào gia đình theo cách tùy duyên để giúp được gì thì giúp. Mong các ban hộ niệm hãy chú ý, phải làm đúng pháp mới có cơ hội tiễn đưa một người vãng sanh. Mọi sự sơ ý, không những không cứu được ai, mà làm cho Pháp Hộ-Niệm dễ bị mất tận. Chư vị đồng ý không? - Đồng ý.

41(d): Nên mặc áo tràng hoặc đồng phục thống nhất cho trang nghiêm.

Đúng hay sai? – **[Đúng]**. Nếu bắt buộc phải mặc áo tràng, thì không đúng, còn nên mặc áo tràng thì đúng. Chữ “Nên” mang ý nghĩa tùy duyên lựa chọn, chứ không phải bắt buộc.

Ở Việt Nam hầu hết các ban hộ niệm thường mặc áo tràng đi hộ niệm. Điều này tốt. Nếu có người quên đem theo áo tràng cũng được quyền tham gia hộ niệm. Mặc áo tràng trang nghiêm rất hợp trong thời điểm người bệnh sắp sửa ra đi và sau khi ra đi. Thông thường lúc đó mọi người đều thành tâm niệm Phật cầu nguyện Phật lực gia trì tiếp độ người bệnh, và mọi người cũng đang thành tâm khẩn nguyện chư vị trong

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

pháp giới có duyên nên xóa bỏ oán thù, hóa giải oán kết, cùng niệm Phật cầu vãng sanh. Lúc đó nếu mọi người đều mặc áo tràng hoặc đồng phục thì càng tăng phần trang nghiêm, càng thêm phần cảm ứng.

Xin thưa với chư vị, đến đây chúng ta đã giảng xong phần “Tổng Quát Về Hộ Niệm” trong chương 1. Chiều nay chúng ta sẽ bắt đầu bàn vào chương 2. Thêm một chương sẽ đi sâu thêm một bước nữa vào Pháp Hộ-Niệm. Càng vào sâu hy vọng chúng ta càng thấy rõ hơn lý đạo nhiệm mầu của Pháp Hộ-Niệm. Có lẽ lý đạo của Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản nhưng không thua kém bất cứ một pháp môn vi diệu nào đâu. Thật sự mỗi một pháp môn của Phật đều thậm thâm vi diệu, đều rộng trùm pháp giới cả.

Trước khi bắt đầu giảng giải qua chương 2, Diệu Âm xin mượn chút ít thời giờ còn lại để tán thán một vị mới vừa phát tâm thành lập một trang website rất dễ thương, nhằm sưu tập những tọa đàm nói về hộ niệm để lưu tồn và giới thiệu đến mọi người. Thực sự xin thành tâm tán thán. Đó là trang website “*niemphatthanhphat.net*”. Trang website này sẽ lần lượt lưu giữ tất cả những gì của Diệu Âm nói về hộ niệm, để lưu giữ làm tài liệu về sau.

Diệu Âm phát tâm nói về hộ niệm, nhưng nếu không có những vị phát tâm để phổ biến rộng rãi ra, thì những cuộc tọa đàm này chẳng qua cũng chỉ được vài mươi người có mặt hôm nay nghe qua thôi, chứ những người khác làm sao biết tới. Nhất định phải cần nhờ đến phương tiện tiên tiến và

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người phát tâm hộ pháp thì Pháp Hộ-Niệm này mới có thể lan rộng đến đại chúng được.

Thật sự người hộ pháp quan trọng vô cùng. Chính nhờ người hộ pháp mà chánh pháp mới được phổ biến rộng rãi, làm lợi lạc chúng sanh. Công đức hộ pháp rất lớn. Người hộ pháp không nói pháp mà trở thành người bố thí pháp mạnh nhất đây.

Bố thí pháp thì tự nhiên trí huệ khai mở. Người không nói pháp, nhưng đem chánh pháp gieo duyên đến chúng sanh cũng liên quan đến bố thí pháp. Bố thí Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh nhằm giúp cho một người thoát qua cơn khủng hoảng của bệnh khổ mà an tâm niệm Phật cầu vãng sanh, thoát vòng khổ lụy, thì công việc này chứa đầy tính bố thí vô úy. Bố thí vô úy thì kết quả là thân thể an khang tráng kiện.

Hiểu được Phật pháp, chúng ta mới biết rằng không phải mỗi ngày tới Niệm Phật Đường này thành khẩn lạy Phật, lạy Bồ-Tát cầu xin an khang tráng kiện là được an khang tráng kiện đâu. Hoàn toàn không phải vậy. Người học Phật phải hành đúng chánh pháp. Phật dạy bố thí pháp thì được thông minh trí huệ, bố thí vô úy thì thân thể khỏe mạnh, bố thí tài vật thì nghèo khó không còn.

Người niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì không nên sợ đến bệnh khổ, một cơn bệnh đến hãy nghĩ rằng nhờ cơ hội này mà ta sớm được vãng sanh. Có được tinh thần này gọi là tự tại trước bệnh khổ. Người tự tại trước bệnh khổ thì có bệnh mà tinh thần như như, an nhiên, vô tình bệnh

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

khổ hình như đã tan biến. Người thực sự biết niệm Phật có bệnh mà coi như không bệnh là như vậy. Chư vị nghĩ thử, có một người nào vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc mà bệnh hoạn có thể cản ngăn họ không? Có vị Bồ-Tát nào trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc mà bị bệnh bị nạn không? Không bao giờ có.

Lập một trang website để chuyên tải Pháp Hộ-Niệm phải dùng đến tiền. Đem tiền bạc ra làm đạo là bố thí tài vật. Tiền bạc là ngoại tài, ngày đêm ngồi trước computer tung tiu từng trang web là bố thí nội tài. Như vậy vô tình từ một phát tâm này mà ba loại bố thí đã được viên mãn. Xin vỗ tay tán thán. Bố thí tài thì sẽ được tài phú, tức là có tiền bạc. Người nghèo khổ mà phát được cái tâm bố thí thì tự nhiên thoát khỏi cảnh nghèo. Lạ lắm! Chư vị chú ý quan sát thì có thể **nhận** ra sự thực này.

Người trong đời này được giàu sang là do quả báo của sự bố thí tiền tài trong những đời kiếp trước. Nếu đời này họ tiếp tục bố thí giúp người nữa, thì tài sản của họ sẽ phát triển không bị suy giảm và lưu lại cho con cháu hưởng thọ dài lâu. Một người đời này tiền tài rủng rỉnh, mà keo kiệt không chịu bố thí giúp người, thì sự giàu sang nhiều lắm cũng chỉ trải qua một thế hệ là cùng, sau đó sẽ tiêu tùng theo cát bụi!... Đây chính là vấn đề “Nhân Quả”. Keo kiệt là nhân, bản cùng là quả. Người không có tâm bố thí, thì dầu có sang giàu tới đâu cũng mau chóng biến thành nghèo khó.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Chính vì vậy, biết được Phật pháp rồi chúng ta mới biết cách làm giàu chân chánh. Người làm đạo mà vì danh văn lợi dưỡng cá nhân, thì quả báo sau cùng cũng chỉ là con số “0” to tướng. Còn người vì chúng sanh mà làm đạo, thì phước báu sẽ vô tận, đem phước báu này hỗ trợ cho đường niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ thật là tuyệt vời. Có phước báu nào lớn hơn việc vãng sanh đâu? Riêng Diệu Âm cũng không còn gì để gìn giữ nữa. Tất cả những gì chư vị thấy đây là giả tạm. Cụ thể, như cái đạo tràng này, dù nhỏ hay lớn, Diệu Âm cũng xin hiến tặng hết cho chúng sanh, quyết không giữ làm của riêng cho mình. Con cháu phải biết tự tu phước thiện để hưởng phước lâu dài. Người tham lam keo kiệt thì nhất định bị bần cùng nghèo đói, đời sau thoát không khỏi cảnh giới nga quỉ đói khát đau.

Xin kể cho chư vị nghe về sự tích ông Phạm Trọng Yêm thời nhà Tống. Một người từ nhỏ đã sống trong cảnh nghèo khổ, hiếu học, không có tiền để ăn được bữa cơm no. Ông thường xuyên phải nấu cháo đặc và cắt từng miếng để ăn qua ngày. Nhưng ông lại có tâm từ bi thương người rất lớn. Sau này làm đến chức tể tướng vẫn không lo đến sự nghiệp cá nhân. Bao nhiêu tiền tài sản vật ông đều đem bố thí cho dân nghèo chứ không để lại cho con cháu. Thế gian thời đó cho rằng ông là hạng người bất thường ngu dại. Nhưng không ai biết được rằng, chính nhờ cái tâm bố thí thường giúp người của ông, mà ông đã lưu lại cho con cháu một kho phước báu vô tận. Suốt hơn 800 năm sau, con cháu của ông tiếp tục

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hưởng phước, từng đời từng đời thăng quan tiến chức, không bị suy tàn.

Như vậy, muốn có phước báu phải có tâm bố thí. Một việc làm đơn sơ, nhưng kèm theo đó có tâm chân thật bố thí thương người, thì tự nhiên sẽ có phước báu chân thật. Phước chí tâm linh! Phước báu phát triển chân thật thì khiến cho tâm linh cũng được hoàn mãn. Nghĩa là sao? Nói cụ thể, nếu là người niệm Phật, thì nhờ cái phước này mà đường vãng sanh thành đạo được sự hỗ trợ tuyệt vời.

Phật pháp vi diệu vô cùng. Tất cả đều do tâm tạo, chỉ vì chúng sanh không biết dụng tâm theo chánh pháp mà thôi. Một đồng dolla giúp người mà có tâm chân thật rộng như thái hư, thì phước báu sẽ châu biến pháp giới. Một triệu dolla bỏ ra giúp người mà vội vã tìm cách thu lợi, thì dẫu cho danh vọng có vang khắp nơi, sau cùng cũng sẽ tàn phai nhanh chóng mà thôi.

Hãy làm phước nhưng đừng hưởng phước nơi đây. Hãy gọi tất cả phước lành về Tây-Phương Cực-Lạc cầu lúc lâm chung tinh thần tỉnh táo, thân không bệnh khổ, chánh niệm hiện tiền, một đời này từ giã cái thế giới Ta-Bà khổ nạn vãng sanh thành Bồ-Tát bất thoái, rồi sau đó thị hiện độ sanh. Có phước báu nào lớn hơn?

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 084)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Hôm nay chúng ta bắt đầu qua

CHƯƠNG 2: NGƯỜI BỆNH VÀ VẤN ĐỀ HỘ NIỆM

Tu hành nhưng vô ý phạm nhiều sơ suất, thì chương nạn trùng trùng từ đây mà sinh ra. Muốn tránh chương nạn này, hãy tìm ra những điểm sơ suất mà sửa đổi liền. Đề tài này nhằm nhắc nhở cho mỗi người chúng ta đừng nên sơ ý phạm nhiều sơ suất.

Thực tế, chúng ta dễ sơ ý phạm nhiều sơ suất lắm đấy. Thường thường người đời đặt rất nhiều hy vọng rằng mình sẽ được lợi lạc trong việc tu hành. Hy vọng như vậy, nhưng thực sự có được lợi lạc gì không là một vấn đề khác. Được lợi lạc hay không hầu hết đều liên quan đến vấn đề có phát hiện ra sự sơ suất để tu sửa hay không. Ví dụ, xin đơn cử những hiện tượng rất phổ thông, như người cả đời tu hành, nhưng kết cục khi ra đi lưu lại thân tướng chẳng lành, sắc diện u ám, là một triệu chứng báo hiệu đời kiếp tương lai bị vướng vào vòng khổ nạn. Đây là sự thất bại quá rõ rệt mà nhiều người không để ý tới.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thất bại nhiều lắm!... Hàng vạn người, hàng triệu người, vô số người bị thất bại như vậy, mà ít ai giật mình đặt lên câu hỏi: “*Vấn đề chính ở tại đâu vậy?*”. Hôm nay chúng ta mạnh dạn lần lượt nêu ra sự thật này để cùng nhau nghiên cứu. Chư vị hãy suy nghĩ cho thật kỹ đi: tu hành quá khó khăn, nhưng đến sau cùng bị khổ nạn có phải là oan uổng lắm không?

Kết cục một cuộc đời, dù có tu hành hay không, khi ra đi mà lưu lại một thân tướng chẳng lành, chúng tỏ rằng khó thoát khỏi ba đường ác. Như vậy sự thành tựu của bao nhiêu công phu tu hành ở đâu rồi? Có gì chứng tỏ là may mắn hơn những người không tu chăng? Tu hành mà bị như vậy chắc chắn phải có điều sơ suất gì lớn lắm đây.

Hãy nhìn xem, những người được cơ duyên hộ niệm đúng pháp mà rất nhiều trường hợp sau khi ra đi có tướng lành bất khả tư nghĩ, thân xác mềm mại, tươi hồng. Được tướng lành tốt đẹp này, dầu gì đi nữa, ít ra đời sau họ cũng được trở lại làm người, hoặc sinh về những cảnh thiện lành, nhất định phải may mắn hơn những người chết đi mà lưu lại tướng ác. Nhiều người lúc còn khỏe thì mơ mộng đủ điều, lý luận cao tột trên mây, nhưng sau cùng lại hiếm khi chứng mình được một điều gì gọi là thiện chung, để ít ra cũng có một tia hy vọng thành tựu, dù rằng mong manh!

Đã thất bại thì nhất định phải có điều gì sơ suất rồi! Chúng ta phải cùng nhau nêu ra những điều sơ suất này mà tìm cách khắc phục, để có cơ duyên giải thoát. Xin đừng thấy

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

người khác bị nạn, ta cũng tự nhiên chấp nhận chịu nạn theo, thì oan uổng quá, tội nghiệp lắm vậy!

Đừng làm lẫn cho rằng chết là hết nhé chư vị. Chết không phải hết đâu, mà chết là một cảnh khổ. Nếu cứ mặc nhiên chạy theo con đường chết, thì khổ nạn trùng trùng từ đây mà sinh ra, đời sau đọa lạc vào ba đường ác, thảm thương vô cùng vô tận! Nếu người nào tự chọn lấy đường này, thì vô phương cứu vãn! Phật dạy luân hồi đọa lạc khổ đau không nói nên lời đây.

Hãy tìm ra những điều sơ suất mà sửa đổi liền chứ còn không thì kẹt lắm chư vị ơi! Muốn phát hiện ra những sơ suất trên đường tu hành trong thời này, không gì thiết thực bằng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh thực sự là pháp ứng dụng cụ thể, thiết thực, không những cứu người thoát nạn đọa lạc, mà quý báu hơn là trực tiếp tiễn đưa họ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, một đời viên mãn đạo quả.

Đối với hàng hạ căn phàm phu như chúng ta, sự chướng nạn ít khi liên can đến những lý đạo cao siêu xa vời, mà thường là những gì xảy ra ở ngay bên cạnh, cụ thể, thực tế, toàn là những điều đơn giản, dễ thấy, nhưng vì không biết nên con người vô tình cứ tự nhiên gây tạo cho nhau vô vàn những nỗi bi thương, đày đọa nhau vào cảnh khổ nạn một cách vô cùng đáng tiếc! Xin đưa ra vài ví dụ:

- Lúc sắp chết mà nhớ đến tiền tài sản vật - Bị nạn liền!...

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- Lúc sắp chết mà thương con, nhớ cháu - Bị nạn liền!...

- Lúc sắp chết mà sợ chết, tâm hồn hãi kinh - Bị nạn liền!...

- Khi vừa tắt hơi mà con cháu nhào vô ôm nắm, kéo níu, đụng chạm - Bị nạn liền!...

- Khi vừa tắt hơi mà vội vã tắm rửa, thay y phục, trang điểm - Bị nạn liền!...

- Khi ra đi mà người thân khóc than, bi thương - Bị nạn liền!...

- V.v... và v.v...

Nhiều quá, kể ra không hết. Người không biết tu hành đành phải chịu nạn là chuyện thường tình, người có tu hành mà sợ ý vẫn bị nạn cũng đâu phải hiếm. Tất cả những điều này trong Pháp Hộ-Niệm đã chỉ bày rõ ràng. Chỉ vì chưa biết qua Pháp Hộ-Niệm mà vạn người ra đi, đều bị sơ suất cả. Đã sơ suất quá nhiều rồi, nên khó tìm ra được một người thoát nạn là vậy đây.

Ôi!... Nạn tai, nạn tai nhiều quá. Nay biết được những điều sơ suất đơn giản mà nguy hại này rồi, chư vị còn nở lòng nào tiếp tục làm điều sơ suất nữa không? Nghĩ lại mới thấy thương xót cho tổ tiên, ông bà, người thân quá cố của chúng ta. Tội nghiệp cho những người chưa có duyên biết qua Pháp Hộ-Niệm. Thật thương thay!...

Mỗi lần đau bệnh là mỗi lần Diêm Vương gửi thư báo nhắc nhở cho chúng ta đến vô thường đây. Chư vị có chuẩn bị chưa? Phải chuẩn bị liền đi chứ, không nên ỷ lại được đâu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nhé. Ý lại thì bị chết, bị vướng nạn, những ách nạn đưa đến từ những điều sơ suất gần gũi, cụ thể, chứ không có gì cao siêu xa lạ cả. Những lý cao luận diệu hình như không dính dáng gì đến hàng phàm phu như chúng ta. Vậy mà nhiều người ưa nói lý cao luận diệu quá! Nhiều người thích nghe những điều hão huyền quá! Có phải đây cũng chính là điều sơ suất khá phổ thông chăng?

Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh giúp cho người niệm Phật biết phát hiện ra những điều sơ suất của chính mình mà né tránh, để ngày cuối cùng chính ta có thể thực hiện được trọn vẹn tâm nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Chương 2, vấn đề 1: Một số tương quan giữa người bệnh và hộ niệm.

Chúng ta bắt đầu giải quyết những vấn đề cụ thể nhé.

1(a): Từ “Người Bệnh” ở đây là chỉ cho những người đang được hộ niệm vãng sanh.

Đúng không chư vị? – [**Đúng**]. Nghĩa là người bệnh có mời ban hộ niệm tới trợ giúp. Còn những người bệnh không tin Phật Pháp, không muốn hộ niệm, không tin vãng sanh thì nhiều quá, kể sao cho hết, và làm sao chúng ta có thể bàn luận với họ được? Cho nên, đầu tiên danh xưng “*Người Bệnh*” là chúng ta hàm chỉ đến những người bệnh biết niệm Phật, muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, biết mời ban

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hộ niệm đến hộ niệm. Mong cho những người này đừng để sơ suất mà mất phần vãng sanh.

Như vậy, chính chúng ta đây thực sự là những người bệnh được đề cập ở đây. Nếu giờ này không thấy bệnh đi nữa, thì thực tế từng phút từng giây cũng có rất nhiều tế bào trong thân thể chúng ta bị chết đi, nhiều tế bào khác sinh ra. Nghĩa là thân xác này chịu sanh sanh tử tử trong từng sát-na một. Rồi đến một ngày nào đó chúng vĩnh viễn xa lìa chúng ta mà tan hoại đi. Thế gian gọi biến cố này là chết, nhưng thực ra ngày đó ta liệng cái thân xác sanh diệt này để tìm cách nhập vào thân xác sanh diệt khác. Nghĩa là chúng ta vẫn tiếp tục sống, nhưng sống trong một thân xác khác, trong một hoàn cảnh khác, có thể sướng hơn, có thể khổ hơn. Nhưng như theo lời Phật dạy, hầu hết đều chịu khổ nạn hơn! Nguy hiểm vô cùng!

Nghĩ đến điều này, mong chư vị cố gắng tu hành thực tiễn một chút nhé. Hãy tìm cho ra phương cách trốn thoát cái cảnh sanh diệt này đi. Người học Phật chúng ta được quyền đi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc để không còn sanh diệt nữa đó, vậy mà nhiều người không chịu đi, lại cứ chạy theo con đường tử nạn. Rõ ràng, hàng triệu người, vô lượng chúng sanh cứ nối đuôi nhau đi vào hầm lửa. Thời mạt pháp này, chỉ có người nào niệm Phật cầu vãng sanh mới mong thoát nạn luân hồi. Phật dạy như vậy mà chúng sanh không chịu nghe. Một ngày đã qua, mạng cũng giảm dần! Khoảng thời gian chúng ta đang ngồi đây nói chuyện, thì trên trái đất này có lẽ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

có hàng triệu người đang bị bệnh, hàng ngàn người đang bị chết, vô lượng vô biên chúng sanh nhận lấy cảnh vô thường. Sự chết xảy ra trong từng giờ, từng phút, từng giây. Hỏi rằng, vô lượng chúng sanh bị chết đó, có chúng sanh nào biết được con đường vắng sanh thoát Tây-Phương Cực-Lạc thoát chết này chăng? Khổ nạn, đọa lạc xảy ra trước mắt mà con người không hay!...

1(b): Danh từ “Người Bệnh” cũng có hàm nghĩa rộng chỉ chung cho tất cả chúng ta, vì ai cũng sẽ bệnh và cuối cùng phải xả bỏ báo thân này.

Đúng không? – **[Đúng]**. Như vậy, mong cho mọi người phát lòng tin tưởng vào Pháp Niệm-Phật để có cơ duyên vắng sanh thoát vòng sanh tử.

Chư vị có sợ bệnh không? Xin thưa rằng, có sợ nó cũng tới, có trốn nó cũng đến. Người biết đạo không sợ bệnh để tự tại khi bệnh đến. Không sợ chết để được tự tại khi ra đi. Ra đi sớm để dễ được tỉnh táo, có được nhiều người đến hộ niệm cho mình an toàn vắng sanh. Nhưng cũng nên bình tĩnh vì thọ mạng của mình đã có định sẵn. Nếu tới 50 năm, 70 năm nữa mới tới kỳ ra đi thì giờ này muốn vắng sanh cũng đành chịu thua. Nếu thọ mạng của mình trên 100 tuổi thì giờ này muốn chết cũng không cách nào chết được đâu.

Như vậy, sanh lão bệnh tử là chuyện đương nhiên của thân mạng, thì có chi mà không chịu tự tại trước bệnh hoạn? Thọ mạng đã định rồi, thì có chi mà cứ lo sợ chết vậy? Người

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tu hành mà lo lắng về bệnh khổ nhiều quá, thì khi bệnh đến làm cho tinh thần xuống dốc, không còn bình tĩnh nữa. Đây là một sơ suất gây trở ngại trên con đường giải thoát. Người sợ chết thì còn tệ hại hơn, khi ra đi tinh thần sẽ bấn loạn, khủng hoảng, hãi kinh. Đây là một sơ suất rất lớn, đoạn mất con đường siêu thoát. Vậy thì, phải củng cố tinh thần, phải chuẩn bị trước để tự cứu lấy mình nhé chư vị. Những sự sơ suất đều ẩn nấp bên trong. Tất cả đều từ cái tâm này mà biến hiện ra vậy.

1(c): Người bệnh chỉ cần chịu niệm Phật thì sẽ được an nhiên tự tại vãng sanh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Chịu niệm Phật mà phải niệm mãi, tinh thần đừng xuống dốc, niềm tin đừng lung lay, sức nguyện vãng sanh đừng suy giảm trong lúc xả bỏ báo thân thì mới được vãng sanh, chứ không phải bây giờ chỉ cần chịu niệm Phật thì sẽ được vãng sanh đâu. Người chịu niệm Phật, nhưng phải niệm chân thành, phải tha thiết cầu nguyện vãng sanh ngay lúc lâm chung thì mới được vãng sanh, chứ không phải chỉ cần chịu niệm Phật là được vãng sanh.

Người nào nói, chỉ cần hôm nay niệm Phật thì tôi sẽ được an nhiên tự tại vãng sanh, thì đúng là người bất cần! Tâm ý thượng mạn lắm rồi! Bất cần vì không chịu nghĩ đến nghiệp chướng của mình đã quá nặng. Nghiệp chướng nặng thì làm sao giải quyết đây? Thượng mạn vì không chịu nhận mình là phàm phu, không nghĩ đến oán thân trái chủ sẽ ứng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hiện bất ngờ trả thù, đòi nợ! Chương nạn trùng trùng, làm sao ra chống đỡ đây? Ôi!... khổ nạn, khổ nạn chập chùng, mình có chịu đựng nổi không? Hãy nhớ cho kĩ điều này nhé.

Cho nên, chưa thực sự đối diện với nghiệp chương thì chưa vội tự mãn. Khi đã đối diện với nghiệp chương rồi mới thấy rõ chương nạn của chính mình. Chưa đối diện với oán thân trái chủ thì chưa vội vàng tự đắc. Khi đối diện với những mối hận thù truyền kiếp rồi mới thấy rõ ách nạn thực tế của mình.

Vì thế, ý vào sự niệm Phật hôm nay mà nghĩ rằng mai này mình sẽ được an nhiên tự tại vãng sanh là điều quá thiếu căn bản. Nhất định phải lo tu hành, phải tập bình tĩnh đối diện với những chương nạn trong đời, hãy coi đó như những vốn luyện quý báu giúp cho ta có một khả năng chịu đựng trước nhiều thử thách cam go trong lúc lâm chung mà bắt buộc ta phải vượt qua để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Chương nạn trùng trùng không kể hết. Chính vì thế, hộ niệm vẫn là điều tối cần thiết, không thể thiếu, đối với hàng phàm phu nghiệp chương sâu nặng. Xin đừng nghĩ đơn giản rằng, hôm nay ta có niệm Phật, thì mai này ta sẽ tự tại vãng sanh. Mong chư vị phải cẩn thận lo toan, để nhất định có nhiều cơ hội vãng sanh thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 085)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Sáng nay chúng ta đã bàn xong chương 1. Bây giờ bắt đầu vào chương 2. Chương này chắc rằng sẽ đi sâu vào Pháp Hộ-Niệm hơn. Giảng giải xong tập sách này, có lẽ là chương trình cuối cùng của Diệu Âm tọa đàm nói về hộ niệm chăng. Vì sao vậy? Vì trong gần 20 năm qua Diệu Âm đã nói về hộ niệm quá nhiều rồi. Những vấn đề chính yếu, Diệu Âm cứ lập đi lập lại thành những điệp khúc quen thuộc. Nay lại thêm một lần nữa, nói chi tiết, căn kẽ từ đầu đến cuối, có lẽ cũng tạm đầy đủ rồi vậy. Nếu chư vị thấy rằng, Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh cho hàng phàm phu này một đời được giải thoát, thì xin hãy cẩn thận hộ niệm cho nhau, quyết lòng cứu nhau để có hy vọng vãng sanh thành đạo. Còn như chư vị cho rằng Pháp Hộ-Niệm tầm thường quá và không cần thiết, thì đành tùy duyên. Riêng Diệu Âm này tự xác định cho chính mình rằng, nếu không được hộ niệm, thì thời mạt pháp này người tu thì có, nhưng được thành tựu thì quá hiếm hoi. Một đời tu hành khó khăn, sau cùng kết quả hình như đọa lạc vẫn hoàn đọa lạc!

ĐỂ HIỂU THẦU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Xin thưa với chư vị, người phàm phu chúng ta có tu hành đầy chữ, nhưng cuối cùng thì rụng rơi nhiều quá! Rụng rơi quá nhiều! Hầu hết đều bị rụng rơi!...

Chính Pháp Hộ-Niệm này cứu nạn chư vị, cứu đồng tu chúng ta, cứu những người hạ căn tội chướng sâu nặng này thoát vòng đọa lạc đấy. Khi nghe nói tội chướng to lớn, nghiệp chướng sâu nặng, nhưng có lẽ chúng ta chưa hiểu thấu được sâu nặng to lớn đến cỡ nào. Đến cuối đời chắc chắn mỗi người sẽ biết, nhưng lúc đó có biết rõ đi nữa thì cũng quá trễ rồi! Những người đã từng đi hộ niệm qua, chắc có lẽ đã ngộ ra ít nhiều về vấn đề này. Thực sự không đơn giản.

Chính vì thế, Diệu Âm mong muốn rằng, sau khi giảng xong tập sách này, xin chư vị cho phép Diệu Âm chấm dứt tất cả những chương trình tọa đàm ở các nơi. Giả như có vị nào tha thiết muốn nghiên cứu về hộ niệm, thì ngay trong những ngày vừa giảng xong chương 1, gồm trên 80 tọa đàm, Diệu Âm đã làm thành những file MP3, có thể copy vào thẻ USB để nghe lại. Chư vị nào cần nghe xin cho biết để Diệu Âm kính biểu, rồi cố gắng mỗi tuần xin tới đây để Diệu Âm chép thêm cho đầy đủ. Hoặc là, chư vị có thể vào trang web *niemphatthanhphat.net* của bác sĩ Phi để tải xuống cũng được. Chương trình tọa đàm này bác sĩ Phi đã chuyển luôn qua video, một công trình khá khó khăn và mất nhiều thời gian mà vẫn làm được. Xin thành tâm tán thán.

Ngay như việc Diệu Âm có cơ duyên cầm được tập sách này để làm tài liệu tọa đàm, nói chuyện với chư vị, thì ở các

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nơi nhiều vị đã âm thầm ngày đêm lo chuyện ấn tống, và còn tiếp tục ấn tống một số lượng khá lớn nữa để đáp ứng nhu cầu của đại chúng khắp nơi, phí tổn tính đến giờ này đã lên tới hàng tỉ đồng Việt Nam. Thật là khoản tịnh tài quá lớn, nhưng chư vị vẫn còn đang tiếp tục âm thầm làm. Thật là tâm đạo vô cùng cao cả, vô cùng quý hóa. Diệu Âm xin thành tâm tán thán, tri ân. Lời tri ân này không cách nào nói hết được lòng cảm niệm của Diệu Âm đâu.

Diệu Âm tọa đàm nói về hộ niệm nhiều lắm, trong đó có những đề tài tọa đàm đã được chép ra ấn tống thành sách, đến nay đã gần 10 bộ rồi, mỗi bộ đều có sự tốn kém. Nghĩ đến những vị phát tâm làm đạo, âm thầm ấn tống, âm thầm làm máy tọa đàm, âm thầm phân phối khắp nơi... làm cho Diệu Âm vô cùng cảm động. Nhiều khi tự suy nghĩ lại, không biết những lời nói của mình thực sự có đủ giá trị để cho chư vị phải tốn hao vừa công sức, vừa tịnh tài lớn lao như vậy hay không?...

Nghĩ đến vấn đề này, trong các Pháp Hội Niệm Phật vừa qua ở các nơi như Âu Châu, Hoa Kỳ, Canada... Diệu Âm cũng thẳng thắn thưa với đại chúng về ước muốn về hưu của mình. Diệu Âm muốn rằng, tập “*Để Hiểu Thấu Hành Đúng Pháp Hộ-Niệm*” này sẽ là tập sách cuối cùng. Bấy nhiêu là vừa đủ rồi, không nên ấn tống thêm một bộ sách nào khác của Diệu Âm nữa.

Xin thưa thật rằng, một lần ấn tống một cuốn sách dù nhỏ thế này, cũng quá tốn kém. Ở đây chúng ta cầm trên tay

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

một tập sách đơn giản, nhưng tất cả đều liên quan đến tịnh tài và công sức khó nhọc của đại chúng, làm cho Diệu Âm không đành lòng. Ấy thế, những lời tọa đàm mới nhất, vừa đưa lên mạng thì các nơi đã tự tổ chức thành nhóm để chia nhau viết lời tọa đàm nữa rồi. Viết ra để ấn tống. Chư vị hãy nghĩ thử, mới giảng xong được một chương thôi, nếu ấn tống sẽ thành 2 tập sách dày cả ngàn trang rồi. Nếu giảng cho viên mãn đủ cả 10 chương, thì bộ sách này dày có thể tới 10.000 trang sách. Một chi phí quá lớn! Thực sự quá tốn kém!...

Trên thế gian này có những vị phát tâm hộ pháp rất lớn, làm cho Diệu Âm vô cùng cảm động! Ngay trong Niệm Phật Đường của chúng ta cũng có những vị phát tâm vô cùng tuyệt vời. Diệu Âm chỉ thành tâm cảm niệm công đức. Sự phát tâm của chư vị nhất định sẽ đem lại nhiều lợi lạc thiết thực, tạo được cơ duyên vãng sanh cho đại chúng. Mong chư vị hãy đem công đức này hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc để cầu vãng sanh. Cầu nguyện cho tất cả chư vị đều được vãng sanh Tịnh-Độ, thành tựu đạo quả.

Hôm nay, Diệu Âm mượn lời tọa đàm này, để ít ra có được một lần nói lên lời tri ân đến chư vị. Tình thực, vì quá cảm động mà nói lên lời này vậy.

Bây giờ xin chư vị mở trang 37, **Vấn đề giữa người bệnh và hộ niệm.**

Nói rõ hơn, là những sơ suất của người bệnh, chúng ta hãy cùng nhau mổ xẻ ra đây để cùng biết mà tránh đi, được vậy thì khi nằm xuống chúng ta dễ dàng có cơ duyên vãng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Sơ suất ai cũng có cả. Nếu không thấy rõ những điều sơ suất, sợ rằng chúng ta có tu hành, nhưng coi chừng sau cùng bị nạn đấy. Kinh nghiệm trong quá khứ là những bài học quý báu cho chúng ta.

Tại sao có nhiều người tu hành khá khó khăn, nhưng sau cùng thường bị thất bại vậy? Phải chăng vì quá mơ mộng vào sự thành tựu, trong khi tu tập lại không dám mạnh dạn nhìn thẳng vào thực tế, để sửa chữa ngay những sơ suất của chính mình. Nhiều người cứ nghĩ đơn giản rằng, lâu lâu tới đạo tràng lạy Phật cầu Phật gia trì, hoặc cộng tu một vài buổi thì cho vậy là đủ để thành tựu. Chư vị ơi! Hy vọng thì nhiều lắm, nhưng thất vọng thì tràn trề! Kết quả thường chỉ là con số “0” to tướng.

Ngài Ân Quang dạy, tu hành đầu cho giỏi tới đâu, nhưng một khi cho là đủ, thì tức khắc liền bị thoái chuyển. Thoái chuyển là bị tuột dốc, bị rớt đài. Mong chư vị hãy lắng nghe lời Tổ dạy, các Ngài nói những lời hết sức mộc mạc, nhưng hàm chứa đạo lý thâm sâu. Hãy dùng tâm cung kính lắng nghe thì mới hiểu thấu, cảm nhận mới thấm thía, còn nghe hời hợt quá thì chẳng khác gì như gió thoảng qua tai, chân lý vẫn còn nguyên vẹn đó nhưng không lợi lạc gì cho chính mình!... Thôi, chúng ta hãy tiếp tục săn tìm những sơ suất của mình nhé.

1(d): Người bệnh được vãng sanh hay không hoàn toàn phụ thuộc vào tài năng của ban hộ niệm.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng hay sai? – [Sai]. Nếu người nào nghĩ như vậy, thì đây là cả một sơ suất rất lớn, vô cùng bất cẩn! Có nhiều người nghĩ rằng, có được một ban hộ niệm thật giỏi tới hộ niệm thì mình sẽ được vãng sanh. Không đúng rồi! Cần một ban hộ niệm giỏi trợ duyên thì không sai, nhưng có được ban hộ niệm giỏi thì chắc chắn được vãng sanh là ý nghĩ sai lầm! Có người nghĩ rằng, Diệu Âm này có khả năng hộ niệm cứu người vãng sanh. Sơ suất rồi! Không đúng đâu! Tất cả mọi sự y lại vào người khác đều là sự sơ suất đáng trách.

Xin nhớ rằng, được vãng sanh hay không đều tùy thuộc vào chính mỗi cá nhân của chúng ta có làm đúng pháp hay không. Tín-Nguyên-Hạnh đầy đủ ngay lúc lâm chung là tiêu chuẩn để vãng sanh, tất cả do chính người ra đi phải tự làm lấy. Ban hộ niệm chỉ hướng dẫn, gỡ rối, trợ duyên... còn thực hành đường đi phải chính người bệnh tự làm lấy. Diệu Âm cũng thường được mời khai thị cho nhiều người bệnh ở các nơi. Chỉ vì nương theo sự tin tưởng của gia đình hoặc của người bệnh mà Diệu Âm sẵn sàng hướng dẫn nhắc nhở. Đây chỉ là lợi dụng phương tiện để trợ duyên, giúp cho người ta Tín-Nguyên-Hạnh vững vàng hơn, hầu hy vọng chính họ thực hiện được con đường siêu sanh Tịnh-Độ, chứ Diệu Âm này không có một năng lực đặc biệt gì để cứu độ cả.

Mong chư vị hiểu rõ ràng đạo lý duy tâm của Phật dạy. Muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì mỗi người phải tự giữ vững những điểm sau đây:

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Một là, niềm tin đối với Pháp Môn Niệm-Phật của chính mình nhất định không lay chuyển. Phải có niềm tin chân thực mới giúp chư vị thành tựu, chứ không phải đạo lý gì cao siêu, xa vời đâu.

Hai là, ý nguyện vãng sanh phải tha thiết, càng ngày càng tha thiết. Dẫu cho 1.000 người bao quanh nói lời phỉ báng, chê bai, xin chư vị cũng phải giữ vững ý niệm vãng sanh không được lung lay. Phải lập một hàng rào thật chắc để bảo vệ niềm tin, bảo vệ tâm nguyện vãng sanh thì mới được thành tựu.

Xin thưa với chư vị, phải đặc biệt chú ý đến hai điểm này. Tổ Ngẫu Ích dạy, tin sâu và nguyện thiết là đủ cho chư vị vãng sanh rồi, vì hễ tin sâu và nguyện thiết thì nhất định phải lo niệm Phật. Người không lo niệm Phật thì nhất định không phải là người tin sâu nguyện thiết được. Tất cả đều bắt nguồn từ niềm tin vững vàng và hướng về chính xác. Một người tin tưởng vững vàng, nguyện vãng sanh tha thiết thì không thể nào không trì giữ câu A-Di-Đà Phật. Thành ra, chuyên nhất niệm câu Phật hiệu là sự thể hiện tất nhiên của sự tin sâu nguyện thiết vậy.

Niệm Phật một câu phước sanh vô lượng. Chúng ta đã nói nhiều về phước báu, người nào thích tu phước báu thì hãy nhớ lời dạy này của Tổ Hành-Sách. Niệm câu A-Di-Đà Phật là tạo vô lượng phước báu. Chính cái phước báu này nó san bằng nghiệp chướng. Phước tăng thì nghiệp giảm. Người có nhiều phước ít nghiệp sẽ thoải mái hơn, an toàn hơn để vãng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Ngài Ngẫu-Ích Đại sư dạy: “Tin cho sâu, nguyện cho thiết, dầu tán tâm niệm Phật, loạn tâm niệm Phật vẫn được vãng sanh”. Được vãng sanh là được thành tựu. Điểm chính yếu là niềm tin thật vững vàng, nguyện vãng sanh thật tha thiết mới được vãng sanh.

Những người tự cho mình đã được chứng đắc này nọ, thường rất dễ bị sơ suất. Vấn nạn này suy ra khá đơn giản, là thực sự có được chứng đắc hay không? Nếu là người chân chánh tu hành, thực sự đã được chứng đắc, thì bao giờ lại khoe khoang sự chứng đắc của mình ra. Một khi đã có tâm ý khoa trương, thì thường chỉ là sự vọng tưởng, khinh mạn, không chí thành! Đã vướng phải những điều này rồi thì không thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được! Chính vì vậy mà ngài Ngẫu Ích nói, dầu cho người đó có niệm Phật đến “Nhất-Tâm bất-Loạn” cũng không được vãng sanh. Lời nói này có ý nghĩa rằng, cảnh giới “Nhất-Tâm bất-Loạn” đó chỉ là hoang tưởng, hư huyền mà thôi.

Ngài Ấn Quang nói, những người không có ý nguyện vãng sanh tha thiết, thì dầu cho niệm Phật đến chỗ gió thổi không qua, mưa rơi không lọt cũng không được vãng sanh. Miệng niệm Di-Đà, tâm không tin tưởng, niệm đến bể hàu khan cổ cũng như không là vậy đó.

Cho nên, muốn vãng sanh xin phải gìn giữ thật vững niềm tin và sức nguyện. Ngài Triệt Ngộ nói, tâm lực mạnh mẽ thì thắng được nghiệp lực, còn tâm lực yếu đuối thì nghiệp lực sẽ bùng lên làm chủ, lúc đó ta chỉ là những kẻ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngoan ngoan làm nô lệ cho nghiệp chương, chúng tự do lôi ta vào cảnh đọa lạc khổ nạn. Chư Tổ mỗi người nói mỗi lời khác nhau, nhưng ý nghĩa hoàn toàn tương đồng, không hề sai khác.

Vậy thì chư vị hãy cố gắng lên, quyết lòng lên nhé. Chúng ta đến Niệm Phật Đường này tu hành, chỉ có một con đường duy nhất phải đi cho tới cùng, đó chính là niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đây là tôn chỉ bất biến của Niệm Phật Đường, nhất định chúng ta không đi theo con đường nào khác, dẫu cho sau này Diệu Âm vãng sanh rồi, chư vị nào có duyên tiếp nhận nơi này cũng phải giữ đúng qui hướng này mà đi, không được lay chuyển, không được thay đổi.

Mong chư vị vững vàng niệm Phật tu hành. Chúng ta quyết lòng quyết dạ cùng nhau hội tụ tại cõi Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 086)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 37, câu 1(e): *Hộ niệm để tạo thuận duyên. Người bệnh phải giữ vững tín tâm, chí thành niệm Phật và tha thiết cầu vãng sanh Tịnh-Độ mới được vãng sanh.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Quá đúng rồi. Hộ niệm để tạo thuận duyên cho người bệnh, chứ không phải ban hộ niệm có thể cứu độ được người bệnh. Ban hộ niệm chỉ có thể tạo thuận duyên, giúp cho người bệnh giữ vững tín tâm, giúp hóa giải những vướng mắc, gỡ những rối loạn cho người bệnh. Còn người bệnh muốn được vãng sanh thì chính người bệnh phải thành tâm niệm Phật, phải tha thiết cầu vãng sanh mới được vãng sanh. Nhớ cho rõ điều này.

Nhiều người thường nghĩ đơn giản rằng, khi chết mời một vị Sư tới làm lễ cầu siêu thì được siêu sanh. Đây là ý nghĩ vô cùng bất cẩn! Một vị Sư tới làm lễ cầu siêu cho mình, nếu ngay trong lúc làm lễ mà mình giác ngộ kịp thời, quyết lòng buông xả vạn duyên, định tâm lại niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ thì mới được siêu sanh. Còn nếu lúc làm lễ đó, mà thần thức của mình đã bị nghiệp chướng lôi đi mất rồi, đã bị

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

oan gia trái chủ kéo xuống tam ác đạo rồi, thì làm sao có thể được siêu sanh? Còn hộ niệm thì khác với sự cầu siêu. Hộ niệm là sự nhắc nhở, hướng dẫn, gỡ rối, chỉ điểm từng chút từng chút cho một người những gì cần phải làm trong lúc đang tu hành này, để sau cùng chính họ thực hiện trọn vẹn tông chỉ của Pháp Niệm-Phật mà được siêu sanh. Tất cả những việc làm này được gọi là “*tạo thuận duyên*” cho người bệnh chủ động đi vắng sanh, chứ không phải khuyên họ nằm đó chờ chết rồi gởi gắm huệ mạng của mình vào một buổi cầu siêu.

Như vậy, chính Pháp Hộ-Niệm này là một pháp tu đại cầu siêu, thiết thực, cụ thể, vô cùng hiệu nghiệm, đã có sự chứng minh rõ rệt mà ít người hiểu thấu.

Khi đi hộ niệm, xin chư vị hãy cố gắng rút tĩa kinh nghiệm, học tập sự hướng dẫn, nghiên cứu cách thức khai thị, tìm cách hóa gỡ những vướng mắc giúp cho người bệnh thực hiện đường vắng sanh của họ. Đừng nên sơ ý cho rằng Pháp Hộ-Niệm quá tầm thường, rồi lơ là, ỷ lại, để đến khi chính mình đối diện với một ca hộ niệm thì bị rơi vào tình trạng rối loạn, mất bình tĩnh, không còn chút sáng suốt nào để xử trí chính xác vấn đề.

Cụ thể xin ví dụ, nhiều người thấy rằng vấn đề khai thị hộ niệm quá dễ dàng, nên không đề tâm học hỏi, đến khi đối diện với một trường hợp hộ niệm mà chính mình phải đứng lên khai thị thì cứng mồm cứng miệng, không biết gì để nói! Mà khi nói được rồi thì không có lời nào chính xác, không có

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

một ý nào hợp đạo cả, cử chỉ vụng về, tư thái hỗn loạn, dẫn đến sự thất bại ê chề! Vì thế, thông thường khi hộ niệm, người nào có trách nhiệm khai thị hướng dẫn phải được chỉ định trước, vị này phải có một số chuẩn bị cẩn thận. Tất cả những điều gì được đề cập trong những chương sách này là để chuẩn bị cho chư vị đi hộ niệm đây.

1(f): Gia đình phải biết cách hỗ trợ tạo thuận duyên cho người bệnh niệm Phật. Hộ niệm sẽ đóng vai trò tích cực giúp người bệnh giữ được chánh niệm, vượt qua nghiệp chướng mà vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Ở đây có hai vế. Vế thứ nhất là, “*Gia đình phải biết cách hỗ trợ tạo thuận duyên cho người bệnh niệm Phật*”. Vế thứ hai là, nhờ vậy thì “*Ban hộ niệm sẽ đóng vai trò tích cực giúp cho người bệnh giữ chánh niệm, vượt qua nghiệp chướng mà vãng sanh*”.

Nếu gia đình không tin vào Pháp Niệm-Phật, không biết quy tắc hộ niệm, họ thường gây trở ngại đường vãng sanh cho người bệnh, thì ban hộ niệm không thể nào tích cực tạo thuận duyên cho người thân của họ được. Có gia đình còn có tình gây rối, không tuân theo qui tắc hộ niệm, thì người hộ niệm đành phải nói lời hết duyên. Những trường hợp này người hộ niệm dù có nhiệt tâm cũng không cách nào hộ niệm được. Ban hộ niệm có xót thương người bệnh, nhưng không trợn duyên, cũng đành xin ghi tên lên bảng cầu an hoặc cầu siêu ở Niệm Phật Đường để hồi hướng công đức cho họ, chứ

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

không biết cách nào khác hơn? Do đó, người gia đình đóng vai trò rất quan trọng đối với một cuộc hộ niệm.

Chính mỗi người chúng ta đóng đủ mọi vai trò. Là một người gia đình vì chúng ta ai cũng có gia đình. Là một người bệnh, vì trước sau gì chúng ta cũng phải bệnh, cũng phải chết. Và, ta cũng đóng luôn vai trò một người hộ niệm, vì ta là thành viên của ban hộ niệm. Tất cả mọi vai trò đều nằm trong tập sách này. Khi đến chương đó chúng ta sẽ bàn rõ ràng hơn.

1(g): Ai cũng có thể niệm Phật đến “Nhất-Tâm Bất-Loạn”, tự tại vãng sanh, không cần chi đến hộ niệm.

Đúng không? – [Sai]. Nhiều người cũng cố gắng niệm Phật cho “Nhất Tâm Bất Loạn”, nhưng “Nhất-Tâm Bất-Loạn” thực sự vẫn còn xa vời. Vì sao vậy? Phàm phu!... “Lý Nhất-Tâm Bất-Loạn” là thuật ngữ của Tịnh-Độ Tông chỉ cho sự chứng đắc. Bên Thiền-Tông thì gọi là “Minh-Tâm Kiến-Tánh”. Bên Giáo Hạ gọi là “Đại-Khai Viên-Giải”. Bên Mật-Tông gọi là “Tam Mật Tương-Ứng”... Danh từ tuy có khác nhau, nhưng cảnh giới thì tương đồng, nói chung là đã nhập vào Đại-Định, một cảnh giới chứng đắc, đã hiển lộ Chơn-Tâm Tự-Tánh.

Có nhiều người khi niệm Phật thấy nhiếp tâm được một vài phút, thấy có chút ít thanh tịnh nào đó, thì tưởng mình đã chứng đắc, vội vã đi khoe khoang khắp nơi rằng, tôi được “Nhất-Tâm Bất-Loạn” rồi!...

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Xin thưa, không đơn giản như vậy đâu. Không bao giờ một người đã thực sự tu hành chứng đắc mà lại có trạng thái mừng vui khắp khênh, chạy ra khoe trương khắp nơi đâu. Đã chứng đắc thì đã khai mở được Chân-Tâm, ít ra cũng thành Bồ-Tát rồi, thế gian gọi là Thánh đó. Đã là Bồ-Tát, là Thánh rồi thì bao giờ lại có chuyện mừng vui khắp khênh, khoe trương lung tung cho đại chúng hay biết để đến cung kính đánh lễ!... Mong chư vị hiểu cho thấu vấn đề, đừng nên lầm lẫn, khởi tâm vọng tưởng, nói lời vọng ngữ sẽ không có quả báo tốt đẹp đâu.

Vậy thì, đã mang thân phận phàm phu, không dễ gì niệm Phật đến “Nhất-Tâm Bất-Loạn” để an toàn tự tại vãng sanh, thành ra chúng ta cần phải nhờ đến hộ niệm là như vậy. Hộ niệm là dành cho những người không đủ khả năng chứng đắc. Người nào tự biết khả năng của mình không dễ gì chứng đắc được, thì nên khôn khéo một chút, hãy cố gắng dùng lòng chí thành chí kính niệm Phật để được cảm ứng đến Phật lực thương xót gia trì đưa mình về Tây-Phương Cực-Lạc. Hàng phàm phu nên thực hiện cách này thì gần gũi hơn, chắc chắn hơn, dễ dàng hơn, an toàn hơn vậy.

1(h): Người phàm phu hạ căn trong thời mạt pháp này nên luôn luôn giữ tánh khiêm nhường, hiền lành, chí thành, chí kính niệm Phật, tha thiết nguyện cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc và chuẩn bị sự hộ niệm càng sớm càng tốt mới có cơ hội vãng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không chư Bồ-Tát? – **[Đúng]**. Đúng đấy. Tại sao Diệu Âm gọi chư vị là Bồ-Tát vậy? Thực ra tất cả chúng ta là Phật, Bồ-Tát đấy, nhưng vì mê mà quên mất rồi nên cứ làm phàm phu mãi. Người phàm phu hạ căn mà trở về được Chơn-Tâm thì thành Bồ-Tát, thành Phật. Nhưng đến giờ phút này ta trở về Chơn-Tâm chưa được, nên hạ căn phàm phu chính là chúng ta rồi. Nhất định đúng như vậy chứ không còn chối cãi gì cả. Một người của thế gian này dù thông minh, giỏi giang gì đi nữa, thì cũng là phàm phu mà thôi. Muốn kiểm chứng việc này, đơn giản cứ xem lại chúng ta có bệnh không? Còn bệnh thì còn nghiệp chướng, còn nghiệp chướng thì còn giữ thân phận phàm phu. Hàng phàm phu mà lại sinh ra nhằm thời mạt pháp này khó tránh khỏi cảnh sanh tử, một khi bị chết thì đi luân hồi đọa lạc nặng lắm.

Nếu hàng phàm phu mà sinh ra trong thời chánh pháp thì còn may mắn, lúc đó chư Thánh Hiền, chư Phật, Bồ-Tát tại thế rất nhiều. Nhờ gần gũi với chư Phật, Bồ-Tát nên cơ may tu hành theo đúng chánh pháp rất cao. Các Ngài ở bên cạnh hướng dẫn chúng ta đi đúng theo đường giải thoát.

Còn phàm phu mà lại sanh ra trong thời mạt pháp thì thật là điều bất hạnh! Nhiều khi chúng ta thực sự muốn tu hành nhưng không biết đâu là chánh pháp để tu, bên cạnh đó thì tà ma ngoại đạo thịnh hành, cạm bẫy giăng giăng. Ôi!... Chướng nạn trùng trùng, không hề đơn giản vậy.

Muốn được an toàn tu hành, tránh nhiều ách nạn của thời mạt pháp này, xin chư vị nhớ đến điều then chốt này, là

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

luôn luôn giữ hạnh khiêm cung. Tuyệt đối đừng bao giờ khởi tâm thượng mạn. Đừng tự cho mình là hàng thượng căn thượng trí. Đừng tự nghĩ rằng mình là người của “Bề Trên” gọi xuống, v.v... Thời mạt pháp có rất nhiều khổ nạn, khó lường trước những gì nguy hiểm sẽ xảy ra. Cam bầy đang giảng giảng khắp nơi chờ đợi những người tu hành mà thiếu tánh khiêm cung đấy. Đây là lời của chư Phật, chư Tổ dạy còn rành rành ở đây, xin đừng sơ ý. Diệu Âm chỉ lấy lời chư Tổ để nhắc nhở nhau. Nếu chư vị nào sơ ý đã khoe khoang ra điều gì bất thường, xin hãy thành tâm sám hối, đây là cách hóa giải ách nạn cho chính mình. Nếu không sám hối, dù có được hộ niệm cũng khó giải quyết được gì đâu.

Một người thành tâm niệm Phật, luôn luôn có chư Long-Thần, Hộ-Pháp ần thân bảo vệ, chư Bồ-Tát gia trì. Nhưng một khi người niệm Phật khởi tâm khinh mạn, thiếu tính khiêm cung, thì tự mình xa lìa những sự gia trì này. Đây là dịp thuận lợi cho oán thân trái chủ nương vào làm hại. Làm hại bằng cách nào? Anh hiếu kỳ, thích chứng đắc, họ cho anh một vài dạng chứng đắc. Để chi vậy? Để giúp anh tăng trưởng tính thượng mạn lên, để chư Long-Thần, Hộ-Pháp xa lìa anh ra. Rõ ràng, chính đây là dịp tốt nhất để cho oán thân trái chủ tự do ra tay trả thù đòi nợ vậy.

Khởi tâm thượng mạn là cơ hội dễ dàng nhất cho oán thân trái chủ hành động. Trong những bộ tọa đàm như: “*Kế Lý Kế Cơ*”, “*Hành theo Ấn Tổ*”, v.v... Diệu Âm đều có nhắc nhiều đến vấn đề này. Ngài Ấn Quang Đại Sư dặn dò chúng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ta từ sáng đến chiều, từ chiều đến sáng luôn luôn niệm Phật đừng để gián đoạn. Dù cho công phu niệm Phật đạt đến trình độ như vậy, nhưng vẫn phải cho mình là phạm phu tục tử, tội chướng sâu nặng, không được tự cho là đủ, không được khoa trương. Ngài dạy quá rõ ràng, quá cụ thể mà nhiều người không để ý, không chịu vâng lời, cứ vừa tu hành có được chút ít công phu liền vội vã khoa trương, tự xưng này xưng nọ, tạo duyên thuận lợi cho các thế lực hung hiểm cài thế hãm hại mà không hay. Tội nghiệp thay!...

Làm đạo chúng ta nên nói thẳng thắn, cố gắng đem lời dạy của chư Tổ mà nhắc nhở nhau. Tu hành trong thời này, xin chư vị đừng nên hiếu kỳ, đừng nên đam mê thần thông đặc dị, đừng nên ham thích những loại đạo lực phi phạm... thì mới mong tránh khỏi những chướng nạn hiểm nghèo.

Hiền lành, chí thành, chí kính niệm Phật là hạnh tu an toàn. Người hiền lành có tâm khiêm hạ. Người không hiền lành thường có tâm tự mãn, thiếu tính khiêm cung. Người có tâm tự mãn thì không chí thành chí kính. Không có lòng chí thành chí kính, thì dù có niệm Phật nhiều đến đâu đi nữa, cũng không thể tương ưng, không được Phật lực gia trì, không được chư Long-Thần, Hộ-Pháp bảo vệ.

Tuy nhiên, thân phận phạm phu dù đã quyết lòng chí thành chí kính niệm Phật, cũng không thể cho là đủ đâu nhé chư vị. Hễ cho là đủ thì liền bị chư Tổ la rầy đấy. Hãy nhớ cho, cần phải chuẩn bị hộ niệm càng sớm càng tốt mới có cơ hội an toàn vắng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vậy xin hỏi, chuẩn bị hộ niệm từ lúc nào đây? Xin trả lời: ngay bây giờ. Xin chuẩn bị ngay bây giờ, chứ không phải chờ đến cuối đời rồi mới chuẩn bị. Đừng để quá trễ tràn mà ân hận không kịp đó!

Hộ niệm là một pháp tu. Tu hành càng sớm càng tốt để sớm biết ra những gì cần làm nên làm liền, những gì cần bỏ phải bỏ ngay. Tu hành sớm để sớm nhận thức rõ ràng đường đi nào thẳng tắt, điểm về nào cụ thể, tâm hồn từ đó mới chủ định được. Tín-Nguyện-Hạnh phải vững vàng ngay từ bây giờ thì lúc đó mới giữ được chánh niệm mà có cơ hội vãng sanh. Đừng chờ đến khi nghiệp báo hiện hành rồi mới tính nhé. Sợ rằng, lúc đó mình nằm chèo queo, thở phèo phèo, tâm hồn mê man bất tỉnh, thôi đành chịu thua !...

Vậy thì phải chuẩn bị càng sớm càng tốt, chuẩn bị ngay từ bây giờ. Chuẩn bị gì đây? Hãy nghiên cứu Pháp-Hộ-Niệm liền thì sẽ biết rõ đường nào thẳng tắt, đường nào lệch hướng, những gì thuận lợi, những gì vướng mắc... Hạng người phạm phu nghiệp nặng chướng sâu này nhờ được hộ niệm mới hóa giải ách nạn, thực hiện được con đường siêu sanh Tịnh-Độ, thành tựu đạo quả vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM **(Tọa Đàm 087)**

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Một số tương quan giữa người bệnh và hộ niệm.

Xin chú ý mở trang 37. Câu 1(i): *Phải có một năng lực đặc biệt mới có thể hộ niệm được.*

Điều này đúng không chú ý? – [Sai]. Sai quá!... Thế nhưng có nhiều nơi người ta đưa ra vấn đề này. Họ nghĩ rằng, một người muốn hộ niệm cho người khác vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc phải có một năng lực đặc biệt mới làm được, chứ còn một phạm phu tội chướng sâu nặng làm gì có thể cứu một phạm phu tội chướng sâu nặng khác vãng sanh thành Phật? Chuyện vãng sanh đâu dễ dàng như vậy? Chúng ta hãy suy nghĩ thử, sự suy nghĩ này có hợp lý? Có đúng chánh pháp không?

Xin thưa với chú ý, có lẽ nhiều người đã nhận thức sai lầm về Pháp Hộ-Niệm, và cũng hiểu lầm về vai trò của người hộ niệm rồi chăng?

Điều sai lầm căn bản ở đây là nghĩ rằng, một người được vãng sanh phải tùy thuộc vào năng lực của người hộ niệm. Hay nói rõ hơn, nhờ năng lực đặc biệt nào đó của người hộ niệm mới cứu được người bệnh vãng sanh Tây-Phương Cực-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Lạc, một đời thành Phật. Ý nghĩ này hoàn toàn không đúng chánh pháp của Phật.

Thực ra, người hộ niệm hoàn toàn không có một năng lực gì cả. Người hộ niệm hoàn toàn không cứu người bệnh đó vãng sanh. Người hộ niệm hoàn toàn không có một tư cách nào tiếp độ một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Mà người hộ niệm chẳng qua chỉ là một người còn khỏe, biết được Pháp Hộ-Niệm, họ phát tâm tới hướng dẫn, chỉ điểm những điều cần phải làm cho người bệnh biết rõ, để tự người bệnh thực hiện lấy. Người bệnh làm đúng, họ vãng sanh. Người bệnh không làm được, họ đành chịu thất bại.

Chính vì thế, đường tu hành phải chính mỗi người tự lo lấy, không ai có thể gởi huệ mạng của mình cho một người nào khác được. Vậy thì, gởi gắm trọn vẹn tương lai của huệ mệnh của mình cho người hộ niệm, cũng là một điều sai lầm.

Nhưng có điều cần nói rõ ra đây, là trong thời mạt pháp này, chánh pháp suy yếu, tà giáo ngoại đạo hưng thịnh, hàng phàm phu chúng sanh nghiệp chướng đã nặng nề, tâm trí lại mê mờ nên rất khó phân biệt được đâu là chánh đâu là tà, không dễ gì thấy ra điều sơ suất, nên thường mắc phải rất nhiều sai lầm trên đường tu hành, thành ra hầu hết đều bị vướng cam bẫy, hoặc bị lạc đường mà cam đành chịu ách nạn.

Cụ thể, như chúng ta tu học theo Phật giáo mà cứ nhắm mắt gởi huệ mạng cho Phật, trong khi chính mình không tu, không sửa, thì làm sao Phật cứu được. Vô lượng vô biên

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chúng sanh làm điều sai lầm tạo nghiệp, quả báo bị đọa vào ba đường ác chịu nạn, chư Phật cứu không được. Tất cả đều do nhân quả. Chính mỗi người phải thực hiện đúng theo chánh pháp để được giải thoát. Đây là điều căn bản của Phật giáo. Chư Phật vạn đức vạn năng, nhưng chúng sanh không tin theo lời Phật dạy, chư Phật cứu không được. Chúng sanh không làm đúng theo lời Phật dạy, Phật cứu không được. Vậy thì, tại sao chúng ta lại đòi hỏi một người hộ niệm phải có năng lực, rồi nhờ năng lực đó mà cứu được người vãng sanh? Rõ ràng ý niệm sai lầm rồi. Mong chư vị chú ý cho.

1(j): Hàng phàm phu không thể hộ niệm cho người khác vãng sanh được.

Đúng hay sai? – [Sai]. Nếu cho rằng hàng phàm phu không thể hộ niệm cho người khác vãng sanh được thì cái Pháp Hộ-Niệm này cũng không còn giá trị gì nữa, và mỗi người đến lúc lâm chung phải tự mình lo liệu lấy, không còn ai có thể giúp đỡ gì mình được đâu. Tại sao vậy? Xin thưa với chư vị, thời này tìm đâu ra một Thánh Nhân đến giúp đỡ cho người bệnh đó vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nói rõ hơn, thời mạt pháp này tìm ra một người thực sự chân chánh tu hành cũng khó khăn lắm rồi, huống chi là Thánh Nhân. Như vậy, Pháp Hộ-Niệm này ai sẽ lo đây? Và, làm sao chư Tổ có thể nói được lời này: “*Niệm Phật, vạn nhân tu, vạn nhân khứ*”, “*Muôn người niệm Phật, muôn người vãng sanh*”. Thực ra, muôn người niệm Phật muôn người vãng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh chính vì nhờ Phương Pháp Hộ-Niệm giúp cho người bệnh thực hiện trọn vẹn được tông chỉ của Pháp Môn Tịnh-Độ mà vãng sanh đây.

Tông chỉ của Pháp Niệm-Phật chính là vững Tín, vững Nguyện, vững Hạnh khi xả bỏ báo thân để vãng sanh. Làm được điều này chính là nhờ những người khỏe, biết Pháp Hộ-Niệm khai thị, chỉ dẫn, nhắc nhở mà giúp cho người bệnh làm được đây. Khai thị, chỉ dẫn, nhắc nhở thì bất cứ một người nào, dù Thánh Nhân hay phàm phu, hễ biết rõ Pháp Hộ-Niệm với lòng chân thật, thành tín thì được quyền hộ niệm, có thể hướng dẫn cho người bệnh thực hiện sự vãng sanh.

Như vậy, nếu nói rằng, hàng phàm phu không thể hộ niệm cho người khác vãng sanh được là không chính xác vậy.

1(k): Chỉ có người tu hành chứng quả mới có tư cách hộ niệm cho người vãng sanh.

Đúng không? – [Sai]. Thực ra, nếu được một vị tu hành đã chứng quả tới hộ niệm là một điều may mắn vô cùng. Người đã chứng quả chắc chắn là người chân chánh tu hành, có đức độ, lời nói của quý Ngài có ảnh hưởng rất lớn, cảm ứng mạnh đến người bệnh, oán thân trái chủ, cùng pháp giới chúng sanh. Đây là sự thực.

Tuy nhiên, nếu bảo rằng, chỉ có người tu hành đã chứng quả mới có tư cách hộ niệm cho người vãng sanh, thì trên thế gian này triệu triệu người chết đi, vô lượng người tử nạn, khó tìm ra một người có sự may mắn được hộ niệm. Chư vị nghĩ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thử có đúng không? Tại sao? Vì tìm đâu ra được một người đã chứng đắc để đi hộ niệm đây?

Chư vị ơi!... Vì thiếu vắng sự hộ niệm mà cả một quá khứ dài lâu, hàng triệu triệu người học Phật hầu hết đều bị mất phần giải thoát một cách oan uổng! Hôm nay chúng ta may mắn gặp được Pháp Hộ-Niệm rồi, mà lại nhận thức sai lầm về Pháp Hộ-Niệm nữa, thì biết bao giờ mới thấy được một người thoát vòng sanh tử luân hồi?

Vậy thì, xin hãy tìm hiểu cẩn thận về Pháp Hộ-Niệm mới hiểu thấu được một pháp môn vi diệu, và hành cho đúng phương pháp cứu tinh này hầu kịp thời cứu giúp nhau thoát vòng đọa lạc.

Hộ niệm là đến bên cạnh người bệnh an ủi, giúp đỡ, khéo léo hướng dẫn, khuyến dụ khiến cho người đó phát tâm tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh. Nếu người đó phát khởi tín tâm, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, nhờ đó mà họ được cảm ứng với đại nguyện của Đức A-Di-Đà, được Phật lực tiếp độ vãng sanh. Như vậy, được vãng sanh là do người bệnh đó làm đúng tông chỉ Pháp Niệm-Phật với lòng chí thành mà cảm ứng với Phật, được Phật lực tiếp độ, chứ không phải là do năng lực của người hộ niệm đâu.

Nhiều người nghĩ rằng phải có năng lực đặc biệt hay được chứng đắc gì đó mới hộ niệm được, vô tình thường dẫn đến những vọng tưởng sai lầm. Ví dụ, có người sau khi hộ niệm được một số trường hợp có kết quả tốt đẹp, liền nghĩ rằng mình đã có một năng lực đặc biệt rồi, đã chứng đắc rồi,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đã “Nhất-Tâm bất-Loạn” rồi, đã thành Bồ-Tát rồi, v.v... Khởi một tâm ý thượng mạn lên coi chừng lạc mất chánh đạo, tạo duyên cho ma chướng bủa vây, để sau cùng chịu nạn. Thật quá đáng tiếc!...

Đừng bao giờ sơ ý thượng mạn nhé chư vị. Thiếu cẩn thận coi chừng kẹt lắm đấy. Hãy nhớ cho, không bao giờ một người chân chánh tu hành chứng quả mà lại đi khoe trương ra. Phật đã cấm điều này, chư Tổ cũng thường xuyên nhắc nhở ngăn cấm. Xin chư vị hãy y giáo phụng hành mới được an toàn tu hành hầu có cơ hội thành tựu vậy.

Trong Kinh Lăng Nghiêm, có câu Phật nói rõ về vấn đề này: *“Bất tác Thánh Tâm danh thiện cảnh giới, nhược tác Thánh giải tức thọ quần tà”*. Những người nào tự xưng đã chứng đắc, đã có năng lực gì đó, xin lấy lời Phật dạy này làm tấm gương soi xét. Thật sự kinh Thủ-Lăng-Nghiêm là tấm kính chiếu yêu đây, hãy soi đi thì thấy liền.

“Nhược tác Thánh giải” là tự cho mình đã “Đại Khai Viên Giải” rồi, đã “Nhất-Tâm bất-Loạn” rồi, đã chứng đắc rồi, đã thành Bồ-Tát rồi, v.v... *“Tức thọ quần tà”*, là chắc chắn thọ nạn tà ma. Quần tà nói trong kinh Lăng-Nghiêm chính là ngũ-âm ma. Nói rõ hơn, trong thời mạt pháp này, người nào tự khoe chứng đạo khó thoát khỏi chướng lực của ngũ âm ma.

Ma ngũ-âm có 5 loại: sắc, thọ, tưởng, hành, thức. Mỗi loại có 10 thứ. Mỗi thứ có đến hàng triệu ma chúng. Thân xác

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chúng ta thuộc về ngũ-ấm, đang chi phối bởi loài ma ngũ-ấm. Thật kinh khủng, không phải đơn giản đâu.

“*Bất tác Thánh Tâm danh thiện cảnh giới*”, câu này nếu sơ ý, dựa vào từng chữ rất dễ giảng sai lời Phật dạy. “*Bất tác Thánh Tâm*” không phải là đừng có Tâm Thánh, đừng làm việc đạo. Giảng nghĩa như vậy không đúng đâu, mà chính là đừng tự cho mình là Thánh, không được cho rằng mình thành Bồ-Tát, thành Phật rồi. Nói rõ hơn, phải tự thấy mình còn là phạm phu tội chướng sâu nặng. “*Danh thiện cảnh giới*”, đây chính là cảnh giới thích hợp và thiện lành cho chúng ta tu hành khỏi bị ách nạn. Vậy thì, nếu vừa nghe được một thông tin nào đó, nói rằng có người chứng đắc này nọ mà chúng ta hiếu kỳ chạy theo, thì coi chừng chịu thua rồi đó. Lỡ vướng phải ách nạn rồi, khó có thể được cứu thoát ách nạn đấy nhé.

Nói tóm lại, cho rằng chỉ có người tu hành đã chứng quả mới có tư cách hộ niệm cho người vãng sanh thì không đúng, hoàn toàn vô lý. Nếu chuyển câu này lại như thế này: “*Có người thực sự tu chứng đến hộ niệm thì rất lợi lạc, một duyên may vô cùng lớn lao cho người bệnh*”, thì chính xác hơn vậy.

1(l): *Người phải có kiến thức Phật học cao mới có thể hộ niệm được.*

Đúng không? – [Sai]. Những điều này người hộ niệm cần nắm vững vàng, nếu có người nào đó tới hạch hỏi rằng:

- Anh có kiến thức gì mà khai thị cho người bệnh?
- Anh học hành tới đâu mà hộ niệm cho người ta?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- Anh có đạo pháp gì cao siêu mà hộ niệm cho người khác?

- V.v... và v.v...

Thì xin chư vị hãy yên tâm, hướng dẫn họ mở kinh Lăng-Nghiêm ra, đọc đến lời Phật dạy bên trên thì tự nhiên biết. Phật dạy nè, Người nào hiền lành, chất phác, thật thà, thành tâm, chí thành, chí kính sẽ là người làm đạo chánh pháp, an toàn tốt đẹp. Nếu nói về hộ niệm thì chính những người này hộ niệm rất tốt cho người khác vắng sanh. Người nào ưa lý luận cao siêu, tự cho mình thông đạt gì đó thường tạo ra vọng tưởng, gây rối loạn cho người khác, hộ niệm sẽ làm cho người bệnh bị nạn, chứ không phải hộ niệm tốt đâu. Tại vì sao? Vì Phật dạy: *“Nhược tác Thánh giải, tức thọ quần tà”*. Nếu tự cho mình là cao rồi, đắc rồi... chắc chắn bị quần tà bao vây. Nói rõ hơn, đã bị ma ngũ-âm nắm chặt rồi, thì làm sao hộ niệm được?!

Xin chư vị đọc kỹ những lời khai thị của Tổ Ấn-Quang sẽ rõ ràng hơn. Ngài dạy, dẫu cho chúng ta tu hành có giỏi cho mấy đi nữa, vẫn phải tự nhận mình còn là phàm phu tội chướng sâu nặng mới được an toàn. Đã là phàm phu thì làm sao dám tự cho mình có đạo pháp cao siêu được. Xin lấy lời dạy của Ấn Tổ làm mẫu mực để tu hành mới được. Lời Ngài dạy đơn giản, rõ ràng, xứng hợp căn cơ, giúp chúng ta nhận thức đường tu hành vững lắm vậy.

Chính vì thế, đứng trước một người bệnh, chúng ta không thể nào đem những thứ đạo pháp cao siêu ra mà giảng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

giải cho họ được. Những lý đạo này không thích hợp, không thể khế cơ đối với một người phạm phu đang trong cơn hoạn nạn bởi nghiệp chướng hiện hành.

Phạm phu mà còn bị nạn nghiệp hiện hành, rõ ràng họ đang ở trong trạng huống yếu đuối mỗi mê. Người hộ niệm cần đến nói những lời hết sức cụ thể, gần gũi. Hãy cầm tay họ mà khai thị, an ủi. Hãy mỉm cười mà nói những lời động viên, khuyến tấn.

- Bác quyết lòng niệm Phật nhé. Thành tâm nhất định Phật sẽ đến cứu Bác vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Bác sẽ vãng sanh thành đạo, hưởng đời an vui cực lạc, chứ không còn bị chết, bị đọa lạc khổ đau nữa đâu.

Những lời nói này hết sức đơn giản, không có gì cao siêu, nhưng có thể giúp cho người bệnh vững tâm, vững chí mà đi vãng sanh.

Nắm vững nguyên tắc hộ niệm rồi, mới thấy đường hộ niệm trợ duyên cho người vãng sanh nằm ngay trước mặt chúng ta, và chính chúng ta cũng thấy đường vãng sanh của chính mình đang ở ngay trước mũi bàn chân chứ không ở đâu xa cả. Xin chư vị hãy quyết lòng một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 088)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 37, chúng ta đang nói về:

Một số tương quan giữa người bệnh và hộ niệm.

1(m): Người có lòng chí thành, tâm từ bi, biết rõ quy tắc Pháp Hộ-Niệm thì có thể hộ niệm được.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Hôm qua chúng ta đưa ra những điều kiện như:

Người phải hiểu rõ đạo lý thâm sâu thì mới hộ niệm được. Không phải!

Người phải có kiến thức Phật học rộng mới hộ niệm được. Không phải!

Người tu hành chứng quả rồi mới được hộ niệm. Không phải!

Những điều kiện trên không phải là nhu cầu bắt buộc phải có để đi hộ niệm. Hẳn nhiên có được những điểm này vẫn là điều tốt, nhưng trong Pháp Hộ-Niệm chú trọng nhất là tâm chí thành, lòng từ bi của người hộ niệm, và những quy tắc của Pháp Hộ-Niệm cần phải nắm vững mới có thể hộ niệm tốt được.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Người hiểu nhiều về lý đạo cao siêu, nhưng không biết qua về quy tắc hộ niệm thì cũng khó hộ niệm cho đúng pháp được. Ngược lại, người không biết nhiều về lý đạo, nhưng lại có lòng từ bi, và nhất là biết rõ quy tắc của Pháp Hộ-Niệm thì vẫn có thể hộ niệm tốt để tiễn đưa người vãng sanh.

Như vậy, hộ niệm không cần nhiều tới những lý đạo gì cao siêu, mà cần nhiều đến niềm tin, lòng chí thành chí kính, lòng từ bi thương xót, sẵn sàng phụng hiến công sức để cứu giúp người. Muốn làm tròn tâm bồ-đề cao quý này, thì cần phải nắm thật vững những quy tắc của Pháp Hộ-Niệm để hướng dẫn đúng pháp, không lạc đường, không lệch hướng. Ngoài ra, yếu tố tâm lý cũng khá quan trọng, cần nên chú ý, để tùy cơ giải tỏa những căng thẳng trong tâm hồn của người bệnh, hầu hóa gỡ nhiều vướng mắc giúp họ an tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Ví dụ cụ thể, người bệnh đang sợ sệt, hãy an ủi, ủng hộ tinh thần, giúp họ thoát khỏi cảnh sợ hãi. Người bệnh đang lo buồn, hãy tỏ ra tự tin, vui vẻ, giúp họ tan biến nỗi lo buồn đi. Và, thường nhất là tâm trạng sợ chết, cần phải ủng hộ tinh thần, người hộ niệm phải thể hiện sự tha thiết muốn vãng sanh của chính mình, để truyền cảm hứng đến người bệnh, họ cũng sớm ngày được vãng sanh để thoát ly cảnh chết đi sanh lại trong sáu nẻo luân hồi khổ nạn. Hãy khai thị mạnh mẽ, vui vẻ để khiến họ ngộ ra rằng đây là một dịp may mắn trong vô lượng kiếp bây giờ mới gặp để thoát ly khỏi cái ách nạn của kiếp đời phàm phu khổ lụy này, đi về Tây-Phương Cực-Lạc thành Bồ-Tát bất thoái, một đời tiến

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thăng đến quả vị Phật. Làm được công tác này, rất cần đến vấn đề tâm lý.

Xin nhắc lại, những điều vô cùng quan trọng trong Pháp Hộ-Niệm chính là lòng chí thành của cả người hộ niệm và người bệnh. Xin hãy nghiên cứu thật kỹ Pháp Hộ-Niệm để nắm thật vững quy tắc hộ niệm hầu hướng dẫn đúng pháp và cùng đưa nhau đi vãng sanh, không lạc đường, chứ không phải là những năng lực gì khác đâu.

1(n): Làm người tốt trong xã hội, ăn ở hiền lành chính là sự tu hành thiết thực nhất, chứ lo chi việc hộ niệm xa vời.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Có nhiều người nói rằng, làm gì có thể giới Tây-Phương Cực-Lạc mà bảo người ta đi vãng sanh? Hãy sống thực tế, tìm cách hưởng thụ cho sung sướng cuộc đời, rồi khi chết là hết, lúc đó còn gì nữa đâu mà cứ lo chuyện xa vời?

Không biết ở đây có vị nào cho rằng chết là hết không? Xin thưa với chư vị, chết không hết đâu, vẫn còn nhiều lắm đấy chứ. Những người mạnh miệng nói rằng chết là hết, nhưng thực tế đến thời kỳ sắp chết, chính họ lại đối diện với nhiều thứ phức tạp quá, chứ không phải hết. Nào là: lo âu, sầu bi, phiền muộn, khóc than, sợ sệt, khủng bố, hãi kinh, v.v... Hay nói rõ hơn, tâm hồn điên đảo điên đảo, kinh hoàng với trùng trùng những ác mộng, ăn ngủ không yên! Sau khi chết rồi vẫn không hết, mà gặp phải hàng vô vàn những thứ khổ nạn khác phải chịu đựng qua vạn kiếp.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vì thế, nếu nói chết là hết, là chỉ cho cái thân mạng này hết, chứ chính cái linh hồn của người đó đâu có hết được. Có người một mặt thì nói chết là hết, một mặt khác thì lại sợ ma. Ma là gì vậy? Là con người sau khi chết có thể biến thành ma đó. Xưa nay chúng ta thường nghe thấy nhan nhản những chuyện ma nhập thân, ám hại, làm khổ người sống. Rõ ràng vì mê mờ mà chết đi biến thành loài ma đói khổ. Như vậy, chết đâu có hết, phải không chư vị? Người thế gian đến ngày giỗ kỵ ông bà, thường thắp nhang khấn vái xin ông bà linh thiêng về đây gia trì cho con cháu. Nếu chết là hết thì còn gì nữa mà trở về, nhưng vì con người phát tâm mời gọi chúng sanh trong các thế giới vô hình tề tựu về, vô tình kết thành những nhân duyên vô cùng uẩn khúc, nhiều khi khó bề giải quyết cho êm xuôi. Vậy thì, xin đừng nghĩ rằng chết là hết mà sai lầm, từ cái sai lầm này mà coi chừng bị đại nạn về sau.

Người tu hành thực hiện trọn vẹn chánh pháp, khi xả bỏ báo thân họ được giải thoát. Người không biết tu hành, sống bừa bãi, sau khi chết thường bị đọa lạc vào những cảnh khổ đau. Ví dụ, đọa vào hàng súc sanh thì biết bao giờ mới trở lại làm người đây. Làm súc sanh thì ngu si. Ngu si thì súc sanh tiếp tục làm súc sanh, đến 9.000 năm nữa là qua hết Phật Pháp rồi mà vẫn còn là loài súc sanh ngu muội. Đọa vào hàng ngạ quỷ đói rét, khổ đau. Chư vị nghĩ coi, biết bao giờ mới thoát ra cảnh đó? Vài ba chục ngàn năm sống trong cảnh lang thang đói rét, dễ gì được trở lại làm người đây? Cảnh giới ở đó 1 ngày bằng ở nhân gian 1 tháng. Một năm ở nhân gian

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chỉ bằng 12 ngày ở đó, thì 10 năm ở đây chúng ta thấy lâu **vàng vặc** nhưng chỉ bằng 120 ngày ở cõi đó chứ có là bao. Rõ ràng, chỉ còn khoảng 9.000 năm nữa sẽ qua hết pháp vận của Đức Thế-Tôn rồi, với thời gian dài thăm thẳm này thì ở cõi đó vẫn còn là loài nga qui đói khát thê lương.

Chết không phải là hết, mà chết là khổ. Phật gọi chết là “Tử Khổ”, là một cảnh khổ, chứ không phải là hết. Sanh, lão, bệnh, tử tất cả đều là những cảnh khổ, trong đó chết là cảnh khổ lớn nhất, đáng sợ nhất mà chúng ta phải tìm cách vượt thoát qua.

Thật sự, đau khổ vô cùng cho những ai bị chết! Muốn thoát khỏi cảnh tử khổ này khó khăn lắm đấy, chứ không phải đơn giản đâu. Vậy thì, phải lo tìm phương giải thoát, chứ đừng nên chấp vào việc tốt trên đời cho là đủ, đừng nên lấy vài việc thiện trong xã hội cho trọn vẹn nhé. Tu hành phải quyết thành tựu sự giải thoát mới được.

Xin thưa với chư vị, tốt xấu, lành dữ, hiền ác của thế gian chỉ là chuyện tương đối, không phải lúc nào cũng chính xác đâu. Bên trời Âu, có một nhà hiền triết Pascal người Pháp từ thế kỷ 17 đã nói câu này: *“Chân lý bên này dãy núi Pyrenees (Pia-rê-nê) không phải là chân lý ở bên kia dãy núi”* để diễn tả sự tương đối giữa tốt-xấu, thiện-ác, phải-trái... trên đời. Tất cả không có gì là trung thực. Một điều người này nói tốt, nhưng người kia lại nói xấu. Người thích ăn thịt chúng sanh thì cho việc ăn thịt là tốt, còn Phật lại dạy sát sanh là việc ác, ăn thịt chúng sanh là thiếu tánh từ bi,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

không có tâm bình đẳng. Một tập tục gọi là tốt của xứ này, khi truyền qua xứ khác thì không ai chấp nhận. Vào những ngày cuối tuần, có người rủ nhau đi câu cá cho vui mới tốt, còn người học Phật chúng ta thấy đây là việc làm ác, tạo nghiệp tội... Vấn đề thị phi trên đời làm sao đánh giá chính xác đây? Rõ ràng việc tốt xấu của thế gian vô cùng tương đối, nếu chấp vào đây thì coi chừng bị lệch lạc mà mất chánh kiến. Thôi thì, mong chư vị hãy tìm đường giải thoát cảnh đời ác hiem năm trước này. Hãy cùng nhau niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc mới thực sự là tốt vậy.

Thế gian này hỗn loạn lắm, không dễ gì làm được một việc tốt lành trọn vẹn đâu. Xin đừng chấp vào đây coi chừng sai lầm, tạo thành nghiệp chướng trùng trùng.

1(o): Pháp tu giải thoát của Phật giáo không thể định nghĩa như sinh hoạt của một hội đoàn từ thiện xã hội được.

Đúng hay sai? – **[Đúng]**. Đúng đây! Bây giờ bắt đầu mình lý luận một chút cho vui nhé. Rất nhiều người tu học Phật mà cứ nghĩ rằng, tu hành là làm điều tốt thì được. Xin hỏi thế nào là tốt đây? Vì định nghĩa đơn giản quá nên thường tự cho mình là tốt lắm rồi. Một năm nhằm vào ngày lễ tới chùa lạy Phật vài ba lạy, thế là tưởng mình tu tốt lắm rồi!

Vì nghĩ quá đơn giản nên mang tiếng là người có tu mà không biết sửa, cứ tưởng rằng mình đang làm thiện mà không ngờ lại tạo nghiệp bất thiện! Ví dụ, người thế gian thường dùng câu này để chê bai người tu hành:

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Tu đâu cho bằng tu nhà?

Thờ cha, kính mẹ mới là đi tu.

Thờ cha, kính mẹ là việc tốt. Ô!... Vậy là đủ rồi, đâu cần gì tu hành nữa. Không thèm tới chùa, không thèm nghe pháp, không biết gì về giới luật, không thúc liễm thân tâm, v.v... Chư vị nghĩ thử, người như vậy có thực sự là tu hành không? Thờ cúng những tấm hình của ông bà cha mẹ trên bàn thờ, mỗi lần giỗ kỵ thì giết hại chúng sanh cúng tế, đãi đằng tức là tu sao? Thờ cha kính mẹ mà không biết rằng ông bà cha mẹ đang bị nạn, lại còn mạnh tay tạo thêm nạn cho người nữa mà gọi là thương kính sao? Hiếu dưỡng cha mẹ mà sát hại chúng sanh lấy thịt cung phụng bổ dưỡng xác thân, tạo nên sát nghiệp cho cha mẹ càng ngày càng nặng để chờ ngày thọ nạn. Thế mà gọi là trọn hiếu sao? Vậy mà gọi là tu hành tốt à? Ôi!... Nhiều ví dụ quá.

Thế gian này có nhiều chuyện lạ lắm. Tìm hiểu thật kỹ, chúng ta mới thấy rằng, có lẽ hơn 90% hiện tượng người Phật tử tu học trong thời này là vậy đó. Cứ nghĩ tu hành tức là làm một chút việc thiện lành nào đó là được. Gặp dịp tới chùa cúng dường chút ít rồi đi khoe khắp nơi, tưởng vậy là tốt. Lạy Phật cầu xin được khỏe mạnh an khang, cho được hạnh phúc ấm no, cho được trúng số giàu có, v.v... Hầu hết là vậy. Thật oan uổng thay!

Nếu định nghĩa tu hành là làm việc thiện, thì công sức đóng góp cho xã hội của Phật giáo chúng ta làm sao sánh bằng những công trình từ thiện của người thế gian, thành quả

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thiện phước có lẽ còn thua xa những hội đoàn từ thiện của xã hội đây. Đây là sự thực. Ví dụ, người học Phật chúng ta có ai làm được một phần nhỏ so với những chương trình phúc lợi từ thiện, những dự án phi lợi nhuận để giúp đỡ xã hội, giúp người nghèo khó, giúp cho người vô gia cư như ông Bill Gate của nước Mỹ không? Ông ta từng nói: *“Hãy cho đi, rồi bằng cách này hay cách khác cũng sẽ nhận lại được, nhiều khi nhận lại còn nhiều hơn ta tưởng tượng. Cho người khác chính là cho bản thân của chính mình vậy”*. Ông nói được và làm được. Có lẽ vì cái tâm bố thí quá lớn mà ông chủ Microsoft này trở thành người giàu nhất nhì thế giới chẳng?

Nếu khoe việc phước thiện thì người học Phật chúng ta làm sao dám so sánh với nhà tỷ phú người Mỹ Chuck Feeney, ông đã đem tất cả tài sản tới 8 tỷ đô-la ra để bố thí làm việc từ thiện hết, còn chính vợ chồng ông thì lặng lẽ đi thuê một căn nhà nhỏ để ở tạm qua ngày. Người ta hỏi, tại sao ông lại làm như vậy? Ông mỉm cười trả lời: *“Vì miếng vải đắp thân không có túi...”*. Quả thật là những con người vĩ đại!

Thực tế, trong xã hội này có những người không hề nhắc đến tiếng tu hành, nhưng tâm địa của họ đã biết tu, và cách tu của họ dễ gì có người tu hành sánh bằng. Có những người không hề nhắc đến việc làm thiện, nhưng tâm hồn của họ thực sự là thiện lương, trên đời này có mấy ai làm được.

Phật dạy tu phước mới có phước báu, không tu phước thì nghèo khó. Những người bản cùng túng thiếu là do không biết tu phước. Quá khứ keo kiệt, thì đời này chịu đói khát.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Biết được nhân quả này, thì biết được cách biến đổi vận mệnh của mình. Ngài Ấn Quang khuyên chúng ta hãy đọc sách “*Liễu phàm tứ huấn*”, chính là Ngài muốn dạy cho chúng ta biết rõ về vấn đề nhân quả. Ông Viên Liễu Phàm đã biến đổi từ một người nghèo khổ thành người giàu có, số phận không con cũng có con, không có quan lộc thành có quan lộc, quan lộc ít thành quan lộc nhiều... Tất cả đều do việc phát tâm bố thí làm thiện. Học theo sách “*Liễu phàm tứ huấn*” là để cải đổi vận mệnh đó.

Cho nên cầu phải đúng chánh pháp mới được. Cầu tiền tài thì phải bố thí tiền tài, cầu thân thể an khang tráng kiện phải biết thương người, đừng cạnh tranh ganh tị, đừng nói người này xấu, người kia hư. Phải mở cái tâm từ bi ra thì tự nhiên thân thể mình khỏe mạnh. Muốn cầu cho được thông minh trí huệ phải biết bố thí pháp. Mình không biết nói pháp thì in kinh, ấn tống pháp, đem cái pháp này trao truyền cho nhiều người thì có khác gì bố thí pháp đâu. Bố thí pháp thì tự nhiên được thông minh trí huệ. Phật dạy ra điều chân lý. Người hiểu được lý đạo của Phật, thì cải đổi vận mệnh không khó khăn lắm vậy.

Tuy nhiên, dù sao đi nữa, đây cũng chỉ là pháp tu thiện tích phước để cải đổi cuộc sống hiện tiền, chứ không phải là pháp giải thoát thành tựu đạo quả. “*Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng*”. Sự giác ngộ ngay ở trước mặt, có cầu chắc chắn có ứng nghiệm, nhưng phải biết cầu sao cho đúng liễu giáo chánh pháp thì mới viên mãn hơn. Tu hành muốn giải thoát

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

mà ngày đêm lo cầu tiền tài thì làm sao được giải thoát? Muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo mà cứ lo cầu xin được an khang tráng kiện, cầu khỏe mạnh sống lâu, cầu không bệnh không chết... thì làm sao được vãng sanh? Vì không hiểu liễu giáo giải thoát của Phật dạy, nên nhiều người tu hành trong thời này cứ nhắm vào những thứ phước báu hữu lậu thế gian, thì làm sao có ngày thành tựu đạo quả. Thế nên, nếu định nghĩa tu hành một cách cầu thả, thì nhiều khi tưởng rằng mình tu theo chánh pháp, nhưng lại đang hành sai lệch mà không hay.

Xin thưa với chư vị, một câu đơn sơ này mà giảng giải cho tường tận thì thâm thía vô cùng, cũng giống như một câu Phật hiệu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thực sự đã bao trùm pháp giới mà nhiều người chưa hay biết vậy.

Nếu hiểu thấu đạo lý nhiệm mầu, xin chư vị hạ thủ công phu niệm Phật, quyết lòng đời này đi về cho tới Tây-Phương Cực-Lạc. Muốn tu thiện tích phước, thì phước báu tràn ngập ở đó, hãy về đó mà tu. Muốn được thông minh trí huệ, thì nơi đó trí huệ sẽ được khai mở trọn vẹn, hãy về đó mà khai tâm mở trí. Nghĩa là, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì được phước huệ viên mãn, một đời viên thành Phật đạo. Mong chư vị ráng đi cho đến nơi đến chốn nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 089)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 38, câu 1(p): *Người không tin
vãng sanh không thể được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Vấn đề này khá tế nhị. Một người chân chánh tu hành, công phu rất tốt, nhưng nếu người đó không nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì nhất định không được vãng sanh. Hãy nhớ cho rõ điều này. Chân tu tức là người thực sự chân chánh tu hành. Một người chân tu, nếu có duyên niệm Phật cầu sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì rất dễ vãng sanh, vì người chân tu thì khi tin họ có tín tâm thanh tịnh, khi nguyện lời nguyện của họ chí thành tha thiết. Tâm chí thành chí kính là đạo pháp nhiệm mầu giúp họ cảm ứng đạo giao bất khả tư nghĩ.

Sự chân chánh tu hành quan trọng lắm. Nhiều người ngày ngày đều có niệm Phật nguyện vãng sanh, nhưng trong lòng thì nghi nghi ngờ ngờ: Không biết niệm Phật vãng sanh có thực sự không? Tại sao người kia tu hành cả một đời, nhưng sau cùng không có hiện tượng gì vãng sanh cả? v.v... Nghi nghi ngờ ngờ mãi thì không thể nào gọi là chân chánh tu hành được. Không chân chánh tu hành thì dù niệm Phật

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

suốt đời cũng chỉ là hình thức niệm chứ đâu phải tâm niệm. Tín tâm không thanh tịnh thì nhất định không thể đạt được thật tướng, nghĩa là cuối cùng không thành tựu được mục đích vãng sanh. Vậy thì, một người niệm Phật không được vãng sanh, xin đừng đổ lỗi cho Pháp Niệm-Phật không vi diệu nhé.

Niềm tin rất quan trọng. Ngài Mộng-Đông, Tổ Sư thứ 12 Tịnh-Độ Tông Trung Hoa, dạy rằng, tất cả đều ở vào niềm tin. Nhiều người cứ nghĩ rằng mình có nghiệp chướng nặng quá, nên không thể vãng sanh. Nếu còn nghĩ như vậy, thì chưa vị sẽ mất phần vãng sanh thực đấy. Còn khi nghe được lời kinh Phật dạy rằng, dầu cho một người tội chướng sâu nặng, ngũ nghịch thập ác, tạo tội đến quả báo địa ngục A-Tỳ, nhưng biết tỉnh ngộ sám hối, niệm Phật cầu vãng sanh, vẫn được vãng sanh, thì hãy mau mau phát tâm tin tưởng vững vàng, thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh để kịp thời về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo.

Trong kinh Phật huyền ký rất nhiều về chuyện này, nhất là trong kinh Tịnh-Độ. Trong kinh Quán Vô-Lượng-thọ có nói về ông A-Xà-Thế, một ông vua giết vua cha cướp ngôi, kết bè với Đề-Bà-Đạt-Đa hại Phật, bắt mẹ giam trong lãnh cung, không cho ăn để cho chết. Tội này thuộc về ngũ nghịch, quả báo đến địa ngục A-Tỳ. Nhưng cuối đời nhờ quần thần nhắc nhở, ông đã đến quỳ dưới chân Đức Thế-Tôn kiết thành sám hối, Phật dạy ông niệm A-Di-Đà Phật cầu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, và ông vãng sanh tới Thượng Phẩm Trung Sanh.

Đây là một trường hợp hộ niệm vãng sanh được Phật nói trong kinh Quán-Vô Lượng-Thọ. Ban hộ niệm chính là quân thần trong triều nhắc nhở chỉ điểm, Đức Thế-Tôn khai thị cho đường thoát nạn. Ông vua A-Xà-Thế đã ăn năn hối hận, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh và đã được vãng sanh.

Giả sử như lúc đó Ngài A-Xà-Thế nghĩ rằng ta làm vua muốn giết ai cũng được, không hỏi đầu sám hối, thì Ngài đã thọ nạn ở địa ngục rồi. Hoặc giả có sám hối tội lỗi, nhưng lại nghĩ rằng, vì tội nghiệp quá lớn không cách nào có thể vãng sanh được, nên chỉ kiết thành sám hối, quyết tâm tu hành để chuộc lại tội lỗi của mình, thì Ngài vẫn phải xuống địa ngục A-Tỳ chịu hành hình mà chuộc tội. Thời gian từ đó đến giờ trên thế gian này đã qua 3.000 năm, thì ở địa ngục chỉ bằng một vài ngày mà thôi. Thời hạn chịu nạn còn vô lượng kiếp nữa đấy.

Nhưng tuyệt diệu thay, Ngài không đi con đường giải nghiệp chuộc tội, mà quyết lòng đi theo con đường niệm Phật vãng sanh, để quyết một đời được giải thoát, rồi mới dùng cái năng lực của một vị Bồ-Tát bắt thoát đi cứu độ chúng sanh, chuộc lại những tội chướng do mình gây ra. Ngài đã vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc Thượng Phẩm Trung Sanh, một đời thành Phật. Tất cả đều do niềm tin thanh tịnh, làm đúng theo lời Phật dạy mà Ngài A-Xà-Thế được thành tựu đạo quả.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thế mới biết, niềm tin vô cùng quan trọng, vô cùng quan trọng.

1(q): Người dù đã gây nên tội lớn, nhưng biết hồi đầu kiệt thành sám hối, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ vẫn có thể được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Nội dung câu này vừa được chứng minh bên trên. Hai câu (p) và (q) này đưa ra một vấn đề vô cùng tế nhị. Một người tu nhiều nhưng không tin vãng sanh thì không được vãng sanh. Ngược lại, một người không tu, ít tu, tạo nhiều tội chướng... nhưng cuối đời có cơ may gặp được thiện trí thức khuyên niệm Phật cầu nguyện vãng sanh, họ phát tâm tin tưởng, kiệt thành sám hối, quyết lòng niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tịnh-Độ, vậy mà họ được vãng sanh.

Sự kiệt thành sám hối này thì công phu tu hành, phước đức, trí huệ không thể sánh bằng những người chân chánh tu hành lâu năm được, nhưng nhờ thiện căn kết tập được trong nhiều đời kiếp quá khứ, nên khi vừa gặp duyên họ liền phát tâm tin tưởng, kiệt thành sám hối, niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc mà họ được vãng sanh. Trong Kinh Quán Vô Lượng Thọ, Phật dạy, chí thành chí kính niệm Phật một câu có thể phá tan tội chướng tạo ra trong khoảng thời gian 80 ức kiếp.

Niệm Phật chí thành, niệm Phật nhất tâm tạo nên công đức vô lượng. Nếu niệm Phật không chí tâm, niệm Phật mà

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ngờ ngờ nghi nghi, thôi đành chịu thua, không có công đức lớn đâu. Niệm Phật mà nghi nghi ngờ ngờ không thể vãng sanh được.

Quyết lòng niệm Phật phải đoạn cái niệm nghi ngờ này đi. Niệm Phật phải đoạn nghi sanh tín. Chỉ cần tín tâm vững vàng mà ông A-Xà-Thế một đời tạo tội cực trọng vẫn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Chỉ cần có tín tâm vững vàng như vậy mà ông Trương Thiện Hòa một đời giết trâu giết bò, sau cùng tướng địa ngục hiện ra, nhờ được thiện tri thức chỉ điểm, ông phát tâm niệm Phật 15 phút mà được cảm ứng đạo giao, vãng sanh Tịnh-Độ. Còn trong thời nay có những trường hợp nào tương tự như vậy không? Thực sự có nhiều lắm. Ví dụ cụ thể, như nhiều người làm lỡ phá thai, tạo nên tội chướng sâu nặng, đến sau cùng nhờ được ban hộ niệm chỉ đường dẫn lối, họ quyết lòng ăn năn sám hối, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh mà được vãng sanh, ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghĩ.

Quyết lòng sám hối, niệm Phật cầu nguyện vãng sanh là cái chìa khóa bằng vàng, giúp cho một người tội chướng sâu nặng vượt qua nghiệp lực, theo nguyện lực trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Phải có niềm tin vững vàng mới làm được chuyện này, không có niềm tin thôi chịu thua. Niềm tin vô cùng quan trọng, xin chư vị nhớ cho.

Khuyên người tu tập, mà chủ ý nói những điều tiêu cực, làm tiêu tan tín tâm của đại chúng thì tội nghiệp lớn vô cùng!
Ồ! Người kia tu hành suốt đời không được vãng sanh, thì làm

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

gì một người mê mờ như chị, đạo lý chưa thông lại được vãng sanh? Một người tội lỗi như anh, chưa trả hết nghiệp thì làm sao được vãng sanh? Hãy tới đây bòn mót chút phước báu, rồi đời đời tiếp tục tu hành may ra mới có thể thành tựu, chứ làm gì có chuyện niệm Phật một đời vãng sanh?... Nói chung, không tin tưởng Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh trong một đời này.

Người không tin thì niệm Phật không được vãng sanh là đúng. Còn đem lòng bất tín đi bá cho đại chúng thì sai lắm vậy, vì đã dẫn dắt chúng sanh đi theo con đường sanh tử đọa lạc rồi. Từ một lời nói vô ý này đã chặn mất con đường thành tựu của đại chúng, đã cắt mất cơ hội giải thoát của một người, mà chính mình có thể bị phạm đến tội phỉ bang Phật pháp, quả báo vô cùng tệ hại!

Xin hãy nhớ cho, Nhân-Duyên-Quả báo thông qua 3 đời, quá khứ, hiện tại, vị lai. Đời quá khứ là đại diện cho vô lượng kiếp qua. Đời tương lai là chỉ cho tương lai vô tận. Quá khứ vô thi, tương lai vô chung, liên kết với nhau như những mắt xích. Một người đời này tin tưởng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ là do thiện căn phước đức tu tập được từ trong quá khứ. Chúng ta không có thần thông đạo lực gì, thì làm sao biết được quá khứ của một người? Vậy thì, không thể nhìn vào những sơ suất hiện tại mà xác định họ không được vãng sanh. Người hiểu thấu lý đạo của Phật phải nói đúng theo lời Phật dạy, phải hướng dẫn thẳng con đường giải thoát, phải giới thiệu Tây-Phương Cực-Lạc cho họ vãng sanh, còn được vãng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh hay không thì tùy duyên của họ, chứ ta không thể ngăn chặn con đường thành tựu đạo nghiệp của một người được.

Chúng ta đời này có mặt ở cõi người đều do nhân duyên dẫn dắt. Quá khứ vô lượng kiếp chúng ta đã tạo trần trề đủ thứ nghiệp, phước, tội, thiện, ác, tốt, xấu... rồi. Đến một đời trước, trong lúc chết, chúng ta nghĩ điều thiện lành, duyên với cảnh lành mà được sanh làm người. Giả như có một người cũng có đầy đủ tội và phước như vậy, nhưng trong một đời trước, đến lúc chết lại gặp người phá đám, gặp sự hướng dẫn sai lầm, gặp phải nghịch duyên cản trở mà mê muội chui vào 3 đường ác chịu nạn. Rõ ràng thiện căn phước đức thì tương đồng, nhưng vì gặp duyên thuận nghịch khác nhau mà sinh vào cảnh giới khác nhau.

Một người trong quá khứ tu tập đầy đủ phước lành, nhưng đời này chưa có duyên lành để gặp chánh pháp nên họ vẫn mê lầm tạo ra tội lỗi là chuyện bình thường. Người tu đạo chân chính phải hướng dẫn thẳng đến đường giải thoát cho đại chúng, để một người nếu có sẵn nhân-lành, nay gặp duyên-lành mà hưởng được quả-lành thành tựu đạo quả, chứ không thể nói quanh co, đánh giá cầu thả, làm mất niềm tin vững sanh, dẫn dắt họ đi theo con đường sanh tử đọa lạc mà gọi là chánh pháp được.

Học Phật chúng ta cần phải y theo kinh giáo của Phật mà tu hành. Hãy ngộ ra đi, tin tưởng vững vàng, niệm Phật vững sanh để thành Phật. Nếu cứ mê mê hồ hồ, chạy theo tri kiến lầm lạc của người thế gian, thì tự mình dẫn độ mình vào trong

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tam ác đạo chịu nạn. Như vậy, đọa lạc hay cực lạc từ đâu mà ra? Rốt cuộc đều do chính mình tự chọn lấy vậy.

Cho nên, niềm tin vô cùng quan trọng. Đừng bao giờ mất niềm tin mà oan uổng một cuộc đời tu hành đó nhé.

1(r): Người chết rồi mà thân xác mềm mại thì chắc chắn được vãng sanh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Một người được hộ niệm mà ra đi lưu lại thân tướng mềm mại, có thể người ta được vãng sanh. Nói “*có thể vãng sanh*” thì đúng, còn nói “*chắc chắn vãng sanh*” thì sai. Nếu muốn nói “*chắc chắn*”, thì xin nói rằng, chắc chắn thoát được ba đường ác, sanh về ba đường lành thì đúng. Nếu suy nghĩ cho kỹ, sanh về những cảnh lành cũng quý báu vô cùng rồi vậy.

Khi hộ niệm cho một người mà ra đi xong có tướng lành hiện ra, mềm mại tươi hồng, thật là một điều mừng vui lắm rồi chư vị ơi!... Tại sao vậy? Vì dù sao đi nữa, cũng giúp cho người đó vượt qua ba đường ác. Xin lấy chính kinh nghiệm của mình, chư vị hãy tự xét coi, trong quá khứ dễ gì tìm ra một người chết đi lưu được tướng lành như vậy. Một vạn người chết, tìm đâu ra được một người có sự may mắn này. Không may mắn trở lại làm người, thì họ đi về đâu đây? Thương lắm thay!... Rõ ràng, con người chết bị đọa lạc vào tam ác đạo địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh quá nhiều, quá nhiều mà không hay!

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Phật cảnh cáo cho chúng ta biết rằng, nhân thân nan đắc. Khi gặp được Pháp Hộ-Niệm này rồi mới thấy được người vượt thoát tam ác đạo, mới gặp được hiện tượng vãng sanh. Cơ duyên này thực sự làm cho chúng ta từng phút từng phút tỉnh ngộ, ngộ ra con đường nào phải đi, ngộ ra đường nào phải tránh, ngộ ra những gì phải làm. Xin hãy ngộ liền đi. Nếu không chịu ngộ, thì đành phải chịu nạn vậy.

Đừng nên nghĩ rằng, lâu lâu tới chùa lạy Phật mấy cái là tu nhé. Đừng tưởng rằng thường tới đạo tràng làm công quả là tu nhé. Bòn chút phước thì có, chứ tu không phải là như vậy đâu. Một chút phước tạo được trong đời này so ra chẳng khác gì một hạt cát trắng bên cạnh khối nghiệp chướng đen kịt lớn như núi Tu-Di. Hỏi thử, một hạt cát phước làm sao địch lại núi nghiệp chướng đây?...

Nói vậy, không phải Diệu Âm bài bác việc tu phước đâu, mà muốn nói đến sự thể hiện cái tâm thật sự thiện lành phúc hậu của mình mới là điều đáng quý. Đi ra chợ mua bó rau muống, xin đừng lựa lên lựa xuống mà làm đau lòng người bán: Tâm tu phước đấy. Hãy bốc đại một nắm đậu ve đi, nếu gặp phải vài cái đậu hư có mất mát là bao mà tính toán quá vậy: Tâm bố thí đấy. Lên xe buýt tranh giành chỗ ngồi tốt, hãy nhường cho các cụ già đi: Tâm thiện lành đấy, v.v...

Thực ra, nếu có cái tâm thiện lành muốn tu phước, thì có hàng vạn dịp cho chúng ta làm phước. Làm phước mà biết quên đi mới thực sự là phước lành vậy.

ĐỀ HIỂU THẦU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Niệm Phật tạo phước đức vô lượng. Có phước đức, niềm tin vững, cầu vãng sanh tha thiết là cơ hội một đời thành đạo. Quý hóa lắm thay. Mong chư vị cố gắng đi cho tới Tây-Phương Cực-Lạc để thành đạo, đừng để lọt lại mà oan uổng cả một đời tu hành.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 090)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 38. *Câu 1(s): Người sợ chết không thể vãng sanh.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Sợ chết là một điều rất tối kỵ, tất cả chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông đều lên tiếng cảnh giác về điều này. Một người sợ chết mà không bỏ sự sợ sệt này, thì nhất định không thể được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nhiều người tu hành khá lâu, công phu khó khổ, nhưng sau cùng khi ra đi vẫn không lưu lại được một tướng lành tốt đẹp nào, chắc chắn phải có sự sơ suất, trong đó có thể vướng phải vấn đề sợ chết chăng? Súc tu một đời không thể địch lại với nghiệp chướng, đường tu mập mờ không thẳng, tâm ý còn chấp vào thân xác vô thường nên sau cùng đành phải theo nghiệp chướng thọ nạn.

Người chuyên lòng niệm Phật cầu vãng sanh là biết đường đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, nhưng cuối đời bị nghiệp báo hiện hành, bệnh khổ hành hạ thì tinh thần sa sút, hoang mang, sợ chết. Tâm hạnh không vững thì không được tương ưng, thành ra dù niệm Phật cũng đành mất phần vãng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Chư vị thấy không! Phàm phu tâm trí mê muội, yếu đuối, vô thường. Nếu ý thức rõ ràng rằng mình là hàng phàm phu tục tử, nghiệp chướng sâu nặng, phước báu mỏng manh... thì hãy biết trân quý Pháp Hộ-Niệm, phải biết thành khẩn nương nhờ vào sự hướng dẫn của ban hộ niệm thì tâm lực mới ổn định, đường đi mới giữ thẳng. Nhờ hộ niệm biết được những gì cần làm phải làm, những gì cần tránh phải tránh, mới có hy vọng vượt qua nhiều chướng ngại, không còn lằm lạp, vướng nạn nữa.

Ví dụ cụ thể, sợ chết là một điều tối nguy hại, nhưng lại là việc rất tự nhiên của người thế gian. Một người ít tu, nhưng nhờ cơ duyên được người hộ niệm động viên, khuyến tấn, họ vững tâm không còn sợ chết, quyết lòng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh. Ấy thế mà có người niệm Phật một vài ngày, một vài tuần mà họ có thể vãng sanh. Mười niệm, một niệm tắt sanh.

Một người tu hành suốt đời, đắc quả thì chưa làm nổi, đạo lý vãng sanh thì không biết, tâm ý thì hoang mang vô định, sau cùng rất dễ vướng vào cái nạn sợ chết mà đành phải theo cái thân nghiệp chịu nạn. Hôm nay xin nhắc nhở cùng chư vị rằng, người muốn vãng sanh mà tâm hồn còn sợ chết, thì sự vãng sanh còn là chuyện xa vời, không thực vậy.

1(t): Người chăm sóc sức khỏe rất cẩn thận, lo lắng từng chút về bệnh hoạn thì rất dễ được tự tại vãng sanh.

Đúng không? – [Sai]. Sai luôn! Người chăm sóc sức khỏe rất cẩn thận là tốt chứ không xấu. Lo lắng từng chút về

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

bệnh hoạn cũng không phải xấu. Nhưng cho rằng làm như vậy để được tự tại vãng sanh thì không đúng. Cái tốt của thế gian và cái tốt cho đạo giải thoát có chỗ khác nhau, cần phải hiểu cho thấu đáo mới được.

Xin chú ý rằng, lời này không có ý khuyên chúng ta sống bừa bãi về sức khỏe, nhưng nếu một người lo lắng quá căng thẳng về sức khỏe, lo âu về bệnh hoạn từng chút từng chút, thì khi bệnh đến tâm hồn của họ khó có thể tự tại được. Vì đã lo sợ về bệnh hoạn từng chút từng chút, thì khi có bệnh, họ sẽ không còn lo từng chút từng chút nữa đâu, mà lúc đó sẽ lo đến từng khối từng khối, nặng nề lắm đấy. Lo lắng thì không thoải mái, mất tự tại. Người lo sợ về bệnh hoạn rất dễ mất phần vãng sanh.

Trước đây Diệu Âm có gặp một người biết tu hành, công phu tốt, nhưng khi vừa phát hiện ra mình bị bệnh tiểu đường, thì vị đó lo âu, buồn bã, than thở suốt ngày lẫn đêm. Nếu sự vương chấp này mà không giải tỏa được, thì dẫn cho tu hành công phu khổ cực tới đâu, cuối cùng cũng đành phải theo cái thân nghiệp này chịu nạn, không thể giải thoát được.

Vậy thì, sống hợp vệ sinh, ăn uống cẩn thận điều độ là tốt, nhưng quá lo sợ về bệnh hoạn lại không được tốt lắm. Phật dạy: *“Nghĩ đến thân thể thì đừng cầu không bệnh khổ, vì nếu không bệnh khổ thì dục vọng dễ sanh”*. Dục vọng mạnh mẽ sẽ tu hành không được. Vậy nên: *“Phải lấy bệnh khổ làm thuốc thân”*. Sanh lão bệnh tử là chuyện đương nhiên của con người, thì khi bệnh đến chúng ta hãy đón nhận một cách tự

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nhiên, nhờ vậy mà tinh thần sẽ được tự tại trước bệnh hoạn. Điều này rất quan trọng đối với người muốn vãng sanh.

Nên nhớ rằng, coi bệnh hoạn là chuyện thường tình, thì không quá lo sợ trước bệnh hoạn, nhờ vậy mới được tự tại, chứ không phải lo lắng nhiều về bệnh hoạn mà tự tại đâu nhé.

Hãy tập cái tâm biết chấp nhận sự thực, thoải mái trước bệnh hoạn, không quá lo lắng nữa, nên coi bệnh hoạn là những chuyện đò giúp cho mình vãng sanh, thì sẽ tự tại trước bệnh hoạn. Nghĩa là, người tự tại trước bệnh hoạn không phải là không có bệnh, nhưng có bệnh mà an nhiên chấp nhận, không sợ, không lo, không thoái tâm.

Nếu có bệnh ngặt nghèo đến, không thể chạy chữa được, thì mình nên quán rằng, ta không còn ở lại lâu hơn với thế giới vô thường khổ nạn này nữa, mà sớm trở về Tây-Phương Cực-Lạc để hưởng an vui hạnh phúc, vô sanh vô tử, thành tựu đạo quả. Đây là người tự tại trước bệnh khổ.

Đừng lo lắng quá. Đừng sợ chết quá. Đừng sợ bệnh quá. Hãy quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, tự nhiên hóa giải mọi chướng nạn. Xin chú ý điều này.

1(u): Quá lo sợ về bệnh hoạn là chướng nạn rất lớn cho sự vãng sanh.

Đúng không? – **[Đúng]**. Chắc chắn đấy. Diệu Âm cũng có gặp người khác, có niệm Phật cầu vãng sanh, công phu trông có vẻ tốt, nhưng ngày đêm lại lo lắng về bệnh hoạn đến nỗi không còn cách nào có thể khuyên giải nổi! Suốt mấy

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chục năm qua, mỗi ngày 3 lần, vị đó kiểm tra và ghi lại từng chi tiết một về trọng lượng, huyết áp, nhiệt độ, chế độ ăn uống, những món thuốc đã dùng, v.v... vào một tập vở khổ A4 đóng lại dày cỡ nửa tấc. Xin thưa thực với chư vị, đây là người quá lo sợ về bệnh hoạn, một chứng ngại khá lớn cho đường vắng sanh của họ.

Nhiều người có những ý niệm thật khá lạ lùng: “*Tôi chỉ cầu mong sao đời tôi không có bệnh hoạn, cuộc sống thoải mái, cuối đời tỉnh táo, ra đi nhẹ nhàng không bị đau đớn gì cả là được rồi, cần chi phải tu hành...*”.

Thế rồi cứ việc sống xả lảng! Thật lạ lùng! Hỏi rằng, trên đời này có ai lại cầu mong cho mình bị đau đớn? Có ai mong muốn mình bị bệnh hoạn? Có ai thích bị nhiều chứng nạn đau? Không tạo nhân mà cứ ngồi chờ lấy quả. Không chịu trồng lúa mà cứ ngồi chờ gặt lúa. Quả thực có nhiều chuyện khá tiêu lâm!

Người quá lo lắng về bệnh hoạn là một chứng nạn lớn cho việc vắng sanh. Người không chịu đoạn ác tu thiện mà trông chờ ngày ra đi được an lành tự tại, thì có khác gì người muốn dùng thuốc ngủ quá liều để chết chẳng? Vì chỉ có cách dùng thuốc mê quá liều để mê man bất tỉnh rồi im lìm đi luôn, và tự cho đó là ra đi an lành tự tại, chứ còn có cách nào khác hơn?!

Thế nên, lo lắng quá không tốt, mà cầu thả quá cũng không hay. Quá lo về bệnh hoạn, sự lo lắng này sẽ tiếp tục lo mãi trong tâm. Bệnh nhỏ lo nhỏ, bệnh trung lo trung, bệnh

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lớn lo lớn, đến lúc sắp xả bỏ báo thân, thì tâm hồn điên đảo, khủng hoảng, hỗn loạn với căn bệnh ngặt nghèo, thôi đành chịu thua, dầu cho có niệm Phật gió thổi không qua mưa rơi không lọt cũng không thể nào vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được. Muốn vãng sanh, mà yếu tố tâm lý bệnh hoạn này không phá, thì sau cùng làm sao tránh khỏi chương nạn!

1(v): Người học rộng, hiểu nhiều, niệm Phật rất dễ được vãng sanh.

Đúng không? – [Sai]. Chư vị giỏi quá, trả lời thật chính xác. Thông thường người thế gian rất ưa chuộng về kiến giải. Những nhà triết gia, tư tưởng phong phú thì kiến giải của họ còn mạnh mẽ hơn, lý luận của họ vô cùng sắc bén, có thể làm say đắm lòng người. Thêm vào đó nếu biết khéo léo ứng dụng khoa học kỹ thuật để hỗ trợ vào thì dễ dàng biến thành hệ triết học hay ho vô cùng. Còn Phật pháp không thuộc về triết học, lý luận, hay khoa học nghiệm chứng, mà thuộc về tâm chứng. Nghĩa là, chỉ dành cho những vị đã chứng ngộ Chơn-Tâm Tự-Tánh mới lý giải được. Nếu đem kiến thức thế gian ra luận giải về Phật học thì rất dễ bị sai lệch. Một chứng minh dễ thấy nhất, là người có kiến giải thế gian càng cao, niềm tin về Phật pháp càng yếu. Người kiến giải càng lớn, càng khó tu học Phật. Vô tình, kiến giải càng cao càng bị kiến giải lôi kéo vào vòng sanh tử luân hồi, khó có cơ hội thoát nạn vậy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Chính vì thế, trong bát nạn khổ (8 thứ khổ nạn), Phật gọi kiến thức thế gian là “*Tà Trí Biện Thông*”, một trong 8 thứ nạn khổ trôi buộc chúng sanh trong vòng đọa lạc, khó được giải thoát. Trong Pháp Niệm-Phật chú trọng về sự nhất tâm, lòng thành kính. Thế trí biện thông là một chướng ngại khá lớn cho đường vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Vì vậy, chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông thường xuyên khuyên tấn hỷ chí thành niệm Phật, chớ nên ham đường luận cao lý diệu. Hòa thượng Tịnh Không có lần nói rằng, người thích luận huyền lý diệu, nghe thì hay nhưng khi chết không thể vượt nổi sáu đường luân hồi, mà dễ dàng biến thành những loài gì đó chạy lăng quăng khắp nơi. Vậy thì làm sao có thể sánh bằng một bà Cụ già ăn ở hiền lành, ngày đêm thành tâm niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, bà Cụ dễ đã vắng sanh thành tựu đạo quả. Vắng sanh rồi, bà Cụ thấy thương hại chúng sanh, mới quay trở về tìm cách cứu độ những con vật đang chạy lăng quăng đâu đó.

Tu Pháp Môn Niệm-Phật, chúng ta cần y theo tông chỉ của Pháp Niệm-Phật mà hành mới được thành tựu. Trong kinh Tịnh-Độ, Phật dạy: “*Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc*”. Muốn được nhất hướng chuyên niệm mà mở cái ý ra nghiên cứu nhiều thứ. Không tốt đâu! Mở cái tai ra để nghe ngóng mọi sự. Không tốt đâu! Mở con mắt ra để tìm cầu khắp chốn, thấy cái gì hay hay cũng chạy theo. Không tốt đâu! Bò-Tát Đại-Thế-Chí trong kinh Lăng-Nghiêm dạy: “*Đóng hết sáu căn lại, thanh*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tịnh niệm Phật, không cần vay mượn một pháp nào khác, tâm tự khai mở”.

Niệm Phật muốn vắng sanh cần phải đóng sáu căn lại để thanh tịnh niệm Phật. Sáu căn là: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Đừng thấy người này tu cách này tốt quá, chạy theo tu thử. Đừng thấy người kia tu cách kia hay quá, chạy theo tu thử. Trong kinh “Phát Khởi Bồ-Tát Chí Nhạo”, Phật dạy rằng, trong thời mạt pháp này, tu hành muốn được thành tựu thì phải: “*Viễn ly hội náo chi chúng, viễn ly hội náo chi xứ*”. Nghĩa là, thời mạt pháp muốn được thành tựu, phải rời xa những nơi đông người, ồn ào náo nhiệt. Nếu thấy những hiện tượng sôi nổi thịnh vượng của thế gian mà đam mê vào đó, coi chừng bị thua cuộc!

Ngài Ấn Quang Ngài dạy, trong thời mạt pháp này, muốn tu hành được thành tựu thì phải chọn nơi lặng lẽ, kết hợp thành những nhóm đồng tu nhỏ 5 người, 10 người tu chung với nhau. Cỡ 20 người là lý tưởng nhất, âm thầm 365 ngày chuyên lòng niệm Phật cầu vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nhóm đồng tu này quyết lòng hỗ trợ cho nhau, người nào bệnh thì những người còn khỏe hợp sức giúp đỡ trợ duyên để vắng sanh. Ngài nói, mẫu đạo tràng này sẽ thành tựu trong thời mạt pháp. Rõ ràng, đây chính là ban hộ niệm chứ không có gì khác hơn.

Niệm Phật Đường của chúng ta thực hiện theo mẫu mực này. Chúng ta quyết lòng đi theo con đường Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Đông người tới lui thì thuộc về thịnh vượng, chúng ta

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

khó bề lo liệu cho chu toàn. Muốn thành tựu tâm nguyện vãng sanh, chúng ta phải nghe theo lời dạy của Ấn Tổ. Ngài dạy, một đạo tràng thành tựu là một đạo tràng có một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải là nơi có hàng ngàn vạn người tới lui tu tập. Lời Ngài dạy đúng hợp với lời Phật dạy.

Chính vì vậy mà chư vị mới hiểu ra, tại sao chúng ta ở đây quanh năm cứ âm thầm niệm Phật, lặng lẽ tu hành, quyết lòng nghiên cứu thật vững Pháp Hộ-Niệm để vãng sanh, chứ không dám mơ cầu sự phát triển rộng rãi. Nếu sơ ý chạy theo con đường ồn náo, thích chuyện sôi nổi thế gian, thường xuyên mở ra hội này, gây dựng quỹ nọ... thì coi chừng vướng phải ách nạn: *“Úc triệu người tu hành, khó tìm ra một người thành tựu”* đó.

“Hữu tràng vô đạo, bất khả hưng giáo”, đây là lời cảnh cáo của chư Tổ. Đam mê cơ đồ hoành tráng, mà thiếu đường tu chân chánh thì không thể phục hưng chánh pháp. Mạnh về sự thịnh vượng của thế gian, thì yếu đi sự thành tựu đạo pháp. Hiểu được vậy, chúng ta phải quyết tâm nhắm đến đường “Đạo” làm chính, không nên quá xem trọng về đường “Tràng” mà phải bên ba, bên bự. “Đạo” là tu phải có đường, về phải có đích, phải quyết tâm tu hành cho được thành tựu. Còn cái nhà làm Niệm Phật Đường là thuộc về “Tràng”, một mái nhà nho nhỏ làm “Đạo-Tràng”, trong đó chúng ta tùy duyên gói ghém gọn nhẹ để cộng tu. Có dưa ăn dưa, có muối ăn muối, giảm phiền não lại, bớt lo lắng đi, chúng ta hãy im

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

lìm niệm Phật suốt năm, đường tu chuyên nhất, không còn chao đảo nữa.

Mong chư vị hiểu thấu mục đích này, chúng ta hãy tích cực hộ niệm trợ duyên cho nhau, cùng nhau đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, thành đạo trong một báo thân này.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 091)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 38, câu trả lời 1(w): *Người có kiến thức thế gian rộng thường vướng nạn thế trí biện thông, ít tin Phật pháp, rất khó vãng sanh.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đúng đây! Trên thế gian này tìm ra một người học cao mà biết tu hành khó lắm đấy. Nhưng nếu một người học cao, kiến thức rộng, trình độ tiến sĩ mà biết học Phật có lẽ là những người đặc biệt. Còn thông thường, những người có bằng cấp cao, có kiến thức thế gian rộng thì cái duyên học Phật rất yếu. Những vị này mà khuyên họ tin tưởng niệm Phật vãng sanh thì vô cùng khó khăn. Họ cứ nghĩ rằng chết là hết, không tin tưởng vào một sự giải thoát nào khác, vô tình vì kiến thức thế gian rộng mà thường vướng phải cái nạn “Thế Trí Biện Thông”, đành phải kẹt sâu trong cảnh vô thường vậy.

Thực tế là trên thế gian này có những người bị ma nhập. Ma là ai vậy? Ma chính là những người khi chết vì mê mờ bị kẹt vào cảnh giới “Thân Trung Âm” mà thành “Ma”. Lạc vào đó rồi thì chịu cảnh lang thang, lạnh lẽo, sầu khổ... Sống mãi trong cảnh phũ phàng túi thân, nên mới lợi dụng một duyên

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thuận lợi nào đó mà tìm cách nhập vào thân xác của người còn sống để nương nhờ phước đức, thỏ lộ chút ít tâm tư hoặc vì một chu cầu nào đó. Hãy đến thăm những bệnh viện tâm thần thì chúng ta có thể thấy được nhiều trường hợp chứng minh rằng người sống bị những thế lực vô hình, gọi chung là “Ma” kèm chế. Dù sao đi nữa cũng chỉ là sự gá mượn tạm thời, đầy trần trở, bất an cho cả chính họ và người đang bị nhập đó.

Vậy thì, rõ ràng người khi chết đi thực sự không hết. Cái xác thân của họ thì tan hoại lâu rồi, nhưng linh hồn của họ vẫn còn sống, hoặc là được siêu thoát, hoặc là đầu thai chuyển thế, hoặc là bị nhiều ách nạn vô cùng đau thương!

Chúng ta đang sống đây, thì thời gian này thần thức của chúng ta, thế gian gọi là linh hồn, đang nấp trong thân xác tứ đại này mà điều khiển mọi hoạt động. Ăn uống, ngủ nghỉ, lái xe, làm việc, suy nghĩ, buồn bã, vui vẻ, giận hờn, v.v... tất cả đều là thể hiện sự hoạt động của linh hồn. Khi chết, cái thần thức rời khỏi cái thân xác đi tới một nơi khác để hoạt động, còn cái xác thân này trở thành là xác không hồn. Vì không có hồn nên cái xác thịt không thể hoạt động được nữa. Nói cách khác, cái xác thân thì chết đi, nhưng chính họ vẫn còn sống mà phải đi tìm chỗ khác để sống, thế thôi. Ở đó có nơi sướng hơn, có nơi khổ hơn.

Xin hỏi, sau khi xả bỏ báo thân này, mình sẽ đi tới nơi nào đây? Cảnh ngộ sướng hơn hay khổ hơn? Phải nhớ rằng, trước sau gì vẫn là chính mình đây, chứ không phải ai khác

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đau. Xin đừng sơ ý mà tự rước lấy ách nạn vô cùng đau khổ!...

Con người thường chỉ dựa vào cái kiến giải của thế gian và cho cõi đời này là nhất, cứ bám lấy cảnh vô thường giả tạm cho là trường tồn vĩnh cửu, không hề biết đến một khoảng thời gian dài vắng vặc phía sau có thể bị rơi vào cảnh khổ nạn, nên không để tâm tìm đường giải thoát. Vì không biết đường giải thoát nên những người chỉ chú trọng vào khoa học ít có ai chết đi lưu lại được thân tướng tốt đẹp. Thân xác cứng đơ, sắc tướng u ám là ác tướng hiển hiện, đây là hiện tượng bị rơi vào ba đường ác rồi. Khổ đau lắm đấy chư vị ơi!...

Cho nên, chỉ chú tâm đến một đời vồn vẹn vài mươi năm trên thế gian này, mà không để tâm lo đến vạn đời vạn kiếp phía sau thật là một điều sơ suất, quá sơ suất! Hiểu được như vậy chúng ta mới cố gắng hết sức tìm phương khai mở cho được cái trí huệ chân thật của mình, phải hiểu cho được sự thật của vũ trụ nhân sinh này mà quyết tìm đường giải thoát vậy.

Phật dạy, thời mạt pháp này chỉ còn niệm Phật mới có khả năng thành tựu đạo quả. Vậy thì, những người đang thành tâm niệm Phật quyết lòng một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, có lẽ vô tình họ trở thành người trí huệ chân thật chăng? Nếu niệm Phật khai mở được trí huệ chân thật, thì xin chư vị nhất định phải bám cho chắc cơ hội này, phải về cho tới Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

1(x): *Những người tánh tình hiền hậu, biết niệm Phật, tha thiết nguyện vãng sanh, lại được hộ niệm nữa thì rất dễ được vãng sanh.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Thế gian thường nói câu: “*Đắc thất nan truy họa phước*”, (Tạm dịch: Được hay mất khó biết đâu là họa đâu là phước). “*Họa phước vô môn duy nhân tự triệu*”, (Tạm dịch: Họa phước vô tình, tự mình mời gọi). Một người được gọi là đắc, thì đắc được gì đây? Người thế gian thì đắc được danh tiếng thế gian, tưởng đó là sự thành tựu tốt đẹp, nhưng không ngờ vì cái đắc này mà có thể mất con đường giải thoát. Một bà Cụ hiền lành chất phác không đắc được gì về chuyện thế gian, nhưng lại đắc được tâm tính hiền lành, biết tin Phật niệm Phật mà được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Hai cái đắc này, hình như cái đắc sau tuyệt vời hơn cái đắc trước. Đúng không chư vị? Như vậy, một người tâm tánh hiền lành, biết niệm Phật, tha thiết nguyện vãng sanh phải chăng là người có được một cái đắc tốt đẹp viên mãn nhất vậy.

Xin thưa với chư vị, trước nay cũng có rất nhiều người tâm tánh hiền lành phát tâm tu hành niệm Phật, nhưng lại lơ là hoặc không hay biết về tầm quan trọng của lời nguyện vãng sanh, đưa đến hậu quả có niệm Phật mà không được vãng sanh. Hôm nay nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà chúng ta mới trực nhận ra lời nguyện vãng sanh vô cùng quan trọng, nên mới tìm cách nhắc nhở nhau nhớ tha thiết cầu xin vãng sanh, nhắc nhở mãi để không quên tâm nguyện vãng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Người hiền lành chí thành niệm Phật, tha thiết nguyện vãng sanh, rồi được hộ niệm cẩn thận nữa thì đường vãng sanh càng thêm vững vàng, càng thêm an toàn.

Khi hộ niệm, nhìn thấy được người vãng sanh rồi, chúng ta mới thật sự trân quý Pháp Hộ-Niệm này. Cái cảm giác lần đầu tiên Diệu Âm tận mắt nhìn thấy người vãng sanh mà cảm xúc dâng tràn không thể diễn tả được, cứ đứng nhìn trân trân một hiện tượng lạ lùng vì diệu không nói được một lời. Vừa ngỡ ngàng, vừa tỉnh ngộ, vừa vui mừng mà tuôn rơi nước mắt!... Trải qua 50 tuổi đầu, cũng có đi chùa, cũng có nghe pháp khá nhiều mà thực sự chưa từng nghe qua một lời nhắc nhở đến chuyện vãng sanh một cách sâu sắc. Hẳn nhiên, đôi lúc mình cũng có đọc đến câu: “*Nguyện sanh Tây Phương Tịnh-Độ trung...*” nhưng miệng đọc mà tâm thì trống rỗng, thấy người đọc mình cũng đọc theo, chứ hoàn toàn không có một ý thức nào rõ rệt về sự vãng sanh cả!

Chính nhờ cái cơ hội nhìn thấy sự vãng sanh vô cùng quý báu này mà giựt mình tỉnh ngộ, đã thúc đẩy Diệu Âm mạnh dạn nói lên một sự thật về sự sơ suất quá lớn của những người tu học Phật như chúng ta trong thời mạt pháp này.

Chư vị hãy suy nghĩ thử, tại sao có người tu hành nhiều năm mà sau cùng ra đi lưu lại thân tướng chẳng có gì tốt lành vậy? Nhất định phải có sự sơ suất nào lớn lắm đây. Phải chăng nghiệp chướng đã làm chủ tất cả rồi chăng? Một đời tu hành khó khăn nhưng sau cùng cũng đành chấp nhận làm kẻ bại tướng của nghiệp chướng, đành làm lùi để cho nghiệp

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chường còng tay lồi vào con đường khổ nạn. Trong khi đó, nhiều người niệm Phật, được hộ niệm cẩn thận, thường ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghĩ. Xin chư vị hãy nhận thức sâu sắc về hiện tượng này mới được.

Nhiều người lý luận rằng, thân xác thuộc về vật chất. Vật chất tứ đại phải trả về cho cát bụi, đâu có ảnh hưởng gì đến tâm linh. Chỉ có cái tâm này mới là quan trọng mà thôi. Lý luận quá hời hợt, đâu có thể che dấu được sự thất bại của việc tu hành!...

Tâm hồn và hoàn cảnh ảnh hưởng trực tiếp với nhau. Tâm hồn thanh tịnh hiện ra nét mặt an vui trong sáng. Tâm hồn sầu khổ hiện ra khuôn mặt u buồn ảm đạm. Tâm lý ảnh hưởng tới vật chất. Sắc tướng ảnh hưởng đến trạng thái của tâm hồn. Một người ra đi với cái tâm an tịnh, bình thản, vui tươi... luôn luôn để lại thân tướng tươi hồng. Một người ra đi với một tâm trạng hãi kinh, đau khổ, buồn lo, phiền não... nhất định thể hiện qua sắc tướng không đẹp. Sự đau khổ trong tâm hiện ra nét đau đớn trên khuôn mặt, nổi kinh hoàng trong tâm hiện ra sắc tướng khuôn bố tái xanh, sự sợ hãi trong tâm làm cho toàn thân co rút cứng đờ, v.v... Trạng thái của tâm thức ảnh hưởng trực tiếp đến từng tế bào trong cơ thể, làm thay đổi sắc diện trên thân thể của một người. Điều này khá đơn giản mà nhiều người không chịu để ý tới.

Trong kinh Phật dạy, người được chiếu xúc quang minh của A-Di-Đà Phật thì thân ý nhu nhuyễn. Tâm nhu nhuyễn là tâm hồn an tịnh đi theo Phật vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Thân nhu nhuyễn là thân xác mềm mại tươi hồng. Đây chính là tướng lành, một sự thể hiện cảnh giới an lành lúc xả bỏ báo thân. Hiện tượng ra đi lưu lại tướng lành đến nay không còn là điều hiếm thấy đối với các ban hộ niệm khắp nơi, chứng minh cho sự vi diệu của Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Một người ra đi lưu lại được tướng lành như vậy, chí ít đi nữa họ cũng được sanh về các cõi lành, thoát khỏi ba đường ác. Hiện tượng này trước đây đâu phải dễ dàng tìm thấy.

Cho nên, hôm nay chúng ta gặp được Pháp Hộ-Niệm thật là một đại may mắn, đại phước duyên, quý hóa vô cùng đó chứ vị. Hãy nắm bắt lấy cơ hội này để đi vãng sanh. Đừng nên sơ ý mà đành chịu thất bại chua cay, tương lai khó còn một cơ hội nào khác để vượt qua ách nạn của sanh tử đọa lạc mà vô lượng kiếp qua chúng ta chưa từng thoát được.

Người thế gian thường yêu chuộng về kiến giải, nhưng không ngờ chính kiến giải này thường trở thành một thứ “Thế Trí Biện Thông”, cản ngăn con đường giải thoát. Chúng ta muốn thành tựu đạo nghiệp hãy chọn làm người hiền lành chất phát thì hay hơn đường tri kiến thế gian. Những người hiền lành chất phát, chí thành niệm Phật, thực sự muốn vãng sanh, khi biết đến Pháp Hộ-Niệm họ rất mừng vui, họ bám chặt vào đây mà đi vãng sanh thành đạo. Nhất định chúng ta phải đi theo con đường giải thoát, chứ có chi lại chọn con đường khổ nạn. Đúng không chứ vị?

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Hãy nhìn xem, những người tánh tình hiền hậu biết niệm Phật, tha thiết nguyện vãng sanh lại được hộ niệm nữa, họ ra đi thường dễ dàng lưu lại thân tướng lành bất khả tư nghĩ. Những vị này hầu hết đã được vãng sanh rồi. Vì sao vậy? Vì chính lòng chân thành chí thiết mà vô tình họ đã thực hiện đầy đủ tông chỉ Tín-Nguyện-Hạnh của Pháp Niệm-Phật. Họ không hẳn là người tu giỏi, không phải là người nói hay, nhưng chính nhờ lòng chân thành mà được tương ứng với đại nguyện của Phật A-Di-Đà, họ vãng sanh theo đại nguyện mười niệm tắt sanh. Trong kinh Quán Vô-Lượng-Thọ nói, một người dẫu cho tội chướng sâu nặng, nhưng cuối đời gặp thiện tri thức chỉ đạo, dẫn dắt, họ phát khởi niềm tin, quyết lòng niệm Phật, với cái lòng chí thành chí thiết niệm Phật, mà một câu Phật hiệu niệm ra phá tan nghiệp chướng trọng tội đã tạo trong 80 ức kiếp. Chính vì thế, chỉ cần một câu niệm Phật trước khi họ xả bỏ báo thân đã được cảm ứng, A-Di-Đà Phật lại nghinh tiếp dẫn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc một đời bất thối thành đạo. Trong kinh Quán Vô-Lượng-Thọ có những huyền ký về hộ niệm bất khả tư nghĩ. Ví dụ, hoàng hậu Vi-Đề-Hy, mẹ của ngài A-Xà-Thế đã được Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật hộ niệm. Phật dùng thần lực đem tất cả quốc độ trên pháp giới hiển hiện ra trước mặt để bà Vi-Đề-Hy chọn lựa. Hoàng hậu đã chọn thế giới Tây-Phương Cực-Lạc, Phật khen ngợi là bà đã chọn đúng nơi và Phật liền khai thị hướng dẫn cho hoàng hậu phương cách vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đây thực sự là một cuộc hộ niệm vãng sanh. Trong kinh

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

có nhiều huyền nghĩa về hộ niệm lắm, chỉ vì chúng ta không có cơ duyên biết đến đó thôi.

Bây giờ chúng ta là phàm phu, nghe theo lời Phật dạy đi hộ niệm cho nhau. Hãy quyết lòng y giáo phụng hành. Đến khi chính ta nằm xuống, người hộ niệm đến bên cạnh dặn rằng:

- *Bác ơi!... Niệm Phật nhé...*

Ta hãy niệm Phật ngay. Hãy thành tâm cảm ơn cháu, cảm ơn cô, cảm ơn người nhắc nhở, chứ đừng nên nằm đó mà lý luận lòng vòng nhé. Chỉ đơn giản như vậy thôi mà chư vị sẽ là người được cảm ứng đạo giao, vãng sanh bất khả tư nghì. Một cơ hội này ta đi thành đạo.

1(y): Được vãng sanh là do mạng số định sẵn, chứ đâu phải muốn vãng sanh mà được.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Sai vô cùng!... Cái “*Thân Mạng*” này có thể nó theo mệnh số, còn cái “*Huệ Mạng*” này hãy tự chủ đi về đất Phật để thành Phật. Thân phận phàm phu thì cái “*Thân Nghiệp*” này phải bị nghiệp lực chi phối là chuyện thường tình, còn cái “*Chơn-Tâm*” của chúng ta có tự tánh thì hãy tự tìm con đường giải thoát thành đạo. Phàm phu mê mờ theo nghiệp mà sinh ra thì thân xác này đành phải theo nghiệp trả nợ. Nếu số phần của ta phải trả nợ 70 năm, thì 70 năm ta trả trên cái thân nghiệp này. Chúng ta chưa phải là Bồ-Tát, thì chưa hoàn toàn tự chủ trên cái thân nghiệp này đâu, nhưng cái tâm này chúng ta có thể giành lấy quyền tự

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

chủ được. Nói về “Tâm” thì phải nói là “Mê” hay “Ngộ”. Nếu mê thì mất tự chủ, chấp nhận làm nô lệ cho vật chất vô thường. Nếu ngộ thì được quyền tự chọn con đường giải thoát cho tương lai. Xin nhớ cho kỹ điểm này.

Vậy thì, đừng nên tiêu cực mà gởi huệ mệnh của mình theo định số nữa. Định số chỉ được quyền chi phối đến phần thân xác vật chất vô thường này thôi. Chúng ta chưa chứng quả, chưa đắc đạo thì không thể định đoạt được mạng số. Nghĩa là, không dễ gì muốn đi thì đi muốn ở thì ở. Nhưng ta có quyền xem nhẹ sự tử sanh để có được tâm hồn tự tại.

Như vậy, người phạm phu được tự tại trước sanh tử, không có nghĩa là thân xác ta không chết, mà chính là ta không lo sợ gì lúc cái thân xác này chết. Hãy tập xem nhẹ ngày thân xác này ra đi. Hãy ngày đêm niệm Phật cầu vãng sanh nhé chư vị. Thọ mạng của thân xác này 79 tuổi thì cứ để 79 năm ra đi, chứ không phải muốn sớm được vãng sanh mà tìm cách tự tử nhé. Xin an nhiên thuận theo định số của thân mạng, chứ không phải nôn nóng, bừa bãi làm điều sai lầm. Chúng ta hãy chí thành niệm Phật tha thiết cầu khi mãn báo thân này A-Di-Đà Phật lại nghinh tiếp dẫn mình vãng sanh là được.

Xin nhắc lại, cái “Tâm” này không thể nào xuôi theo định số được. Tâm này phải biết tự chủ, phải có định lực. Tâm lực phải mạnh, phải quyết thắng nghiệp lực để thực hiện con đường giải thoát, chứ không thể chấp nhận làm nô lệ cho nghiệp lực mà cam đành chịu đọa lạc khổ đau.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Cụ thể, tâm nguyện của chúng ta là quyết lòng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, thì phải thực hiện cho kỳ được, không thể thoái chí. Ngày cuối đời chư vị thương con nhớ cháu, thương nhà nhớ cửa, chập chờn suy đi nghĩ lại thì bị thoái chuyển rồi!... Gặp người bàn ra tán vào mà phân vân do dự, thì tâm lực quá yếu kém rồi!... Gặp con bệnh nặng mà tâm trí hoang mang lo lắng, thì chủ định quá bạc nhược rồi!... Tâm lực yếu, nghiệp lực sẽ bùng lên làm chủ, đó là tự ta muốn ngoan ngoãn xin làm kẻ nô lệ trung thành của nghiệp lực để chịu đọa lạc vậy thôi.

Cho nên, Pháp Môn Niệm Phật là pháp tùng nguyện vãng sanh. Người niệm Phật là người theo nguyện vãng sanh, nhờ thế mà vượt qua được tất cả ách nạn của nghiệp chướng đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, dầu rằng trong vô lượng kiếp qua đã tạo ra không ít tội chướng. Người niệm Phật vãng sanh nhất định không được theo những cái “*Nhân Quả Vô Thường*”, mà quyết theo cái “*Nhân Quả Thành Phật*”. Niệm Phật là Nhân, cầu nguyện vãng sanh là Duyên, Nhân Duyên hợp lại để đưa ta về Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật là Quả. Niệm Phật Thành Phật.

Xin chư vị nhớ cho, Phật dạy: “*Tất cả do tâm tạo*”, chứ Phật không dạy tất cả do nghiệp tạo. Phật dạy: “*Tất cả do tâm định*”, chứ Phật không dạy, tất cả do nghiệp định. Hàng phàm phu như chúng ta đã mê mờ tạo ra nghiệp chướng quá lớn. Nghiệp lực đã quá mạnh rồi mà lại ương ngạnh dùng cái năng lực còn con để chống chọi với nghiệp chướng thì chúng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ta sẽ là người chiến bại. Hoặc giả, nếu tiêu cực nhắm mắt chạy theo nghiệp chướng, thì ta tự muốn trở thành kẻ nô lệ trung thành cho nghiệp chướng mà cam đành chịu nạn vậy thôi!

Vậy thì, người hiểu đạo, thấu lý, thấu cơ, chúng ta phải thành tâm chí thiết nghe lời Phật dạy, quyết lòng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh, nhất định bám chặt ý nguyện cầu sanh để hợp với đại nguyện độ sanh của Phật mà một đời ta về Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật. Tất cả đều lấy cái tâm này mà quyết định tương lai.

Tâm nguyện vững vàng, quyết chí theo A-Di-Đà Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, chư vị sẽ vãng sanh thành đạo Vô-Thượng vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 092)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 39. **Câu số 2: Tu Pháp Niệm-Phật cần xác định lập trường như thế nào?**

Nội dung của vấn đề này nhắc nhở cho người niệm Phật chúng ta cần nên định hướng tu hành một cách rõ rệt, không được mông lung. Tu phải có đường, về phải có đích, nhất định phải rõ rệt. Trong thời mạt pháp này, với hàng phàm phu như chúng ta tội chướng đã quá sâu nặng, nếu đường tu hành còn mập mờ thì khó mong có ngày được thành tựu. Hãy lấy quá khứ làm bài học cho chính mình, học từ sự thành tựu, học từ sự thất bại. Xin chư vị hãy nghiên cứu thật kỹ cả sự thành tựu lẫn sự thất bại để rút ra một kinh nghiệm quý báu. Hãy mạnh dạn nhìn thẳng vào thực tế để biết giựt mình tỉnh giác mà định lấy đường tu hành thật vững để có cơ hội giải thoát.

Phật dạy, thời mạt pháp này người tu hành thì nhiều mà hầu hết đều bị thất bại chua cay. Sự thành tựu thật sự quá hiếm hoi! Chúng ta không nên vô tư mơ mộng rằng, mình sẽ dễ dàng lọt vào trong nhóm người thành tựu quá hiếm hoi này nhé.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Với Pháp Niệm-Phật được chư Tổ tuyên dương là vạn người tu vạn người đắc. Phật dạy, thời mạt pháp niệm Phật mới có thể vượt qua sáu đường sanh tử luân hồi, vãng sanh thành đạo. Phật dạy vậy, chư Tổ cũng dạy như vậy. Chúng ta đang niệm Phật thì tu đúng đường rồi đấy. Tuy nhiên, coi chừng nếu lập trường không vững, tâm ý không định, cũng chưa chắc gì cuối cùng ta được vãng sanh đâu nhé. Vì thế, vấn đề này khá quan trọng, xin chư vị chú ý.

2(a): Pháp Niệm-Phật đơn giản dễ hành, nhưng chỉ thích hợp với các cụ già mà thôi.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Nếu còn có quan niệm này, thì lập trường của người niệm Phật quá yếu đuối rồi đấy. Pháp Môn Niệm-Phật đơn giản, dễ hành nên rất thích hợp với những người già cả hiền lành thì đúng rồi. Nhưng có người thấy quá đơn giản nên nghĩ rằng pháp môn này thấp kém, chỉ dành cho những ông già bà lão tu tập mà thôi, còn mình thì nên tìm những pháp cao diệu mới xứng đáng thì sai quá đi! Chớ nên bắt cần nói lời sai lầm nữa nhé.

Xin thưa với chư vị, các vị Bồ-Tát Bát Địa, Cửu Địa, Thập Địa trên cõi Hoa Nghiêm đang ngày đêm niệm Phật đấy. Các Ngài Phổ-Hiền, Quán-Âm, Thế-Chí ngày đêm niệm Phật đấy. Đừng nên thấy Pháp Môn Niệm-Phật đơn giản rồi khinh thường mà cho rằng chỉ dành cho các ông già bà lão. Đừng tự cho mình thông minh không cần niệm Phật mà sơ ý vương phải tâm thượng mạn, để rước lấy thảm bại chua cay!

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Chư vị ơi!... Cao siêu hay thấp kém không thể lấy hình tướng mà luận được. Sự nhiệm mầu hãy lấy sự thành tựu để chứng minh thì đúng hơn. Pháp nào có sự thành tựu càng cao thì pháp đó càng vi diệu. Pháp nào có sự thành tựu càng dễ dàng thì pháp đó càng cao siêu. Pháp nào mà tu trì có sự thành tựu quá khó, hoặc không thể thành tựu, thì dù lý đạo có cao siêu tới đâu, nhưng đối với hàng phàm phu chúng ta cũng không phải là nơi nương tựa vậy.

Mong chư vị hãy nhận thức rõ ràng về vấn đề này, đừng nên quan niệm sai lầm mà đi vào con đường thất bại. Hàng triệu người, vô số người tu hành vì sơ suất mà đã thất bại rồi là bài học vô giá cho chúng ta suy gẫm. Hàng phàm phu hạ căn nghiệp nặng trí mê, nếu rời câu A-Di-Đà Phật mà mong rằng đời này được thành tựu, thì có khác gì như người đang cố công tìm cầu hoa đốm giữa hư không. Vọng tưởng!... Hảo huyền!...

2(b): Chỉ có hàng thượng căn thượng trí niệm Phật một đời này mới vãng sanh, còn hàng hạ căn cần phải tu thêm nhiều hạnh khác hỗ trợ mới hy vọng được thành tựu.

Đúng hay sai? – [Sai]. Đối với Pháp Niệm-Phật, thì sự lý luận này không được chính xác. Đối với các pháp tự lực tu chứng, cần phải kiêm tu nhiều hạnh để mong tận trừ nghiệp chướng, chứng lấy chơn thường thì đúng, còn thực hành Pháp Niệm-Phật vãng sanh thì càng chuyên càng vững. Có người vì chưa vững tông chỉ Pháp Niệm-Phật, nên mới nghĩ rằng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

niệm A-Di-Đà Phật không đủ để vãng sanh. Nhưng có ngờ đâu, mười niệm câu danh hiệu A-Di-Đà Phật cầu sanh Tịnh-Độ thì tất được vãng sanh, đây là lời thề của A-Di-Đà Phật. Có người vì chưa hiểu thấu đạo lý “Đối Nghiệp Vãng Sanh”, nên nghĩ rằng chỉ có những vị thượng căn, thượng trí, các vị Bồ-Tát tái lai không còn nghiệp nữa mới được vãng sanh một đời thành đạo, chứ còn hàng hạ căn phạm phu tội chướng quá nặng nề, thì liệng nghiệp chướng ở đâu mà được vãng sanh? Thực sự ý niệm này không đúng.

Hôm qua chúng ta có nói qua, thân này là thân nghiệp lực, nó chịu cái định luật của mạng số, bị nghiệp lực làm chủ. Chúng ta không ai có thể làm chủ được cái thân mệnh, mà chính nghiệp lực làm chủ cái thân xác này. Còn khi nói về tâm, thì phải nói là mê hay ngộ. Hai vấn đề này rõ ràng khác nhau. Xin chư vị cần nắm vững.

Cái thân của chúng ta nó có định số của thân mệnh. Theo nghiệp mà sinh ra, sinh ra để trả nghiệp. Trả nghiệp rồi tạo nghiệp. Tạo nghiệp rồi trả nghiệp. Nó theo cái dòng nhân duyên quả báo của nghiệp lực. Ví dụ, làm phước thì được phước, làm tội thì chịu nạn, nhất định thân này phải theo nghiệp. Còn cái tâm này phải nói là mê hay ngộ, ngộ thì chúng ta được phần giải thoát, mê thì đời đời kiếp kiếp chịu nạn trong sanh tử luân hồi. Hoàn toàn hai vấn đề này khác nhau.

Nói vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là nói về cái Chơn-Tâm Tự-Tánh của chúng ta vãng sanh về Tây-Phương

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Cực-Lạc, chứ không thể nói cái cực thịnh này vắng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc được. Vì không xác định rõ ràng vấn đề này, nhiều người thường lầm lẫn rằng tất cả đều do nghiệp lực quyết định, cuộc đời này đều do nghiệp lực làm chủ. Thật quá sai lầm! Phật dạy tất cả do tâm tạo, tất cả do tâm định, chứ Phật không dạy tất cả do nghiệp tạo, tất cả do nghiệp định.

Chúng ta có thể nói phước họa là do nghiệp định, giàu nghèo là do nghiệp định, thân thể an khang hay yếu đuối là do nghiệp định. Đó là nhân quả báo ứng trên thân nghiệp vậy. Nghèo nàn là do không biết tu phước. Những người trong đời này nghèo khó là do nhiều đời trước thiếu tu phước báu. Đời này muốn cải thiện cuộc sống thì hãy tập tu phước, nếu không có tiền thì lấy cái tâm hiền lành mà tu phước, lấy sự siêng năng ra giúp ích để tu phước, lấy cái tâm phục vụ ra để tu phước. Tới chùa nhổ cỏ, trồng rau, nấu bếp là tu phước, ăn ở hiền lành là tu phước, lên xe buýt hãy dành chỗ ngồi cho các cụ già là tu phước, v.v... chứ không phải chỉ bỏ tiền ra mới là tu phước đâu. Như vậy, người nghèo mà biết thực tâm tu phước thì có thể cải đổi vận mệnh. Còn nghèo mà tiếp tục bòn xén, chỉ lo cho mình, không chịu lo cho người, thì nghèo càng thêm nghèo vậy.

Cạnh tranh, ganh tỵ, đố kỵ... thì thân thể yếu đuối mang nhiều bệnh khổ. Giết hại chúng sanh, tạo sát nghiệp thì chịu nhiều ách nạn... Tất cả những nhân quả này đều ứng hiện ra trên thân nghiệp này, gọi là nghiệp định. Còn khi nói về cái

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tâm, thì khi đang sống trong cảnh nghèo mà phát tâm quyết lòng rời bỏ cảnh đời nghèo khó, niệm Phật cầu về Tây-Phương Cực-Lạc, thì được vãng sanh. Vãng sanh về miền Cực-Lạc thì hưởng đời an vui, cực lạc. Ở cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc phước huệ viên mãn thì làm sao còn nghèo khó nữa?

Như vậy, nói về vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là **“Luận về Tâm”**, không phải **“Luận về Sự”**. Không thể lấy hình tướng thế gian mà luận sự vãng sanh được. Luận về tâm thì tâm nào niệm Phật, tha thiết nguyện vãng sanh thì tâm đó được vãng sanh, chứ không phải chỉ có hàng căn tánh thượng thừa, đã đoạn trừ hết nghiệp hoặc rồi mới có quyền vãng sanh, còn hàng hạ căn phàm phu thì không được.

Muốn được vãng sanh phải cần chuyên nhất niệm Phật mới vững vàng, chứ không phải kiêm tu nhiều hạnh khác hỗ trợ mà được tốt đâu. Vay mượn nhiều pháp khác hỗ trợ thì niềm tin vào câu A-Di-Đà Phật yếu. Tông chỉ của Pháp Niệm-Phật là Tín-Nguyện-Hạnh, nếu tín tâm không vững thì khó vãng sanh, chứ không phải vay mượn nhiều pháp hỗ trợ để dễ được vãng sanh như nhiều người lầm tưởng. Mong chư vị hiểu rõ đạo lý này, để vững vàng đi tới Tây-Phương Cực-Lạc trong một đời này.

2(c): Phải giữ vững niềm tin, chuyên lòng niệm Phật, cầu sanh Tịnh-Độ. Lâm chung người nào làm được đầy đủ Tín-Hạnh-Nguyện thì được vãng sanh.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Niệm Phật vạn người tu vạn người được vãng sanh, muôn người tu muôn người được vãng sanh. Câu này ứng dụng ngay ở chỗ lúc “*lâm chung người nào làm được đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh thì được vãng sanh*” đây. Niệm Phật mà không có niềm tin, thì dù cho niệm Phật 50 năm, niệm Phật suốt đời cũng không được vãng sanh.

Người niệm Phật mà thiếu niềm tin thường chạy vay đầu này, mượn đầu nọ, thấy cái gì hay hay lạ lạ cũng chạy theo. Tu hành quá xen tạp thì nhiều lắm cũng chỉ có thể hưởng một thứ phước báu hữu lậu nào đó trong sáu đường luân hồi, chứ còn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì xa vời vợi. Tông chỉ của Pháp Môn Niệm-Phật lạ lùng lắm, không giống như những pháp môn khác. Pháp môn này được gọi là “**Môn Đur Đại Đạo**”, một đại pháp có qui luật nằm ngoài tất cả các pháp môn khác. Tất cả những pháp môn khác đòi hỏi phải đoạn diệt cho sạch nghiệp chướng rồi mới được thành tựu. Riêng Pháp Môn Niệm-Phật, những người đã được vãng sanh hình như nghiệp chướng vẫn còn tràn trề, nhưng người nào tin sâu nguyện thiết thì được vãng sanh. Cho nên không có niềm tin không thể vãng sanh vậy.

Đại-Thế-Chí Bồ-Tát dạy rằng, chỉ cần thành tâm niệm Phật, không cần vay mượn bất cứ một pháp nào khác, tâm tự khai mở. Người chuyên nhất niệm Phật là thể hiện đầy đủ niềm tin. Ngài Thiện Đạo đại sư dạy rằng: “*Một vị cao tăng tới bảo ta bỏ câu A-Di-Đà Phật để Ngài chỉ cho một pháp môn vi diệu hơn, ta không bỏ. Một vị đã đắc Thánh quả A-La-*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Hán bảo ta hãy bỏ niệm Phật để chỉ cho một pháp trực chỉ Chơn-Tâm, Minh-Tâm Kiến-Tánh tức khắc thành Phật, ta không bỏ. Dẫu cho chư Phật, chư Bồ-Tát phóng đại quang minh bao trùm pháp giới, bảo ta bỏ câu A-Di-Đà Phật, nhất định ta cũng không bỏ”. Vững vàng như vậy mới gọi là niềm tin vững.

Chúng ta tới đây niệm Phật mà nghĩ rằng câu A-Di-Đà Phật này không đủ để vãng sanh, thì tự mình đánh mất cơ hội vãng sanh. Nếu khi ra đi mà bị thất bại, xin đừng đổ thừa rằng Pháp Môn Niệm-Phật không vi diệu nhé. Chỉ vì niềm tin không vững mà đưa đến thảm trạng này đây.

Có tin sâu mới nguyện thiết. Nguyện thiết là tha thiết cầu xin được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Khi bệnh xuống, chúng ta tha thiết nguyện vãng sanh. Nghiệp chướng tới, chúng ta tha thiết nguyện vãng sanh. Đêm qua bị trộm vào nhà ăn cắp, chúng ta cũng nguyện vãng sanh, chứ không phải cảm giận kẻ tham lam kia mà tìm cách trả thù. Hãy nghĩ rằng, trong nhiều đời kiếp trước chúng ta đã ăn cắp của người, bây giờ người tới ăn cắp lại thì huê. Thôi! Buông đi, bỏ đi. Hãy nghĩ rằng, thế giới này khổ quá mà tìm mọi cách để làm vững đường về miền Cực-Lạc. Hãy lấy tất cả cảnh khổ của thế gian làm món ăn nuôi dưỡng ý chí vãng sanh. Hai điểm tin sâu và nguyện thiết này vô cùng quan trọng.

Đã tin sâu, nguyện thiết thì tự nhiên ngày đêm niệm câu A-Di-Đà Phật. Nhìn thấy những ông già, bà lão hiền từ ngày đêm niệm Phật cầu vãng sanh, khi hộ niệm cho quý Cụ, ta có

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thể đoán trước rằng 90% các Cụ sẽ được vãng sanh. Còn gặp người tu hành không có định hướng rõ rệt, lại ưa khoe giỏi, khoe tài, thích lý huyền luận diệu, thì đường vãng sanh của họ không ai dám đoán đến một vài phần trăm thành tựu. Tại sao vậy? Vì theo lời Phật, lời Tổ dạy, kèm theo những trải nghiệm hộ niệm đã cho chúng ta thấy rằng sự thành tựu của họ vô cùng hiếm hoi. Nói chung, tu tập quá nhiều thứ là một sự đại kỵ của Pháp Môn Niệm-Phật vãng sanh vậy.

Mong chư vị nắm rõ những qui tắc căn bản này để xác định lập trường đứng đắn, lập hạnh niệm Phật vững vàng, để một đời này cùng nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 093)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 39, câu 2(d): *Niệm Phật cần chuyên nhất, đừng nên quá xen tạp mà đường vắng sanh gặp nhiều trở ngại.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Tại sao khi tu xen tạp thì đường vắng sanh bị trở ngại vậy? Trong kinh Vô-Lượng-Thọ nhiều lần Phật dạy: “**Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc**”. Nhất hướng là một hướng mà đến, một đường mà đi, cứ một câu A-Di-Đà Phật chuyên nhất mà niệm để cầu vãng sanh Tịnh-Độ, thì Thượng Phẩm, Trung Phẩm, Hạ Phẩm, Phật đều có nhắc đến lời này. Trong kinh A-Di-Đà chúng ta tụng hằng ngày có câu niệm Phật từ một ngày đến bảy ngày nhất tâm bất loạn để vãng sanh.

Theo như Hòa Thượng Tịnh-Không giảng, thực ra, **nhất tâm hệ niệm** A-Di-Đà Phật từ một ngày đến bảy ngày thì đúng theo cách trực dịch của lời kinh, còn ý nghĩa câu “*Niệm Phật từ một ngày đến bảy ngày **nhất tâm bất loạn***” là dịch theo ý của ngài Cưu-Ma La-Thập, hàm nghĩa một hướng thành tâm niệm Phật mà được cảm ứng đến đại nguyện của

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đức A-Di-Đà, được Phật lực gia trì giúp cho hành giả một lòng niệm Phật khi lâm chung mà được vãng sanh.

Niệm Phật chuyên nhất mới gọi là nhất tâm. Niệm Phật không chuyên nhất thì không thể gọi là nhất tâm, mà là nhị tâm, tam tâm, tứ tâm, ngũ tâm gì đó, chứ không thể nhất tâm được. Vậy thì, niệm Phật cần phải chuyên nhất, đừng nên xen tạp. Xen tạp có nghĩa là hôm nay tu pháp này, mai tu pháp khác, không có định hướng nhất định.

Kinh Phật thì kinh nào cũng từ lời Phật dạy, kinh nào cũng có đạo lý vi diệu, mỗi kinh đều có sự đối trị riêng. Nhưng nếu chúng ta tu nhiều pháp, tụng nhiều kinh, thì lời kinh khác nhau, ý kinh khác nhau, cách hành trì khác nhau đưa vào tâm, khiến cái tâm này chứa nhiều thứ quá. Tu theo cách này đối với trung căn trở lên có thể thành tựu, còn với hàng phàm phu này thì rất dễ bị rối loạn hoặc mất định hướng. Hôm nay thì muốn về Tây-Phương, ngày mai thì muốn phá nghiệp, bữa nọ thì muốn tạo phước, tức là cái tâm chúng ta cứ chạy lòng vòng, đến lúc nằm xuống rồi thì mộng lung bất định, không có đường nào nhất định để đi. Lâm chung mà tâm ý mơ hồ không có chủ định thì đành phải theo nghiệp thọ nạn. Nghiệp lớn nhất của chúng sanh phàm phu trong thời này là nghiệp tam đồ ác đạo. Xin hỏi, làm sao có thể thoát được vòng khổ lụy đây?!

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, nếu thực sự chúng ta muốn vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, để một đời này bất thoái thành Phật, thì phải tinh chuyên niệm Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Đừng nên cùng lúc đi nhiều đường, tu nhiều pháp, có vậy thì tâm này mới định được, đường đi mới vững vàng, điềm về mới cụ thể. Ngài Liên-Trì Đại Sư nói: “*3 tạng kinh điển, 12 phần giáo, ai muốn tụng cứ tụng*”, vì tụng kinh pháp của Phật thì tốt, không nên cấm cản. “*84 ngàn pháp môn ai muốn tu cứ tu*”, vì đó là duyên lành của chúng sanh, không nên ngăn trở. Còn Ngài thì chỉ một câu A-Di-Đà Phật niệm từ sáng đến chiều, Ngài không cần thêm bớt gì nữa. Tại sao vậy? Tại vì Ngài quyết lòng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, Ngài không muốn đi theo con đường nào khác.

Như vậy, người nào muốn nương theo đại nguyện của đức A-Di-Đà để vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, một đời này thành Phật ở cõi Tây-Phương Cực-Lạc, thì cứ một câu A-Di-Đà Phật mà niệm để cầu nguyện vãng sanh. Đường đi thẳng tắt, điềm về đã định, không còn phân vân nữa. Xin đừng tu quá nhiều đường mà trở ngại việc vãng sanh. Đừng tìm cầu nhiều chủng tử khác đưa vào tâm, bắt cái tâm này phải chứa chấp nhiều thứ quá mà mông lung vô định hướng, khiến cho phút một trước niệm cái này, một phút sau niệm cái kia, một phút nọ lại niệm cái khác, đường đi lan man, điềm về mờ mịt. Khi lâm chung sẽ chơi vơi như đứng giữa vạn nẻo đường, tâm ý hoang mang, nhất định nghiệp chướng sẽ ứng hiện, âm cảnh sẽ hiện tiền, theo đó mà đi luân hồi đọa lạc. Bị đọa lạc rồi thì còn cơ hội nào nữa để giải thoát đây? Tu hành xen tạp bị trở ngại là vì lí do này vậy.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

2(e): Người tu hành phải có tâm từ bi cứu độ chúng sanh, nữ nào lại cứ lo chuyện vãng sanh cá nhân mà bỏ rơi chúng sanh quá khổ sở trên thế gian này.

Ý niệm này đúng hay sai chư vị? – [Sai]. Quá sai! Đúng với những người muốn ở lại thế gian này làm việc nghĩa, còn người quyết lòng đi về Tây-Phương Cực-Lạc thì có quan niệm khác hơn.

Làm việc nghĩa, việc thiện ở thế gian này tốt lắm đấy, nhưng thực ra không giúp được gì lớn lắm. Cộng nghiệp của chúng sanh lớn quá rồi, cứu không nổi đâu. Tu hành mà cuối cùng còn kẹt lại đây thì chính mình cũng khó có ngày thoát nạn, huống chi mơ đến chuyện cứu độ chúng sanh.

Vận động tiền bạc để mua bánh mì giúp người nghèo khổ, mỗi người một ổ là làm thiện bố thí. Nhưng giúp được bao nhiêu? No bụng một bữa, bữa sau có giúp tiếp được không? Khi chết đi đọa lạc có giúp được không? Như vậy việc làm này dù là tốt, nhưng không được viên mãn.

Có những người chuyên đi làm thiện phước, giúp người. Đây là người có tâm thiện lương, người tốt của thế gian, nhưng đối với đạo xuất thế thì người chỉ lo tu phước thiện này không thể thoát vòng sanh tử khổ nạn. Trong thời nhà Thanh, có một vị Phật tử kia suốt đời ăn ở hiền lành, thích làm thiện, giúp người nghèo, xây cầu, mở đường, đào giếng giúp dân làng... còn chuyện niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì không thèm đề tâm tới. Ngài Tĩnh-Am thấy vậy, cảm thấy thương hại mà lên tiếng cảnh cáo rằng,

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

ông làm thiện như vậy thì tốt đấy, nhưng còn đường thoát vòng sanh tử luân hồi thì sao đây? Ngài nói: *“Nghịệp thiện càng lớn thì sanh tử càng nặng. Còn chấp vào việc thiện thì quyết không có cơ hội siêu thoát sáu đường luân hồi”*.

Ngài dạy làm thiện tích phước là trợ hạnh. Chúng ta cần cố gắng tu phước thiện để tạo phước báu. Có phước báu thì khi nằm chèo queo xuống đờ khổ hơn những người thiếu phước. Những người có phước báu lớn, nhất định khi chết đờ khổ một chút, ít bị mê man bất tỉnh, thoải mái hơn người thiếu phước. Những người niệm Phật được đến hơi thở cuối cùng là những người có phước báu lớn, còn những người thiếu phước thường thường đến lúc cuối cùng bị bệnh khổ hành hạ, đau đớn, dễ mê man bất tỉnh, khó chống chọi nổi với nghiệp chướng.

Cho nên, lấy việc tu phước thiện làm trợ hạnh thì rất tốt. Tu phước thì giảm nghịệp. Những người chịu nhiều bệnh khổ mà phát tâm tu phước làm thiện, thì bệnh nghịệp có thể tự nhiên giảm khinh. Những người đang trong cảnh nghèo khó mà phát tâm tu phước, thương người, giúp đời, phóng sanh... tự nhiên cải đổi hoàn cảnh, có nhiều khi 2-3 năm sau người ta phát giàu lên đấy.

Chính Diệu Âm biết được có người đi bán từng lít xăng, bán ve chai để sống, nhưng khi có người mẹ được hộ niệm ra đi có hiện tượng vãng sanh tốt đẹp, người đó mới phát tâm ra bố thí cúng dường, đem tiền đi giúp người nghèo khó hơn mình, giúp các đạo tràng niệm Phật, ủng hộ phương tiện cho

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

những người tu hành, tự nhiên một thời gian sau cuộc sống thay đổi, tình trạng kinh tế gia đình phát triển khá nhanh, giờ đây đã trở thành một tổng đại lý gì đó, hàng ngày ngồi ký tên lấy tiền. Lại không chư vị?

Nhu cầu cho mình phải biết đủ để phát khởi cái tâm làm phước tu thiện mới tốt. Nhưng hãy nhớ cho, tu phước thiện thì có quả báo là phước báu hữu lậu thế gian, chứ không phải là được vãng sanh đâu nhé. Niệm Phật cầu vãng sanh mới được vãng sanh. **Niệm Phật là Chánh-Hạnh, tu phước là Trợ-Hạnh.** Chánh hạnh là việc chính không thể không quyết tâm hành trì. Trợ hạnh tức là hạnh tu hỗ trợ, giúp cho chánh hạnh được suôn sẻ, giúp sự thành tựu được viên mãn hơn. Nên nhớ cho kỹ điểm này, đừng nên sơ ý lấy trợ làm chánh, thì đời đời kiếp khó tìm được cơ hội thoát vòng sanh tử luân hồi.

Có người nghĩ rằng, chúng sanh ở đây còn nhiều khổ nạn, chúng ta cần mở tâm từ bi cứu khổ cứu nạn, chứ nữ nào lại bỏ chúng sanh mà lo chuyện vãng sanh cho cá nhân mình. Họ nghĩ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là sự ích kỷ cá nhân.

Người không biết Phật pháp nói vậy thì chẳng bàn đến làm chi, chứ người đã tu học Phật mà nói lời này thì không đúng chánh pháp của Phật rồi.

Đầu tiên, vãng sanh không phải chỉ vì lợi ích cá nhân. Người chỉ vì lợi ích cá nhân mà cầu vãng sanh thì nhất định không thể được vãng sanh.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Vãng sanh để thành Phật. Thành Phật rồi mới có năng lực cứu độ chúng sanh. Nếu đường giải thoát chính mình chưa vững, phàm phu vẫn là phàm phu, tự mình không thoát nỗi đọa lạc mà đòi đi cứu chúng sanh thoát nạn thì thật mỉa mai lắm vậy!

Chúng sanh vô biên, trong đó đầu tiên phải kể đến cha mẹ, ông bà, tổ tiên, thân bằng quyến thuộc của mình, số lượng nhiều không đếm hết, đang bị kẹt trong tam đồ ác đạo, họ đang chịu khổ đau không thể nói nên lời. Ở đây chúng ta không có khả năng cứu họ được. Nhưng nếu được vãng sanh, thì nhờ cái công đức vãng sanh của mình mà thân bằng quyến thuộc nhiều đời nhiều kiếp trong quá khứ có thể thoát cảnh tam ác đạo đấy. Chư vị hãy suy nghĩ đi, chỉ làm chuyện phước thiện thế gian thì đến bao giờ mới có thể cứu một người thoát qua cảnh đọa lạc khổ nạn này?

Làm phước thiện mà thiếu trí huệ coi chừng tạo nên nghiệp ác. Ví dụ, giết hại sanh vật để cung dưỡng cha mẹ, tưởng là hiếu nghĩa nhưng có ngờ đâu ta đang gây họa cho cha mẹ mà không hay. Sát nghiệp tạo nên oán thù truyền kiếp, là nguồn gốc của chiến tranh gây khổ nạn cho nhân loại mà người thế gian vẫn cho đó là tốt.

Vì thế, làm phước thiện mà không hiểu đạo có thể tạo nên rất nhiều sự sai lầm, số ý nhiều khi còn gây nên ác nghiệp thảm thương!

Không phải chỉ vì lợi ích cá nhân mà đi vãng sanh, mà ta vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc để thành Phật cứu độ chúng

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh. Oán thân trái chủ của chúng ta đang chịu quá nhiều đau khổ bởi sự mê mờ, sai lầm của mình, hãy quyết lòng vãng sanh để tìm cách cứu họ, tâm niệm này là đại thiện đại lành đó. Sự vãng sanh của mình là nguồn công đức vô tận để đền bù lại vô lượng tội ác làm khổ đau chúng sanh mà mình đã từng tạo ra đây.

Không phải vãng sanh là bỏ rơi chúng sanh, nhưng vì thương chúng sanh mà chúng ta cần sớm vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Người đời thường nghĩ đơn giản rằng, giúp đỡ người nghèo khó là cứu độ chúng sanh, cấp phát vài ổ bánh mì cho người đói là đủ phước thiện. Thực tế đây là việc tốt, chứ không phải đủ. Trên thế giới này, có những nơi nghèo khổ đến nỗi người đói nằm đầy đường, cảnh khổ này lớn quá chúng ta nên phát tâm trợ giúp, cố gắng hỗ trợ được phần nào hay phần đó chứ làm sao giải quyết cho hết ách nạn của chúng sanh? Một đại tỷ phú đem cả tài sản ra cứu đói cho nhân loại, thì mỗi người đói cũng chỉ được một ổ bánh mì, sau đó người tỷ phú này không còn khả năng đến giúp lần thứ hai, nghĩa là cảnh khổ vẫn còn nguyên cảnh khổ. Thật sự cái cộng nghiệp của chúng sanh quá lớn rồi, cứu không nổi!... Vì thế, cách cứu này chỉ là sự giúp đói tạm thời qua bữa, chứ không thể gọi là cứu độ chúng sanh được.

Hãy cố gắng khuyên người niệm Phật, tạo duyên cho người hữu duyên vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Một chúng sanh phàm phu về được tới Tây-Phương Cực-Lạc thì thành Phật, thành Phật rồi sẽ cộng sức với chư Phật để cứu độ

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vô lượng vô biên chúng sanh trên mười phương pháp giới cùng vãng sanh thoát vòng sanh tử khổ nạn. Công đức này vô lượng vô biên. Mong chư vị hiểu rõ đạo lý này để vững tiến trên con đường tu hành niệm Phật, đừng nên phân vân mà lạc tâm bởi những quan niệm không đúng chánh pháp.

Nên nhớ cho, *(f) nếu đường thành đạo chính mình còn mơ hồ, việc thoát ly sanh tử luân hồi chính mình chưa vững thì làm sao có thể cứu được chúng sanh thoát nạn. Vậy thì, phải lo niệm Phật tinh chuyên cầu sanh Tịnh-Độ để thành Phật trước.* Vãng sanh về được Tây-Phương Cực-Lạc thì bắt đầu ta đã có năng lực cứu độ chúng sanh rồi. Phải theo đúng lời Phật dạy mà tu hành. Đừng sơ ý nghe theo những lời bàn luận sai lầm mà tu sai chánh pháp. Một lời nói sai chánh pháp, lôi kéo con người kẹt lại trong sanh tử khổ nạn, đánh mất cơ hội giải thoát của chúng sanh, thì nghiệp chướng này lớn vô cùng, biết bao giờ rửa sạch đây?

Mong chư vị nắm vững lý đạo tu hành, quyết y theo lời Phật dạy, tuyệt đối không được nghe theo những lời bàn tán mê lầm. Tu hành sai lầm, không đúng chánh pháp thì chính mình bị nạn, còn mong gì cứu giúp được ai?

Một lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là đúng lời Phật dạy trong thời mạt pháp này, là đại pháp rộng độ chúng sanh, là pháp môn cho chính mỗi người chúng ta thành tựu đạo giải thoát vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 094)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 39, chúng ta đang nói về:

Tu Pháp Niệm-Phật cần xác định lập trường như thế nào?

Xác định lập trường chính là nói về sự chủ định. Làm việc gì cũng phải có chủ định trước. Học Phật, chúng ta thường nói “Thiền-Định”, thì người niệm Phật xác định vững lập trường chính là “Thiền-Định”. Định là chủ định. Chúng ta cần phải xác lập chủ định như thế nào đây?

2(g): Chưa vãng sanh thì chưa thành đạo, chưa thành đạo thì chưa có thể cứu độ được chúng sanh.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đây là điểm rất quan trọng. Ví dụ như hồi sáng này chúng ta đưa ra vấn đề, tại sao người tu hành lại không có tâm từ bi cứu độ chúng sanh, nữa nào cứ lo chuyện vãng sanh cho cá nhân mà bỏ rơi chúng sanh quá khổ ở thế gian này. Có người nghĩ rằng phải ở lại đây cứu độ chúng sanh mới được, còn về Tây-Phương Cực-Lạc là bỏ chúng sanh trốn về đó để ngủ, không có tâm từ bi.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Không biết ở đây có ai muốn trốn về Tây-Phương Cực-Lạc để ngủ không? Chẳng lẽ vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc dễ dàng như chuyện lười biếng trốn làm, tìm chỗ vắng vẻ để ngủ sao? Ấy thế mà có người lại nói như vậy.

Một người phát tâm quyết lòng giúp cho những người bệnh thay vì bị kẹt trong sáu đường luân hồi chịu đọa lạc khổ đau, giờ đây được phước phần vãng sanh về miền Cực-Lạc một đời thành đạo thì cho rằng không có lòng từ bi, không cứu độ chúng sanh. Còn người nói sai lệch đạo lý siêu sanh, đánh lạc hướng giải thoát của chúng sanh, làm cho người tu hành mất lòng tin mà bị kẹt lại trong cảnh vô thường khổ nạn, chờ ngày đọa lạc vào tam ác đạo, vậy mà gọi là cứu độ chúng sanh sao? Cho nên câu này là sự trả lời thẳng thắn rõ ràng cho vấn đề hồi sáng này vậy.

Một người mà đường thành đạo của chính mình chưa vững, thì làm sao có thể cứu được chúng sanh thành đạo? Sự giải thoát của chính mình còn quá mờ mịt, thì làm sao có thể dẫn dắt chúng sanh giải thoát đây?

Chính vì thế, xin thưa quý vị, hãy niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo trước, thành đạo rồi mới đi đến những nơi có duyên để cứu độ chúng sanh là đúng nhất. Giờ đây, trong cuộc đời của mình chỉ cần cố gắng hộ niệm đưa được một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì công đức cũng vô lượng vô biên rồi, chắc chắn phải lớn hơn sự gieo duyên Phật pháp cho hàng ngàn người tu hành mà không biết đường giải thoát.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ấn Tổ dạy, một đạo tràng có được một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mới được gọi là đạo tràng thành tựu, chứ không phải là nơi gieo duyên cho hàng ngàn, hàng vạn người tới lui lễ bái. Mỗi lần nhắc tới lời này, chư vị có cảm thấy thâm thía lắm không? Tại sao Ấn Tổ đưa ra tiêu chuẩn chỉ cần được một người vãng sanh là đủ xứng danh một đạo tràng thành tựu vậy? Vì thời mạt pháp này người tu thì có mà người thành tựu thì không, đạo tràng thì nhiều mà người vãng sanh thì quá ít.

Hộ niệm đưa người vãng sanh là một sự thực đã có chứng minh cụ thể. Như vậy muốn kiến tạo một đạo tràng thành tựu trong thời này không còn cách nào hay hơn là ứng dụng Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Chính nhờ sự thành tựu hiển nhiên này mà Diệu Âm đã mạnh dạn nói về Pháp Hộ-Niệm gần 20 năm qua, cố gắng phổ biến Pháp Hộ-Niệm để cứu được người nào hay người đó. Sự vi diệu của Pháp Hộ-Niệm đã hiển hiện quá rõ rệt rồi, nhưng nhiều người vẫn chưa chịu giựt mình giác ngộ, để cùng hợp sức nhau cứu người cứu ta.

Trong kinh Vô-Lượng-Thoại, Phật dạy: “*Thế gian cộng tranh bất cấp chi vụ*”, nghĩa là, bất cứ một sự việc gì người thế gian cũng tranh chấp chống đối cả. Thời mạt pháp là thời đấu tranh kiên cố, con người sống trong sự tị hiềm đố kỵ, đưa đến sự cứu độ của Pháp Hộ-Niệm không dễ gì thuận lợi để cứu người vãng sanh!

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Tu hành chúng ta cần phải biết giác ngộ. Giác ngộ thì mới xác định lập trường vững vàng. Lập trường vững vàng thì đường tu mới vững, nhờ vậy mới có cơ ngơi thành tựu. Còn tu hành mà mông lung vô định hướng, thấy người tu sao mình tu vậy, thấy người đi đâu mình đi đó thì thật sự oan uổng lắm thay. Chẳng lẽ người ta đi đường đọa lạc, mình cũng đi theo để chịu đọa lạc cho vui à? Lạ lùng vậy!...

Phật dạy: **“Thời mạt pháp, ức triệu người tu hành, khó tìm ra một người chứng đắc”**. Tu hành mà không đắc được gì cả, thì kết quả ra sao? Bị nạn! Nạn gì? *“Nhơn thân nan đắc”*. Nghĩa là theo nghiệp thọ nạn trong tam đồ ác đạo, chịu vô vàn khổ đau. Cái ách nạn đọa lạc nặng nề này đang chờ sẵn trước mũi bàn chân của từng người phạm phu như chúng ta. Như vậy hàng phạm phu phải quyết tâm tìm đường thoát nạn chứ. Một người sau khi chết lưu lại tướng ác là triệu chứng rõ rệt báo cho ta biết rằng, đời kiếp tương lai của họ sẽ thọ lãnh ách nạn vô cùng khốn khổ. Hiện tượng này nhiều vô lượng vô biên. Thật quá kinh hoàng!... Thật quá đáng sợ!...

Chính vì thế mà chư vị cần nhớ cho, phải xác định lập trường vững vàng mới được, nhất định y theo lời Phật dạy mà tu thì mới có cơ hội hoàn thành tâm nguyện giải thoát trong đời này. Còn nếu sơ ý, cứ chạy theo những thứ kiến giải thế gian, hoặc thấy người ta tu sao mình tu vậy cho vui, thì cái vui này coi chừng là miếng mồi đặt trong cái bẫy tam ác đạo mà không hay. Phật dạy, thời mạt pháp ức triệu người tu

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

hành, khó tìm ra một người thành tựu. Khó thành tựu, thì hàng triệu người thất bại đó sẽ đi đâu đây?

Tổ Thiện-Đạo dạy cho chúng ta một phương cách để giữ vững lập trường khá đặc biệt. Ngài nói, dầu cho chư Phật Bồ-Tát trên mười phương phóng đại quang minh bảo ta bỏ câu A-Di-Đà Phật để các Ngài chỉ cho pháp tu khác vi diệu hơn, ta không bỏ.

Chư vị nghĩ thử, có pháp môn nào vi diệu đến nỗi có thể cứu cả hàng phàm phu một đời thành đạo như Pháp Niệm-Phật không? Không có. Như vậy, làm gì có chuyện chư Phật, chư Bồ-Tát lại bảo ta bỏ câu A-Di-Đà Phật.

Ngài nói như vậy là nhằm ý dặn dò chúng ta cần xác định lập trường vững vàng, đừng nên yếu lòng nghe lời bàn tán sai lầm mà coi chừng bị sập bẫy của chúng ma. Thời này người tu học Phật nên nhớ câu này nhé, **“Phật cao nhất xích, Ma cao nhất trượng”**. Kinh khủng lắm đấy!

Tại sao Phật thấp, còn Ma thì cao vút vậy? Tại vì thời mạt pháp này chánh pháp càng ngày càng suy nhược còn ngoại đạo tà pháp thì càng ngày càng hưng thịnh, người hiểu đạo thì quá ít còn kẻ lầm lạc thì quá nhiều, tâm giác ngộ thì hiếm hoi còn tâm mê mờ thì tràn ngập. Phật hay Ma nằm ngay tại tâm này chứ ở đâu xa.

Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh là pháp đại cứu tinh cứu độ chúng sanh trong thời mạt pháp này, sự vi diệu đã được chứng minh rõ rệt, vậy mà có người vẫn sanh tâm phỉ báng, nói lời sai lầm làm tiêu tan tín tâm của đại chúng. Tại

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sao vậy? Tại vì hiện thời “Phật” cao chỉ có một tác, còn “Ma” thì cao tới một tượng. Nghĩa là sao? “Phật” là giác ngộ, thời này người giác ngộ quá ít. “Ma” là làm mê, thời này người làm mê quá nhiều. Mê mờ là “Ma”, phiền não là “Ma”, nghiệp chướng là “Ma”, đại khờ là “Ma”, Tham-Sân-Si-Mạn-Nghi-Ác Kiến là “Ma”... Vậy thì, có thể nói rằng, “Phật cao nhất xích, Ma cao bá tượng” mới diễn tả rõ rệt hơn cái trạng huống của thời mạt pháp này vậy!

Do đó, tu hành chúng ta phải biết phân biệt chánh tà rõ ràng minh bạch mới được. Nhất định phải theo đúng lời Phật dạy, xin đừng chạy theo thị hiếu của thế gian mà vướng phải lưới ma. Đã gặp cơ hội vãng sanh, xin chư vị phải trân quý con đường này để giải thoát. Phải đi cho thẳng, phải đi chánh, phải tu hợp lý hợp cơ để được thành tựu. Thành tựu cho chính mình, thành tựu cho chúng sanh. Nếu sơ ý thì kẹt lắm đấy.

2(h): Người tâm chưa khai, ý chưa mở, thường hiểu sai lời Phật dạy. Nếu dẫn dắt chúng sanh theo ý riêng của mình, rất dễ bị sai đường, phải chịu vấn đề nhân quả rất nặng.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rõ rệt đấy. Hiểu sai lời Phật dạy, dẫn dắt sai lời Phật dạy thì chịu nhân quả nặng lắm. Tổ Ấn-Quang dạy, đừng nên lấy sự sôi nổi của thế gian mà đo lường sự thành tựu của Phật pháp. Người thế gian yêu chuộng sự ồn náo sôi nổi, còn người chân chính tu hành thì

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

trọng sự thành tựu giải thoát. Người chân chính tu hành, một khi khai ngộ đường đạo thường thường trốn xa thế gian, tìm đến những nơi hẻo lánh mà âm thầm tu tập để thành tựu đạo quả. Họ quyết lòng tự độ để độ tha. Phải tự cứu lấy mình trước, mới có thể cứu được chúng sanh. Muốn cứu chúng sanh phải cần có duyên, không duyên không thể cứu được. Người thế gian không màng gì đến sự thành tựu giải thoát, cứ mãi chạy theo sự sôi nổi ồn ào nên duyên lành về Phật pháp đành chịu yếu kém đi.

Như vậy, xin hỏi rằng, những đạo tràng đông người có lợi lạc không? Có chứ. Nếu tu tập đúng chánh pháp thì nơi đó sẽ có sự thành tựu càng cao, công đức càng lớn, chúng ta phải tán thán. Ngược lại, nếu không theo đúng chánh pháp, thì chướng nạn càng thêm nặng nề, khổ ách của chúng sanh khó bề lường trước!

Chính vì thế, ở đây chúng ta cần phải đặc biệt chú ý đến đường hướng tu tập để đạt được sự thành tựu thiết thực. Có thành tựu mới thực sự có lợi lạc. Còn hình thức chỉ là phương tiện. Nếu dốc tâm vào hình thức đồ sộ, mà yếu phần thực hành cụ thể, thì coi chừng chánh pháp bị xao lãng, dễ làm lạc hướng giải thoát của chúng sanh.

Cổ đức dạy: *“Hữu tràng vô đạo, bất khả hưng giáo”*. Đạo là đường tu tiến, phương hướng tu hành. Tràng là cái nhà, là mái chùa. Thông thường người thế gian cứ nhìn vào cái mái chùa mà ít để tâm đến đường tu tiến, thường nhìn vào cái cơ sở bên ngoài mà đánh giá sự thành tựu bên trong. Đây

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

là điều khá sai lầm! Chính phương hướng tu hành tốt, đúng chánh pháp bên trong mới giúp cho một chúng sanh thành tựu sự giải thoát, chứ không phải cơ sở đồ sộ nguy nga.

Tu hành cần nên chú trọng về thực chất, đừng nên quá trọng về hình thức mà dễ bị phan duyên, vướng nợ. Trọng về thực chất thì vững đường giải thoát. Trọng về hình thức thì yếu phần thành tựu. Tu hành không có định hướng thì sau cùng dễ rơi vào tình huống giống như một người đang chờ vợ đứng giữa vạn nẻo đường, không biết đường nào để đi. Ý niệm phân vân, tinh thần hoang mang nên đành phải đi theo nghiệp chướng thọ nạn. Tổ Vĩnh-Minh Diên-Thọ dạy rằng, *“Người không niệm Phật, thì 10 người tu có 9 người bị lạc, lúc lâm chung âm cảnh hiện ra, vì mê mờ theo đó mà chịu thọ nạn”*. Bình thời tu hành công phu thấy cũng khá, nhiều người sơ ý tưởng vậy là đủ sức thành tựu. Nhưng không ngờ, cuối cùng bị bệnh khổ hành hạ, thân xác kiệt tạn, định lực tan hoang, các căn tán hoại... đành phải theo âm cảnh đi luân hồi. Oán thân trái chủ nhiều đời nhiều kiếp không để chúng ta dễ dàng thoát khỏi ba đường ác hiểm đâu nhé.

Với thân phận phàm phu, mong chư vị phải hết sức cẩn thận. Tu hành phải có chủ định rõ rệt mới tốt. Phật dạy thời mạt pháp này phải niệm Phật mới có thể thành tựu. Chúng ta từ đầu tới cuối đều niệm Phật, niệm Phật và niệm Phật. Niệm Phật là chúng ta vâng lời Phật dạy mà xác lập định hướng vãng sanh. Nhưng nên nhớ cho, phàm phu tội chướng sâu nặng, xin đừng vội vã cho rằng mình sẽ an nhiên tự tại vãng

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sanh dễ dàng. Nghiệp chúng mình tạo ra từ trong vô lượng kiếp lớn lắm rồi, không đơn giản đâu. Hãy cẩn thận nương dựa vào nhau mới được an toàn hơn. Những sự hỗ trợ của những người chung quanh rất cần thiết, có giá trị tuyệt vời lắm đấy. Nhờ những sự hỗ trợ này, mình mới giữ được chánh niệm, niệm được câu A-Di-Đà Phật ở giây phút cuối cùng. Nhờ người hộ niệm nhắc nhở, chỉ điểm, gỡ rối... mình mới thực hiện được đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh mà vãng sanh, chứ không dễ gì đâu nhé chư vị.

Vậy thì, trong thời này người hạ căn tâm trí chưa khai ngộ, hãy giữ hạnh khiêm cung, phải lấy lòng thành kính niệm Phật cầu vãng sanh là tốt nhất. Đừng nên ham mê những lý luận cao siêu mà vướng vào vọng tưởng. Diệu Âm có duyên được kết thân với một vị Sư tâm tánh hiền lành đức hậu, HT Thích Thiện Huệ. Ngài khai thị cho Diệu Âm lời này:

- *Con biết không? Thấy thấy nhiều người thích đem những đạo lý cao siêu ra giảng giải cho người khác nghe, trong khi những điều này chính mình làm không được một điều nào cả.*

Cho nên, tu hành cần phải cụ thể, thực tế mới tốt. Hãy bày vẽ cho nhau những điều mà tự mình có thể làm được mới thiết thực vậy. Ví dụ:

- *Sống hiền lành chơn thực có thể làm được không? – Được.*

- *Hộ niệm cho nhau có thể làm được không? – Được.*

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- Người hộ niệm có đưa người vãng sanh chưa? – Có rồi.

- Tận mắt thấy người ra đi lưu lại tướng lành tốt đẹp chưa? – Có rồi.

Rõ ràng những điều này chúng ta có thể làm được. Hàng phàm phu dễ gần gũi với người phàm phu, dễ cảm thông với người phàm phu, dễ khai giải cho người phàm phu... Tất cả những việc này rất thực tế, chúng ta đều có thể làm được, thì hãy mạnh dạn chỉ vẽ cho nhau cùng làm. Còn những điều chính mình làm không được mà lại truyền dạy người khác để làm chi? Không vô ích thì cũng sai lầm vậy!

Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh là cơ hội cho chúng ta thành tựu đạo quả mà trong vô lượng kiếp qua mình chưa làm được. Một phương pháp cứu người đơn giản, dễ dàng, gần gũi, cụ thể mà vi diệu bất khả tư nghì. Bất cứ người nào thực tâm, chơn thành, chí kính đều có thể làm được. Quý hóa thay.

Mong chư vị phát tâm bồ-đề cứu giúp nhau bằng phương pháp thực tế gần gũi này. Hy vọng rất lớn rằng, từng người chúng ta đều có cơ duyên vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, một đời này thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (Tọa Đàm 095)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 40, câu 2(i): *Quyết lòng một đời này vãng sanh thành Phật, thành Phật rồi mới có khả năng cứu độ chúng sanh. Niệm Phật để vãng sanh là Chánh-Hạnh của người niệm Phật.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Rõ ràng. Trong này có mấy vấn đề xin cần minh xác cho minh bạch.

Một là: “*Một đời vãng sanh thành Phật*”. Nghe câu này, có nhiều người nghĩ rằng, hôm nay vãng sanh thì ngày mai thành Phật liền. Xin thưa với chư vị không phải như vậy đâu.

Vãng sanh về Tây-Phương ta vẫn tiếp tục tu, chứ không phải vãng sanh là thành Phật liền. Nói cho được trọn nghĩa hơn là “*Vãng sanh bất thoái thành Phật*”, nghĩa là một khi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc xong thì từ đó ta tiến thẳng đến quả vị Phật, không còn bị thoái chuyển, không bị rớt xuống nữa, mà ngôi vị đầu tiên trên cõi Cực-Lạc là Bất-Thoái Bồ-Tát, chứ không phải là phàm phu như ở đây. Ngay như ngôi vị đầu tiên thôi, nếu ở đây mà tự tu để chứng tới, thì cũng phải trải qua vô lượng kiếp chưa chắc gì đạt được.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ví dụ như hiện tại bây giờ Bồ-Tát Quán Thế-Âm, Bồ-Tát Đại Thế-Chí, Bồ-Tát Di-Lặc Bồ-Tát, các Ngài vẫn còn là Đẳng Giác Bồ-Tát, thời gian của các Ngài vẫn là một đời, khi duyên đến các Ngài sẽ được bổ sứ thành Phật cứu độ chúng sanh. Có điểm khác nhau, là một đời đối với ta vốn vẹn chỉ mấy chục năm, sống thì khổ nhiều hơn vui, khi chết thì đi luân hồi đọa lạc, còn một đời của các Ngài là vô sanh vô tử, là vô lượng kiếp, sống trong an vui, cực lạc, giác ngộ. Sự vi diệu của cảnh giới đó ở đây chúng ta không cách nào diễn tả nổi đâu.

Cho nên, xin chư vị hãy nhớ rằng, vãng sanh về Tây-Phương thì không còn sanh tử nữa, trước sau vẫn là một đời, nhưng vãng sanh xong thì từ đó chúng ta an tâm trong cảnh giới Bồ-Tát chờ đến ngày thành Phật, hoàn toàn không lo sợ một sự rủi ro nào. Theo như trong kinh Phật dạy, nếu người vãng sanh hạ phẩm hạ sanh thì chậm nhất là 12 kiếp để viên mãn thành tựu Phật quả. 12 kiếp so với vô lượng a-tăng-kỳ kiếp tu hành ở các quốc độ khác, thì thời gian này thật sự quá nhanh chóng, bất khả tư nghĩ.

Ví dụ, như đức Phổ-Hiền Bồ-Tát ở cõi Hoa-Nghiêm, Ngài là Đẳng Giác Bồ-Tát, vẫn còn một phẩm Sanh-Tướng Vô Minh nữa để phá, nếu phá ở cảnh giới Hoa-Nghiêm phải trải qua cả một đại a-tăng-kỳ kiếp mới phá được. Nhưng khi trở về Tây-Phương Cực-Lạc, nhờ đại nguyện của A-Di-Đà Phật gia trì, vẫn chỉ là một đời sẽ bổ sứ thành Phật. Chính vì

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

vậy mà các vị Bồ-Tát ở cõi Hoa-Nghiêm đều niệm Phật cầu về Tây-Phương để viên mãn Phật quả.

Nói cho dễ hiểu hơn, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì thành Phật chắc chắn, dễ dàng. Chưa vãng sanh được thì thành Phật rất khó, thời gian vô lượng kiếp nữa không ai dám bảo đảm. Riêng đối với hàng phàm phu này thì vô phương thành tựu.

Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, các Ngài một đời thành Phật, thì chúng ta cũng một đời thành Phật. Đúng là thế giới bình đẳng. Nói về 12 kiếp là lời phương tiện tính theo thời gian ở tại cõi Ta-Bà này, còn ở trên cõi Tây-Phương không có đời kiếp, không có năm tháng ngày giờ, tất cả chỉ có một cảnh quang minh sáng lạng. Vì xin nhớ cho, thế giới Tây-Phương Cực-Lạc không còn sanh lão bệnh tử, một thế giới không theo dòng sanh trụ dị diệt nữa, thì danh từ “Kiếp” hay “Đời” nương vào đâu mà tồn tại. Mong chư vị hiểu được như vậy mới hiểu rõ ràng hơn.

Hai là, **“Chánh-Hạnh của người niệm Phật”**. Đối ứng với Chánh-Hạnh là Trợ-Hạnh. Hành giả tu theo Pháp Môn Tịnh-Độ, thì niệm Phật với đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh là Chánh-Hạnh, ngoài ra thực hiện các pháp tu khác hỗ trợ vào gọi là Trợ-Hạnh.

Chư Tổ khuyến tấn chúng ta nên tu cả Chánh-Hạnh lẫn Trợ-Hạnh, gọi là **“Chánh Trợ song tu”**, mới vững vàng. Ví dụ, như vừa rồi có nghe tin một đạo tràng niệm Phật nào đó phát tâm quyết lòng tụng chú Đại-Bi trong ba năm để tiêu

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

sạch nghiệp rồi mới niệm Phật cầu vãng sanh. Có vị hỏi, quyết định như vậy là đúng hay sai? Diệu Âm trả lời, trong việc tu hành, quyết định như vậy không có sai trái.

Có người phát tâm niệm Địa-Tạng Vương Bồ-Tát 3 năm, có người muốn tụng 10.000 biến kinh Địa-Tạng, rồi sẽ niệm Phật, v.v... thì đây gọi là Trợ-Hạnh của họ, hoàn toàn không có gì trở ngại trong việc tu hành.

Tuy nhiên, có một vấn đề mà chúng ta nên chú ý, nếu thật sự niệm Chú hay tụng Kinh 3 năm mà tiêu trừ sạch nghiệp thì đây là một sự Trợ-Hạnh rất tốt. Sau 3 năm người tu đã thành tựu con đường **“Đoạn Hoặc Chứng Chơn”** quá tuyệt vời.

Nhưng nếu sau 3 năm mà chưa hết nghiệp thì sao đây? Hãy niệm thêm 3 năm nữa? Rồi thêm 3 năm nữa chẳng?... Như vậy vô tình ta đã chọn đường tu “Tự Lực” chứ không còn “Nhị Lực” nữa. Tự lực tu chứng khó khăn lắm đấy. Nếu kết hợp một nửa tự lực, một nửa nhị lực thì đưa đến tình trạng xen tạp. Đối với Pháp Niệm-Phật, xen tạp rất khó được vãng sanh. Hoặc giả, biến pháp diệt nghiệp làm chính, còn vãng sanh làm phụ. Niệm Phật trở thành là sự phụ trợ cho các pháp khác, vô tình biến chánh thành trợ, trợ thành chánh. Tu tập cách này cũng không khác với cách tự lực, nghĩa là niệm Phật để phá nghiệp là chính, chuyện vãng sanh trở thành phụ.

Đối với căn cơ của hàng phàm phu mà tu hành các pháp tự lực thì rất khó được thành tựu, nếu có sự công phu tu hành

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tốt, thì thường cũng chỉ hưởng phần phước báu hữu lậu nhân thiên, chứ khó phần vãng sanh Tịnh-Độ, thoát vòng sanh tử.

Nếu người may mắn cuối đời gặp được cơ duyên mà tỉnh ngộ, đem tất cả công đức hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc, quyết lòng niệm câu A-Di-Đà Phật tha thiết cầu nguyện vãng sanh, thì còn có hy vọng. Đây là dạng tu các công đức khác hồi hướng về Tịnh-Độ mà được vãng sanh, trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật có dạy điều này. Nhưng khó hay dễ? Không dễ đâu, vì cách tu tập này nằm ngoài “Chánh Nhân Tịnh Nghiệp, Tam Bối Vãng Sanh” .

Trợ-Hạnh mạnh thì Chánh-Hạnh yếu. Quen đường tu phá nghiệp, thì bệnh đến cầu hết bệnh, nạn đến cầu giải nạn. Nghiệp nào cũng là nghiệp, nặng nhẹ đều là nghiệp, đến lúc cơn bệnh cuối cùng đến, ta ra đi với tâm cầu hết bệnh thì mất phần vãng sanh. Mong chư vị chú ý cho.

Dùng các pháp tu phước để làm Trợ-Hạnh rất hay. Nghiệp chướng của chúng ta nặng lắm, có thể khi lâm chung bị nghiệp chướng quấy nhiễu, bệnh khổ hành hạ, đau đớn, mê man bất tỉnh, v.v... có thể làm trở ngại đường vãng sanh. Người biết tu phước để giải nghiệp rất tốt, rất tuyệt vời. Tuy nhiên, nên tùy duyên tu phước, chớ nên phan duyên, vì đây là Trợ-Hạnh chứ không phải là Chánh-Hạnh.

Có nhiều cách tu phước. Người có tiền thì đem tiền ra bố thí cúng dường để tu phước, người không có tiền thì dùng nội tài như nhổ cỏ, trồng rau, nấu cơm, phục vụ chúng sanh... để tu phước. Ra chợ mua bó rau không nên lựa lên lựa xuống,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đừng quá eo hẹp với người chủ bán rau, đừng so đo làm chi từng cọng rau muống để nuôi dưỡng phước báu của mình. Rất nhiều cách tu phước lắm chứ không phải chỉ bỏ tiền ra mới gọi là tu phước đâu.

Tu phước thì tự nhiên có phước báu. Bồ thí vô úy tự nhiên thân thể kiên cường tráng kiện. Những người không có tiền nhưng có lòng thương người, biết tôn trọng người, biết giúp đỡ người, biết đổ mồ hôi ra cứu trợ những người bệnh, không cạnh tranh ganh tị... đây đều là tâm bồ thí vô úy, quả báo là thân thể dần dần tráng kiện lên. Người không nói pháp, nhưng phát tâm ấn tống kinh pháp, thì chẳng khác gì bồ thí pháp. Trong tất cả loại bồ thí, bồ thí pháp là tối thắng. Tất cả các pháp tu đều có thể lấy việc tu phước để làm Trợ-Hạnh rất tốt.

Bồ thí để xả bỏ lòng tham, là phương cách thù thắng để nhập vào cửa đạo. Ngài Chương-Gia có lời đầu tiên khuyên ngài Tịnh-Không bằng 2 chữ “Bồ Thí”. Ngài Ấn Quang thường nhắc nhở đại chúng nên đọc sách Liễu Phàm Tứ Huấn để hiểu thấu định luật nhân quả, biết tu phước để cải đổi vận mạng của mình. Ông Viên Liễu Phàm nhờ biết tu phước thiện mà từ người nghèo đói thành người giàu, từ người bệnh tật đói thành người không bệnh tật, từ người có số chết yểu đổi thành trường thọ, không có con cũng được có con, không quan chức cũng biến thành có quan chức. Định luật nhân quả được chứng minh rất tuyệt vời qua các pháp bồ thí vậy.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Mua cá phóng sanh vừa bố thí tài vì phải bỏ tiền ra mua, vừa bố thí vô úy vì giải phóng sinh mệnh chúng sanh. Ăn chay cũng thuộc về bố thí vô úy. Bố thí rất là quan trọng, nó bao gồm đến nhiều pháp tu trong nhà Phật. Chúng ta nên dùng các pháp tu phước này làm Trợ-Hạnh rất tốt, giúp tăng trưởng phước duyên, chúng sanh hưởng được nhiều lợi lạc, nghiệp chướng sẽ nhẹ dần đi, cuối đời nhờ cái phước báu này mà hỗ trợ tích cực cho việc vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

2(j): Khuyên người niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là giúp người phàm phu thành Phật, công đức này vô lượng vô biên.

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Đây là lời dạy của ngài Ân-Quang. Ở đây chúng ta vâng theo lời Tổ Sư mà cố gắng khuyên người niệm Phật. Hằng ngày phổ biến Pháp Hộ-Niệm chính là vừa khuyên người niệm Phật, vừa tích cực trợ giúp cho nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Trong đời này chư vị chỉ cần đưa một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc cũng đủ vốn để vãng sanh, nếu thực sự chư vị không thoái tâm, quyết đem công đức này hồi hướng về Tây Phương để cầu vãng sanh Tịnh-Độ.

Cách đây mười mấy năm, Diệu Âm nghe được lời tâm sự của vị hội trưởng Tịnh-Tông Học-Hội tại Brisbane mà vô cùng cảm động. Trong thời gian đó là lúc đang xây dựng Tịnh-Tông Học-Hội, vị này dốc cả một khối tịnh tài rất lớn ra

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

âm thầm cúng dường cho công trình xây dựng, trong một dịp gặp nhau, vị đó tâm sự:

- Tiền bạc bỏ ra tôi không hề tiếc, chỉ cầu mong sao tại nơi này có được một người vãng sanh là đủ vốn lần lờ rồi.

Xin thưa với chư vị, đúng là một tâm bố thí cao cả. Người có tâm bố thí khó mà gặp phải cảnh ngộ khó khăn khổ sở. Nhờ bố thí mà hưởng nhiều phước báu. Nhờ phước báu mà giải nhiều ách nạn. Ách nạn được hóa giải thì ngày cuối cùng vãng sanh dễ được thoải mái, an nhiên, tự tại vậy. Cho nên, lấy cái tâm bố thí làm Trợ-Hạnh thì tuyệt vời vô cùng.

2(k): Bố thí làm thiện, cúng dường xây chùa... là cứu độ chúng sanh.

Đúng không chư vị? – [Sai]. Bố thí là tu phước, làm thiện là tu phước, cúng dường là tu phước, xây chùa là tu phước... Tu phước thì chư vị sẽ hưởng phước và người được bố thí cũng được an ủi phần nào. Chứ bố thí không phải là cứu độ chúng sanh.

Ví dụ như hôm trước Diệu Âm có khoe ra một người từ bán ve chai, cạo mủ cao su, bán từng lít xăng ở bên đường để sống. Nhưng khi có một người mẹ được hộ niệm có hiện tượng vãng sanh thì phát tâm bố thí cúng dường, có dư 1 đồng giúp 1 đồng, có dư 2 đồng giúp 2 đồng, khoảng chừng vài ba năm sau thì tiền bạc tự nhiên rủng rinh. Bây giờ thành chủ một đại lý rất lớn về phân bón. Đây là do cái tâm bố thí mà cải đổi vận mệnh. Rõ ràng bố thí, cúng dường, xây chùa,

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

phóng sanh, giúp nghèo, cứu đói, v.v... quả báo đưa đến có thể cải đổi vận mệnh của mình.

Người có cái tâm bố thí để thoát được cảnh ngộ khó khăn. Người thiếu lòng bố thí thường bị kẹt trong cảnh khôn quẩn. Nói về Phật pháp thì đây là vấn đề nhân quả. Phật dạy bố thí là nhân, có phước báu là quả. Nói về tình người, đem tâm lý ra giải thích cũng khá hay. Ví dụ, một người tuy nghèo khó nhưng có tâm bố thí, giúp người thường là những người làm việc siêng năng, chăm chỉ, không ngại hà việc khó khăn, khiến cho người người đều mến thương, ai ai cũng muốn tìm cách giúp đỡ: *“Ồ!... Chị hãy làm đại lý bán lẻ cho tôi về cái này nhé. Không có tiền thì tôi cho mượn vốn, bán xong rồi trả sau cũng được”*.

Rõ ràng từ người không có vốn bỗng nhiên thành người có vốn. Bán thì rẻ, mà còn vui vẻ sốt sắng, sẵn sàng bớt giá cho người khó khăn, khiến cho khách hàng quý mến tụ về càng ngày càng đông. Bán rẻ mà lời nhiều. Vô tình từ một đại lý nhỏ biến thành đại lý lớn. Đơn giản như vậy thôi.

Xin thưa với chư vị, Phật dạy cho chúng ta những phương pháp tu phước tuyệt vời, hãy cẩn thận mà làm để cải tạo cuộc sống. Nhưng xin chư vị cần phải hiểu cho thấu đáo rằng, tu phước dù sao cũng chỉ là Trợ-Hạnh, có thể cải đổi cuộc sống này tốt hơn, chứ không phải là đường tu giải thoát đâu nhé.

Người chí thành Niệm Phật, tha thiết cầu nguyện vãng sanh, tín tâm vững vàng không thoái chuyển mới là Chánh-

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Hạnh đề một đời này được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, viên mãn đạo quả vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỀ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM

(Tọa Đàm 096)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 40, câu 2(l): *Bố thí, làm thiện, cúng dường, xây chùa... đều là tu phước báu Nhân Thiên hữu lậu, chứ không phải là pháp thoát ly sanh tử luân hồi.*

Đúng không chư vị? – **[Đúng]**. Tu hành chúng ta cần phải biết đâu là pháp tu phước báu, đâu là pháp tu trí huệ. Phước-Huệ viên mãn mới viên thành Phật đạo. Người tu hành trong thời này thường vướng chấp vào những việc làm công quả, bố thí, cúng dường, xây dựng chùa chiền và cho rằng đó là tu hành, nhưng thực sự đó chỉ là những phương cách tạo phước. Tạo phước là việc thiện lành, quả báo có thể hưởng phước báu hữu lậu, chứ không phải là pháp tu khai mở trí huệ, giải thoát luân hồi.

Pháp tu phước thiện có thể hỗ trợ cho sự tu hành rất tốt, nhưng chính nó không thể thay thế cho đường khai mở trí huệ, thoát vòng sanh tử, vãng sanh thành đạo được. Tu học Phật phải lấy sự thoát ly sanh tử luân hồi làm chính, còn tu phước báu là trợ, chánh trợ phải phân minh.

Chư Tổ luôn khuyên chúng ta cần tu cả chánh lẫn trợ, gọi là chánh trợ song tu. Chánh là đường thành đạo, trợ là

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

đường phước báu. Lấy phước báu trợ giúp cho đường thành đạo được an toàn. Ví dụ, một vị Đạo Sư được nhiều người kính trọng trong thời này là Hòa Thượng Tịnh-Không, chánh hạnh của Ngài là niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, Ngài luôn luôn niệm Phật. Mỗi đêm Ngài thường ngồi trên ghế lẳng lẳng niệm Phật. Các vị đệ tử cũng lẳng lẳng ngồi chung quanh niệm Phật với Ngài. Đến 11 giờ đêm Ngài mới đi nghỉ. Rõ ràng ngày ngày Ngài niệm Phật, luôn luôn Ngài niệm Phật như vậy. Một đời này Ngài nhất định niệm Phật cầu vãng sanh. Đây là chánh hạnh của Ngài. Còn trợ hạnh của Ngài là thuyết kinh giảng đạo. Ngài phát tâm bố thí pháp, giảng kinh thuyết đạo cho chúng sanh ngộ ra đường niệm Phật vãng sanh. Lời pháp của Ngài đến giờ này trở thành ngọn đuốc sáng cho những người niệm Phật nương theo. Bố thí pháp là tu phước trợ hạnh, còn điểm chính của Ngài vẫn là niệm Phật cầu vãng sanh.

Mỗi vị có một trợ hạnh riêng. Trợ hạnh là đường phước báu, hỗ trợ tích cực cho con đường vãng sanh thành đạo. Mỗi người chúng ta cũng nên tìm một phương pháp trợ hạnh để hỗ trợ cho chánh hạnh niệm Phật vãng sanh của chính mình. Không có trợ hạnh thì nhiều khi phước báu yếu, chưa chắc gì cuối đời ta trang trải đủ những món nợ sanh mệnh của chúng sanh mà chính ta đã sát hại họ, cùng với nghiệp chướng mà chúng ta tạo ra trong vô lượng kiếp. Vì thế, trợ hạnh thật sự vô cùng quan trọng.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Ví dụ, như hôm trước chúng ta nghe nói có người muốn phát tâm tụng Chú Đại-Bi 3 năm để tiêu trừ hết nghiệp chướng rồi mới niệm Phật, thì đây có thể coi là trợ hạnh của họ, điều này tốt. Nhưng giả sử, nếu 3 năm mà không thể tiêu hết nghiệp thì sao? Tăng thêm 3 năm nữa, rồi 10 lần 3 năm nữa chẳng?... Vô tình biến trợ hạnh thành chánh hạnh rồi. Thực tế, tiêu trừ sạch nghiệp đối với hàng phàm phu không đơn giản như mình nghĩ đâu.

Chú Đại-Bi do ngài Quán Thế-Âm truyền lại cho chúng ta, lợi ích tiêu nghiệp diệt khổ bất khả tư nghì. Ngài Quán Thế-Âm lập hạnh tầm thanh cứu khổ, vậy khi chúng ta trì tụng Chú Đại-Bi cũng phải theo đúng đại nguyện của Ngài, nghĩa là phải có hạnh tầm thanh cứu khổ. Hơn nữa, khi trì tụng Chú, phải có tâm ý thanh tịnh, không được vọng động thì mới được cảm ứng, chứ không phải chỉ trì tụng Chú Đại-Bi thì đương nhiên được tiêu tai giải nạn.

Tiêu tai giải nạn là đại phước báu trên đời. Nhưng hàng phàm phu chúng ta đến thời mạt pháp này nghiệp chướng quá nặng, tâm trí lại quá loạn động mà quyết định thực hiện con đường “Đoạn Hoặc Chứng Chơn” thì thực sự khó bề thành tựu. Thực sự đây là đường tu rất chông gai, trải qua vô lượng kiếp chứ không dễ gì một vài năm mà có thể thực hiện nổi.

Cũng giống như niệm Phật, trong kinh nói, niệm một câu A-Di-Đà Phật có thể phá tan nghiệp chướng tạo ra trong 80 ức đại kiếp. Nhưng tại sao chúng ta niệm Phật nhiều rồi mà không tiêu được nghiệp chướng vậy? Sở dĩ là vì tâm căn

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

của chúng ta không đủ để đạt được tới trình độ “Nhất-Tâm bất-Loạn”. Tâm trí của chúng ta quá loạn, không đủ để chỉ thành nhất tâm niệm câu A-Di-Đà Phật như trong kinh dạy. Thành ra câu niệm Phật của chúng ta nhiều khi chưa tiêu nổi đến 1-2 nghiệp, chứ mơ chi đạt được cái năng lực vĩ đại như trong kinh nói.

Một ví dụ khác, như trong kinh có dạy, niệm một câu A-Di-Đà Phật thì quang minh phóng ra tới 40 dặm, nhưng chúng ta niệm Phật không có quang minh nào phóng ra hết, đây chỉ vì căn cơ của chúng ta quá yếu, trình độ của chúng ta không thể dễ dàng đạt tới chỗ thanh tịnh, nhất tâm đâu.

Cho nên, vị nào muốn phát tâm niệm Chú Đại-Bi 3 năm cầu sạch nghiệp, xin hãy nhớ cho, đường tu này là gói ghém cả một đại hạnh tâm thanh cứu khổ của đức Quán-Thế-Âm, chứ không phải chỉ đọc lời Chú lên là có thể tiêu sạch nghiệp đâu nhé.

Hiểu được lý đạo, thực hành đúng pháp môn, thì niệm Chú Đại-Bi tiêu trừ được vô biên tội chướng, còn hàng phàm phu tâm hôn vọng động, dùng tâm vọng động để tụng Chú thì khó có thể tiêu tai giải nghiệp như ý muốn được. Hòa Thượng Tịnh-Không dạy rằng, khi tụng Chú mà từ đầu đến cuối tâm trí hoàn toàn thanh tịnh, định vào lời Chú, không có một mảy may tạp niệm xen vào, thì lời Chú mới có linh nghiệm. Năng lực này không dễ gì thực hiện đối với hàng phàm phu!... Còn tụng Chú mà nhớ điều này, nghĩ điều nọ, vọng tưởng lung tung thì không thể có kết quả được.

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Cũng như niệm Địa-Tạng Bồ-Tát, đọc tụng kinh Địa-Tạng Bốn Nguyên Vương có thể tiêu tai giải nạn. Nhưng Ngài nói, đọc tụng kinh Địa-Tạng, chư vị phải hành theo hạnh của Địa-Tạng Bồ-Tát mới được. Hạnh của Địa-Tạng Bồ-Tát là gì? *“Địa ngục vị không, thệ bất thành Phật. Chúng sanh độ tận, viên chứng Bồ-Đề”*. Hạnh này không phải hàng phàm phu làm được đâu nhé.

Hiểu được đạo lý này, chúng ta mới thấy dùng các pháp bố thí làm pháp trợ hạnh rất tuyệt vời. Chư Tổ cũng làm, chúng ta cũng nên làm theo thì thành tựu mới được dễ dàng. Ngày đầu tiên gặp ngài Tịnh-Không, ngài Chương-Gia dạy cho 2 chữ “Bố Thí”, ngài Tịnh-Không y giáo phụng hành mà được sự thành tựu bất khả tư nghĩ. Tiếng nói “Bố Thí” mà ngài Chương-Gia nói ra làm cho ngài Tịnh-Không hiểu một cách thâm sâu, nhờ đó mà khế nhập vào Phật pháp, còn chúng ta thì nghĩ đến bố thí nhằm để cầu xin phước báu, vô tình việc làm thiện của mình chỉ để tăng trưởng lòng tham. Nhiều người tới chùa cúng dường xong thì chờ đợi cái tên mình sớm được đăng lên bảng, nếu Thầy chưa đăng kịp thì cảm thấy phiền não, vội hỏi lên hỏi xuống. Ôi!... Phước báu đã mất hết trơn rồi!...

Cho nên phải có tâm vì chúng sanh mà làm thiện thì mới đúng là thiện. Thực sự thiện lành thì thực sự tạo phước. Thực sự tạo phước mới có thể cải đổi vận mệnh vậy.

Ngài Ấn Quang Đại Sư cũng khuyến tu trợ hạnh. Trợ hạnh của Ngài cũng chính là pháp bố thí đầy chư vị ạ. Tất cả

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

tiền bạc người ta cúng dường cho Ngài, Ngài đem ra in sách, in kinh để bố thí cúng dường cho đại chúng. Tập sách “Liễu Phàm Tứ Huấn”, và “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” được Ngài đặc biệt ấn tống rất nhiều. Mục đích chính là giúp cho người đời biết sâu sắc về định luật nhân quả, biết bố thí, cúng dường, làm thiện nhằm cải đổi vận mệnh, hóa giải cộng nghiệp đen tối của thế gian. Nhờ hóa giải cộng nghiệp đen tối mà tạo thêm cơ duyên tu hành cho chúng sanh trong thời mạt pháp. Thật là một hạnh tu đầy kiên nhẫn và khá khổ tâm của Tổ Sư vậy.

Niệm Phật vãng sanh vẫn là chánh hạnh của Ngài.

Ngài không chủ trương xây đạo tràng lớn dựng chùa to. Ngài dốc tâm huyết vào chuyện khuyến tu niệm Phật và ấn tống những sách khuyến thiện. Chư Tổ đều khuyên chúng ta học đạo cần phải lập hạnh, nhờ lập hạnh mà đạo nghiệp mới có thể dễ thành tựu. Chính mỗi người chúng ta nên lập một hạnh để hỗ trợ sự tu tiến của mình. Hạnh này không nên mong lung, khách sáo hoặc cao kỳ quá mà không thực hiện được. Hãy lập hạnh cụ thể, thực tế để có nền tảng vững chắc, rồi từ đó mà vươn lên. Ví dụ một vài điều cụ thể sau đây để bắt đầu:

- *Suốt đời tôi không kinh cãi với một người nào.*
- *Tôi không bao giờ nói đến lỗi lầm của người khác.*
- *Trong mâm cơm tôi xin dành những món ngon bổ dưỡng cho người.*
- *Ra chợ mua bó rau, tôi quyết không lựa lên lựa xuống.*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- V.v...

Lập hạnh đối với hàng phàm phu nên cụ thể như vậy mới tốt, nhỏ nhỏ mà thực tế, từ đó dễ phát triển cái tâm thực thà thiện lành. Còn những hạnh cao kỳ, xa vời quá thì thường không thực tế và không hợp lắm với hàng phàm phu đâu. Hạnh nào gọi là cao kỳ? Ví dụ:

- *Tôi phát tâm cứu độ vô lượng chúng sanh.*
- *Tôi niệm Phật 2 năm phải đạt được “Nhất-Tâm bất-Loạn”.*
- *Tu hành phải quyết khai mở trí huệ.*
- V.v...

Những cách lập hạnh này nói sai thì không phải sai, nhưng xét về căn cơ thì không hợp. Lập hạnh theo dạng này thường đưa đến tình trạng hoang tưởng, hư cấu, không thực tế, dễ biến thành dạng vọng tưởng sai lầm, nhiều khi còn gặp phải điều nguy hiểm!

Hãy dùng cái tâm hiền hậu chân thành mà tu mới tốt. Hãy vui vẻ nhận lấy sự thua lỗ vài cộng rau muống... vậy mà coi chừng hưởng được phước đức vô lượng đấy, chứ nói chi những điều cao xa vời vợi trong khi vài cộng rau muống không dám chịu lỗ, thì tâm nào gọi là cao siêu giải thoát đây?

Ấn Tổ còn dạy thêm một cách nữa là nên lập hạnh “Tùy Hỷ Công Đức”, thấy người khác làm việc công đức, mình phải hân hoan, tán thán, kính ngưỡng. Tùy hỷ công đức là nguyện thứ 5 trong 10 nguyện lớn của đức Phổ-Hiền Bồ-Tát. Mười đại nguyện của đức Phổ-Hiền Bồ-Tát là:

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

Nhứt giả lễ kính chư Phật.

Nhị giả xưng tán Như-Lai.

Tam giả quảng tu cúng dường.

Tứ giả sám hối nghiệp chướng.

Ngũ giả tùy hỷ công đức.

Lục giả thỉnh chuyển pháp luân.

Thất giả thỉnh Phật trụ thế.

Bát giả thường tùy Phật học.

Cửu giả hằng thuận chúng sanh.

Thập giả phổ giai hồi hướng.

Tùy hỷ công đức là thấy người làm điều tốt ta cần nên tán thán, tuyên dương. Người chân chánh tu hành đừng bao giờ rêu rao lỗi lầm của người khác, hướng chỉ là thấy người việc làm tốt mà chân chừ không dám khen tặng. Ấn Tổ dạy: “*Khi tĩnh tọa thường nghĩ đến điều lỗi của mình. Lúc nhàn đàm đừng bàn đến điều sai trái của người*”. Chư Tổ thường đưa ra những hạnh tu cụ thể, thực tế. Chúng ta đều là phàm phu nên noi theo gương các Ngài, cũng nên lập ra những hạnh cụ thể để tu sửa thì mới có lợi ích thiết thực vậy.

Lấy điều này ra suy xét, thì hình như đường tu chúng ta có nhiều sơ suất lắm vậy, vì sơ suất nên nghiệp chướng của chúng ta không tiêu trừ được. Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh không phải là pháp chú tâm tiêu nghiệp để vãng sanh, nhưng chư vị cũng phải ngừa rằng, cuối cùng nếu nghiệp chướng của chúng ta nặng quá, mạnh quá, lớn quá ta vượt qua không

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

nổi cũng là một vấn đề khó khăn. Vì vượt qua không nổi ách nạn, nên các Ngài thường khuyên chúng ta nên kiên tu các hạnh bố thí.

“*Độ sanh vô sở trụ tâm nhi hành bố thí*”. Hiểu được câu này mới thâm thía vào cái hạnh bố thí này. Muốn độ sanh, muốn độ người, thì không được phân biệt chấp trước, hãy thương người mà chân thành trợ giúp, bố thí không mỗi mết, lập hạnh phổ đồng cúng dường, gọi là “*Độ sanh vô sở trụ tâm nhi hành bố thí*” vậy.

Trong những pháp như “Tứ Nhiếp Pháp”, “Lục Độ Vạn Hạnh”, Phật đều lấy hạnh bố thí làm đầu. Bố thí, chúng ta nên lấy cái tâm thành bố thí. Nhờ cái tâm thành này hướng dẫn chúng ta làm trọn việc thiện. Không nên miễn cưỡng, đừng thấy người ta bố thí mình cũng chạy theo bố thí mà tâm không vui. Tùy duyên mới tốt, phan duyên không hay.

Không cạnh tranh với bất cứ một người nào, đây là tâm bố thí. Không hơn thua với ai, đây là tâm bố thí. Sống với cái tâm cảm ơn, đây là tâm bố thí. Quyết lòng Trợ duyên cho người vãng sanh, đây là tâm bố thí, v.v... Hiểu được như vậy chúng ta mới thấy rõ ràng, hành Pháp Hộ-Niệm là hành pháp bố thí. Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh Tây-Phương Cực-Lạc cũng bao hàm cả một tâm bố thí tuyệt luân. Tất cả các pháp môn tu, pháp nào cũng hàm chứa đạo lý viên mãn.

Có vãng sanh về được Tây-Phương Cực-Lạc mới thành đạo. Thành đạo ta mới có cái năng lực cứu độ chúng sanh, lúc đó ta mới có thể thực hiện được đại thệ: “*Chúng sanh vô biên*

ĐỀ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

thệ nguyện độ”. Còn chấp vào thế giới Ta-Bà này, còn nương náu ở cảnh đời vô thường, nhiều lắm chúng ta cũng chỉ làm được những thứ bố thí phước báu hữu lậu thế gian, chứ không cách nào có thể giúp được một người thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

HỒI HƯỚNG CÔNG ĐỨC

Nguyện đem công đức này:

- Hồi hướng cho thập phương pháp giới chúng sanh, trên đền bốn ơn nặng, dưới cứu khổ tam đồ, cầu nguyện thế giới hòa bình tiêu tai giải nạn.
- Hồi hướng cho lịch đại kiếp số oán thân trái chủ, tất cả chúng sanh đã bị con não loạn, hoặc giết hại vì bất cứ lý do gì. Hôm nay con xin thành tâm sám hối. Nguyện cầu chư vị xóa bỏ hận thù, hộ pháp cho nhau, đồng lòng niệm Phật, đồng nguyện vãng sanh, đồng sanh Cực-Lạc.
- Hồi hướng cho tất cả thân bằng quyến thuộc trong vô lượng kiếp, dù đang ở trong bất cứ cảnh giới nào, đều được cảm ứng, phát lòng Tín-Nguyện-Hạnh niệm Phật siêu sanh Tịnh-Độ.
- Hồi hướng cho tất cả thân bằng quyến thuộc đang hiện tiền, nghiệp chướng tiêu trừ, phước lành tăng trưởng, phát khởi tín tâm, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, và đều được thành tựu.
- Hồi hướng cho tất cả chúng sanh có duyên hay không có duyên với con, sau cùng đều được vãng sanh Cực-Lạc Quốc.

ĐỂ HIỂU THẤU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM - GIẢNG KÝ (TẬP 2)

- Hồi hướng về Tây-Phương trang nghiêm Tịnh-Độ. Nguyên khi con lâm chung, không còn chướng ngại, biết trước ngày giờ, tâm hồn tỉnh táo, thấy A-Di-Đà Phật, Quán-Âm Thế-Chí, Thanh-Tịnh Đại-Hải Chúng, tướng hảo quang minh, hiện thân tiếp dẫn vãng sanh Cực-Lạc.
- Nguyên hoa nở thấy Phật ngộ Vô-Sanh.
- Nguyên chứng đắc Vô-Thượng Bồ-Đề.
- Nguyên độ vô biên chúng sanh trong mười phương pháp giới vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, viên thành Phật đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật